

Ден Браун

Втрачений символ

Моїй дружині Блайт присвячується

ПОДЯКА

Висловлюю свою глибоку вдячність трьом дорогим друзям, з якими я мав розкіш працювати: моєму редакторові Джейсону Кауфману; моєму літературному агентові Гайді Ланґе; моєму юридичному консультантові Майклу Раделу. Хотів би також висловити величезну подяку видавничій компанії «Даблдей», іншим видавцям моїх творів у всьому світі і, звичайно ж, моїм читачам.

Цей роман не був би написаний без щедрої підтримки незчисленних доброзичливців, що ділилися зі мною своїми знаннями та досвідом. Всім вам – моя глибока вдячність.

Жити у світі, не розібравшись у його суті, –
це те саме, що блукати у величезній бібліотеці,
не торкаючись книжок.

З «Таємного вчення усіх часів»

ФАКТ:

1991 року в сейф директора ЦРУ поклали один документ. Він і досі перебуває там. Його зашифрований текст містить згадки про якийсь древній портал та невідоме підземне сховище. До того ж у в цьому документі є така фраза: «Він схований десь тут, неподалік».

Всі організації, згадані в цьому романі, реально існують, включно з франкмасонами, Невидимим коледжем, відділом безпеки ЦРУ, Центром технічної підтримки Смітсонівського музею (SMSC) та Інститутом ноетичних наук.

Усі згадані в цьому творі ритуали, галузі науки, мистецькі витвори та пам'ятки є реальними.

ПРОЛОГ

Масонський храм у Вашингтоні

8:33 вечора

«Як померти – ось в чім секрет».

З давніх-давен спосіб смерті завжди був таємницею.

Тридцятичотирирічний ініціат увіп'явся очима в людський череп у своїх долонях. Череп, порожнистий, як чаша, був наповнений криваво-червоним вином.

«Випий, – сказав він собі. – Випий – тобі нема чого боятися».

Згідно з традицією, колись він розпочав свою подорож у живописній одіжі середньовічного єретика, якого ведуть на шибеницю: широка розхристана сорочка, з-під якої виднілися бліді груди, ліва штанина зачочена до коліна, а правий рукав – до ліктя. На шиї висіла важуча петля з товстої вірьовки – братчики називали її «буксирним тросом». Однак цього вечора на ньому був одяг майстра, як і на братчиках-свідках.

Вони стояли поруч колом, всі при повних регаліях – смушкових фартухах, пасках та білих рукавичках. Церемоніальні коштовності на їхніх шиях химерно мерехтіли у напівтемряві, неначе очі привидів. У світському житті більшість цих чоловіків були людьми поважними й впливовими, однак ініціат знав, що у цих стінах їхні чини та звання не означали абсолютно нічого. Тут всі вони були рівними, названими братами, яких пов'язували спільні містичні узи.

Кинувши погляд на моторошне товариство довкола, ініціат подумав, що навряд чи хто поза межами цього приміщення міг коли-небудь уявити, що всі ці люди можуть зібратися в одному місці... тим паче – в такому місці. Приміщення, в якому вони зібралися, скидалося скоріше на якесь потаємне святилище древніх часів.

Однак правда була ще химернішою.

Вони перебували лишень за кілька кварталів від Білого дому.

Ця колосальна споруда, розташована за адресою: Північно-західна шістнадцята вулиця, номер сімнадцять-тридцять три, Вашингтон, округ Колумбія, була точною копією дохристиянського святилища – храму царя Мавсола, задуманого як мавзолей, тобто місце, куди потрапляють після смерті. Парадний вхід з бронзовими дверима охороняли два сімнадцятитонних сфінкси. Усередині – розкішно оздоблений лабіринт з ритуальних кімнат, залів, ізольованих склепів і бібліотек. І навіть з порожнистою стіною, що ховала останки двох людських тіл. Ініціатові якось сказали, що в цій будівлі кожна кімната має свій секрет, однак жодна з них не містила так багато секретів, як оця

гігантська зала, де він зараз стояв навколішки з черепом у долонях.

Це була Храмова зала.

Вона являла собою правильний квадрат. Надзвичайно просторий. Стеля, що вражала висотою – аж сто футів[1], трималася на монолітних колонах із зеленого граніту. По периметру зали йшла ярусна галерея зі шкіряними кріслами ручної роботи з горіхового дерева. На західній стіні бовванів трон заввишки тридцять п'ять футів, напроти якого у ніші ховався орган. Стіни були розмальовані неначе калейдоскопом древніх символів – єгипетських, давньоєврейських, астрономічних, алхімічних та інших, і досі невідомих.

Цього вечора Храмову залу освітлював ряд свічок, розставлених у певному порядку. Їхнє тьмяне мерехтіння, до якого додавався лише блідий стовп місячного сяйва з широкого круглого вікна у стелі, освітлювало найдивовижніший предмет цього приміщення: величезний олтар, витесаний із суцільного шматка полірованого чорного мармуру, прямісінько в центрі квадратної зали.

«Як померти – ось в чім секрет», – нагадав собі ініціат.

– Час, – прошепотів чийсь голос.

Ініціат поволі підвів очі й поглянув перед собою на статечну постать у білому вбранні. Цей чоловік мав титул Вельмишановного Верховного магістра. Йому було під шістдесят; усіма обожнюваний американський ідол – кремезний, впливовий і неймовірно багатий. Його колись темне волосся вже почало сріблитися, а відоме на всю країну обличчя відображало жвавий розум та досвід, набутий за роки перебування у владі.

– Прийми обітницю, – мовив Вельмишановний магістр голосом тихим та лагідним, як летючий сніг. – Заверши свою подорож.

А подорож ініціата, як і всі подібні подорожі, почалася з першого ступеня. Тієї ночі під час ритуалу, схожого на теперішній, Вельмишановний магістр зав'язав йому очі оксамитовою хусткою, притиснув до його оголених грудей вістря церемоніального меча і суворо спитав:

– Ти і справді присягаєшся своєю честю, що без примусу і добровільно пропонуєш свою кандидатуру для пізнання таємниць та набуття привілеїв нашого братства і не маєш на думці корисливих та інших негідних мотивів?

– Так, – збрехав ініціат.

– Тоді нехай це вістря вжалить твою совість і завдасть неминучої й швидкої смерті, якщо коли-небудь тобі здумається виказати ввірені секрети, – попередив його магістр.

Тоді ініціатові не було страшно.

«Вони ж ніколи не дізнаються про мої справжні наміри».

Однак цього вечора йому здалося, що у Храмовій залі витає якась лиховісна урочистість, тож почав подумки прокручувати всі зловісні застереження, мовлені йому під час подорожі, та погрози про страшні наслідки, у разі якщо він коли-небудь викаже ті секрети, про які невдовзі мав дізнатися: горлянку розріжуть від вуха до вуха... вирвуть з коренем язика... витребушать і сплять нутрощі... прах розвіють за вітром... вирвуть серце і кинуть диким звірам...

– Брате, – мовив сіроокий магістр і поклав руку на плече ініціата, – прийми завершальну обітницю.

Зусиллям волі взявши себе в руки, щоб зробити останній крок у своїй подорожі, ініціат сіпнувся мускулистим тілом і знову зосередив увагу на черепові у своїх руках. Темно-червоне вино у тьмяному мерехтінні свічок здавалося майже чорним. У кімнаті запала мертва тиша, і він фізично відчув на собі погляди свідків-братчиків, що чекали, коли він прийме завершальну присягу і приєднається до еліти.

«Цієї ночі, – подумалося йому, – тут відбувається те, чого ще ніколи не було в історії цього братства. Жодного разу впродовж століть».

Він знав, що то буде перша іскра... І вона дасть йому непереборну силу. Підбадьорений цією думкою, він глибоко вдихнув і промовив слова, що їх уже промовляла до нього величезна кількість людей у всіх країнах світу:

– Нехай вино, що я вип'ю, стане мені смертельною отрутою... якщо я – свідомо чи несвідомо – порушу цю клятву.

Його слова відлунили у просторій залі.

І знову запала тиша.

Вгамувавши ледь помітне тремтіння рук, ініціат підніс череп до рота і торкнувся губами висохлої кістки. Він заплющив очі, перехилив череп і став пити вино довгими глибокими ковтками. Коли в горлянці згасла остання краплина, він опустив череп додолу.

На якусь мить ініціатові здалося, що йому стиснуло груди – і його серце дико закалатало від страху. «Господи, невже вони дізналися?!» Але страх минувся так само швидко, як і прийшов.

По тілу розлилося приємне тепло. Ініціат поволі випустив з легенів повітря, подумки посміхнувся і поглянув на сіроокого чоловіка, який, нічого не підозрюючи, так необачно ввів його у найпотемніші кола братства.

«Невдовзі я позбавлю вас того, що є для вас найдорожчим».

РОЗДІЛ 1

Заповнений туристами підйомник фірми «Отис» виповзав догори південною опорою Ейфелевої вежі. У напхот напханому ліфті якийсь аскетичного вигляду бізнесмен у бездоганно напрасованому костюмі уважно поглянув на хлопчину, що стояв біля нього.

– Щось ти блідий, синку. Треба тобі було вниз залишитися.

– Та все нормально... – відказав хлопець, намагаючись угамувати неспокій. – На наступному поверсі я вийду.

«Мені немає чим дихати», – промайнуло в голові.

Чоловік нахилився до нього.

– Я гадав, що нудота мине, поки ми підніматимемося. – І він ніжно погладив хлопчину

по щоці.

Син соромився розчаровувати батька, однак ледь розчув його слова крізь шум у вухах.

«Мені немає чим дихати. Треба забиратися геть із цього ящика!»

Оператор монотонно розповідав про шарнірні поршні підйомника та про його залізну конструкцію, вкриту ізоляційним шаром. А під ними, далеко внизу, навсібіч розбігалися паризькі вулиці.

«Майже доїхали, – заспокоював себе хлопець, висунувши, як журавель, шию і дивлячись угору на попередній ліфт, з якого вже виходили люди. – Тримайся».

Коли ліфт різко нахилився під кутом до верхнього оглядового майданчика, опора, вздовж якої він рухався, почала звужуватися, стискаючи її масивні стояки у вузький вертикальний тунель.

– Татку, здається, я не...

Раптом згори донеслося розкотисте тріскотіння. Клітка ліфта сіпнулася й незграбно нахилилася, і схожі на змії старі розщеплені канати почали хльостати підйомник з усіх боків. Хлопець перелякано притулився до батька.

– Татку!

На якусь швидкоплинну лячну мить їхні погляди зустрілися.

А потім дно ліфта провалилося.

Роберт Ленґдон смикнувся на своєму м'якому шкіряному сидінні, виринувши із сонного напівзабуття. Він сидів сам-один у просторому салоні адміністративного реактивного літака «Фалькон 2000 EX», що мчав, підстрибуючи у турбулентних потоках. Позаду чулося рівномірне гудіння двох двигунів «Пратт-енд-Вітні».

– Містере Ленґдон? – протріщав голос із динаміка внутрішнього зв'язку. – Ми заходимо на посадку.

Ленґдон випростався у кріслі і засунув у сумку картки з нотатками до лекції. Він саме розглядав масонську символіку, коли раптом задрімав. Професор подумав, що цей короткий сон про його покійного батька нав'яло несподіване запрошення від давнього покровителя, Пітера Соломона, отримане сьогодні вранці.

«Іще одна людина, яку мені не хотілося б розчаровувати».

Цей п'ятдесятивосьмирічний філантроп, історик та науковець взяв Ленґдона під своє крило майже тридцять років тому і багато в чому заповнив ту порожнечу, що виникла після смерті його батька. Впливовість династії цього чоловіка та його чималеньке багатство не заважили Ленґдонові бачити у його сірих очах скромність, доброту та співчуття.

Сонце за вікном літака вже сіло, та професор і досі міг розгледіти в сутінках тендітний обрис найбільшого у світі обеліска, що здіймався на обрії, неначе шпиль древнього сонячного годинника. Цей мармуровий обеліск заввишки п'ятсот п'ятдесят п'ять футів позначав серце цієї країни. А довкола шпиля тішила око ретельно окреслена геометрія вулиць.

Навіть у літаковій відчувалася та майже містична енергія, що її випромінювало місто Вашингтон. Ленґдон любив це місто, тому, коли літак торкнувся колесами злітно-посадкової смуги, професор відчув, як від думки про те, що його чекало попереду, в

душі збурилося радісне хвилювання. Тим часом літак наближався до одного з приватних терміналів величезного міжнародного аеропорту імені Даллеса.

Ленґдон зібрав свої речі, подякував пілотам і вийшов із розкішно оздобленого літака на розкладний трап. Холодне січневе повітря бадьорило та освіжало.

«Дихай на повні груди, Роберте», – подумав він, оглядаючи широкий виднокруг.

Понад смугою повзли пасма зимового туману, тож коли Ленґдон зійшов на білу ковдру, що вкрила гудронове покриття летовища, то йому здалося, наче він ступив на болото.

– Агов, привіт! – почувся з протилежного боку мелодійний голос із британським акцентом. – Професоре Ленґдон!

Ленґдон придивився і побачив, що до нього поспішає, радісно вимахуючи рукою, жінка середнього віку з розпізнавальним значком та планшетом. З-під її стильної плетеної шапочки вибивалися біляві кучері.

– Ласкаво просимо до Вашингтона, пане!

– Дякую, – посміхнувся Ленґдон.

– Мене звуть Пем, я з пасажирської служби. – Жінка говорила з надмірним ентузіазмом, від якого Ленґдонові стало трохи не по собі. – Будь ласка, ходіть зі мною, пане, на вас уже чекає авто.

Ленґдон рушив слідком за жінкою через летовище до Іменного терміналу, оточеного блискучими приватними літаками. «Наче стоянка таксі для знаменитих та багатих».

– Мені страшенно не хочеться набридати вам, професоре, – ніяково мовила жіночка, – але ви дійсно той самий Роберт Ленґдон, котрий пише книги про таємничі символи та релігію, еге ж?

Ленґдон трохи завагався, а потім кивнув.

– Я так і думала! – аж засяяла від радості співрозмовниця. – Наш клуб книголюбів нещодавно прочитав вашу книгу про божественне жіноче начало та церкву! Це так чудово, що вона здійняла такий скандал! Певно, вам подобається впускати козу до капустаної грядки!

Ленґдон посміхнувся.

– Насправді скандал не входив у мої наміри.

Жіночка відчула, що Ленґдон не має настрою обговорювати свої праці.

– Вибачте за моє базікання. Ви, напевне, вже втомилися від того, що вас повсюди впізнають... але ви самі в цьому винні. – Співрозмовниця грайливо кивнула на одіж професора. – Вас видала ваша уніформа.

«Моя уніформа?!» – Ленґдон з подивом витріщився на своє вбрання. Звична вугільно-чорна «водолазка», куртка з шотландського твіду, брюки кольору хакі та дублені туфлі-мокасини, що їх зазвичай взувають студенти, – стандартне шмаття для лекцій, семінарів, офіційних фото та світських заходів.

Жінка розсміялася.

– Оці ваші «водолазки» – вони такі старорежимні! У краватці ви мали б більш стильний вигляд!

«Нізащо не вдягатиму оті огидні зашморги!» – подумав Ленґдон.

Колись він навчався в спецшколі «Філіпс Ексетер», де вимагали вдягати краватку шість днів на тиждень. Але попри романтичні розповіді директора, що сучасні краватки походять аж від шовкових фаскій римських ораторів, які їх вдягали на шию, аби не застудити голосові зв'язки, Ленґдон прекрасно знав, що насправді слово «краватка» походить від назви шайки жорстоких найманців-хорватів, котрі перед тим, як знавісніло кинутися в бій, обмотували шиї хустками і закріплювали їх вузлами. І донині цей старовинний бойовий предмет одягу вдягають сучасні воїни-клерки, сподіваючись залякати своїх супротивників під час щоденних конторських баталій.

– Дякую за пораду, – хихикнув Ленґдон. – Я подумаю принагідно, чи варто мені вдіти краватку.

На його щастя, з шикарного авто «Лінкольн Таун Кар» вийшов добре вишколений чоловік у темному костюмі й підняв угору палець.

– Містере Ленґдон? Я – Чарльз із компанії «Белтвей лімузин». – Він розчахнув пасажирські дверцята. – Добровечір, пане. Ласкаво просимо до Вашингтона.

Ленґдон дав Памелі чайові за її гостинність і втиснувся до розкішного салону Лінкольна. Водій показав йому, де є регулятори температури, пляшки з водою та кошик з гарячими булочками. Мить – і Ленґдон уже мчав геть від аеропорту приватною під'їзною дорогою. «Так ось як живе друга половина людства!»

Коли авто на шаленій швидкості вскочило у проїзд Віндсок-драйв, водій проглянув список телефонних номерів і швидко набрав потрібний.

– Це «Белтвей лімузин», – мовив він професійним натренованим голосом. – Мене просили підтвердити прибуття мого пасажира. – Він на мить замовк. – Так, сер. Ваш гість, містер Ленґдон, уже прибув, і я доставлю його до Капітолію на сьому годину вечора. Дякую, сер. – І водій вимкнув телефон.

Ленґдон не міг не посміхнутися.

«Все передбачено до дрібниць. Уважне ставлення Пітера Соломона до деталей було однією з його сильних сторін, дозволяючи з видимою легкістю поширювати свій чималий вплив. Але й кілька мільярдів доларів на банківському рахунку теж не завадять».

Ленґдон зручно вмовстився на м'якенькому шкіряному сидінні й заплющив очі, слухаючи, як позаду поволі вщухає шум аеропорту. До Капітолійського пагорба їхати було з півгодини, і він мав намір витратити цей час на те, щоб зібратися з думками. Все трапилось так швидко, і тільки зараз Ленґдон почав по-справжньому замислюватися про той неймовірний вечір, що чекав на нього попереду.

«Перебуваю під покровом таїни», – подумав він, здивований і водночас втішений такою перспективою.

А за десять миль від Капітолію дехто жваво готувався до прибуття Роберта Ленґдона.

Той, хто назвав себе Малах, притиснув кінчик голки до своєї виголоєної голови і полегшено зітхнув, коли гостре вістря вскочило й вискочило з його плоті. Тихе гудіння електричного пристрою було непереборно привабливим, як наркотик... Так само всепоглинальним видавався і проштрик голки, що пройшла глибоко в його шкіру і залишила там цятку барвника.

«Я – справжній шедевр».

Краса ніколи не була метою татуювання. Метою була зміна. Від вкритих шрамами нубійських священиків, що жили за дві тисячі років до нашої ери, і татуюваних послідовників культу Кібели у Давньому Римі та до сучасних маорі із татуюваннями-шрамами «моко» люди татуювали себе, аби продемонструвати, що офірують ту чи іншу частину власного тіла. Перетерпівши біль, вони мали оздобу і немов поставали істотами, що зазнали оновлення.

Попри зловісні віщування з Левиту (19, 28), що забороняли робити будь-які позначки на людській плоті, татуювання стало чимось на кшталт обряду посвяти серед мільйонів людей сучасної доби – від охайних підлітків до закоренілих наркоманів та провінційних домогосподарок.

Сам акт татуювання перетворився на декларацію здатності до перетворення, що проголошувала на увесь світ: «Я – господар власної плоті, я контролюю власне тіло». І це п'янке відчуття контролю, породжене відчуттю здатністю до фізичного перетворення, завлоділо, як наркотик, мільйонами людей і змусило їх вдатися до практики трансформації плоті: косметичної хірургії, пірсингу, культуризму та прийому гормональних препаратів, і навіть більше – до булімії й зміни статі. Людський дух прагне стати господарем своєї смертної оболонки.

Дідівський годинник вдарив один раз, і Малах підвів очі. Шоста тридцять пополудні. Покинувши інструменти, чоловік загорнув своє голе кремезне тіло заввишки шість футів три дюйми[2] у японський шовковий халат і неспішно попрямував через хол. Повітря у просторому особняку було важким від їдкового аромату його шкірних барвників та свічок з бджолиного воску, якими він стерилізував голки. Велетень пройшов коридором повз безцінні італійські старожитності – піранезійську гравюру, розкладне «крісло Савонароли» та срібну олійну лампу Бугаріні – і, поглянувши у високе, від стелі до підлоги, вікно, замилувався класичним міським краєвидом. На темному тлі зимового неба урочисто і поважно виблискував купол.

«Онде він криється, – подумав молодик. – Схований десь там, неподалік».

Мало хто знав про його існування... а ще менше людей знали про його вражаючу міць і про те, як винахідливо він захований. До цього дня це було найграндіознішою нерозгаданою таємницею його країни. Ті ж нечисленні, хто знав правду, ховали її під завісою символів, легенд та алегорій.

«І ось вони розчинили переді мною свої двері», – подумав Малах.

Три тижні тому під час ритуалу, свідком якого стали найвпливовіші чоловіки Америки, Малах дійшов до тридцять третього ступеня – найвищого рівня у найстарішому з існуючих у світі братств. Та, попри новий ранг Малаха, братчики нічого йому не сказали. І не скажуть – це він знав достеменно. Бо так заведено. Існували групи всередині груп, братства всередині братств. Навіть чекаючи роками, він може так і не заслужити на їхню повну довіру.

Втім, йому й не була потрібна довіра братчиків, щоб заволодіти їхнім найпотаємнішим секретом.

«Моя ініціація досягла мети».

І Малах, охоплений збудженням від того, що чекало на нього попереду, неквапливо рушив до спальні. Всюди по його просторій домівці з динаміків лунали вигадливі мелодії рідкісних записів кастратів, що виконували «Lux Aeterna»[3] з «Реквієму» Верді, – як згадка про колишнє життя. Малах торкнувся пульта, щоб увімкнути «Dies irae»[4]. І під брязкіт литавр із паралельними квінтами, легко відштовхуючись мускулистими ногами, він застрибав мармуровими сходами вгору, а його халат розвівався на ходу і клубочився, як легка хмарина.

Раптом він почув, як забурчав, протестуючи, його шлунок. Малах постився вже другий день, споживаючи лише воду і готуючи своє тіло відповідно до древніх традицій. «Твій голод буде вгамовано на світанку, – нагадав він собі. – І твій біль також».

Малах увійшов до своєї спальні, як до святилища – з побожним трепетом – і замкнув за собою двері. Йдучи до туалетного столика, він на мить зупинився, відчувши, що його немов манить до себе величезне позолочене дзеркало. Не в змозі протистояти спокусі, він повернувся і поглянув на своє відображення. Повільно, неначе розгортаючи безцінний подарунок, він скинув халат і подивився на своє оголене тіло. Його вигляд викликав у нього непідробне благоговіння.

«Я – шедевр».

Його масивне тіло було гладенько виголене. Малах спочатку опустил очі на свої ступні з татуюваннями у вигляді луски та пазурів яструба. Потім поглянув на м'язисті ноги, татуйовані як різьблені колони: ліва – спіральна, а права – вертикальними смугами. Як дві колони в храмі Соломона: Воаз та Яхін. Його пах та живіт утворювали декоровану арку, а могутні груди прикрашав двоголовий фенікс. І оком у кожній повернутої в профіль голови слугував сосок Малахових грудей. Його плечі, шия, обличчя та голена голова були повністю вкриті вишуканими візерунками древніх символів та окультних знаків.

«Я – артефакт... розписаний предмет поклоніння».

Одному смертному вже довелося побачити голого Малаха. Це сталося вісімнадцять годин тому. Той чоловік закричав від страху:

– Господи милосердний, та ти ж демон!

– Якщо ти вважаєш мене демоном – будь ласка, я не заперечую, – відповів йому Малах. У його розумінні – як і в розумінні древніх – янголи і демони були ідентичними та взаємозамінними архетипами. Різниця полягала в полярності ставлення: янгол-хоронитель, що переміг у битві твого ворога, сприймався цим ворогом як демон-руйнівник.

Аж ось Малах торкнувся обличчя і спідлоба поглянув на маківку своєї голови. Там, всередині схожого на корону гало, світилося маленьке кружальце нетатуйованої плоті. Ця ретельно охоронювана ділянка залишалася єдиним неторкнутим шматочком Малахової шкіри. Це священне кружальце терпляче чекало донині... але цієї ночі і воно буде татуйоване. Хоча Малах іще не мав того, що потрібно для завершення шедевра, він знав, що ця мить швидко наближається.

Збуджений та піднесений від споглядання власного віддзеркалення, Малах уже відчував, як зростає його міць. Він надягнув халат, підійшов до вікна і знову поглянув на містичне місто, що розлягалось перед ним. «Він прихований десь там, неподалік».

Знову зосередивши думки на завданні, яке він мав виконати, Малах рушив до

туалетного столика, наклав на обличчя, голову та шию грим – і всі його татування стали невидимими. Потім вдягнув спеціальний комплект вбрання, ретельно приготований саме для сьогоднішнього вечора. Скінчивши вбиратися, Малах ще раз поглянув на себе у дзеркало – для контролю. Задоволений побаченням, він злегка пробігся долонею по гладенькій шкірі голови і посміхнувся.

«Він десь там, неподалік, – подумав Малах. – І цієї ночі один чоловік допоможе мені знайти його».

Виходячи зі свого помешкання, Малах готувався до події, яка невдовзі захитає Капітолій. Він добре постарався, щоб приготувати на сьогоднішню ніч всі необхідні компоненти.

І ось нарешті у гру введено заключного пішака.

РОЗДІЛ 3

Роберт Ленґдон заклопотано переглядав свої нотатки на картках, коли шум коліс лімузина різко змінив тональність. Професор підвів очі – і здивувався швидкості, з якою вони подолали чималу відстань.

«Арлінгтонський меморіальний місток? Так швидко?»

Відклавши нотатки, він подивився на спокійні води річки Потомак, що неспішно текли попід ним. Над поверхнею води клубочився густий туман. Доречно названа Туманною Долиною, ця заглибина завжди здавалася досить дивним місцем для будівництва столиці країни. З усіх місцин Нового Світу батьки-засновники вибрали саме це драглисте болото біля річки, щоб закласти тут наріжний камінь свого утопічного суспільства.

Ленґдон поглянув ліворуч, через Припливний басейн, на граціозно-округлий силует меморіалу Джефферсона – Пантеон Америки, як його часто називали. Попереду за ходом автомобіля здіймалася у небо непоказна будівля меморіалу Лінкольна, чиї прямокутні обриси нагадували древній Парфенон в Афінах. А далі Ленґдон узрів центральний елемент міста: той самий шпиль, який він бачив із літака. Архітектурний аналог, що надихнув творців цієї споруди, походив не з римської чи древньо-грецької доби, а з набагато давніших.

То був Єгипетський обеліск Америки.

Освітлений знизу, монолітний шпиль монумента Вашингтона непорушно стовбичив на тлі темного неба, неначе корабельна щогла. Ленґдон дивився на обеліск під гострим кутом, і цього вечора йому раптом здалося, що той немовби гойдається на хвилях, відірвавшись від свого фундаменту. Ленґдон раптом відчув і себе відірваним від фундаменту, неприкаяним. Його поїздка до Вашингтона стала цілковитою несподіванкою. «Уранці я прокинувся з думкою про спокійний недільний відпочинок удома... аж раптом опинився за кілька хвилин їзди від столичного Капітолію».

Цього ранку, о четвертій сорок п'ять, Ленґдон пірнув у гладеньку, як скло, воду, розпочавши свій день зі звичних п'ятдесяти кіл у плавальному басейні Гарварду. Звісно, його фізичний стан був уже не той, як у студентські роки, коли він брав участь у загально-американських змаганнях з водного поло, але і досі професор мав вигляд цілком пристойний як на чоловіка сорока з гаком років – стрункий та

підтягнутий. Єдина різниця полягала в тому, що тепер для цього йому доводилося докладати більших зусиль.

Коли Ленгдон повернувся додому о шостій, він розпочав ранковий ритуал розмелювання вручну кавових бобів з Суматри та смакування їхнього екзотичного аромату, що наповнював кухню. Однак цього ранку він здивовано завважив на дисплеї голосової пошти блимання червоного вогника. «Кому ж це не спиться о шостій ранку в неділю, га?» Ленгдон натиснув на кнопку і прослухав повідомлення.

«Доброго ранку, професоре Ленгдон. Мені страшенно шкода, що турбую вас о такій ранній годині. – У ввічливому голосі чулася помітна невпевненість та ледь вловний південний акцент. – Мене звуть Ентоні Джелбарт, я – виконавчий асистент Пітера Соломона. Містер Соломон сказав мені, що ви рання пташка... він увесь ранок намагався зв'язатися з вами, залишаючи повідомлення. Як тільки прослухаєте це повідомлення, зв'яжіться, будь ласка, з Пітером напряму. Мабуть, ви маєте його приватний номер, а якщо ні, то нагадую вам його: 202-329-5746».

Раптом Ленгдон відчув тривогу за свого старого приятеля. Пітер Соломон був бездоганно вихованою та чемною людиною, точно не з тих, хто телефонуватиме в неділю удосвіта. Хіба що в екстреному випадку, коли сталося щось лихе.

Ленгдон, не домовивши каву, поквапився до кабінету, щоб передзвонити.

«Дай Боже, щоб все було гаразд».

Відтоді як вони вперше зустрілися у Принстонському університеті, Пітер Соломон, незважаючи на дванадцятирічну різницю у віці, завжди був для Ленгдона другом та покровителем, був для нього як батько. На другому курсі Ленгдон мав відвідувати вечірні лекції нештатного викладача – відомого молодого історика та філантропа. Соломон викладав із захопливою пристрасстю, розкриваючи перед слухачами вражаючі образи семіотики та історії архетипів, і ці образи, у свою чергу, стали для Ленгдона тією іскрою, що згодом викресала у нього пристрассть до символів, яка захопила його на все життя. Однак не талановитість Пітера Соломона, а скромний погляд його лагідних очей – ось що спонукало тоді Ленгдона написати йому подячного листа. Молодий студент і мріяти не міг, що Пітер Соломон, один з найбагатших та найзагадковіших інтелектуалів Америки, колись відповідь на його листа. Але Соломон відповів. І це стало початком воістину міцної дружби, що збагатила їх обох.

Відомий вчений, чиї стримані манери покоїлися на міцному підґрунті сімейного спадку, походив із супербагатої родини Соломонів, чие ім'я карбувалося на будинках та університетських спорудах по всій країні. Як і Ротшильд у Європі, прізвище Соломон завжди ототожнювалося з містикою американської знатності та успішності. Пітер перебрав керівництво справами родини ще в молодому віці, після смерті свого батька, і тепер, у п'ятдесят вісім років, обіймав численні владні посади в різних галузях. Нині він обіймав посаду голови Смітсонівського інституту. Ленгдон час від часу під'юджував Пітера, що єдиною темною плямою на його бездоганному родоводі був диплом другорозрядного університету – а саме Йельського.

Увійшовши до свого кабінету, Ленгдон здивовано побачив, що від Пітера прийшов ще й факс.

Пітер Соломон

Секретаріат

Смітсонівський інститут

Доброго ранку, Роберте!

Мені негайно треба з тобою поговорити. Будь ласка, зателефонуй мені сьогодні вранці, як тільки зможеш, за номером 202-329-5746.

Пітер

Ленґдон одразу ж набрав номер і сів за свій різьблений дубовий стіл ручної роботи, чекаючи, поки їх з'єднають.

– Офіс Пітера Соломона, – почувся знайомий голос помічника. – З вами говорить Ентоні. Чим можу допомогти?

– Привіт, це Роберт Ленґдон. Ви залишили мені повідомлення...

– Так, професоре Ленґдон, – з відчутним полегшенням відповів молодик. – Дякую, що передзвонили так швидко. Зараз я скажу йому, що ви на лінії. Вас перевести в режим очікування?

– Звісно.

Чекаючи, поки його з'єднають із Соломоном, Ленґдон дивився на ім'я Пітера на шапці листа зі Смітсонівського інституту і мимоволі посміхнувся. «У клані Соломонів майже не було ледацюг». Генеалогічне дерево Пітера рясніло іменами заможних бізнесових магнатів, впливових політиків та великої кількості видатних науковців, а деякі були навіть членами Лондонського Королівського наукового товариства. Єдиний з нині живих родичів Пітера, його сестра Кетрін, вочевидь успадкувала науковий ген, бо була провідною фігурою в недавно виниклій дисципліні, що називалася ноетична наука.

«Для мене це як китайська грамота», – подумав Ленґдон і посміхнувся, згадавши минулорічну вечірку, що влаштовував Пітер, коли вона марно намагалася стисло пояснити йому сутність ноетичної науки. Ленґдон довго і уважно слухав її, а потім резюмував:

– Як на мене, то це більше схоже на магію, аніж науку.

Кетрін грайливо підморгнула.

– Вони набагато ближче одна до одної, ніж вам здається, Роберте.

Аж ось до телефону повернувся асистент Соломона.

– Вибачте, але лінія містера Соломона ще не звільнилася після селекторної наради. Тут у нас сьогодні вранці виник невеличкий хаос.

– Та які проблеми! Я передзвоню пізніше.

– Взагалі-то містер Соломон попросив мене ввести вас у курс справи – чому він хотів з вами зв'язатися. Ви не заперечуєте?

– Звісно, що ні.

Асистент шумно втягнув повітря.

– Можливо, вам, професоре, відомо, що кожного року тут, у Вашингтоні, керівництво

Смітсонівського інституту влаштовує приватний святковий вечір, щоб вшанувати наших найщедріших спонсорів та прихильників. Сюди запрошують також чимало представників культурної еліти нашої країни.

Ленґдон знав, що його банківський рахунок мав надто мало нулів, щоби його можна було зарахувати до культурної еліти, але, попри це, раптом Соломон зажадав запросити на свято і його.

– Згідно з традицією, – вів далі асистент, – вечері передуватиме програмна промова. Для виголошення цієї промови нам пощастило орендувати Національний зал статуй.

«Найкраще приміщення в усьому окрузі Колумбія», – відзначив Ленґдон, пригадавши, як колись слухав лекцію у цьому напівкруглому залі. Важко було забути широку бездоганно-правильну підкову з п'яти сотень складаних стільців, оточену тридцятьма вісьмома статуями на повний зріст. Колись ця зала слугувала приміщенням палати представників Сполучених Штатів.

– Проблема полягає ось у чім, – пояснив асистент. – Наша речниця несподівано захворіла і шойно поінформувала нас, що не зможе виголосити промову. – Помічник Соломона ніяково замовк, а потім продовжив: – Це означає, що нам украй потрібен речник, який зміг би її замінити. І містер Соломон сподівається, що ви зголоситеся це зробити.

Ленґдон швидко оцінив свої можливості.

– Я? – Цього він аж ніяк не очікував. – Не сумніваюся, що Пітер зможе знайти набагато кращу заміну.

– Ви – найперша кандидатура для містера Соломона, професоре, до того ж ви занадто скромно себе оцінюєте. Гості інституту із захопленням вислухають вас, і містер Соломон вважає, що ви могли б, скажімо, прочитати ту саму лекцію, що і на каналі «Букспен-Тіві» кілька років тому. У такому разі вам не довелося б нічого заздалегідь готувати. Він сказав, що та ваша лекція стосувалася символізму в архітектурі столиці нашої країни і для очікуваної аудиторії кращої теми годі й шукати.

Та Ленґдон не розділяв упевненості асистента.

– Наскільки я пам'ятаю, в цій лекції більше йшлося про історію масонських споруд, а не про...

– Так! Саме так! Наскільки вам відомо, містер Соломон є масоном, як і багато хто з його друзів-фахівців, які будуть гостями на цьому прийомі. Певен, що вони залюбки послухають вашу розповідь на цю тему.

«Мушу визнати, що це й справді буде легко», – подумав Ленґдон, бо він зберігав конспекти геть усіх лекцій, які коли-небудь читав.

– Що ж, я подумаю. А на яку дату призначено цю подію?

Асистент прокашлявся і ніяково промовив:

– Взагалі-то, пане професор, на сьогоднішній вечір.

Ленґдон не втримався і розсміявся.

– Сьогодні увечері?

– Саме тому в нас і зчинився вранці невеличкий хаос. Наш інститут потрапив у досить

незручне становище... – Асистент помовчав, а потім заторохтів: – Містер Соломон готовий послати за вами до Бостона приватний літак. Політ триватиме всього-на-всього годину, а до дванадцятої ночі ви вже повернетесь додому. Вам доводилося бувати на приватному авіатерміналі в Бостонському аеропорту імені Логана?

– Так, – неохоче підтвердив Ленгдон. «Недивно, що Пітер завжди домагається свого».

– От і прекрасно! Чи зможете ви зустріти літак на тому терміналі, скажімо... о п'ятій годині?

– Та ви ж мені й вибору не залишили! – з посмішкою відказав професор.

– Мені просто хочеться обрадувати містера Соломона, пане професор.

«Так, Пітер справляє на людей саме такий ефект». Ленгдон замислився, але зрозумів, що іншого варіанта немає.

– Гаразд. Передайте йому, що я зможу прилетіти.

– Неймовірно! – з явним полегшенням вигукнув асистент і повідомив Ленгдонові номер літака та деяку іншу інформацію.

Коли професор нарешті поклав слухавку, то подумав – а чи вдавалося кому-небудь відмовити Пітерові Соломону?

Повернувшись до приготування кави, Ленгдон кинув у кавовий млинок трохи більше бобів. «Додаткова доза кофеїну сьогодні не завадить, – подумав він. – На мене чекає довгий день».

РОЗДІЛ 4

Будівля столичного Капітолію велично бовваніє у кінці Нешнл Молл – Національної алеї, якщо дивитися на схід, на узвишші, яке міський архітектор П'єр Лянфан схарактеризував, як «п'єдестал, що чекає на свій монумент». Капітолій, що зводився на чималенькій площі сімсот п'ятдесят футів завдовжки та триста п'ятдесят футів завширшки[5], має вражаючу кількість кімнат – аж п'ятсот сорок одну, а це понад шістнадцять акрів підлоги[6]! Цю неокласичну споруду ретельно сплановано так, щоб нагадувати про велич Давнього Риму, чиї ідеали надихали батьків-засновників Америки під час ухвалення законів та політичної культури нової республіки.

Новий пункт пропуску для туристів, що входять до будівлі Капітолію, розташовувався глибоко всередині нещодавно спорудженого підземного центру допомоги туристам, під величним скляним люком, що обрамовує купол Капітолію. Нещодавно прийнятий на роботу охоронець Альфонсо Нуньєс уважно придивлявся до відвідувача чоловічої статі, який наближався до пропускного пункту, розмовляючи по телефону. Цей чоловік мав поголену голову, а його права рука була на підв'язці, до того ж він злегка накульгував. На ньому була потерта куртка армійсько-флотського зразка, точно із надлишків військового майна, яке реалізовувало міністерство оборони. Ця куртка, а також голена голова відвідувача наштовхнули Нуньєса на думку, що той, мабуть, є колишнім військовим. Найчисленнішими відвідувачами Вашингтона були ті, хто колись служив у збройних силах Сполучених Штатів.

– Доброго вечора, сер, – сказав Нуньєс, дотримуючись інструкції з безпеки, яка приписувала словесний контакт з усяким відвідувачем чоловічої статі, що входив до будівлі сам-один.

– Привіт, – відповів гість, обвівши поглядом майже безлюдний вестибюль. – Сьогодні спокійний вечір.

– Так, бо ж сьогодні – серія вирішальних матчів у футбольній лізі, – відповів Нуньєс. – Всі дивитимуться гру «Червоношкірих». – Він би й сам залюбки подивився цей матч, але ще й місяця не пропрацював на цій роботі. Шкода, що плей-офф випав саме на його зміну. – Металеві предмети – на таріль, будь ласка.

Поки відвідувач незграбно випорожнював кишені довгої куртки своєю здоровою рукою, Нуньєс пильно за ним спостерігав. Людський інстинкт робив особливі поблажки людям хворим та скаліченим, але Нуньєса навчили цей інстинкт долати.

Охоронець чекав, поки візитер витягне з кишень стандартний набір з дрібних монет, ключів та стільникових телефонів.

– Розтягнення зв'язок? – спитав Нуньєс, оглядаючи ушкоджену руку чоловіка, котру, як виявилось, стягував шар товстих еластичних бинтів.

Лисий чоловік кивнув.

– На льоду послизнувся. Тиждень тому. І досі страшенно болить.

– Дуже вам співчуваю. Проходьте, будь ласка.

Відвідувач, кульгаючи, рушив крізь детектор – і машина на знак протесту гучно задзижчала.

Бритоголовий гість невдоволено насупився.

– Я так і знав. У мене під цими бинтами – перстень. Я не зміг його зняти, бо палець сильно набряк, тому лікарі наклали пов'язку просто на нього.

– Нема проблем, – мовив Нуньєс. – Я скористаюся ручним детектором.

І охоронець провів металошукачем по забинтованій руці візитера. Як і очікувалося, єдиним виявленим металом було велике потовщення на ушкодженому безіменному пальці гостя. Нуньєс дорожив своєю роботою і знав, що його начальник, напевне, спостерігає за ним по монітору з охоронного центру будівлі. «Краще перестаратися, аніж навпаки». Тож він обережно підсунув детектор під перев'яз.

Відвідувач аж скривився від болю.

– Вибачте.

– Та нічого, – відповів чоловік. – Зайва обережність у наш час не завадить.

– Та отож. – Нуньєсу сподобався цей чолов'яга. Дивно, але емоційний чинник багато важив у виконанні його обов'язків. Інтуїція була першою лінією оборони Америки проти тероризму. За визначенням одного посібника з безпеки, доведеним фактом було те, що інтуїція людини, її здатність боятися, є детектором точнішим за всі електронні пристрої у світі.

У цьому ж випадку інтуїція Нуньєса не підказала нічого, що могло викликати в нього страх. Тепер, коли вони стояли близько один до одного, він помітив лише одну дивну деталь: виявилось, що цей суворий на вигляд чоловік намастив обличчя якимось

тональним кремом чи гримом. «Ну то й що. Ніхто не любить взимку видаватися блідим як сметана».

– У вас все в порядку, – сказав Нуньєс, завершуючи перевірку і ховаючи детектор.

– Дякую, – відповів чоловік і став забирати з тарелі свої пожитки.

Тоді охоронець помітив на кожному з двох пальців, що стирчали з перев'язки відвідувача, татуювання. На пучці одного було зображення корони, а другого – зображення зірки. «Усі зараз неначе подуріли з цими татуюваннями, – подумав Нуньєс. – Хоча, напевне, робити татуювання на пучках дуже боляче.

– Боліло? – поцікавився він, кивнувши на пальці.

Чоловік поглянув на татуювання і хихикнув.

– Менше, ніж вам здається.

– Вам пощастило, – зауважив Нуньєс. – Мое – дуже боліло. Коли я був у таборі для новобранців, мені там зробили на спині татуювання з русалкою.

– Русалкою? – розсміявся бритоголовий чоловік.

– Так, – зніяковіло відповів охоронець. – Всі ми в молодості робимо помилки.

– Я добре вас розумію, – сказав відвідувач. – Я теж зробив велику помилку, коли був молодий. І тепер прокидаюся поруч із нею кожного ранку.

Вони обидва розсміялися, і чоловік пішов.

«Легко, як дитяча гра», – подумав Малах, пройшовши повз Нуньєса, і попрямував до ескалатора, що вів у глиб будівлі Капітолію. Пройти вестибюль виявилось завданням простішим, аніж він розраховував. Удавана сутулість та підмощений подушкою живіт приховували справжню статуру Малаха, а грим на обличчі та руках приховав татуювання, які вкривали все його тіло. Однак найгеніальнішою знахідкою став перев'яз, під яким Малах приховав один дієвий предмет, котрий він хотів пронести – і проніс всередину будівлі.

«Подарунок для єдиної у світі людини, здатної допомогти мені здобути те, чого я прагну».

РОЗДІЛ 5

Найбільший і технічно найдосконаліший музей світу є також однією з таємниць, що найретельніше охороняється. Тут зберігається експонатів більше, ніж в Ермітажі, Ватиканському музеї та нью-йоркському музеї Метрополітен...

Розташований на Сілвер-Гілл-роуд, сорок два-десять, біля Вашингтона, музей являє собою масивну зигзагоподібну споруду, що складається з п'яти сполучених між собою корпусів, кожен більший за футбольне поле. Складно уявити, що за блакитно-металевим

фасадом будівлі криється дещо химерне – чужий неземний світ площею шістсот тисяч квадратних футів, у якому є і «мертва зона», і власна «водна система», а також дванадцять з гаком миль шаф для зберігання.

Цього вечора науковець Кетрін Соломон, під'їжджаючи на своєму білому «вольво» до головної брами споруди, відчувала невиразний неспокій.

Охоронець посміхнувся.

– А ви хіба не футбольний вболівальник, міс Соломон? – і прикрутив звук у телевізорі, де показували спеціальну шоу-програму, що передувала грі.

Кетрін вимучила напружену посмішку.

– Сьогодні ж неділя.

– Ой, і справді. У вас же сьогодні зустріч.

– Він уже тут? – занепокоєно спитала вона.

Охоронець проглянув свої папери.

– Щось я не бачу його у списку.

– Я зарано приїхала. – Кетрін привітно помахала рукою і поїхала далі звивистою під'їзною дорогою до свого звичного місця на нижньому поверсі невеликої двоярусної стоянки. Вона зібрала необхідні речі і швидко зиркнула на себе в дзеркало заднього огляду – скоріше через звичку, аніж марнославство.

Кетрін Соломон пощастило мати пружну середземноморську оливкову шкіру своїх предків, тож навіть у п'ятдесят років вона мала гладеньке обличчя. Косметикою вона майже не користувалася, а густе пряме чорне волосся носила просто, без зачіски. Як і її брат Пітер, вона мала сірі очі та тендітну й елегантну аристократичну статуру.

«Вас запросто можна прийняти за близнюків», – часто казали їм люди.

Їхній батько помер від раку, коли Кетрін було лише сім років, тому вона його майже не пам'ятала. А брат, старший за Кетрін на вісім років, став на шлях, що вів до визнання патріархом родини Соломонів набагато раніше, аніж комусь мріялося. Втім, як і очікувалося, Пітер увійшов у цю роль з гідністю та силою, що личили гучному імені їхньої родини. Він і донині опікувався Кетрін, наче вона була маленькою дівчинкою.

Попри братові спонукання, які він час від часу висловлював, та чималу кількість претендентів на руку і серце Кетрін, вона так і не вийшла заміж. Її супутницею життя стала наука, і наукова діяльність виявилася надзвичайно сприятливою для самореалізації та вкрай захопливою. Жоден чоловік не міг цього дати, тож Кетрін ні про що не шкодувала.

Коли вона вперше почула про ноетичну науку, про цю галузь іще ніхто не знав, але за останні роки ноетика почала розкривати нові двері до розуміння здатностей людського розуму.

Наш нерозвіданий потенціал просто вражає.

Дві книги Кетрін з ноетики утвердили її репутацію лідера в цій загадковій та непевній галузі знань, але її найостанніші відкриття обіцяли – після публікації – зробити ноетичну науку популярною темою розмов серед широкого загалу в усьому світі.

Однак сьогодні їй думалося про що завгодно, тільки не про науку. Вранці вона отримала вкрай тривожну інформацію стосовно свого брата. «Я і досі не вірю, що це правда». Увесь день вона лише про це й розмірковувала.

По вітровому склу заторохтів дощ, і Кетрін хутко зібрала свої речі, щоб швиденько перебігти до будівлі музею. Вона вже вийшла з авто, коли раптом задзвонив їй стільниковий телефон.

Кетрін глянула на номер абонента – і глибоко зітхнула. А потім заправила волосся за вуха і вмостилася в авто, щоб відповісти на дзвінок.

За шість миль від неї Малах ішов коридором Капітолію, притиснувши до вуха мобільник. І терпляче чекав відповіді на дзвінок.

Нарешті почувся жіночий голос.

– Алло?

– Нам знову треба зустрітися, – сказав Малах.

Довга пауза.

– Все гаразд?

– Я маю нову інформацію, – відповів Малах.

– Розкажіть.

Малах глибоко вдихнув.

– Це стосовно того, що, як вважає ваш брат, сховане тут, в окрузі Колумбія...

– Ну і?..

– Його можна знайти.

– Ви хочете сказати, що... що та річ справді існує? – спантеличено спитала Кетрін.

Малах посміхнувся сам собі.

– Інколи трапляється, що легенда, яка живе сторіччями, живе не просто так...

РОЗДІЛ 6

– А чи можна ближче під'їхати? – Роберт Ленгдон відчув раптову хвилю тривоги, коли водій припаркував авто на Першій вулиці, за добрячу чверть милі від будівлі Капітолію.

– Боюся, що ні, – відповів водій. – Ви ж знаєте – діє закон про внутрішню безпеку. Тепер не дозволено ставити авто біля важливих споруд. Вибачте, сер.

Ленґдон поглянув на годинник і з подивом побачив, що вже за десять хвилин сьома. Вони втратили багато часу, оминаючи будівництво в зоні Національної алеї. До його лекції лишалося десять хвилин.

– Погода змінюється, – мовив водій, вискочивши з авто, щоб розчинити Ленґдонові дверцята. – Вам доведеться поквапитися. – Професор простягнув руку за гаманцем, щоб віддячити водієві, але той відмахнувся. – Ваш господар заходу вже додав до моєї платні щедрі чайові.

«Так схоже на Пітера», – подумав Ленґдон, забираючи речі з сидіння.

– Ну, тоді дякую, що підвезли.

Коли Ленґдон дістався до найвищої точки граціозно вигнутого під'їзного майданчика, що спускався до нового «підземного» входу для відвідувачів, впали перші краплини дощу.

Гостьовий центр Капітолію був суперечливим проектом і обійшовся у величезну суму. Писали, що це просторе підвальне приміщення, яке називали справжнім підземним містом, певним чином могло навіть скласти конкуренцію Диснейворду[7]. Величезний зал площею півмільйона квадратних футів[8] для виставок, ресторанів та конференц-холів.

Ленґдонові кортіло побачити його, але він не передбачав, що доведеться так довго іти пішки. Небеса кожної миті загрожували розверзнутися потоками води, тому професор побіг підтюпцем, ковзаючи мокасінами по мокрому бетону. «Я ж вдягався для лекції, а не для спринтерських змагань під дощем!»

Ленґдон збіг униз, хапаючи ротом повітря, потім проштовхнувся в обертальні двері і на хвилину зупинився в фойє, щоб відсапатися та струсити з себе краплини дощу. І нарешті підвів очі, щоб оглянути нещодавно збудоване приміщення.

«Що ж, і справді вражаюче».

Гостьовий центр Капітолію був зовсім не таким, яким він його уявляв. Через те що центр був спорудю підземною, Ленґдон трохи побоювався туди заходити. Колись у дитинстві з ним трапився нещасний випадок: йому довелося мало не добу просидіти на дні глибокого колодязя, тому в Ленґдона на все життя лишилася стійка відраза до замкнутого простору. Але підземний зал, що перед ним відкрився, був якийсь... якийсь граціозно-повітряний, чи що. Світлий та просторий.

На величезній скляній стелі висіли шикарні світильники, що кидали тьмяне світло на приміщення, що виблискувало перламутром.

За інших, нормальних, умов Ленґдон провів би тут цілу годину, захоплено розглядаючи архітектурні деталі, але тільки не зараз, коли до початку врочистостей залишалось всього п'ять хвилин. Тож він нагнув голову і притьмом кинувся через вестибюль до контрольно-пропускного пункту та ескалаторів. «Розслабся і заспокойся, – сказав він собі. – Пітер знає, що ти невдовзі прийдеш. І запланована подія без тебе не розпочнеться».

На пункті пропуску він приязно побазікав з молодим охоронцем-латиноамериканцем, випорожнюючи свої кишені та знімаючи антикварний годинник.

– Мікі-Маус? – з веселим здивуванням спитав охоронець.

Ленґдон кивнув, уже давно призвичаївшись до подібних запитань. Цей колекційний варіант годинника з Мікі-Маусом подарували йому батьки на дев'ятий день народження.

– Я ношу його для того, щоб він мені нагадував: не поспішай і не сприймай життя надто серйозно.

– Мабуть, він зупинився, – зауважив з посмішкою охоронець. – Ви дуже поспішаєте, бо кудись запізнюєтеся.

Ленґдон посміхнувся і поставив свою сумку під сканер.

– Як пройти до залу статуй?

Охоронець кивнув на ескалатори.

– Там побачите вказівники.

– Дякую.

Ленґдон вихопив сумку зі сканера і хутко подався далі.

Ескалатор вивіз Ленґдона нагору, і професор, перевівши подих, спробував зібратися з думками. Він поглянув угору, крізь вкриту краплинами дощу скляну стелю, на величні обриси освітленого купола Капітолію. Будівля дійсно вражала. На самісінькому її вершечку, на висоті майже триста футів, стояла статуя Свободи. Вона вдивлялася в туманну темряву, наче примарний вартовий. Ленґдонові завжди видавався іронічним той факт, що змонтували до купи цю бронзову статую заввишки дев'ятнадцять з половиною футів саме раби. Ця таємниця Капітолію рідко потрапляла в підручники з історії для середніх шкіл.

Та й уся ця споруда була буквально скарбницею химерних таємниць та загадок, включно з «ванною-убивцею», через яку віце-президент Генрі Вільсон застудився і помер від пневмонії; сходами з незмиваною плямою крові, через яку вже спіткнулися незчисленна кількість відвідувачів; а також ізольованою камерою в підвалі, де тисяча дев'ястсот тридцятого року робітники виявили опудало давно померлого коня генерала Джона Александра Логана.

Однак жодна з історій не трималася так довго, як легенда про тринадцять привидів, що жили в цій будівлі. Розповідали, що хтось бачив, як привид архітектора міста П'єра Лянфана блукає залами Капітолію, наполягаючи оплатити його рахунок, прострочений ось уже двісті років. Бачили там і привид робітника, що загинув, упавши з купола, – він походжав капітолійськими коридорами з набором інструментів у руках. Ну, і, звичайно ж, найвідомішою примарою, яку начебто багато разів бачили в підвалі Капітолію, був якийсь нереальний чорний кіт, що нишпорив у химерному лабіринтові вузьких проходів та ніш підземної частини споруди.

Ленґдон зійшов з ескалатора і поглянув на годинник. Залишалось три хвилини. Орієнтуючись за табличками-вказівниками, він поспішив широким коридором до залу статуй, на ходу повторюючи свою доповідь. Професор мусив визнати, що асистент Пітера мав-таки рацію: тема його доповіді буде абсолютно доречною тут, у Вашингтоні, в аудиторії відомих та впливових масонів.

Не секрет, що округ Колумбія мав багату масонську історію. Наріжний камінь цієї будівлі заклав сам Джордж Вашингтон у повній відповідності з масонським ритуалом. Та й місто, власне, було задумане і спроектоване масонами-магістрами: Джорджем Вашингтоном, Бенджаміном Франкліном та П'єром Лянфаном – могутніми інтелектуалами, що прикрасили архітектурні та мистецькі шедеври своєї нової столиці масонською символікою.

Ясна річ, люди вбачають у цих символах всілякі схиблені ідеї.

Численні автори змовницьких теорій стверджували, що батьки-засновники Америки,

котрі всі як один були масонами, ховали потенційно могутні секрети по усьому місту, разом із символічними посланнями, потаємно накресленими у мереживі міських вулиць. Та Ленгдон ніколи не приділяв уваги цим схибленим теоріям. Дезінформація стосовно масонів була явищем настільки звичним, що навіть освічені студенти Гарварду – і ті мали якісь перекручені уявлення про це таємне товариство.

Минулого року один першокурсник із виряченими від збудження очима влетів на лекцію до Ленгдона з інтернет-роздруківкою в руках. То була мапа вулиць округу Колумбія, де деякі вулиці були виділені так, що утворювали різноманітні фігури: сатанинські п'ятикутники, масонський компас та квадрат, голову Бафомета. На думку студента, то був явний доказ того, що масони, котрі спроектували Вашингтон в окрузі Колумбія, займалися якоюсь лиховісною та містичною змовницькою діяльністю.

– Цікаво, – зауважив Ленгдон, – але навряд чи переконливо. Якщо поєднати лініями різні точки на мапі, то можна отримати які завгодно форми та фігури.

– Але ж це не може бути звичайною випадковістю! – скрикнув юнак.

Ленгдон терпляче продемонстрував студентові, що ті самі фігури можна отримати і на мапі Детройта.

Юнак страшенно розчарувався.

– Не впадайте у відчай, – порадив Ленгдон. – Вашингтон дійсно має деякі неймовірні таємниці... але жодної з них немає на цій мапі.

Парубок аж сіпнувся.

– Таємниці? Які наприклад?

– Щовесни я читаю курс про окультні символи. Я багато розповідаю про округ Колумбія. Вам слід цей курс прослухати.

– Окультні символи! – вигукнув першокурсник, знову загоряючись ентузіазмом. – Отже, в окрузі Колумбія таки є символи диявола!

Ленгдон посміхнувся.

– Вибачте, але слово «окультні», попри ті картини поклоніння дияволу, які зазвичай змальовує людська уява, насправді означає «приховані» або ж «неясні». В часи релігійного гноблення ті знання, що суперечили офіційним доктринам, потрібно було тримати в секреті або ж «зашифрувати». Через загрозу, яку Церква вбачала у цих знаннях, вона визначала все, що мало стосунок до «окультного», як лихе, пов'язане зі злом, і це сприяло розквітові всіляких забобонів.

– А, зрозуміло, – хлопець знову розчаровано опустил плечі.

Однак наступної весни Ленгдон помітив того самого першокурсника в перших рядах п'яти сотень студентів, що набилися в гарвардський Сандерс-театр – стару й лунку аудиторію зі скрипучими дерев'яними лавами.

– Усім доброго ранку, – вигукнув Ленгдон із широкої кафедри. Він увімкнув проектор – і поза ним виникло зображення. – Поки ви вмощуєтеся зручніше – скажіть мені, будь ласка, чи багато з вас упізнають будівлі на оцьому зображенні?

– Капітолій Сполучених Штатів! – загули в унісон десятки голосів. – Місто Вашингтон, округ Колумбія.

– Саме так. Купол цієї споруди має залізну арматуру вагою дев'ять мільйонів

фунтів[9]. 1850 року це досягнення винахідливої архітектурної думки не мало аналогів.

– Фантастика! – вигукнув хтось.

Ленґдон закотив очі під лоба, відчувши сильне бажання, щоб це слово заборонили вживати спеціальним законом.

– Гаразд, кому з вас доводилося бувати у Вашингтоні?

У різних кінцях аудиторії піднялося кілька рук.

– Так мало? – з удаваним здивуванням спитав Ленґдон. – А хто з вас побував у Парижі, Римі, Мадриді чи Лондоні?

Майже всі присутні в аудиторії підняли руки.

Як і завжди. Це один з обрядів посвячення в студенти в Америці: злітати на літо в Європу з квитком «Єврорейл», а вже потім зануритися у сувору реальність життя.

– Виявляється, що переважна більшість з вас встигли побувати у Європі, але й досі не відвідали столиці власної країни. Як ви гадаєте, чому так сталося?

– Тому що в Європі немає вікових обмежень на споживання алкоголю! – вигукнув якийсь розумник з гальорки.

Ленґдон посміхнувся.

– Можна подумати, що вікові обмеження здатні зупинити вас тут, в Америці.

Аудиторія вибухнула сміхом.

Був перший день занять, і тому студенти всідалися та вгамовувалися довше, ніж зазвичай. Вони довго вовтузилися та скрипіли дерев'яними лавами. Ленґдонові подобалося читати лекції в цьому залі, бо він легко міг визначити ступінь зацікавленості студентів за інтенсивністю, з якою вони скрипіли дерев'яними сидіннями.

– А якщо серйозно, – продовжив він, – то Вашингтон дійсно має певні зразки найкращої у світі архітектури, мистецтва та символізму. Чому ж ми воліємо їхати за кордон, а не відвідати спершу столицю власної країни?

– Древні штуковини шикарніші, – хтось відповів.

– А під древніми штуковинами ви, напевне, маєте на увазі замки, склепи, храми і таке інше? – поцікавився професор.

Студенти як за помахом руки закивали на знак згоди.

– Ну що ж, прекрасно. А що, як я скажу вам, що Вашингтон має все вищезгадане? Замки, склепи, піраміди, храми... Там усе це є.

Скрипіння лавок дещо стихло.

– Любі друзі, – мовив Ленґдон, стививши голос, і наблизився до краю кафедри. – Впродовж наступної години ви дізнаєтеся, що наша країна буквально переповнена таємницями та прихованою історією. І так само, як і у Європі, ці таємниці приховані на видноті.

Скрипіння завмерло, і запала мертва тиша.

«Попалися, любенькі!»

Ленґдон послабив світло й увімкнув другий слайд.

– Хто скаже мені – що тут робить Джордж Вашингтон?

На слайді була відома фреска із зображенням Джорджа Вашингтона. Він стояв при повних регаліях перед якимось химерним пристроєм – гігантською дерев'яною триногою, що тримала канатно-блокову систему з підвішеним до неї масивним кам'яним блоком. Довкола нього скупчилося кілька добре вдягнених спостерігачів.

– Мабуть, піднімає отой камінь? – висловив хтось здогадку.

Ленґдон не сказав нічого, волюючи, щоб якийсь студент – якщо можливо – сам вніс поправку.

– Взагалі-то, – припустив ще один студент, – як на мене, Вашингтон не піднімає, а опускає оцю брилу. На ньому – масонський костюм. Я вже бачив колись зображення масонів, які закладають наріжний камінь. І на тих церемоніях завжди використовується ота тринога, щоб опустити перший камінь.

– Чудово! – сказав Ленґдон. – Дійсно, на цій фресці зображено засновника нашої країни. Він за допомогою триноги та канатно-блокової системи закладає наріжний камінь нашого Капітолію. Ця подія сталася між одинадцятю п'ятнадцять та дванадцятю тридцять, вісімнадцятого вересня тисяча сімсот дев'яносто третього року. – Ленґдон замовк і пильно поглянув на аудиторію. – Чи хтось скаже мені про особливе значення тієї дати і того часу?

Тиша.

– А що ви скажете на таке: саме той час визначили наперед троє відомих масонів: Джордж Вашингтон, Бенджамін Франклін і П'єр Лянфан, перший архітектор округу Колумбія.

Знову тиша.

– Усе дуже просто. Наріжний камінь закладали в той день і в той час саме тому, що, поряд з іншими міркуваннями, сприятлива Caput Draconis, тобто Голова Дракона, перебувала у сузір'ї Діви.

Усі студенти здивовано перезирнулися.

– Стривайте, – мовив хтось. – Це ви... про астрологію?

– Саме так. Хоча я маю на увазі астрологію, відмінну від тієї, яку ми знаємо в наші дні.

Хтось підняв руку.

– Ви хочете сказати, що наші батьки-засновники вірили в астрологію?

Ленґдон іронічно посміхнувся.

– Гарне запитання. А що ви скажете на те, що в місті Вашингтон, округ Колумбія, є більше астрологічних символів на спорудах, аніж у будь-якому іншому місті світу, – знаків зодіаку, зоряних карт, наріжних каменів, закладених відповідно до точних астрологічних дат? Половина творців нашої конституції були масонами, отже, вони

вірили в тісне переплетення долі людини та зірок, тож під час проектування і творення свого нового світу приділяли велику увагу розташуванню зірок на небесах.

– Але вся ця штука, ну, те, що наріжний камінь заклали саме тоді, коли Голова Дракона була в сузір'ї Діви, – кому це потрібно? Чи не все одно? А може, все це просто випадковий збіг?

– Вражає ще один збіг: наріжні камені споруд, які утворюють Федеральний трикутник – Капітолій, Білий дім та монумент Вашингтона, – закладалися в різні роки, але за точнісінько такої самої астрологічної конфігурації – Голова Дракона перебувала у сузір'ї Діви.

Ленґдон помітив, що мало не всі студенти в аудиторії дивляться на нього з зацікавленістю широко розкритими очима. А дехто з них вже схилився над зошитами й блокнотами, роблячи в них нотатки.

Якийсь студент на гальорці підняв руку.

– А навіщо вони це робили?

Ленґдон тихо розсміявся.

– Відповідь на це є в моєму матеріалі, якого вистачить на цілий семестр. Якщо вам цікаво, можете прослухати мій курс з містики. Чесно кажучи, мені здається, що ви, хлопці й дівчата, суто емоційно ще не готові почути відповідь на це запитання.

– Та годі вам! – вигукнув той самий студент. – А ви спробуйте. Влаштуйте нам іспит!

Ленґдон удав, ніби замислився над цією пропозицією, а потім так само удавано скрушно похитав головою.

– На жаль, я не можу цього зробити. Дехто з вас – лише першокурсники. Боюся, що це негативно вплине на вашу психіку.

– Розкажіть, розкажіть! – загукали всі.

Професор знизав плечима.

– Мабуть, вам слід вступити до масонів «Східної Зірки» і про все дізнатися з першоджерела.

– А ми не зможемо туди потрапити! – заперечив молодик. – Ці масони – вони як надтаємне товариство!

– Надтаємне? Та невже? – Ленґдон пригадав великий масонський перстень, котрий його друг Пітер Соломон гордо носив на правій руці. – У такому разі чому ж масони не ховаючись носять масонські персні, кліпси чи запонки? Чому масонські будівлі так чітко позначені? Чому про час їхніх зустрічей пишуть газети? – Ленґдон посміхнувся, дивлячись на спантеличені обличчя. – Друзі мої, масони – не таємне товариство. Масони – товариство, що має таємниці.

– Це одне й те саме, – хтось пробурмотів.

– Та невже? – виклично запитав професор. – А як на вашу думку, компанія «Кока-Кола» – це таємне товариство?

– Ага, так вони вам і скажуть.

– Ото ж бо. Для того щоб дізнатися про найпотаємніші секрети «Кока-Коли», вам

потрібно знайти роботу в цій компанії, пропрацювати в ній багато років, довести свою відповідальність і вміння зберігати таємниці й зрештою піднятися до вищих ешелонів компанії, де з вами – можливо – поділяться цією інформацією. Після чого ви присягнетеся їй не розголошувати.

– То ви хочете сказати, що франкмасони – це як корпорація?

– Лише в тому значенні, що вони мають сувору ієрархію і до таємниць ставляться вкрай серйозно.

– Мій дядько – масон, – озвалася одна дівчина. – І через це моя тітка аж казиться від злості, бо він не бажає з нею про це розмовляти. Вона каже, що масонство – це щось типу химерної релігії.

– Це поширена хибна думка.

– То це не релігія?

– Давайте перевіримо це одним безпомилковим, як лакмусовий папірець, способом, – запропонував Ленґдон. – Хто з присутніх слухав курс порівняльної історії світових релігій професора Візерспуна?

Піднялося кілька рук.

– Добре. А тепер назвіть три головні передумови для того, щоб ідеологію можна було вважати релігією.

– Гарантія, віра й навернення, – запропонувала якась дівчина свій варіант відповіді.

– Правильно! – сказав Ленґдон. – Релігії гарантують спасіння душі; релігія – це віра в цілком конкретну теологію; а віра навертає невіруючих. – Він на мить замовк. – Однак масонство «пролітає» за всіма цими трьома пунктами. Масони не обіцяють спасіння; вони не мають якоїсь чіткої ідеології і не прагнуть вас навернути. Більше того, в масонських ложах заборонено говорити про релігію.

– Отже... масонство проти релігії?

– Навпаки. Однією з передумов вступу до масонів є віра у вищу силу. Різниця між масонською духовністю та організованою релігією полягає в тому, що масони не дають цій вищій силі якогось конкретного визначення чи імені. Замість таких дефінітивних теологічних одиниць, як Бог, Аллах, Будда чи Ісус, масони використовують загальні терміни, наприклад, Верховна істота чи Великий Архітектор Всесвіту. Це дає змогу об'єднуватися масонам різних конфесій.

– Дещо притягнуто за вуха і відірвано від реального життя, – зауважив хтось.

– А може, навпаки – це розширює обшири сприйняття? – запропонував Ленґдон власне бачення. – У наш час, коли представники різних культур завзято убивають одне одного, сперечаючись, чиє визначення Бога є найкращим, можна сказати, що масонська традиція толерантності та відкритості світосприйняття є гідною похвали. – Ленґдон походжав по кафедрі. – Навіть більше, масонство є відкритим для представників усіх рас та вірувань і забезпечує духовне братство, котре нікого жодним чином не дискримінує.

– Не дискримінує? – підвелася представниця Жіночого центру університету. – А чи багато жінок приймають у масони, професоре Ленґдон?

Ленґдон картинно здійняв руки долонями вперед, наче здаючись у полон.

– Справедливе зауваження. Франкмасонство має глибоке історичне коріння. Традиційно гільдії вільних каменярів у Європі були суто чоловічими організаціями. Кілька сотень років тому, а дехто стверджує, що ще 1703 року, було засновано жіночу гілку масонства, що дістала назву «Східна Зірка». Тепер у цій організації понад мільйон членів.

– Та попри це, – мовила дівчина, – масонство є могутньою організацією, до якої жінкам ходу немає.

Ленґдон мав певні сумніви – чи й досі масони були такими ж «могутніми», як колись, та він і не збирався вивчати це питання; сучасне уявлення про масонство охоплювало широкий спектр – від купки безневинних дідусів, що бавилися перевдяганням, і аж до таємної змови надзвичайно впливових індивідів, що правили світом. Істина, як завжди, лежала десь посередині.

– Професоре Ленґдон, – гукнув із гальорки хлопець з кучерявим волоссям. – Якщо масонство – це не таємне товариство, не корпорація і не релігія, то що ж це таке?

– Ну, якби вам випало поставити це питання масону, то він би дав таке визначення: масонство – це система моральних принципів, загорнута в алегорію та ілюстрована символами.

– Це визначення схоже на евфемізм, що вживається замість виразу «потворний культ».

– Як ви сказали – потворний?

– Так, чорт забирай! – гаряче скрикнув юнак, скочивши з лави. – Мені доводилося чути, чим вони займаються в цих таємних спорудах! Здійснюють при свічках якісь химерні ритуали з домовинами та петлями, п'ють вино з людських черепів. Хіба ж це не потворно?!

Ленґдон прискіпливо оглянув аудиторію.

– А решті це теж здається потворним?

– Так, так! – загукали всі.

Ленґдон зітхнув удавано скрушно.

– Шкода. Якщо це видається вам химерним та потворним, то я певен, що вам ніколи не захочеться приєднатися до мого культу.

В аудиторії запала тиша.

– Ви теж прихильник якогось культу? – занепокоєно спитала студентка з Жіночого центру.

Ленґдон кивнув і стишив голос до змовницького шепоту.

– Нікому не кажіть, але на язичницьке свято бога сонця Ра я стаю навколішки перед древнім знаряддям тортур і споживаю ритуальні символи крові та плоті.

Усі студенти в аудиторії перелякано припинили.

Ленґдон посміхнувся і знизав плечима.

– Якщо вам захочеться до мене приєднатися, то приходьте в неділю до гарвардської каплиці, станьте навколішки під розп'яттям і пізнайте таїнство святого причастя.

Аудиторія і досі мовчала.

Ленґдон весело підморгнув.

– Думайте неупереджено, друзі мої. Ми всі боїмося того, чого не розуміємо.

У коридорах Капітолію почулося відлуння ударів годинника.

Сьома вечора.

Роберт Ленґдон кинувся бігти. «А так хотілося зробити ефектний вихід!» Кваплячись З'єднувальним коридором між палатами конгресу, він помітив вхід до Національного залу статуй і поквапився туди.

Наблизившись до дверей, Ленґдон уповільнив біг і, перевівши подих, перейшов на невимушену ходу. Він застібнув куртку, злегка скинув угору підборіддя і завернув за ріг одночасно з останнім ударом годинника.

Вистава починається!

Впевненим кроком професор Ленґдон увійшов до Національного залу статуй, підвів очі і приязно посміхнувся. Та за мить його посмішка випарувалася. Він зупинився як вкопаний.

Щось було не так. Щось було зовсім не так.

РОЗДІЛ 7

Кетрін Соломон поквапливо перетнула автостоянку під холодним дощем, шкодуючи, що не вдягнула нічого теплішого за джинси з кашеміровим светром. Вона наближалася до парадного входу будівлі, і гудіння гігантських повітроочисних установок гучнішало. Та вона його ледь чула, бо у вухах і досі лунали слова, щойно почуті по телефону.

«Стосовно того, що, як вважає ваш брат, сховане тут, в окрузі Колумбія... його можна знайти».

Сама думка про це видалася Кетрін неймовірною. Вона та цей дивний абонент мали ще багато про що поговорити, тож домовилися продовжити розмову пізніше того ж вечора.

Біля парадних дверей її охопило вже звичне радісне збудження, яке вона завжди відчувала, коли входила до цієї гігантської споруди. «Ніхто не знає, що це місце саме тут».

Табличка на дверях сповіщала:

Центр технічної підтримки Смітсонівського музею

(SMSC)

Колекція експонатів Смітсонівського музею була колосальною: у понад дюжині великих залів, розташованих на Національній алеї, водночас експонувалося лише два відсотки від їх загальної кількості, решту дев'яносто вісім відсотків потрібно було десь зберігати. І оце «десь» було «тут». Недивно, що ця будівля стала домівкою для вражаюче розмаїтого набору артефактів – гігантських статуй Будди, старовинних рукописів, отруйних стріл з Нової Гвінеї, оздоблених коштовними каменями ножів та навіть каяка, змайстрованого з китового вуса. Не менш вражали і природні скарби цієї споруди: скелети плезіозаврів, безцінне зібрання метеоритів, гігантський кальмар і навіть колекція слонячих черепів, привезених президентом Теодором Рузвельтом з африканського сафарі.

Але жоден з цих експонатів не був причиною, через яку керівник Смітсонівського інституту, Пітер Соломон, взяв свою сестру на роботу в центр техпідтримки. Він привів її сюди не для споглядання чудес науки, а для того, щоб їх творити.

У глибині цієї споруди, в темряві віддаленої ніші ховалася невеличка наукова лабораторія, не схожа на жодну іншу лабораторію у світі. Нещодавні епохальні відкриття в галузі ноетичної науки, що їх зробила Кетрін в цій лабораторії, справили потужний вплив буквально на всі наукові дисципліни – від фізики та історії до філософії та релігії. «Незабаром все зміниться», – подумала вона.

Коли Кетрін увійшла до вестибюля, охоронець за столиком швидко сховав своє радіо і похапцем висмикнув з вух навушники.

– Здрастуйте, міс Соломон! – широко посміхнувся він.

– Уболіваєте за «Червоношкірих»?

Охоронець винувато почервонів.

– Так, але гра ще не почалася. Триває передматчеве шоу.

Вона посміхнулася.

– Я вас не видам. – Підійшовши до металевого детектора, Кетрін спорожнила кишені. Знімаючи з руки золотий годинник «Картъє», вона відчула звичний приплив смутку. Цей годинник подарувала їй матір на вісімнадцятий день народження. Минуло майже десять років, як її матір померла жакливою смертю... прямо у неї на руках.

– До речі, міс Соломон, – жартівливо прошепотів охоронець, – а ви коли-небудь розкажете комусь, чим займаєтеся в отій лабораторії?

Кетрін підвела на нього очі.

– Колись, Кайле. Але не сьогодні.

– Та годі вам, – наполягав охоронець. – Секретна лабораторія в секретному музеї... Напевне, ви займаєтеся чимось суперовим і приголомшливим.

«Приголомшливим – то надто слабко сказано», – подумала Кетрін, збираючи свої речі. Істина полягала в тому, що вона займалася наукою настільки передовою та розвиненою, що її вже й наукою важко було назвати.

Роберт Ленгдон стояв на вході до Національного залу статуй і спантеличено споглядав картину, що перед ним розкрилася. Це приміщення було точнісінько таким, яким він його запам'ятав: пропорційне півколо, споруджене в стилі грецького амфітеатру. Граціозні аркові стіни з пісковика та італійського гіпсу обрамлялися колонами з різнокольорового уламкового мармуру, між якими було розставлено національну колекцію: статуї тридцяти восьми видатних американських діячів на повний зріст стояли півколом на яскравому обширі чорно-білих мармурових кахлів.

Саме таким Ленгдон і запам'ятав це приміщення, де колись йому довелося побувати на лекції.

За одним лише винятком.

Цього вечора тут не було ані душі.

Не було стільців. Не було слухачів. Не було Пітера Соломона. Лише купка туристів, що безцільно блукали залом, не звертаючи ані найменшої уваги на Ленгдона та його грандіозне антре. «А може, Пітер мав на увазі ротонду?» Та визирнувши в коридор у напрямку ротонди, він побачив, що й там вештаються туристи.

Відлуння годинникового бою ущухло. Тепер Ленгдон спізнився вже цілком офіційно.

Він поквалпився до коридору і знайшов там екскурсовода.

– Перепрошую, я маю прочитати сьогодні лекцію на заході, влаштованому Смітсонівським інститутом. Ви не в курсі, де заплановано проведення цієї урочистості?

Екскурсовод завагався.

– Не знаю, що й сказати, пане. А коли початок?

– Уже зараз!

Чоловік похитав головою.

– Нічого не чув про урочистості, організовані сьогодні Смітсонівським інститутом. Може, десь в іншому місці?

Спантеличений, Ленгдон поспішив назад, до центру залу й уважно весь його обдивився. «Це що – Соломон отак пожартував?» Та професор навіть припустити такого не смів. Він витягнув свого мобільника та отриманий вранці факс і набрав номер Пітера.

Телефон помовчав, ловлячи сигнал у величезному просторому приміщенні, й нарешті почувся гудки.

На дзвінок відповів уже знайомий голос із південним акцентом.

– Офіс Пітера Соломона, Ентоні слухає. Чим можу допомогти?

– Ентоні! – полегшено зітхнув Ленгдон. – Добре, що ви й досі на роботі. Це Роберт Ленгдон. Схоже, з лекцією виникла якась плутанина. Зараз я стою в Національному залі статуй, але тут нікого немає. Може, лекцію перенесли до якогось іншого приміщення?

– Не думаю, сер. Стривайте, я зараз перевірю. – Асистент на мить замовк. – А ви

отримали підтвердження від містера Соломона особисто?

Ленґдон знітився.

– Та ні. Я отримав підтвердження від вас, Ентоні. Сьогодні вранці.

– Так, я пам'ятаю. – Асистент знову на мить замовк. – А вам не здається, професоре, що ви вчинили дещо необачно?

Ленґдон одразу ж насторожився.

– Прошу?

– А ви лишень подумайте... – мовив Ентоні. – Ви отримали факс, у якому вам пропонують подзвонити за певним номером – що ви й зробили. Потім ви говорили з абсолютним незнайомцем, який назвався асистентом Пітера Соломона. Опісля ви з власної волі сіли на приватний літак до Вашингтона, а потім в авто, що на вас чекало. Я точно переказую?

Ленґдон відчув на спині неприємний холодок.

– Хто ви, в біса, такий? Де Пітер?

– Боюся, Пітер Соломон і гадки не має, що ви зараз у Вашингтоні. – Південний акцент «асистента» зник, і його голос перейшов у тихий медоточивий шепіт. – Ви зараз у Капітолії, містере Ленґдон, бо потрібні тут мені.

РОЗДІЛ 9

Роберт Ленґдон міцно притиснув до вуха мобільник і став нервово походжати по залу статуй, описуючи невеличке коло.

– Хто ви, в біса, такий?

– Не тривожтеся, професоре. Вас викликали сюди не просто так, – відповів чоловік солодкавим шепотом.

– Викликали? – Ленґдон раптом відчув себе, як звір у клітці. – Скоріше, викрали, а не викликали.

– Навряд чи, – голос співрозмовника був неприродно спокійний та безтурботний. – Якби мені захотілося зробити вам зло, то я убив би вас іще в «Лімузині Таун Кар». – Він зробив коротку промовисту паузу. – Мої наміри виключно шляхетні. Я просто маю для вас запрошення.

«Та ні, дякую». Після всіх його пригод у Європі кілька років тому Ленґдон зажив несподіваної слави, що перетворила його на магніт для всіляких схиблених йолопів, але цей псих точно перейшов межу дозволеного.

– Слухайте, мені начхати на ту чортівню, що тут відбувається, тому я вимикаю зв'язок...

– Украй нерозважливо з вашого боку, – зауважив співрозмовник. – У вас лишилося дуже мало часу, щоб врятувати душу Пітера Соломона.

Ленґдону аж подих перехопило.

– Що ви сказали?

– Що почули.

Тон, яким незнайомец вимовив ім'я Пітера Соломона, змусив Ленґдона похолонати від страху.

– А що вам відомо про Пітера?

– Наразі я вже знаю його найпотаємніші секрети. Містер Соломон у мене в гостях, а я – господар, який уміє переконувати і розв'язувати язика.

«Цього не може бути».

– Не брешіть, Пітера у вас немає.

– Я ж розмовляю по його приватному телефону. Вам це ні про що не каже?

– Я викличу поліцію.

– Немає потреби, – відказав чоловік. – Вони вас вмиють загребуть.

«Що цей псих верзе?»

– Якщо Пітер справді у вас, то дайте йому телефон негайно, – суворо зажадав Ленґдон.

– Це неможливо. Містер Соломон застряг у дуже незручному та небезпечному місці. – Чоловік на мить замовк. – Він в Арафі.

«Де?!» – Ленґдон збагнув, що стискає телефон так сильно, аж пальці терпнуть.

– Араф, або ж Хамістаган. Місце між раєм та пеклом, місце, якому Данте присвятив свій духовний славень у легендарному творі «Кола пекла».

Посилання на релігійні та літературні джерела, що їх зробив незнайомец, зміцнили Ленґдона в думці, що він має справу з божевільним. Другий славень. Ленґдон добре його знав; ще нікому не вдалося закінчити спецшколу «Філіпс Ексетер», не прочитавши Данте.

– Ви кажете, що, на вашу думку, Пітер Соломон у... чистилищі?

– Ви, християни, користуєтеся аж надто грубим словом, але так – містер Соломон нині у підвішеному, проміжному стані.

Слова схибленого незнайомця загули у вухах Ленґдона поховальним дзвоном.

– Ви хочете сказати, що Пітер... мертвий?

– Не зовсім... Ні, не мертвий.

– Не зовсім? – заволав Ленґдон, і його голос різким відлунням відбився від стін залу. Сім'я туристів з подивом витріщилася на нього. Він відвернувся і стишив голос.

– Не можна померти «не зовсім». Людина або помирає, або ні!

– Ви мене дивуєте, професоре. Я гадав, що ви краще знаєтесь на таємницях життя та смерті. Між життям і смертю існує цілий світ, світ, у якому зараз витає Пітер Соломон. Він може або повернутися до вашого світу, або переміститися до іншого... залежно від того, як ви поводитиметесь зараз.

Ленґдон спробував вмістити у своїй свідомості щойно почуте й обміркувати.

– Що вам від мене потрібно?

– Усе дуже просто. Колись вам надали доступ до однієї досить древньої речі. І цього вечора ви мені про неї розкажете.

– Я й гадки не маю, про що ви кажете.

– Невже? Не клейте дурня, що не знаєте про древні таємниці, котрі вам ввірили.

Раптом Ленґдон почав усвідомлювати, про що могло йтися. Древні таємниці. Він нікому й слова не сказав про свої пригоди в Парижі кілька років тому, але фанатики Священного Грааля прискіпливо вивчали всі газетні публікації. Дехто з них зв'язав до купи дрібні інформації й запевнив себе, що тепер Ленґдон утаємничений у секретні відомості про Священний Грааль, а може, і про його місцезнаходження.

– Слухайте, – сказав професор. – Якщо йдеться про Грааль, то запевняю вас, я знаю про нього не більше за...

– Не ображайте мої розумові здібності, містере Ленґдон, – відрізав співрозмовник. – Мені байдуже до дріб'язкових дурниць на кшталт Священного Грааля чи жвавих дебатів у всьому світі стосовно того, чия версія історії є кращою. Мене абсолютно не цікавлять регулярні дискусії стосовно релігійної семантики. Бо на ці питання лише смерть може дати відповідь.

Рішучість тону співрозмовника викликала в Ленґдона збентеження.

– Про що ж тоді йдеться?

Незнайомець на кілька секунд замовк.

– Можливо, вам відомо, що в цьому місті є древній портал.

«Древній портал?»

– І сьогодні, професоре, ви відімкнете його для мене. Вам слід пишатися, що я до вас звернувся: це найграндіозніше запрошення у вашому житті. Я вибрав не кого-небудь, а саме вас. І тільки вас.

«Ти просто з глузду з'їхав».

– Вибачте, але ви зробили хибний вибір, – відказав Ленґдон. – Я нічого не знаю ні про який древній портал.

– Ви, мабуть, погано мене зрозуміли, професоре. Вас вибрав не я... вас вибрав Пітер Соломон.

– Що? – спитав Ленґдон ледь чутним шепотом.

– Містер Соломон розповів мені, як знайти цей портал, але зізнався, що лише одна

людина у світі зможе його відімкнути. І ця людина – ви.

– Якщо це дійсно сказав Пітер, то він або помиляється, або... сказав неправду.

– Гадаю, що ні. Містер Соломон був у вкрай слабкому і непевному стані, коли зізнався мені в цьому, тому я схильний вірити йому.

Напад гніву вколов Ленґдона, як гострий кинджал.

– Попереджаю вас, якщо ви завдасте Пітерові шкоди...

– Професоре, ви спізналися з погрозами, – відказав чоловік іронічним тоном. – Я вже витягнув з Пітера Соломона те, що мені потрібно. Але заради нього самого я пропоную вам забезпечити мене тим, що мені потрібно від вас. Зараз час має велике значення... для вас обох. Раджу вам знайти портал і відімкнути його. Пітер вкаже вам шлях.

– Пітер? Мені здалося, наче ви сказали, що він в чистилищі?

– Що вгорі, те і внизу, – відповів чоловік.

І знову холодні мурашки побігли по спині Ленґдона. Ця химерна відповідь була древньою максимом герметизму, котра проголошувала віру в фізичний зв'язок між небесами та землею. Що вгорі, те і внизу. Ленґдон швидко оглянув просторе приміщення і подумав: «Як же сталося, що все так несподівано пішло сьогодні шкереберть?»

– Слухайте, я нічого не знаю ні про який древній портал. Я викликаю поліцію.

– Невже ви досі не зрозуміли? Невже ви не второпали, чому вибрали саме вас?

– Ні, не второпав, – відказав Ленґдон.

– То нічого, незабаром зрозумієте, – хихикнув незнайомиць. – Це може статися будь-якої миті.

І телефон замовк.

Ленґдон простояв як укопаний кілька лячних секунд, намагаючись вмістити у свідомості те, що тільки-но трапилося.

Раптом звідкись почувся несподіваний різкий звук.

Він долітав із ротонди.

Хтось несамовито кричав.

РОЗДІЛ 10

Раніше Роберт Ленґдон багато разів заходив до ротонди, але ще ніколи не доводилося йому вбігати туди зі спринтерською швидкістю. Влетівши до приміщення через північний вхід, він помітив групу туристів, що скупчилися в центрі. Кричав маленький хлопчик, і батьки заспокоювали його. Решта юрмилися довкола, а охоронці

щосили намагалися відновити порядок.

– Він витягнув її зі свого перев'язу, – мовив хтось тремтячим голосом, – і залишив прямо тут!

Ленґдон підійшов ближче і кинув побіжний погляд на те, що спричинило такий гармидер. Предмет, що лежав на підлозі Капітолію, і справді був химерний, але не настільки, щоб через нього верещати.

Ленґдонові багато разів доводилося бачити пристосування, що лежало долі. На мистецькому факультеті Гарварду таких штуківин було повно. Скульптори та художники за допомогою цих повнорозмірних пластмасових моделей намагалися передати риси найскладнішої частини людського тіла, і цією частиною було, найдивніше, не обличчя. Нею була людська рука. «Хтось залишив руку манекена в ротонді?»

Штучні манекенові руки, або хендкени, як їх часто називали, мали шарнірно-рухомі пальці, що давали змогу митцеві розташовувати штучну кінцівку в будь-якій, потрібній йому позиції. І найчастіше ця позиція у студентів-другокурсників була ось якою: пальці стиснуті в кулак, а середній стирчить догори. Однак ця рука-манекен на підлозі лежала долонею догори, а її вказівний та великий пальці вказували на стелю.

Коли Ленґдон підійшов ближче, він збагнув, що то якийсь незвичний хендкен. Його пластикова поверхня не була звично гладенькою, на ній виднілися легкі зморшки та маленькі пігментні плями. Вона була дуже схожою...

На справжню шкіру.

Раптом Ленґдон заляк як укопаний.

Бо побачив кров. Господи милосердний!

Виявилось, що відрізану п'ясть – для надання стійкості – наштрикнули на гострий дерев'яний кілок. Хвиля нудоти накотила на професора. Боячись дихнути, Ленґдон присунувся на дюйм і побачив, що пучки вказівного та великого пальців прикрашають крихітні татуювання. Та не вони привернули його увагу. Погляд Ленґдона відразу ж перемістився до знайомого золотого персня на підмізинному пальці.

Ні!

Ленґдон відсахнувся.

Він збагнув, що перед ним – відрізана права рука Пітера Соломона. І відразу ж усе довкола попливло і почало обертатися.

РОЗДІЛ 11

«Чому ж не відповідає Пітер? – подумала Кетрін Соломон, вимикаючи телефон. – Де він є?»

Упродовж трьох років Пітер Соломон незмінно приїздив першим на щотижневі недільні зустрічі о сьомій вечора. Це був їхній приватний сімейний ритуал, спосіб підтримки родинного зв'язку на початку нового тижня, а для Пітера – ще й спосіб триматися в

курсі роботи Кетрін в її лабораторії.

«Він же ніколи не запізнюється і завжди відповідає на дзвінки. – Та ще гіршим було те, що Кетрін і досі не знала, що скаже братові, коли він зрештою приїде. – Я й гадки не маю, як питати у нього про те, що я дізналася сьогодні».

Її кроки ритмічно відлунювали цементною підлогою, що, немов хребет, пронизувала споруду Центру підтримки. Відомий під назвою «Головна вулиця», цей коридор сполучав п'ять масивних корпусів-сховищ. А на висоті сорок футів розташовувалася циркуляційна система жовтогарячих повітроводів. Вони пульсували, наче кровоносні судини, що рухаються в такт із серцем, проганяючи крізь споруду тисячі кубічних футів фільтрованого повітря.

Зазвичай Кетрін, пройшовши майже півмилі до своєї лабораторії, встигала заспокоїтися і розслабитися, слухаючи, як дихає будівля Центру. Однак сьогодні ця пульсація тільки роздратовала її. Те, що вона дізналася нещодавно про свого брата, могло стурбувати будь-кого, та, оскільки Пітер був для неї єдиною ріднею у світі, Кетрін особливо гостро сприймала думку про те, що він може приховувати від неї якісь секрети.

Вона знала, що брат лише раз приховавав від неї таємницю. То була прекрасна таємниця, що крилася в кінці цього коридору. Три роки тому він провів Кетрін оцим проходом і, показуючи їй Центр підтримки, гордо продемонстрував декотрі, найбільш незвичайні експонати, що тут зберігалися: марсіанський метеорит ALH-84001, рукописний піктографічний щоденник відомого індіанського вождя на ім'я Сидячий Бик, колекцію запечатаних воском банок фірми «Бол глас» з оригінальними зразками, зібраними Чарльзом Дарвіном.

Коли вони проходили повз масивні двері з маленьким віконцем, Кетрін випадково побачила те, що було за дверима, і аж охнула від несподіванки.

– А це що таке, заради всього святого?

Брат хихикнув і, не зупиняючись, пішов далі.

– Блок номер три. Він зветься Мокрий блок. Досить незвичне видовище, еге ж?

«Скоріше страхітливе».

Кетрін поспішила слідком за братом. Ця споруда була схожа на інопланетний світ.

– Насправді ж я хочу показати тобі блок номер п'ять, – сказав Пітер, ведучи сестру коридором, якому, здавалося, кінця й краю не буде. – Це наша найновіша добудова, спеціально призначена для збереження експонатів з підвалу Національного музею природничої історії. Ту колекцію плануємо перемістити сюди впродовж п'яти років, і це означає, що наразі блок номер п'ять іще порожній.

Кетрін прискіпливо поглянула на брата.

– Порожній? А чому ж тоді ми туди йдемо, якщо там нема на що дивитися?

У братових очах спалахнула знайома пустотлива іскорка.

– Я подумав, що коли ніхто те приміщення не використовує, то, може, ним скористаєшся ти?

– Я?

– Так. Ти могла б попрацювати в стаціонарній лабораторії, спеціально устаткованому

приміщенні, де мала б можливість практично зреалізувати всі оті теоретичні експерименти, над якими працювала всі ці роки.

Кетрін отетеріло дивилася на брата.

– Але ж, Пітере, ці експерименти – суто теоретичні! Реалізувати їх на практиці майже неможливо!

– Немає нічого неможливого, Кетрін, і ця будівля прекрасно тобі підходить. Центр підтримки – не просто комора для скарбів; це один з провідних науково-дослідних центрів світу. Ми постійно беремо експонати з колекцій і досліджуємо їх за допомогою найкращих квантитативних методик, які тільки можна придбати за гроші. Тут ти матимеш у розпорядженні все устаткування, яке тільки забажаєш.

– Пітере, техніку, яка потрібна для здійснення цих експериментів...

– Уже змонтовано. – Пітер широко посміхнувся. – Лабораторія готова до роботи.

Кетрін зупинилася і аж залякла від такої несподіванки.

Брат махнув рукою в кінець довгого коридору.

– Зараз ми її оглянемо.

Кетрін аж подих перехопило.

– Ти... ти збудував мені лабораторію?

– Це ж моя робота. Смітсонівський інститут створювали для того, щоб рухати вперед наукові знання. Як керівник я мушу з усією серйозністю ставитися до цього завдання. Перекоаний, що запропоновані тобою експерименти потенційно спроможні поширити рамки науки на ще незвідані сфери. – Пітер зупинився і поглянув Кетрін прямо у вічі. – Я вважав би своїм обов'язком підтримати цю дослідницьку роботу – незалежно від того, сестра ти мені чи ні. Твої ідеї блискучі й оригінальні. І світ заслуговує на те, щоб побачити, куди вони ведуть.

– Пітере, я навіть не знаю, як...

– Нумо, розслабся і заспокойся... я зробив це власним коштом, і наразі ніхто не використовує блок номер п'ять. Коли закінчиш свої експерименти, звільниш приміщення. Окрім того, блок номер п'ять має деякі унікальні властивості, що сприятимуть твоїй роботі.

Кетрін не могла уявити, що ж такого особливого в цьому масивному порожньому корпусі сприятиме її дослідницькій діяльності, але у неї виникло передчуття, що невдовзі вона про це дізнається. Вони якраз підійшли до дверей з чітким трафаретним написом.

Блок № 5

Брат вставив картку-ключ у щілину – і враз спалахнуло електронне табло з клавіатурою. Він підняв палець, щоб набрати код, але зупинився і пустотливо-хитрувато вигнув брову, як колись у дитинстві.

– А ти певна, що готова?

Кетрін кивнула. «Ну й любиш ти похизуватися, братику!»

– Відійди, – сказав Пітер, натискаючи на кнопки.

Сталеві двері гучно засичали і розчинилися.

За порогом не видно було нічого, окрім чорнильної темряви... і зяючої порожнечі. Її глибини відлунили глухим стугонінням. На Кетрін війнув порив холодного повітря, і їй здалося, що вона стоїть уночі біля Великого Каньйону і зазирає в його глибочинь.

– Уяви собі, що перед тобою – гігантський ангар, призначений для цілого парку аеробусів, – мовив брат, – і матимеш приблизне уявлення.

Кетрін мимохіть позадкувала.

– Сам блок надто великий і просторий, щоб його обігрівати, але твоя лабораторія – це термічно ізольована кімната зі шлакоблоків, приблизно кубічної форми. Задля максимальної ізоляції вона розташовується в найдальшому кутку цього блоку.

Кетрін спробувала все це уявити. Коробка всередині коробки. Напруживши зір, вона вгледілася в темряву, але все одно нічого не побачила. Темрява була абсолютною.

– А лабораторія далеко?

– Далеко... бо в цьому блоці запросто вміститься футбольне поле. Мушу попередити, що прогулянка через нього трохи діє на нерви. Бо темрява там дійсно виняткова, хоч в око стрель.

Кетрін обережно зазирнула за двері.

– А де вимикач?

– Блок номер п'ять іще не під'єднали до електромережі.

– Але ж... як тоді працюватиме лабораторія?

Брат хитро підморгнув.

– На водневих паливних батареях.

Кетрін здивовано розкрила рота.

– Та годі тобі жартувати.

– У них вистачить питомої потужності, щоб забезпечити електрикою невеличке місто. Твоя лабораторія матиме повну радіочастотну ізоляцію від решти будівлі. Більше того: ззовні лабораторія покрита фотостійкими мембранами для захисту від сонячного випромінювання. Загалом, це герметичне енергонезалежне середовище.

Кетрін поволі почала розуміти всю принадність блоку номер п'ять. Левова частка її роботи зосереджувалася на кількісному визначенні досі невідомих енергетичних полів, тож експерименти слід було проводити в місці, повністю ізольованому від будь-якого зовнішнього випромінювання чи «білого шуму». Це стосувалося навіть такого слабкого впливу, як «розумове випромінювання» та «радіація думки», генерованих людьми, що стоять поруч. Саме ці обставини унеможливлювали проведення експериментів в університетських чи шпитальних лабораторіях, отже, ізольований блок в Центрі підтримки Смітсонівського музею дійсно був ідеальним місцем.

– Ходімо поглянемо. – Пітер посміхнувся і ступив у неосяжну темряву. – Просто йди за мною.

Кетрін мимоволі зупинилася на порозі. Цілих сто ярдів у цілковитій темряві? Вона хотіла було запропонувати скористатися ліхтариком, але брат уже зник у темному проваллі.

– Пітере, ти де? – гукнула вона.

– Здолай свій страх і зроби крок у невідомість. – Його голос стихав у темряві. – Ти знайдеш дорогу, повір мені.

«Він що – жартує?! – Зі страхом у серці Кетрін переступила через поріг і зробила кілька кроків, вдивляючись у темряву і намагаючись призвичаїтися до неї. – Я ж нічого не бачу!»

Раптом сталеві двері позаду неї засичали і зачинилися. Кетрін опинилася в непроглядній темряві. І скрізь – ані цяточки світла.

– Пітере, де ти?!

Тиша.

Ти знайдеш дорогу, повір мені.

Обережно, долаючи дюйм за дюймом, вона рушила вперед. «Здолати страх? – Кетрін навіть руки своєї не бачила поперед себе, але пішла далі. Не минуло й хвилини, як вона повністю заблукала. – Куди я їду?»

Це було три роки тому.

Тепер, коли Кетрін знову опинилася перед тими самим сталевими дверима, вона збагнула, який великий шлях здолала після того, як вперше з'явилася тут тієї ночі. Лабораторія, яка дістала прізвисько Куб, відтоді стала її домівкою, безпечним притулком в глибинах блоку номер п'ять. Як і передбачав брат, тієї ночі вона й справді примудрилася знайти дорогу крізь темряву. І згодом завжди безпомилково знаходила її завдяки винахідливо простій системі орієнтації, яку брат навмисне дав їй змогу виявити самотужки.

Але набагато важливішим було те, що справдилося й інше його передбачення: експерименти Кетрін і справді дали приголомшливі результати, особливо впродовж останніх півроку. Це були воістину фундаментальні зрушення і прориви, яким судилося змінити цілі схеми мислення. Кетрін із братом вирішили тримати результати цих експериментів у повній таємниці, доки їх потенційні наслідки не виявляться повніше і чіткіше. Однак Кетрін знала, що невдовзі опублікує декотрі з найбільш далекосяжних наукових відкриттів в історії людства.

«Секретна лабораторія в секретному музеї», – подумала вона, вставляючи картку-ключ у двері блоку номер п'ять. Спалахнула електронна клавіатура, і Кетрін набрала пін-код.

Сталеві двері засичали і відчинилися.

Ті самі, уже добре знайомі стугоніння і порив холодного вітру. І знову, як і раніше, Кетрін відчула, як пришвидшився її пульс.

Найдивовижніші сто ярдів у світі.

Опанувавши себе перед подорожжю в темряві, Кетрін Соломон зиркнула на годинник і зробила крок у темну порожнечу. Однак цього вечора її переслідувала думка: «Куди подівся Пітер?»

РОЗДІЛ 12

Шеф капітолійської поліції Трент Андерсон уже понад десяток років відповідав за безпеку всередині капітолійського комплексу. Це був дужий широкоплечий чоловік із точеними рисами обличчя та рудим волоссям. Коротка стрижка під «їжачка» надавала йому авторитетності військового командира. А щоб жоден бовдур не здумав цю авторитетність поставити під сумнів, він тримав свою кобуру-оперативку на видноті.

Більшість часу Андерсон проводив за координацією дій своєї невеличкої армії поліцейських. Робив він це з оснащеного найновішою технікою спостережного центру в підвалі Капітолію. Там він командував технічними спецами, що відстежували відеомонітори, зчитували комп'ютерні дані та оперували телефонним комутатором. Усе це забезпечувало йому можливість підтримувати безперервний контакт із численним персоналом охоронців, що перебували під його началом.

Цього вечора усе видавалося незвично спокійним, і Андерсон був задоволений. Він сподівався трохи подивитися футбол за участю «Червоношкірих» на пласкому телевізорі у себе в офісі. Гра щойно розпочалася, коли задзвенів телефон.

– Шефе, ви?

Андерсон невдоволено пробурчав і, не відриваючи очей від екрана, простягнувши руку, натиснув на кнопку.

– Так, слухаю.

– Тут у нас в ротонді виникла проблема. Зараз я викличу підмогу, але, гадаю, вам теж треба прийти й поглянути.

– Гаразд, – відказав Андерсон і увійшов до нервового центру служби безпеки: невеличкої кімнати з суперсучасним устаткуванням, нашпигованої комп'ютерними моніторами. – Що там у вас?

Інженер саме виводив на монітор цифровий відеокліп.

– Ротонда, камера на східному балконі. Двадцять секунд тому. – І з цими словами він запустив запис.

Андерсон стояв, дивлячись інженерові через плече.

Ротонда була сьогодні майже безлюдною, лиш де-не-де виднілися цяточки нечисленних відвідувачів. Натреновані очі Андерсона відразу ж виокремили чоловіка, який рухався швидше за інших. Голена голова. Зелена армійська куртка. Ушкоджена рука на перев'язі. Легке накульгування. Сутула постава. Розмовляє по стільниковому телефону.

Звукова доріжка відеоролика чітко передавала лункі кроки лисого чоловіка. Аж раптом, опинившись у центрі ротонди, він різко зупинився, закінчив телефонну розмову і нахилився, неначе для того, щоб зашнурувати свій черевик. Але натомість витягнув щось зі свого перев'язу і поклав на підлогу. Потім випростався і швидко закульгав до східного виходу.

Андерсон уважно придивився до предмета, залишеного відвідувачем. Що за чортівня?! Предмет був вісім дюймів заввишки і стояв вертикально. Андерсон підійшов ближче до екрана – і аж скривився. «Не може бути! Це не може бути те, на що воно скидається!»

Коли лисий відвідувач щезав у східному портику, почувся голос маленького хлопчика:

– Мамцю, цей чоловік щось упустив.

Хлопчина неспішно підійшов до предмета – і раптом зупинився як укопаний. Він довго стояв, непорушний, а потім тицьнув на предмет пальцем – і зайшовся оглушливим вереском.

Тієї ж миті шеф поліції різко крутнувся і кинувся до дверей, віддаючи на ходу уривчасті команди.

– Слухати на всіх постах! Знайти і затримати лисого чоловіка з перев'язом на руці! Негайно!

Прохогом вискочивши з центру безпеки, він кинувся вгору, стрибаючи через три сходинки за раз. Відеокамера показала, що лисий чоловік вийшов із ротонди через східний портик. Отже, найкоротший шлях з будівлі Капітолію лежатиме східно-західним коридором, котрий був саме попереду.

«Я можу його випередити».

Вибігши на верхній майданчик сходів і завернувши за ріг, Андерсон побачив перед собою тихий і майже безлюдний коридор. У дальньому його кінці поволі йшли рука в руку двійко літніх людей. Поблизу якийсь світловолосий турист у блакитній куртці продивлявся путівник і час від часу позирав на мозаїчну стелю біля входу до палати представників.

– Вибачте, пане! – гаркнув Андерсон, підбігаючи до нього. – Ви не бачили тут лисого чоловіка з перев'язом на руці?

Чоловік відірвав від путівника здивований погляд.

– Лисого чоловіка з перев'язом на руці! – повторив Андерсон вже рішучішим тоном. – Ви його не бачили?

Турист завагався і нервово поглянув на дальній східний край коридору.

– Е-е-е, так, бачив. Здається, він пробіг повз мене... до отих сходів. Он туди. – І він махнув рукою вздовж коридору.

Андерсон витягнув рацію і заволав:

– Слухати всім постах! Підозрюваний іде до південно-східного виходу! Оточуймо! – Сховавши рацію, він висмикнув з кобури пістолет і побіг коридором.

А за півхвилини з тихого виходу на східному боці Капітолію вийшов високий та кремезний русявий чоловік у блакитній куртці і ступив у вологе нічне повітря. Він посміхнувся, насолоджуючись приємною прохолодою.

Перетворення.

Це було так легко.

Ще хвилину тому він, накульгуючи, швидко вийшов із ротонди, вдягнений у армійську куртку. Заховавшись у темну нішу, він скинув верхню одіж, під якою виявився

блакитний блейзер. Перед тим як полишити армійську куртку, він витягнув з її кишені світлу перуку і припасував на свою лису голову. А потім випрямився, витягнув з кишені пувівник по Капітолію і елегантною ходою тихо вийшов із ніші.

Перетворення. Це мій талант.

Поки ноги зі смертної плоті несли Малаха до його лімузина, він гордо розігнув спину, випроставшись на повний зріст, на всі свої шість із гаком футів, і розправив плечі. А потім глибоко вдихнув, набираючи повні легені прохолодного повітря. І відчув, як татуйований фенікс на його грудях широко розпрямив крила.

«От якби вони знали всю мою міць, – подумав він, поглянувши на місто. – Цієї ночі моє перетворення стане повним».

Малах майстерно зіграв своїми козирами в будівлі Капітолію, продемонструвавши повагу до всіх старовинних етикетів.

«Я зробив запрошення згідно з древнім ритуалом. І якщо Ленґдон іще не збагнув, яка роль йому судилася в цьому місці сьогодні, то невдовзі збагне».

РОЗДІЛ 13

Капітолійська ротонда – як і базиліка Святого Петра – завжди чимось дивувала Роберта Ленґдона. Суто абстрактно він знав, що цей зал був настільки великий, що тут спокійнісінько помістилася б статуя Свободи, але чомусь ротонда завжди справляла на нього таке враження, ніби вона є більшою та величнішою, аніж здавалася спочатку. Наче в ній жили духи небесні. Однак сьогодні в ротонді панував хаос.

Поліцейські з капітолійської охорони блокували всі входи й виходи з ротонди і водночас намагалися відтіснити ошелешених туристів від руки. Маленький хлопчик і досі рюмсавав. Спалахнуло яскраве світло – то один турист зробив знімок відрізаної руки, – і відразу ж до нього кинулися кілька охоронців, затримали відчайдуха й, відібравши фотоапарат, повели геть. У виниклому сум'ятті Ленґдон відчув, що рухається уперед, наче у трансі, прослизаючи поміж відвідувачами і підбираючись до руки, нанизаної на дерев'яний кілок і поставленої сторч як невеличкий експонат. Три пальці були стиснуті в кулак, а вказівний та великий – випростані і вказували на височенний купол ротонди.

– Всім відійти! – скомандував поліцейський.

Тепер Ленґдон уже підібрався достатньо близько, щоб побачити висохлу кров на зап'ясті й на дерев'яному кілку.

«Рани, завдані після смерті, не кровоточать... Це означає, що Пітер і досі живий. – Ленґдон не знав, чи зітхнути йому з полегшенням, чи виблювати вміст свого шлунка від несподіваного нападу нудоти... – Пітерові відрізали руку, коли він був іще живий?» Нудота підступила Ленґдону до горла. Йому пригадалося, як Пітер багато разів простягав цю руку для привітання або для теплих обіймів.

Кілька секунд професору здавалося, що розум його затьмарився і вимкнувся, наче зображення в телевізорі, що раптово вийшов з ладу. І перше чітке зображення, яке з'явилося на екрані його свідомості, було абсолютно неочікуваним.

Корона... і зірка.

Ленґдон скоцюрбився і присів, оглядаючи пучки великого та вказівного пальців Пітера.

«Татуювання?»

Це видавалося диким і неймовірним, але, напевне, ота потвора, що відрізала Пітерові руку, витатувала крихітні символи на пучках його пальців.

На одному – корону. На другому – зірку.

Цього не може бути. Ці два символи одразу ж закарбувалися у свідомості Ленґдона, посиливши сприйняття і без того жахливої сцени так, що вона почала сприйматися як щось сюрреалістичне. В історії людства ці символи багато разів з'являлися поряд і завжди в одному й тому самому місці: на пучках пальців. То було одне з найжаданіших та найпотаємніших зображень у стародавньому світі.

«Таємнича рука».

Це зображення тепер траплялося вкрай рідко, але впродовж історії воно символізувало потужний заклик до дії. Ленґдон зосередився, напружено намагаючись збагнути побачений гротескний артефакт. Хтось виготовив «таємничу руку» з Пітерової руки? Це було дико і неймовірно. Традиційно це зображення з'являлося на кам'яній скульптурі, дереві чи на малюнку. Ленґдонові ніколи не доводилося чути, щоб хтось виготовив «таємничу руку» із живої плоті. Сама лише думка про це кидала в дрож.

– Пане, будь ласка, відійдіть, – мовив за спиною Ленґдона охоронець.

Професор ледь почув його. «Там є й інші татуювання». Хоча йому й не було видно пучок пальців, зігнутих у кулак, Ленґдон здогадувався, що на них теж будуть якісь татуювання – одне не схоже на інше. Така була традиція. Всього п'ять символів. За тисячу років ці символи жодного разу не змінилися... не змінилося також і призначення цього зображення.

«Ця рука означає... запрошення».

Ленґдон відчув холодок на спині, пригадавши слова чоловіка, який привів його сюди. «Професоре, цієї ночі ви отримали найголовніше запрошення у вашому житті». В давнину «таємнича рука» означала найжаданіше запрошення у світі. Отримати таке зображення означало таємну пропозицію приєднатися до певної елітної групи людей, котрі, як вважалося, охороняють таємну мудрість усіх часів. Таке запрошення було не лише великою честю; воно означало також, що володар вважає вас гідним почути таємну мудрість. То була рука господаря, простягнута ініціатові.

– Пане, – знову мовив охоронець, поклавши руку на плече Ленґдону. – Я вимагаю, щоб ви зараз же відступили назад.

– Я знаю, що це означає, – вичавив із себе професор. – Я зможу вам допомогти.

– Зараз же відійдіть! – гаркнув охоронець.

– Мій друг потрапив у біду. Нам потрібно...

Ленґдон відчув, як дужі руки підняли його і повели геть од відрізаної руки. Він не пручався, бо почував себе надто спантеличеним, щоб протестувати.

Щойно він отримав офіційне запрошення. Хтось викликав Ленґдона для того, щоб

відкрити містичний портал, котрий розкриє світові древні таємниці та приховані знання.

Але все це була маячня.

Галюцинації якогось психа.

РОЗДІЛ 14

Довжелезний лімузин Малаха поволі від'їхав від Капітолію і рушив на схід по Індепенденс-авеню. Якась молода парочка на тротуарі напружено вдивлялася в затемнені вікна авто, сподіваючись узріти в ньому якесь велике цабе.

«Я у всіх на видноті», – самовдоволено подумав Малах і посміхнувся.

Йому подобалося те відчуття владної значущості, що він його мав, сидячи сам-один за кермом масивного авто. Жоден з інших п'яти його автомобілів не давав йому того, що він потребував цього вечора: гарантії таємничості й усамітнення. Повного усамітнення. Лімузини в цьому місті мали щось на кшталт негласного імунітету. Вони були наче посольства на колесах. Поліцейські, що працювали поблизу капітолійського пагорба, ніколи не знали напевне, якого можновладця вони помилково зупинять у лімузині, тому здебільшого просто воліли не ризикувати.

Переїхавши через річку Анакостія до Меріленду, Малах майже фізично відчув, що наближається до Кетрін. Його до неї вабила сила тяжіння долі.

«Мене кличуть до виконання другого завдання... цієї ж ночі. Завдання, про яке я і мріяти не смів. – Учора ввечері, коли Пітер Соломон розповів йому останню зі своїх таємниць, Малах дізнався про існування секретної лабораторії, де Кетрін буквально творила чудеса: робила фундаментальні відкриття, котрі, як здогадувався Малах, змінять світ, якщо їх коли-небудь оприлюднять. – Її робота розкриє справжню природу всього сущого».

Сторіччями «найталановитіші уми» людства нехтували древніми науками, глузували з них, вважаючи забобонами, однак завжди брали собі на озброєння самовдоволений скептицизм та нові блискучі чудеса техніки – знаряддя, котрі лише віддаляли їх від істини. «Відкриття» кожного покоління наступне покоління за допомогою новітніх технологій розвінчувало як фальшивки. І так повторювалося сторіччями. Що більше людина пізнавала, то більше пересвідчувалася, що не знає нічого.

Тисячоліттями людство блукало у темряві... але зараз, згідно з древнім пророцтвом, мала настати зміна. Після довгих блукань історичними манівцями людство нарешті вийшло на перехрестя. Цей момент передбачили дуже давно, його провіщали древні тексти, доісторичні календарі, і навіть зорі на небесах. Дата була цілком конкретною, а її прихід – неминучим. Їй мала передувати блискуча, як феєрверк, вибухова поява нових знань... спалах ясності й прозорості, що мусив освітити темряву і дати людству останній шанс відійти від прірви і стати на шлях мудрості.

«І я прийшов, щоб загасити це світло, – подумав Малах. – Таке моє покликання».

Доля поєднала його з Пітером та Кетрін Соломон. Ті фундаментальні відкриття, що їх зробила Кетрін Соломон в лабораторії Центру підтримки, загрожували відкрити шлюзи нового мислення і започаткувати нову добу Ренесансу. Здійснені Кетрін досягнення,

за умови їх оприлюднення, стануть каталізатором, надихнуть людство на віднаходження колись втрачених знань, зробилять його таким могутнім, що й уявити важко.

«Доля Кетрін полягала в тому, щоб запалити цей світоч. Моя ж доля – його загасити».

РОЗДІЛ 15

У непроглядній темряві Кетрін навпомацки шукала вхід до своєї лабораторії. Знайшовши його, вона натужно розчинила оббиті свинцем двері і вскочила до маленького передпокою. Подорож крізь порожнечу займала лише дев'яносто секунд, але серце і досі несамовито калатало.

«За три роки можна було вже й звикнути до цього».

Кетрін завжди відчувала полегшення, коли виходила з темряви блоку номер п'ять до чистого та добре освітленого приміщення.

Куб являв собою великий бокс без вікон. Кожен дюйм внутрішніх стін та стелі був обшитий міцною свинцевою сіткою з титановим покриттям. Він скидався на величезну клітку, збудовану всередині бетонної порожнини. Перегородки з непрозорого плексигласу розділяли внутрішній простір на зони – лабораторію, пункт управління, технічну кімнату, туалет і невеличку дослідницьку бібліотеку.

Розгонистим кроком Кетрін увійшла до лабораторної кімнати. Яскраве та стерильно чисте робоче місце виблискувало надпередовим устаткуванням для квантитативних досліджень. Там були спарені електроенцефалографи, фемтосекундний лазер, магнітооптична пастка, а також квантово-невизначені ГВП електронного шуму, знані також під простішою назвою генератори випадкових подій.

Попри те що в ноетичній науці використовувалися надсучасні технічні пристрої, самі відкриття були більш містичними, аніж холодні блискучі машини, що їх продукували. Магічне та міфічне ставало цілком реальним, бо приголомшлива нова інформація ринула широким потоком. І вся ця інформація підтверджувала засадничу ідею ноетичної науки про гігантський нерозвіданий потенціал людського інтелекту.

Загальна теза мала такий вигляд: ми тільки ледь пошкрябали поверхню наших розумових та духовних здібностей.

Експерименти в таких дослідних центрах, як Інститут ноетичних наук (IONS) в Каліфорнії та Принстонська дослідна лабораторія технічних аномалій (PEAR), беззастережно довели, що коли належним чином сфокусувати людську думку, то вона здатна впливати на фізичну масу і змінювати її. Ці експерименти не були дешевими трюками зі «згинання ложок силою думки», а добре підготовленими та ретельно контрольованими дослідженнями, які – всі без винятку – дали один і той самий неймовірний результат: наші думки взаємодіють з фізичним світом незалежно від нашого бажання. І спричиняють зміни аж на субатомному рівні.

Дух панує над матерією.

Упродовж кількох годин після жажливих подій одинадцятого вересня дві тисячі першого року в ноетичній науці стався гігантський стрибок уперед. Четверо науковців виявили, що, коли увесь нажаханий цією трагедією світ об'єднало безмежне співчуття

до її жертв, показання тридцяти, не пов'язаних між собою і розташованих у різних кінцях світу, генераторів випадкових подій раптом стали істотно менш хаотичними. Якимось чином спільність почуттів, поєднання мільйонів людських умів зафіксували рандомізатори цих машин, систематизувавши їхні показники, і з хаосу витворили порядок.

Здавалося, це приголомшливе відкриття підтвердило древню духовну доктрину «космічної свідомості» як широкого об'єднання людських намірів та прагнень, фактично здатного взаємодіяти з фізичною речовиною. Нещодавні дослідження на царині масових молитов і медитації спричинили схожий вплив на показання генераторів випадкових подій, таким чином посиливши позиції тих, хто стверджує, що людська свідомість, за висловом філософа-ноетика Лін Мактагарт, є субстанцією, що не обмежується людським тілом і являє собою високоорганізовану форму енергії, здатну змінювати фізичний світ. Кетрін прийшла у захоплення від книги Мактагарт «Інтенційний експеримент», а також від її всесвітнього інтернет-дослідження на сайті theintentionexperiment.com, націленого на виявлення способу впливу людських інтенцій, тобто прагнень та намірів, на фізичний світ. Увагу Кетрін привернули ще кілька передових публікацій.

Спираючись на це підґрунтя, Кетрін Соломон зробила у своїх дослідженнях величезний стрибок вперед, довівши, що «сфокусована думка» може справляти вплив буквально на все – швидкість зростання рослин, напрямок руху риби у акваріумі, спосіб поділу клітин у чашці Петрі, синхронізацію окремо рухомих систем та хімічні реакції у власному тілі. Навіть кристалічна структура новоутворених твердих тіл – і та зазнавала мутацій під впливом людського розуму: Кетрін створила прекрасні симетричні кристали льоду шляхом «опромінювання» позитивними думками замерзлої води у склянці. Неймовірно, але закономірним було і зворотне явище: коли вона опромінювала воду негативними, «забрудненими» думками, то кристали замерзали хаотично та уривчасто.

Людська думка в буквальному значенні мала здатність перетворювати фізичний світ.

Експерименти Кетрін ставали дедалі сміливішими, а їх результати – ще більш приголомшливими. Її робота в цій лабораторії беззаперечно довела, що вираз «дух панує над матерією» є не якоюсь самозаспокійливою мантрою нової доби. Розум і справді мав здатність змінювати стан самої матерії, і найголовніше – він мав здатність спонукати фізичний світ рухатися у конкретному напрямку.

Ми – володарі нашого всесвіту.

На субатомному рівні Кетрін продемонструвала, що частки фізичної речовини виникали і зникали лише залежно від її прагнення їх спостерегти. У певному значенні її бажання побачити частку і спричинялося до утворення самої частки. Гайзенберг' іще кілька десятиліть тому натякнув на існування такого явища, а тепер воно стало фундаментальним принципом ноетичної науки. Як сказала Лін Мактагарт, «жива свідомість якимось чином стає тим впливом, що перетворює певну можливість на певну реальність. Найголовнішим чинником творення нашого всесвіту є свідомість, що його спостерігає».

Однак найдивовижнішим аспектом роботи, виконаної Кетрін, стало усвідомлення того, що здатність розуму чинити вплив на фізичний світ можна скоригувати і покращити практичним застосуванням цієї здатності. Іntenційного впливу можна навчитися. Як і медитація, фокусування сили «думки» і вміння нею керувати потребує практичних занять. Навіть більше – дехто народився з більш розвиненими здібностями в цій сфері, аніж решта. І впродовж усієї історії людства саме ці нечисленні індивідууми ставали істинними володарями.

Це і є відсутня ланка між сучасною наукою та містикою древніх.

Кетрін навчилася цього від свого брата, Пітера, і тепер, коли вона подумки повернулася до нього, її знову накрила хвиля зростаючої тривоги. Наблизившись до дверей наукової бібліотеки, Кетрін зазирнула всередину. Там нікого не було.

Ця бібліотека являла маленький читальний зал – два простих крісла фірми «Моріс», дерев'яний стіл, два торшери та на всю стіну зроблені з червоного дерева полиці з п'ятьма сотнями книжок. Тут Кетрін і Пітер зібрали свої улюблені тексти різної тематики – від фізики елементарних часток до древнього містицизму. Їхня колекція зросла і перетворилася на еклектичний сплав старого й нового... передового та історичного. Більшість книжок Кетрін мала такі назви, як «Квантова свідомість», «Новітня фізика» та «Принципи нейтральної науки». Книжки її брата вирізнялися давнішими, більш езотеричними назвами на кшталт «Кібаліон», «Зогар», «Танцюючі володарі Ву Лі» або, приміром, «Переклад шумерських табличок з Британського музею».

«Ключ до нашого наукового майбуття, – часто казав їй брат, – схований у нашому минулому». Пітер, який все життя вивчав історію, точні науки та містику, першим спонукнув Кетрін збагатити університетські знання розумінням філософії раннього герметизму. Їй було лише дев'ятнадцять, коли Пітер заронив у неї іскру інтересу до зв'язку між сучасною наукою та древньою містикою.

– Нумо, скажи мені, Кетрін, – спитав якось він, коли вона приїхала на канікули після другого курсу Йельського університету, – що із теоретичної фізики читають зараз представники майбутньої еліти?

Кетрін, стоячи в родинній бібліотеці, що повнилася книжками, слово в слово переказала йому список рекомендованої літератури.

– Що ж, вражає, – оцінив брат. – Ейнштейн, Бор та Хокінг[10] – це генії сучасності. А чи не читаєш ти когось зі стародавніх авторів?

Кетрін задумливо почухала потилицю.

– Ти маєш на увазі... Ньютона, еге ж?

Пітер посміхнувся.

– Копай глибше. – У свої двадцять сім років її брат уже встиг зробити собі ім'я у науковому світі, і йому та Кетрін подобалися отакі жартівливі інтелектуальні спаринги.

«Давніший за Ньютона? – У пам'яті Кетрін виринули такі далекі імена, як Птоломей, Піфагор та Гермес Трісмегіст. – Та ніхто ж цього мотлоху зараз не читає!»

Брат провів пальцем уздовж довгої полиці із запиленими фоліантами у потрісканих шкряних палітурках.

– Наукова мудрість древніх була просто дивовижною... сучасна фізика лише зараз починає її розуміти в повному обсязі.

– Пітере, ти вже казав мені, що давні єгиптяни знали про важелі та шківни задовго до Ньютона і що перші алхіміки проробляли досліди на рівні сучасної хімії, але що з того? Сучасна фізика має справу з концепціями, про які древні вчені й гадки не мали.

– Наприклад?

– Ну... наприклад, теорія квантової переплутаності! Субатомні дослідження беззастережно продемонстрували, що вся матерія взаємопов'язана... переплутана в єдину сітку... щось на кшталт універсального нерозривного цілого. Невже ти хочеш

мені сказати, що древні сиділи собі та обговорювали теорію переплутаності?

– Саме цим вони й займалися! – відказав Пітер, відкинувши з лоба довгого чорного чуба. – Переплутаність та взаємне поєднання лежало в основі стародавніх вірувань. Назви, якими визначалося це поняття, є старими, як сам світ: дхармакая, дао, брахман. Фактично, найдавніші духовні пошуки людства полягали у спробах збагнути власне місце в цьому переплетінні, відчутти зв'язок з усім суцям. Людина завжди хотіла стати «як один» із всесвітом, досягти стану «примирення» з довкіллям. – Брат звів брову. – І донині євреї та християни прагнуть до спокути гріхів, але більшість із нас забула, що насправді ми прагнемо «примирення».

Кетрін скрушно зітхнула – вона забула, як важко сперечатися з людиною, що так добре знається на історії.

– Ну, гаразд, але ти оперуєш узагальненнями. Я ж говорю про конкретну фізику.

– Гаразд, перейдімо до конкретики, – виклично відповів Пітер, кинувши гострий погляд на сестру.

– Еге ж. Як щодо такої простої речі, як полярність позитивно-негативного балансу субатомної сфери? Навряд чи древні розуміли...

– Стривай! – Брат зняв з полиці великий запилений фоліант і ляснув ним об стіл. – Сучасна полярність – не що інше, як «дуалістичний світ», описаний Крішною ось у цій книзі, «Бхагават-Гіта», понад дві тисячі років тому. У понад дюжині інших книжок на цих полицях, включно з «Кібаліоном», йдеться про бінарні системи та взаємосуперечливі сили у природі.

Та Кетрін не здавалася.

– Гаразд, – скептично мовила вона, – але візьмімо для прикладу сучасні відкриття в субатомній сфері – скажімо, принцип непевності Гайзенберґа...

– Тоді нам слід зазирнути ось сюди, – відказав Пітер і, підійшовши до іншої довгої полиці, витягнув з неї ще одну книжку. – Це священні ведичні рукописи, відомі як «Упанішади». – І з цими словами він кинув важучий фоліант поверх того, що вже лежав на столі. – Гайзенберґ та Шрединґер ретельно вивчили цей твір і віддали йому належне, бо він допоміг сформулювати деякі з їхніх теорій.

Суперечка тривала кілька хвилин, і стос запилених книжок на столі зростав. Нарешті Кетрін здійняла у розпачі руки.

– Годі! Вважай, що ти доніс до мене свою точку зору, але я хочу вивчати новітню теоретичну фізику. Бо вона – майбутнє всієї науки! Я маю великі сумніви стосовно того, що Крішна чи творці «Упанішад» багато знали про теорію суперструн та про багатовимірні космологічні моделі.

– Маєш рацію. Не знали. – Пітер замислився, і на губах його заграла посмішка. – Кажеш, теорія суперструн... – Він знову підійшов до полиці. – Тоді тобі потрібно звернутися ось до цієї книги. – І видобув гігантську книгу в шкіряній палітурці – та з тріском гепнулася на стіл. – Це здійснений у тринадцятому сторіччі переклад з середньовічної арамейської мови.

– Теорія суперструн у тринадцятому сторіччі? – недовірливо спитала Кетрін. – Та годі тобі!

Теорія суперструн була найновішою космологічною моделлю. Підкріплена нещодавніми науковими відкриттями, ця модель припускала, що багатовимірний всесвіт складався не з трьох, аз... десяти вимірів, котрі взаємодіяли один з одним як вібруючі струни,

подібно до резонуючих струн скрипки.

Кетрін дивилася, як брат розгорнув важучий фоліант, проглянув зміст і тицьнув пальцем у якийсь абзац на початку книги.

– Ось почитай. – І показав сестрі вицвілу сторінку з текстом та діаграмами.

Кетрін слухняно і уважно переглянула сторінку. Переклад був здійснений старовинною мовою і читався важко, але, на її величезний подив, текст та ілюстрації чітко змальовували той самий всесвіт, який так палко обстоювали прихильники сучасної теорії суперструн – десятивимірний простір, сформований резонуючими струнами. Вчитавшись, Кетрін аж сіпнулася від несподіванки.

– Господи, та тут навіть описується, як шість із десяти вимірів переплітаються і починають діяти як один! – Вона аж позадкувала, і на її обличчі з'явився спантеличено-переляканий вираз. – Що ж це за книга?!

Брат самовдоволено посміхнувся.

– Це та книга, яку, сподіваюся, ти колись прочитаєш. – Він закрив книгу і показав на обкладинку, де було три слова: «Зогар. Повне видання».

Хоча Кетрін ніколи й не читала «Зогару», вона знала, що це фундаментальна праця з раннього єврейського містицизму. Вона вважалася настільки потужною, що призначалася лише для найосвіченіших рабинів.

Кетрін уважно роздивлялася книгу.

– Кажеш, древні містики дійсно знали, що всесвіт, в якому вони жили, мав десять вимірів?

– Безперечно. – Пітер показав їй ілюстрацію десяти переплетених кіл, що називалися сефірот. – Ясна річ, термінологія тут езотерична, але сама фізика надзвичайно розвинена.

Кетрін навіть не знала, що сказати.

– Але ж... чому цю книгу не вивчає ширший загаль людський?

Брат посміхнувся.

– Вивчатимуть. Неодмінно вивчатимуть.

– Не розумію.

– Кетрін, ми народилися у дивовижний та прекрасний час. Грядуть зміни. Людство завмерло на порозі нової доби, коли воно знову поверне погляд до природи, до давніх традицій та древнього світосприйняття... Люди повернуться до ідей, викладених у книгах на кшталт «Зогару» та інших древніх текстах з усього світу. Могутня правда має власну притягальну силу і зрештою приваблює людей. Настане день, коли сучасна наука серйозно вивчатиме мудрість древніх філософів... То буде день, коли людство нарешті знаходитиме відповіді на головні запитання, відповіді, які воно досі не спромоглося здобути.

Тієї ж ночі Кетрін з ентузіазмом накинулася на старовинні тексти, що їй порекомендував брат, і швидко виявила, що він мав рацію. Древні люди володіли глибокою науковою мудрістю. Сучасна наука не стільки відкриває нове, скільки «перевідкриває» давно забуте старе. Виявляється, людство вже колись спромоглося збагнути справжню природу всесвіту... але не зберегло цього знання... і поволі

забуло його.

Сучасна фізика здатна допомогти нам пригадати це знання! І цей пошук став життєвим покликанням Кетрін: використати сучасну науку для нового відкриття втраченої мудрості древніх. І її спонукав до роботи не лише науковий інтерес. За всім цим містилося її глибоке переконання, що світ конче потребує такого розуміння... І зараз – більше, ніж будь-коли.

У тильній частині лабораторії Кетрін побачила на гачку білий братів халат, що висів поруч з її власним. Вона машинально витягнула телефон, щоби перевірити СМС-повідомлення. Немає жодного. І знову в її свідомості пролунав голос: «Те, що ваш брат вважає схованим в окрузі Колумбія... можна знайти. Інколи легенда, що живе впродовж сторіч, живе не просто так».

«Ні, – мовила вголос Кетрін. – Цього не може бути. Це нереально».

Інколи легенда буває лише тим, чим є, – просто легендою.

РОЗДІЛ 16

Шеф охорони Трент Андерсон прожогом кинувся назад до ротонди, мало не лускаючись від злості через фіаско, якого зазнав його підрозділ. Один з підлеглих щойно знайшов перев'яз та військову куртку в ніші біля східного портика.

«Той чортів незнайомиць просто взяв і спокійнісінько вийшов з Капітолію!»

Андерсон уже дав завдання своїм групам передивитися відеозаписи зовнішніх камер спостереження, але поки вони щось знайдуть, того типа вже й слід прохолоне.

А наразі, увійшовши до ротонди, щоб оцінити серйозність завданої шкоди, Андерсон пересвідчився, що контроль над ситуацією був на належній висоті. Всі чотири входи до ротонди блокували максимально ненав'язливим і непоказним методом стримування натовпу, який охорона Капітолію мала у своєму розпорядженні: вельветова ширма, ввічливий охоронець та знак, на якому зазначалося: «Приміщення тимчасово закриті на прибирання». Десь близько десятка свідків зігнали до купи, відтіснили до східної частини приміщення, і охоронці заходилися відбирати у них відеокамери та фотоапарати. Андерсонові бракувало клопоту, щоб хтось із присутніх послав зроблений мобільником знімок до агенції новин Сі-ен-ен.

Один із затриманих свідків, високий темноволосий чоловік у спортивній твідовій куртці, намагався вийти з оточення, щоб поговорити з шефом. Він саме про щось жваво сперечався з охоронцями.

– Я поговорю з ним за хвилину, – гукнув Андерсон своїм людям. – А зараз, будь ласка, затримайте всіх у головному вестибюлі, поки ми не розберемося.

Тепер Андерсон спрямував погляд на руку, яка стирчала, наче за командою «струнко», посеред приміщення.

«Господи милосердний».

За п'ятнадцять років охоронної служби в залах Капітолію йому доводилося бачити

всяке. Але не таке.

«От якби тут мерщій з'явилися судові слідчі та забрали до біса цю страшну штуковину з мого приміщення!»

Андерсон підійшов ближче і побачив, що скривавлене зап'ястя наштрикнуте на дерев'яний кілок – щоб його можна було поставити сторч. «Дерево й плоть», – подумав він. Непомітні для металодетекторів. Єдиним металевим предметом був великий золотий перстень. Андерсон припустив, що ручний металошукач або «не помітив» перстень, або той, хто проніс руку, надів його, неначе свій власний.

Шеф охорони присів, щоб ретельно оглянути руку. Схоже, що вона належала чоловікові під шістдесят. На персні було щось схоже на пишно оздоблену печатку з двоголовим птахом та числом 33. Андерсон не знав, що то означає. Натомість його увагу привернули крихітні татуювання на пучках великого та вказівного пальців.

«Чортівня якась».

– Шефе! – До нього поспішав охоронець з телефоном у руці. – Кличуть особисто вас. Наш комутатор щойно з'єднав нас із цим абонентом.

Андерсон поглянув на підлеглого так, наче той з глузду з'їхав.

– Я зайнятий, – невдоволено прогарчав він.

Обличчя охоронця було біле як крейда. Затуливши телефон рукою, він сказав:

– Це з ЦРУ.

Андерсон вухам своїм не повірив. «Невже ЦРУ встигло про це дізнатися?!»

– Це їхній відділ безпеки.

Андерсон заціпенів. «Отакої!» Він стривожено поглянув на телефон у руці охоронця.

У просторому океані розвідувальних служб цеерушний відділ безпеки був наче Бермудський трикутник: загадковий та небезпечний регіон, котрий намагався обходити десятою дорогою кожен, хто про нього знав. Маючи позірно самовбивчу сферу компетенції, відділ безпеки, чи просто ВБ, був створений у ЦРУ для однієї дивної функції: стеження за самим ЦРУ. Як потужне міністерство внутрішніх справ, цей відділ відстежував працівників ЦРУ на предмет незаконних дій, таких як розбазарювання коштів, продаж таємниць, крадіжка секретних технологій та використання недозволених методів допиту із застосуванням тортур. І це був аж ніяк не повний перелік.

«Вони шпигують за американськими шпигунами».

Маючи карт-бланш на слідчі дії в усіх справах національної безпеки, ВБ, звісно, мав довгі і дужі руки. Андерсон ніяк не міг збагнути, чому цей відділ зацікавився інцидентом в Капітолії і як вони так швидко про нього дізналися. Подейкують, що відділ безпеки ЦРУ скрізь має свої очі та вуха. Андерсон знав, що трансляція з відеокамер спостереження в Капітолії здійснювалася напряду до ВБ, і хоча інцидент, що трапився, не входив до компетенції відділу безпеки, час, коли було зроблено цей телефонний дзвінок, видався Андерсону аж надто слушним, щоб стосуватися чогось іншого, окрім відрізаної руки.

– Шефе! – Охоронець протягував йому телефон, наче розпечену картоплину. – Вам слід негайно відповісти на цей дзвінок. Це... – Він замовк і тихо, самими губами, проказав два склади: – СА-ТО.

Андерсон невдоволено зиркнув на підлеглого. «Мабуть, цей охоронець жартує». Він відчув, як у нього спітніли долоні. Невже цим займається особисто Сато?

Усемогутній володар відділу безпеки – директор Інуе Сато – легенда в розвідувальних колах. Народившись за огорожею табору для інтернованих японців у Манзанарі, що в штаті Каліфорнія, створеному після нападу на Перл-Харбор, Сато, загартованому вцілілому свідку катастрофи, ніколи не вдавалося забути про жахіття війни та трагічні наслідки неефективності військової розвідки. А тепер, піднявшись на одну з найтаємніших та найпотужніших посад у системі розвідувальних служб Сполучених Штатів, у Сато була можливість проявити себе безкомпромісним патріотом та лютим ворогом кожного, хто наважувався висловити незгоду. Мало хто знав Сато в обличчя, зате всі боялися. Директор відділу безпеки борознив глибокі води ЦРУ, як той потворний змії Левіафан, що виринав на поверхню тільки для того, щоб вхопити здобич.

Андерсон лише одного разу зустрічався із Сато тет-а-тет. І спогаду про оті холодні чорні очі було достатньо, щоб зараз дякувати Богу за те, що йому доведеться розмовляти із всемогутнім директором по телефону, а не особисто.

Андерсон взяв телефон.

– Директоре Сато, – мовив він так приязно, як тільки міг. – Це шеф безпеки Андерсон. Чим можу...

– У вашій будівлі перебуває чоловік, з яким мені хотілося б поговорити негайно. – Голос директора ВБ неможливо було сплутати з будь-яким іншим – схожий на звук, що видає шматок гравію, якщо ним шкрябати по шкільній дошці. Операція з видалення ракової пухлини з горла залишила Сато у спадок інтонацію, що жахала і паралізувала співрозмовника. А на додаток до інтонації залишився ще й відразливий шрам на шиї. – Знайдіть мені цього чоловіка негайно.

«І це все?» – подумав Андерсон, раптом відчувши надію, що цей телефонний дзвінок міг бути звичайною випадковістю.

– А кого вам треба?

– Його звуть Роберт Ленгдон. Наскільки мені відомо, він зараз перебуває у вашій будівлі.

«Ленгдон? – Прізвище здалося Андерсону невиразно знайомим, але він не зміг відразу пригадати, де саме воно йому трапилося. – Цікаво, чи знає Сато про руку», – подумалося йому.

– Наразі я у ротонді, – відповів шеф капітолійської безпеки, – але у нас тут багатенько туристів... зачекайте, зараз дізнаюся. – Він опустив телефон і гукнув до групи відвідувачів. – Люди, серед вас є хто-небудь на ім'я Ленгдон?

Після нетривалої паузи з натовпу почувся низький голос.

– Так. Роберт Ленгдон – це я.

«Сато знає все». – Андерсон став навшпиньки і підвів голову, щоб побачити, хто це озвався.

Від групи відходив той самий чоловік, який раніше намагався з ним поговорити. Він видавався зніченим, приголомшеним і... дещо знайомим.

Андерсон підніс телефон до рота.

– Так, містер Ленґдон тут.

– Дайте йому телефон, – хрипко сказав директор відділу безпеки.

Андерсон з полегшенням зітхнув: «Краще його, аніж мене».

– Зачекайте хвилинку. – І показав рукою Ленґдонові підійти.

Коли той наближався, Андерсон раптом пригадав, чому це прізвище здалося йому знайомим. «Та я ж нещодавно читав статтю про цього чолов'ягу. Що він, в біса, тут робить?»

Попри височенний зріст Ленґдона та атлетичну статуру, Андерсон не побачив у ньому нічого жорсткого та «крутого» – як можна було очікувати від чоловіка, що пережив вибух у Ватикані та погоню в Парижі.

«Невже цей дивак так і тікав від паризької поліції – в оцих мокасінах, схожих на кімнатні капці?»

Андерсону він здався типом, якого скоріше можна зустріти десь у затишному куточку престижного університету з томиком Достоевського в руках.

– Містере Ленґдон, – звернувся Андерсон, виходячи професорові назустріч. – Я – начальник поліції Андерсон. Відповідаю тут за безпеку. Вам телефонують.

– Мені? – У блакитних очах Ленґдона з'явився розгублений та занепокоєний вираз.

Андерсон подав йому телефон.

– Це з відділу безпеки ЦРУ.

– Ніколи не чув про такий.

– Зате вони про вас чули, – зловісно посміхнувся Андерсон.

Ленґдон підніс телефон до вуха.

– Слухаю.

– Роберт Ленґдон? – голос директора Сато заскрипів у маленькому динаміку так гучно, що його чув і Андерсон.

– Так, це я, – відповів Ленґдон.

Шеф поліції підійшов ближче, щоб краще розчути слова Сато.

– З вами говорить директор відділу безпеки Інуе Сато, містере Ленґдон. Наразі я займаюся виниклою кризою. Наскільки мені відомо, ви маєте інформацію, яка зможе мені допомогти.

На обличчі професора з'явився вираз надії.

– Це ви про Пітера Соломона? А ви не знаєте, де він зараз?

«Пітер Соломон? – отетерів Андерсон. – А це хто такий?»

– Професоре, – почулося в телефоні, – зараз я ставлю запитання.

– Пітер Соломон потрапив у велику біду, – вигукнув Ленґдон. – Якийсь псих щойно...

– Вибачте, – перервав його директор.

Андерсон аж зіщулився від страху. «Хибний крок. Переривати можновладця з ЦРУ, коли той ставить запитання, – таку помилку могла зробити лише цивільна людина. А я гадав, що Ленґдон розумніший».

– Слухайте уважно, – відказав керівник відділу безпеки. – Поки ми розмовляємо, нашій країні загрожує серйозна криза. Мені повідомили, що ви маєте інформацію, як відвернути цю кризу. Тому я знову вас питаю: якою інформацією ви володієте?

Ленґдон розгубився.

– Директоре, я й гадки не маю, про що ви кажете. Все, що мене зараз турбує, – це знайти Пітера і...

– І гадки не маєте? – недовіжливо перепитав директор.

Андерсон побачив, що Ленґдон наїжився. І заговорив агресивнішим тоном.

– Ні, сер. Жодної бісової гадки.

Андерсон знову зіщулився. «Неправильно, ой неправильно! – Щойно Роберт Ленґдон припустився вкрай серйозної і потенційно небезпечної помилки. – Хіба можна так розмовляти з директором Сато!»

І тут, на свій превеликий подив, Андерсон зрозумів, що вже надто пізно робити якісь зауваження: на дальньому кінці ротонди, позаду Ленґдона, він побачив директора ВБ. «Сато в будівлі Капітолію!» Андерсону аж подих перехопило. І він з острахом чекав на неминуче.

Темна постать директора невідворотно наближалася – телефон біля вуха, гострий, як лазер, погляд чорних очей втуплений Ленґдонові в спину.

Професор міцніше стиснув телефон шефа поліції та відчув, як в душі зростає хвиля невдоволення різким тоном директора ВБ.

– Вибачте, сер, – холодно відповів Ленґдон. – Але я не вмю читати чужі думки. Що вам від мене потрібно?

– Що мені від вас потрібно? – хрипкий голос директора затріщав у телефоні – скреготливий та глухуватий, наче голос чоловіка, що страждає на гострий фарингіт.

Не встиг цей голос замовкнути, як Ленґдон відчув, що хтось злегка торкнувся його плеча. Він обернувся – і його погляд наштовхнувся на обличчя крихітної японки. Вона мала лютий вираз, рябе обличчя, рідке волосся, жовті від тютюну зуби та неприємний білий шрам, що упоперек перетинав її шию. Вузлуватою рукою жінка притискала до вуха телефон, а коли вона заговорила, то Ленґдон почув той самий скреготливий голос, що тільки-но лунав у телефоні.

– Що мені потрібно від вас, професоре? – Вона неспішно склала телефон і прошила поглядом Ленґдона. – По-перше, припиніть називати мене «сер».

Ленґдон винувато подивився на неї.

– Вибачте, пані. Чутність у телефоні була вкрай поганою, тому я...

– Чутність була прекрасною, професоре, – відказала жінка. – І я терпіти не можу, коли брешуть.

РОЗДІЛ 17

Директор Інуе Сато була людиною, що вселяла страх, – жорстка й колюча жінка-ураган, і це попри зріст, що їй у кишені сховаєш. Вона була худюю як скелет, незграбною та ще їй мала дерматологічне захворювання, відоме під назвою вітиліго. Через нього шкіра її обличчя стала схожою на необроблений граніт, вкритий цятками лишайнику. Пожмаканий брючний костюм висів на її виснаженому тілі, наче широкий мішок на опудалі, а блузка з відкритим комірцем ніби навмисне підкреслювала шрам на шиї. Її колеги давно підмітили, що Сато лише в одному виявляла увагу до зовнішності: час від часу вискубувала свої досить помітні вуса.

Уже десять років Інуе Сато керувала відділом безпеки ЦРУ. Вона мала надвисокий IQ та безпомилкову, мало не телепатичну інтуїцію, від якої мороз поза шкірою пробирав. Поєднання цих чеснот наділило її такою самовпевненістю, що вона наганяла страх на всіх, хто не впорався з надважкими завданнями, котрі особисто їй здавалися дитячою забавкою. Цю самовпевненість не похитнув навіть страшний діагноз – швидкоплинна злякисна пухлина горла. Переможна битва з раком коштувала їй місяця дорогоцінного часу, половини голосового апарата та третини ваги її тіла, але в результаті вона повернулася до роботи, наче і не було нічого. Інуе Сато здавалася незнищеною.

Роберт Ленгдон здогадався, що він, мабуть, був не першим, хто по телефону прийняв її за чоловіка; директор і досі не спускала з нього суворого погляду, з її чорних очей неначе іскри сипалися.

– Ще раз прийміть мої вибачення, пані, – мовив Ленгдон. – Я їй досі намагаюся отямитися і збагнути, що насправді сталося. Особа, яка запевняє, що захопила Пітера Соломона, обманом змусила мене приїхати сюди сьогодні увечері. – З цими словами він витягнув зі своєї куртки факс. – Ось що цей чоловік надіслав мені вранці. Я записав названий ним номер літака, тож, може, ви зв'яжетеся з Федеральним управлінням цивільної авіації і спробуйте...

Сато різко викинула вперед свою тендітну руку і вихопила у Ленгдона аркуш із факсом. А потім засунула до кишені, навіть не поглянувши на нього.

– Професоре, цим розслідуванням займаюся я, тому, доки ви не почнете розповідати мені те, що я хочу знати, раджу вам мовчати, поки я вас не спитаю.

Після цього вона різко обернулася до начальника поліції.

– Шефе Андерсон, – гаркнула Сато, наблизившись до нього мало не впритул і пронизуючи поліцейського своїми маленькими чорними очіцями. – Постарайтеся, будь ласка, розповісти мені, що за чортівня тут коїться? Охоронець на східному вході повідомив, що ви знайшли на підлозі людську руку. Це правда?

Андерсон відійшов убік, даючи директорові ВБ змогу побачити предмет посеред підлоги.

– Так, пані. Це сталося кілька хвилин тому.

Сато поглянула на руку так, неначе то була якась одежина, кинута в недоречному місці.

– Однак ви не сказали мені нічого про неї, коли я телефонувала.

– Я... я гадав, що ви вже знаєте.

– Не брешіть.

Андерсон не витримав її погляду й опустил очі, але впевненим голосом відказав:

– Пані, ситуація під контролем.

– А я маю сумнів, – так само впевнено зауважила Сато.

– Група слідчих уже в дорозі. Той, хто це зробив, міг лишити відбитки пальців.

Сато скорчила скептичну гримасу.

– Гадаю, що той, хто виявився достатньо розумним, щоб пройти ваш контрольно-пропускний пункт з людською рукою, є не менш розумним, щоб не залишити тут своїх відбитків.

– Можливо, й так, але мій обов'язок – розслідувати цей інцидент.

– Наразі я звільняю вас від цього обов'язку. І перебираю його на себе.

Андерсон заціпенів.

– Здається, це не сфера компетенції відділу безпеки, наскільки мені відомо.

– Безсумнівно. Це питання національної безпеки.

«Рука Пітера – питання національної безпеки?» – здивувався Ленгдон, спантеличено слухаючи їхню сварку. Він інтуїтивно збагнув, що його першочергове завдання – знайти Пітера – не стояло на порядку денному Сато. Здавалося, директора ВБ турбувало щось інше.

На обличчі Андерсона теж з'явився ошелешений вираз.

– Питання національної безпеки? Пані, за всієї належної поваги...

– Я вже з'ясувала цей момент – я вище від вас за рангом, – урвала його Сато. – Раджу вам робити те, що я кажу, і не ставити зайвих питань.

– Але ж ми могли б принаймні зняти відбитки пальців, щоби підтвердити, що рука і справді належить Пітерові Соломону?

– Це підтверджу я, – мовив Ленгдон, відчуваючи впевненість навпіл з легкою нудотою. – Я впізнаю цей перстень... і цю руку. – Він трохи помовчав. – Втім, татування на пучках – нові. Хтось зробив їх зовсім недавно.

– Перепрошую, – озвалася Сато, і на її обличчі вперше за увесь час з'явився знервований вигляд. – Я правильно вас зрозуміла – рука має татування?

Ленгдон кивнув.

– На великому пальці зображено корону. А на вказівному – зірку.

Витягнувши з кишені окуляри, Сато рушила до руки по колу, наче акула.

– А ще, – додав Ленґдон, – хоча решту пальців і не видно, але я певен, що на тих пучках теж є татування.

Здавалося, слова професора заінтригували Сато, і вона кивнула Андерсону.

– Шефе, чи не могли б ви подивитися замість нас на пучки?

Андерсон обережно присів біля руки, намагаючись не торкатися її. Нахилившись мало не до підлоги, він зазірнув під стиснуті пальці.

– Він має рацію, пані. Татування на всіх пальцях, хоча я не можу точно роздивитися, які саме...

– Сонце, ліхтар і ключ, – спокійно мовив Ленґдон.

Сато враз обернулася до професора і зміряла його поглядом.

– А звідки конкретно вам це відомо?

Ленґдон теж пильно дивився на неї.

– Зображення людської руки, позначеної саме у такий спосіб – на пучках, є дуже древнім. Воно відоме під назвою «таємнича рука».

Андерсон різко підвівся.

– Так ця штука ще й має назву?

Ленґдон кивнув.

– Це одне з найтаємничіших зображень у древньому світі.

Сато схилила набік голову.

– Тоді дозвольте запитати, якого біса ця рука з'явилася в Капітолії та що вона тут робить?

Ленґдонові здалося, що все довкола – кошмар, від якого він невдовзі прокинеться.

– Традиційно, пані, цю руку використовували як запрошення.

– Запрошення... запрошення до чого? – суворо запитала вона.

Ленґдон поглянув на символи на відрізаній руці свого друга.

– Упродовж сторіч «таємнича рука» слугувала містичним викликом. Головним чином, це запрошення здобути секретні знання, захищену таємністю мудрість, знану лише купкою обраних.

Сато склала на грудях руки і дивилася на професора чорними як вороняче крило очима.

– Що ж, містере Ленґдон, для людини, яка стверджує, що не відас, чому тут опинилася... ви пояснюєте все напрочуд ладно.

РОЗДІЛ 18

Кетрін Соломон надягнула свій білий халат і розпочала рутинну початкову процедуру – «обхід», як казав їй брат. Наче стурбована мати, що перевіряє, чи добре спить її дитина, Кетрін зазирнула до технічної кімнати. Воднева батарея працювала без перебоїв, а її резервні паливні баки надійно гніздилися на своїх полицях.

Потім Кетрін пішла коридором до кімнати зберігання даних. Як і завжди, дві допоміжні голографічні установки тихо гуділи у своїх нішах з контрольованою температурою. «В них – вся інформація про мої дослідження», – подумала вона, дивлячись на них крізь непробивне скло три дюйми завтовшки. Голографічні пристрої для зберігання даних – на відміну від своїх попередників завбільшки з холодильник – скидалися скоріше на блискучі стереосистеми, змонтовані на підставках-колонах.

Обидва голографічні пристрої були синхронізованими та ідентичними і слугували допоміжними установками для зберігання точних копій результатів її досліджень. Більшість інструкцій, що регламентували використання допоміжної апаратури, настійно рекомендували встановлювати пристрої для дублювання за межами лабораторії на випадок землетрусу, пожежі чи крадіжки, але Кетрін та її брат зійшлися на тому, що секретність була на першому місці: якщо перенести дані з будівлі на віддалений сервер, гарантувати їх секретність уже буде складно.

Задоволено констатувавши, що все працює нормально, Кетрін подалася назад коридором. Однак, звернувши за ріг, вона помітила в лабораторії щось таке, чого там не мало бути. «Що це?» Устаткування слабо виблискувало. Вона кинулася на світло і здивовано побачила, що воно йде з-за плексигласової перегородки пункту управління.

«Він там». Кетрін кинулася через лабораторію, підбігла до пункту управління і різко розчахнула двері.

– Пітере! – гукнула вона, забігаючи всередину.

Пухкенька жінка, що сиділа за пультом, аж підскочила від несподіванки.

– О Господи, Кетрін! Як ти мене налякала!

Триш Дюн, одна-єдина особа у світі, яка мала доступ до лабораторії, працювала у Кетрін метасистемним аналітиком і рідко приходила сюди по вихідних. Ця двадцятишестирічна рудоволоса дівчина, геніальний розробник моделей даних, підписала документ про нерозголошення інформації, суворий, як у КДБ. Вочевидь, сьогодні вона аналізувала дані на плазмовій стінці пункту управління – величезному пласкому моніторі, чимось схожому на монітор у Центрі управління польотами в НАСА.

– Вибач, – сказала Триш. – Я не знала, що ти вже тут. Намагалася закінчити свою роботу до вашого з братом приходу.

– А ти з ним говорила? Він спізнюється і не відповідає на дзвінки.

Триш похитала головою.

– Б'юся об заклад, він і досі не може розібратися з айфоном, який ти йому подарувала.

Кетрін оцінила почуття гумору Триш, і присутність колеги у лабораторії підказала їй

одну ідею.

– Взагалі-то кажучи, я рада, що ти прийшла. Чи не допоможеш мені дещо зробити – якщо не заперечуєш?

– Що б це не було, гадаю, що воно буде кращим за футбол.

Кетрін зробила глибокий вдих, заспокоюючи нерви.

– Не знаю, як краще сказати, але сьогодні вдень я почула одну незвичну історію...

Триш Дюн не знала, що там за історію почула Кетрін Соломон, але вкрай зацікавилася завданням. У завжди спокійних сірих очах її начальниці з'явився стривожений вираз; вона вже тричі заправляла за вуха пасма волосся відтоді, як з'явилася у лабораторії. То був «індикатор знервованості», як називала його Триш. Кетрін – талановитий науковець. Але кепський гравець у покер: не вмiє приховувати емоції.

– Мені ця історія видалася майже науковою фантастикою, – почала Кетрін. – Чимось на кшталт древньої легенди. – Вона на мить замовкла і знову поправила волосся.

– Однак?

Кетрін зітхнула.

– Однак сьогодні мені повідомили з одного гідного довіри джерела, що ця легенда правдива.

– Ясно... «Цікаво, куди вона хилить?»

– Я поговорю про цю історію з братом, але чомусь подумала, що ти могла б мені допомогти кинути на неї світло. Скажи, чи були згадки про цю легенду ще деінде протягом історії людства.

– Протягом усієї історії?

Кетрін кивнула.

– Деінде у світі, будь-якою мовою, у будь-який історичний момент.

«Дивне прохання, – подумала Триш, – але, безсумнівно, цілком виконуване». Іще з десяток років тому це було б неможливо. Однак зараз, завдяки Інтернету, цій всесвітній павутині, а також завдяки перенесенню бібліотечних даних на цифрові носії інформації, що досі триває, прохання Кетрін можна виконати за допомогою відносно простої пошукової системи, оснащеної цілою армією перекладацьких модулів та спеціальних, ретельно дібраних ключових слів.

– Нема проблем, – відповіла Триш. Багато книжок у дослідницькій бібліотеці містили параграфи древніми мовами, тому Триш часто просили створити спеціалізовані перекладацькі модулі для оптичного розпізнавання знаків (ОРЗ) з метою перекладу малозрозумілих текстів англійською мовою. Напевне, вона була єдиним метасистемним аналітиком, що створив перекладацькі модулі ОРЗ для таких рідкісних мов, як давньофризька, мекська та акадська.

Безперечно, модулі допоможуть, але секрет створення ефективною пошуковою системи полягав саме у правильному добиранні відповідних ключових слів. Слів унікальних, але таких, що не надто обмежували б пошук.

Виявилось, що Кетрін випередила Триш: уже занотувувала можливі ключові слова на смужечці паперу. Написавши декілька, вона зупинилася, на мить замислилася, а потім дописала ще.

– Здається, цього поки що досить, – мовила вона, подаючи Триш паперову смужку.

Триш уважно переглянула список критеріїв пошуку – і здивовано витріщилася.

«Що за схиблену легенду надумала досліджувати Кетрін?»

– Ти хочеш, щоб я перевірила всі ці ключові фрази? – Одне зі слів Триш навіть не знала. – Це англійська? Невже ти й справді думаєш, що ми знайдемо все це в одному місці? Слово в слово?

– Я хотіла б спробувати.

Триш хотіла сказати, що це неможливо, але слово на букву «Н» було під забороною в цій лабораторії. Кетрін вважала, що подібний умонастрій є небажаним у галузі, де начебто явна фальшивка несподівано перетворюється на незаперечну істину. Але Триш Дюн мала серйозні підстави для сумнівів, що їхній пошук потрапить саме до цієї категорії.

– Чи скоро будуть результати? – спитала Кетрін.

– Кілька хвилин знадобиться, щоб створити програму глобального пошуку і запустити її в Інтернет. А тоді доведеться чекати хвилин п'ятнадцять, поки «павук» не виснажиться.

– Так швидко? – з ентузіазмом спитала Кетрін.

Триш кивнула. Зазвичай пошуковим системам потрібна була аж доба, щоб проповзти по всьому Інтернет-усесвіту, знайти нові документи, перетравити їхній зміст і додати до бази даних, доступної для пошуку. Але не такого «павука» збиралася створити Триш.

– Я напишу програму, що називається «уповноважувач», тобто таку, що делегує свої функції, – пояснила вона. – Вона не зовсім «кошерна», зате діє швидко. Головне в ній те, що вона залучає до свого пошуку комп'ютери інших людей. Більшість баз даних мають вбудовану пошукову функцію – бібліотеки, музеї, університети, урядові установи. Тож я створю такого «павука», який знайде їхні пошукові програми, дасть їм твої ключові слова і скомандує цим комп'ютерам розпочати пошук. Таким чином, ми візьмемо в упряж потужність тисяч пошукових систем, які працюватимуть в унісон.

Кетрін неприховано зраділа почутому.

– Це як паралельне обробляння даних.

– Так, щось на кшталт метасистеми. Я погукаю тебе, коли що-небудь знайду.

– Ціную твої зусилля, Триш. Молодчага. – Кетрін поплескала дівчину по спині і рушила до дверей. – Я буду в бібліотеці.

І Триш усілася писати програму. Кодування пошукового «павука» було суто справою техніки, завданням для фахівця набагато нижчого класу, але Триш було байдуже. Для Кетрін Соломон вона зробила б усе, що завгодно. Інколи дівчині навіть не вірилося, що їй пощастило потрапити до цієї лабораторії.

«Тобі колосально пощастило, крихітко».

Рік із гаком тому вона пішла з посади метасистемного аналітика в одній із численних фірм-підрядників електронної промисловості. У вільний від роботи час вона підробляла програмуванням і започаткувала промисловий Інтернет-щоденник на тему «Майбутнє застосування комп'ютерного метасистемного аналізу», хоча не була впевнена, що хтось буде його читати. Раптом одного вечора задзвонив телефон.

– Це Триш Дюн? – ввічливо спитав жіночий голос.

– Так, а хто їй телефонує, скажіть, будь ласка?

– Мене звуть Кетрін Соломон.

Триш мало не зомліла прямо на місці. «Кетрін Соломон!»

– Я нещодавно прочитала вашу книгу «Ноетична наука: Сучасна брама до древньої мудрості» і навіть писала про неї у своєму інтернет-щоденнику!

– Так, я знаю, – ввічливо відповіла жінка. – Саме тому я й зателефонувала вам.

«Ясна річ, – здогадалася Триш. – Навіть відомі й талановиті науковці – і ті шукають одне одного через «Гугл»».

– Ваш щоденник мене заінтригував, – вела далі Кетрін. – Я й не здогадувалася, що метасистемне моделювання просунулося так далеко вперед.

– Так, пані Соломон, – вичавила з себе Триш. У неї аж дух перехопило від того, що нею цікавиться така відома людина. – Інформаційні моделі – це технологія, що розвивається буквально вибуховими темпами і потенційно має велике майбутнє.

Кілька хвилин вони потеревенили про роботу Триш з метасистемами, обговоривши її досвід у галузі аналізу, моделювання та передбачення потоків масивних інформаційних полів.

– Чесно кажучи, у вашій книзі є багато для мене незрозумілого, – зізналася Триш, – але я зрозуміла достатньо, аби побачити, що вона перетинається з моєю роботою в галузі метасистем.

– У своєму щоденнику ви зазначили, що, на вашу думку, метасистемне моделювання здатне трансформувати ноетичні дослідження?

– Саме так. Я переконана, що метасистеми зможуть перетворити ноетику на справжню науку.

– Справжню науку? – інтонація Кетрін злегка посуворішала. – У порівнянні з чим, наприклад?

«От зараза, бовкнула не до речі».

– Е-е-е, я хотіла сказати, що ноетика – вона, головним чином, езотерична.

Кетрін розсміялася.

– Розслабтеся і заспокойтеся. Я чую це мало не щодня.

«І не дивно, – подумала Триш. – Навіть Інститут ноетичної науки в Каліфорнії – і той схарактеризував цю галузь малозрозумілою та мудровою мовою, визначаючи її як вивчення «прямого й безпосереднього доступу людства до знань поза межами того, що є доступним нашим нормальним чуттям та нашій здатності логічно мислити».

Триш іще до цієї розмови дізналася, що слово «ноетичний» походить від давньогрецького «nous», що приблизно перекладається, як «внутрішнє знання» або «інтуїтивна свідомість».

– Мене цікавить ваша робота з метасистемами, – сказала Кетрін, – до речі, вона має стосунок до проекту, над яким працюю я. Може, якось зустрінемося? Мені хотілося б, щоб ви поділилися зі мною своїми ідеями.

«Кетрін Соломон хоче, щоб я поділилася з нею своїми ідеями? Та це те саме, що Марія Шарапова попрохала б мене навчити її грати в теніс!»

Наступного дня на під'їзній доріжці перед будинком Триш зупинився білий «вольво», і з нього вийшла приваблива і гнучка, як лозинка, жіночка в блакитних джинсах. Триш одразу ж відчула себе пігмеєм. «Круто! – подумала вона. – Розумна, багата, та ще й тендітна – от і вір після цього в те, що Господь справедливий і добрий!» Але невимушена поведінка та вигляд Кетрін одразу ж налаштували Триш на так само невимушений лад.

Вони сіли на величезному задньому ґанку, з якого відкривався вид на її шикарний маєток.

– У вас пречудовий будинок, – зауважила Кетрін.

– Дякую. Мені поталанило в інституті: я запатентувала декотрі зі своїх комп'ютерних програм.

– Метасистемні штуки, еге ж?

– Предтечі метасистем. Після одинадцятого вересня дві тисячі першого року уряд перехоплював і переробляв гігантський обсяг інформаційних полів – персональну електронну пошту, дзвінки стільникових телефонів, факси, тексти, веб-сторінки, винюючи в них ключові слова, пов'язані зі спілкуванням потенційних терористів. Тому я написала програму, яка дозволила урядові обробляти цю інформацію іншим способом, добуваючи з неї ще й додатковий розвідувальний продукт. – Триш посміхнулася. – Якщо коротко, то моя програма дозволила їм вимірювати температуру Америки.

– Прошу?

Триш розсміялася.

– Знаю, це схоже на маячню. Я хотіла сказати, що моя програма дала можливість перевести в цифри емоційний стан нашої країни. Вийшло щось на кшталт всеосяжного барометра суспільної свідомості, якщо так можна висловитися. – І Триш пояснила, як за допомогою інформаційного поля комунікацій усередині країни можна оцінити її настрої, спираючись на «щільність зустрічальності» певних ключових слів та емоційних індикаторів в інформаційних полях. У радісніші часи і мова радісніша, а в лиху годину – навпаки. Наприклад, у разі нападу терористів уряд зможе скористатися інформаційними полями для того, щоб виміряти зсув суспільних настроїв у Америці і, відповідно, дати президентові точніші відомості про емоційний вплив цієї події.

– Як цікаво, – мовила Кетрін, погладжуючи себе по щоці. – Отже, ви досліджуєте популяцію індивідів, наче єдиний організм?

– Безперечно. Як метасистему. Як єдине ціле, що визначається сумою його частин. Наприклад, людське тіло складається з мільйона окремих клітин, і кожна з них має різні властивості та різне призначення, але всі вони функціонують як єдине ціле.

Кетрін захоплено кивнула.

– Як зграя птахів або косяк риби, що рухаються разом. Ми називаємо це конвергенцією або ж переплетенням.

Триш відчула, що їй відома гостя починає розуміти потенціал метасистемного програмування в галузі ноетики.

– Мос програмне забезпечення, – пояснила Триш, – призначалося для того, щоб допомогти державним установам оцінити й ефективніше реагувати на масштабні кризи – пандемічні захворювання, загальнонаціональні трагедії, тероризм і таке інше. – Вона на мить замовкла. – Звісно, завжди є ймовірність, що мою програму використають за іншим призначенням... наприклад, можна зробити такий собі знімок національних умонастроїв і передбачити результат виборів або ж напрямок, у якому рушить фінансова біржа після початку торгів.

– Ніби переконливо.

Триш кивнула на свій масивний будинок.

– Уряд був такої самої думки.

Аж раптом Кетрін зосереджено поглянула на неї.

– Триш, а можна спитати вас про ту моральну дилему, що виникає в результаті вашої роботи?

– Ви про що?

– А про те, що створеною вами програмою запросто можна зловживати. Ті, хто нею володіє, мають доступ до потужної інформації, не доступної кожному. Ви не відчували сумнівів, коли працювали над нею?

Триш і оком не повела.

– Жодних. Моя програма нічим не відрізняється... скажімо, від програми пілотного тренажера. Дехто тренується на ньому, щоб літати з місіями першої допомоги в малорозвинені країни. А дехто – для того, щоб спрямовувати реактивні пасажирські лайнери на хмарочоси. Знання – це знаряддя, і, подібно до решти знарядь, воно чинить вплив залежно від того, в чиїх руках перебуває.

Вражена почутим, Кетрін відкинулася на спинку крісла.

– А тепер дозвольте мені поставити вам суто гіпотетичне запитання.

Триш зненацька відчула, що їхня розмова несподівано перетворилася на співбесіду з роботодавцем.

Кетрін нагнулася і підняла з землі малесеньку щіпку піску так, щоб їй побачила Триш.

– Наскільки я розумію, – сказала вона, – ваші метасистеми фактично дозволяють обчислити вагу всього піщаного пляжу, зважуючи його по одній піщинці.

– Так, загалом саме так воно і є.

– Як ви знаєте, ця щіпка піску має масу. Дуже маленьку масу, та все ж має.

Триш кивнула.

– І завдяки цій масі вона має також силу власного тяжіння. Знову ж таки – надто малу, щоб її відчути, але ж має.

– Правильно.

– Так от, – сказала Кетрін, – якщо взяти трильйони отаких піщинок, щоб вони утворили, скажімо, місяць, тоді їхньої об'єднаної сили тяжіння буде достатньо, аби рухати величезні маси води в океанах, влаштовуючи припливи та відпливи по всій нашій планеті.

Триш не розуміла, куди хилить Кетрін, але їй подобалося те, що вона чула.

– Тож міркуймо тепер гіпотетично, – вела далі Кетрін, викинувши пісок. – А що ви скажете на те, що думка... будь-яка крихітна ідея, котра утворюється у вашому мозку... фактично має власну масу? А що ви скажете на те, що думка є матеріальною річчю, вимірюваною одиницею з вимірюваною масою? Мікроскопічно малою масою, ясна річ, але таки масою. Якими будуть потенційні наслідки?

– Суто гіпотетично? Ну, очевидними наслідками будуть... якщо думка має масу, отже, вона має також силу тяжіння і притягує до себе предмети.

Кетрін посміхнулася.

– Правильно мислите. А тепер ходімо далі. Що трапиться, коли велика кількість людей зосередяться на однаковій думці? Всі зустрічальності однієї і тієї самої думки почнуть зливатися в одну, і сукупна маса цієї думки почне зростати. А тому зростатиме і її маса.

– Начебто так.

– Це означає, що коли достатня кількість людей почнуть думати одну й ту саму думку, то гравітація цієї думки стане відчутною... і вона почне діяти як фізична сила. – Кетрін підморгнула. – І тому істотно впливатиме на наш фізичний світ.

РОЗДІЛ 19

Директор Інуе Сато стояла, схрестивши на грудях руки, і, не зводючи скептичного погляду з Ленґдона, обмірковувала те, що він їй тільки-но розповів.

– Він сказав, що хоче, аби ви відімкнули якийсь древній портал? І що я, по-вашому, мушу про все це думати, професоре?

Ленґдон непевно знизав плечима. Йому знову стало зле, тож він намагався не дивитися на відрізану руку свого друга.

– Саме це він мені і сказав. Древній портал... схований десь у цій будівлі. Я відказав йому, що ні про який портал нічого не знаю.

– Тоді чому ж він гадає, що ви зможете його знайти?

– Вочевидь, цей чоловік просто безумець.

«Він сказав, що шлях вкаже Пітер. – Ленґдон поглянув на витягнутий угору палець друга і з огидою пригадав садистичні слова психа. – Пітер вкаже шлях». Ленґдон уже встиг простежити очима, куди показував палець. Палець показував на купол. Портал? Там, угорі? Маячня якась.

– Той чоловік, що мені телефонував, – сказав Ленґдон, дивлячись Сато в очі, – був єдиним, хто знав, що я приїду сьогодні увечері до Капітолію, тому хто б вас не поінформував, він теж був тут сьогодні, ну... ваш інформатор. Я б рекомендував...

– Вас не стосується, звідки я беру інформацію, – урвала його Сато з різкою інтонацією в голосі. – Наразі моїм пріоритетом є взаємодія з тим чоловіком. До того ж я маю інформацію, яка свідчить, що ви єдиний, хто може йому дати те, що він хоче.

– А моїм пріоритетом є знайти мого друга, – невдоволено відказав Ленґдон.

Сато глибоко вдихнула, втрачаючи рештки терпіння.

– Якщо ми хочемо знайти містера Соломона, то у нас є лише один шлях, професоре, – почати взаємодіяти з тим чоловіком, який начебто знає, де перебуває ваш друг. – Сато поглянула на годинник. – У нас обмаль часу. Запевняю вас: нам украй необхідно погодитися на вимоги цього чоловіка, і до того ж швидко.

– Яким чином? – скептично спитав Ленґдон. – Знайти і відімкнути портал? Ніякого порталу не існує, директоре Сато. Цей тип – просто псих.

Сато підступила до професора майже впритул.

– Дозвольте вам нагадати, що той, кого ви називаєте психом, уже встиг сьогодні увечері обдурити двох досить розумних індивідів. – Вона прикипіла очима до Ленґдона, а потім перевела погляд на Андерсона. – У моїй професії швидко дізнаєшся, що межа між безумством та геніальністю часто досить тонка. З нашого боку було б розумним виявити до цього чоловіка трішечки поваги.

– Цей чоловік відрізав людині руку.

– І я про те саме. Цей акт навряд чи здійснив би байдужий чи невпевнений у собі індивід. Навіть більше, професоре: цей чоловік і справді вірить, що ви зможете йому допомогти. Він привіз вас здалеку аж до Вашингтона і, вочевидь, зробив це не просто так. Була якась причина.

– Причина тут одна, і він сказав, яка саме: щоб я відімкнув портал, бо Пітер сказав йому, начебто я спроможуся це зробити, – відказав Ленґдон.

– А навіщо було Пітерові Соломону так казати, якщо це неправда?

– Я певен, що Пітер нічого подібного не казав. А якщо й казав, то зробив це під примусом. Його обманули... або залякали.

– Так. Це називається тортурами під час допиту, і ця метода є досить ефективною. Тим більше містер Соломон під тортурами мав сказати правду! – Сато говорила так, наче мала особистий досвід застосування цієї методи. – А цей чоловік не пояснив вам, чому Пітер вважає, що тільки ви здатні відімкнути портал?

Ленґдон похитав головою.

– Професоре, якщо те, що про вас кажуть, відповідає істині, то ви з Пітером Соломоном маєте спільний інтерес до певних речей: таємниць, історичної езотерики, містики й таке інше. Невже в жодній з ваших розмов Пітер ані разу не згадав про щось на кшталт таємного порталу, розташованого десь в окрузі Колумбія, у

Вашингтоні?

Ленгдон не йняв віри, що таке питання ставить йому можновладець ЦРУ.

– Жодного разу. І я в цьому абсолютно переконаний. Ми з Пітером обговорюємо певні таємничі речі, але повірте мені – я порадив би йому звернутися до психіатра, якби він коли-небудь сказав мені, що десь тут неподалік криється якийсь древній портал. А надто такий, що веде до древніх таємниць.

Сато пильно поглянула на Ленгдона.

– Хвилиночку. Отже, той чоловік сказав вам, куди конкретно веде той портал?

– Так, хоча він міг би цього й не робити. – І професор кивнув на руку. – «Таємнича рука» є офіційним запрошенням пройти містичну браму і здобути таємне древнє знання – могутню мудрість, відому як древні таємниці... або ж втрачену мудрість усіх часів.

– Отже, вам доводилося чути про той секрет, про який згадував цей чоловік і який, на його переконання, сховано десь тут.

– Про нього чули багато істориків.

– Тоді як ви можете стверджувати, що порталу не існує?

– Дозвольте не погодитися, пані. Всі ми чули про джерело молодості та про Шамбалу, але це аж ніяк не означає, що вони існують.

Гучний писк Андерсоного радіо перервав їхню розмову.

– Шефе? – почувся голос.

Андерсон захопив радіо зі свого паска.

– Андерсон слухає.

– Сер, ми обшукали прилеглу територію. Не знайшли нікого, хто відповідав би описові. Які будуть подальші вказівки?

Андерсон стрільнув очима на Сато, очікуючи догани, але директор, здавалося, не виявила жодного інтересу до дзвінка. Відійшовши від Ленгдона і Сато, шеф поліції щось тихо говорив по радіо.

Сато ж не зводила пильного погляду з Ленгдона.

– То кажете, що твердження чоловіка про схований у Вашингтоні секрет є... суцільною вигадкою?

Ленгдон кивнув.

– Це дуже старий міф. Секрет древніх таємниць сягає ще дохристиянської доби. Йому вже багато тисяч років.

– Однак він і досі живе?

– Так само, як і інші неймовірні фантазії. – Ленгдон часто нагадував своїм студентам, що більшість сучасних релігій містять історії, що не витримують перевірки методами сучасної науки: починаючи з Червоного моря, що розступилося перед Мойсеєм, і закінчуючи... Джозефом Смітом, який за допомогою спеціальних

окулярів начебто переклав Книгу Мормона з кількох золотих табличок, знайдених у схованці в північній частині штату Нью-Йорк. «Значне поширення ідеї не є доказом її істинності».

– Зрозуміло. А що конкретно являють собою ці... древні таємниці?

Ленґдон глибоко зітхнув.

– Про це можна розповідати кілька тижнів. Коротше кажучи, древні таємниці стосуються масиву секретних знань, накопичених багато років тому. Інтригує у цьому те, що ці знання начебто наділяють того, хто ними скористається, потужними здібностями, які криються невикористаними в розумі людини. Освічені адепти, котрі володіли цими знаннями, поклялися тримати їх у секреті від широкого загалу, бо вважали їх надто могутніми та небезпечними для непосвячених.

– У якому значенні небезпечними?

– Цю інформацію тримають у секреті з тієї ж причини, з якої ми ховаємо сірники від дітей. У вмілих руках вогонь дає світло, але в руках лихих чи невмілих може стати надзвичайно руйнівним чинником.

Сато зняла окуляри і уважно поглянула на Ленґдона.

– Скажіть мені, професоре, а ви вірите в те, що така потужна інформація насправді може існувати?

Ленґдон не знав, що й сказати. Ці древні таємниці він вважав найбільшим парадоксом протягом своєї наукової кар'єри. Буквально кожна містична традиція на землі трималася на тій ідеї, що десь існує таємниче знання, здатне наділити людську істоту містичною, мало не божественною силою: карти Таро та І-Цзин начебто давали можливість зазирнути в майбутнє; алхімія забезпечувала безсмертя за допомогою славнозвісного філософського каменя; неоязичницька релігія Вікка начебто дозволяла своїм добре підготовленим послідовникам насилати сильні чари. Цей список можна продовжувати нескінченно довго.

Як вчений, Ленґдон не міг відкинути історичні свідчення про ці традиції – колекції документів, артефактів та мистецьких витворів й справді наштовхували на думку, що древні люди знали якусь всесильну мудрість і розповідали про неї лише через алегорії, міфи та символи, щоб тільки належним чином посвячені мали доступ до сили, яку ця мудрість давала. Втім, як реаліст і скептик, Ленґдон лишався переконаним.

– Скажу так: я ставлюся до цього скептично, – відповів він. – Я ніколи не бачив у реальному світі нічого, що могло б підтвердити, що древні таємниці є чимось більшим, аніж просто легендю, це міфологічний архетип, що періодично виникає. Мені здається, що якби люди могли набувати чудесних здібностей, то були б хоч якісь докази. А історія і досі не дала нам прикладів існування індивідів з надлюдськими здібностями.

Сато здивовано вигнула брови.

– Це не зовсім так.

Ленґдон завагався, здогадавшись, що в уяві багатьох релігійних людей і справді існували приклади боголюдини, і найвідомішою з них є Ісус Христос.

– Дійсно, – погодився він, – є багато освічених людей, котрі вірять в існування цієї всесильної мудрості, однак я в цьому невпевнений.

– А Пітер Соломон – один з таких людей? – спитала Сато, зиркнувши на руку посеред

підлоги.

Ленґдону забракло духу простежити за її поглядом.

– Пітер – виходець із родини, яка завжди плекала пристрасть до всього древнього та містичного.

– Це ствердна відповідь на моє запитання? – спитала Сато.

– Запевняю вас: якщо Пітер і справді вірить в реальність древніх таємниць, він все одно не вірить, що шлях до них лежить через якийсь портал, схований у Вашингтоні. Він добре розуміє метафоричний символізм, чого не можна сказати про його поневолювача.

Сато кивнула.

– Отже, ви переконані, що портал – це метафора?

– Звісно, – відповів Ленґдон. – принаймні теоретично. Це надзвичайно поширена метафора: містичний портал, через який треба пройти, щоб стати просвітленим. Портали та брами є звичними символічними побудовами, що втілюють у собі трансформативний обряд ініціації. Шукати цей портал у буквальному значенні – це те саме, що шукати справжні ворота до раю.

Директор на мить замислилася.

– Але схоже, що поневолювач містера Соломона вірить в те, що ви здатні відімкнути саме такий, реальний портал.

Ленґдон скрушно зітхнув.

– Він зробив ту саму помилку, яку роблять усі фанатики: сплутав метафору з реальністю. Так само перші алхіміки марно скніли над перетворенням свинцю на золото, так і не збагнувши, що свинець, перетворений на золото, лише метафора, яка означає розкриття справжнього людського потенціалу. Тобто трансформацію розуму нетямущого та неосвіченого на розум талановитий та освічений.

Сато кивнула на відрізану руку.

– Якщо цей чоловік хоче, щоб ви знайшли для нього якийсь портал, то чому б йому просто не запитати у вас, як його знайти? Навіщо всі ці моторошні театральні ефекти? Навіщо підкидати вам татуйовану руку?

Ленґдон ставив собі те саме питання, і відповідь на нього виявилася бентежною.

– Схоже, що, на додаток до психічної невірноваженості, цей чоловік є ще й високоосвіченим. Ця рука є доказом того, що він добре знається на древніх таємницях, а також на їхніх секретних символах. Не кажучи вже про історію цього конкретного приміщення.

– Не зрозуміла.

– Усе, що він сьогодні вчинив, робилося строго відповідно до древніх протоколів. Згідно з традицією, «таємнича рука» – це священне запрошення, і тому його слід зробити у священному місці.

Сато зіщулила очі.

– Це ротонда будівлі Капітолію Сполучених Штатів, професоре, а не якась там

священна рака з древніми містичними секретами.

– Узагалі-то, пані, – відказав Ленґдон, – я знаю багатьох істориків, які з вами не погодяться.

А в цю мить у протилежному кінці міста Триш Дюн сиділа перед мерехтливим екраном в лабораторії. Вона закінчила готувати свого пошукового «павука» і набрала на клавіатурі п'ять ключових фраз, які дала їй Кетрін.

«Нічого з цього не вийде».

Без особливого оптимізму вона запустила пошукову програму, фактично почавши всесвітню гру під назвою «Піди спіймай рибку». Із запаморочливою швидкістю ключові фрази помчали Інтернетом, щоб порівнятися із текстами у всьому світі і знайти серед них чітку відповідність.

Триш не давало спокою питання – що все це означає, але вона вже звикла до того, що, працюючи з Соломонами, ніколи повністю не знаєш, про що йдеться.

РОЗДІЛ 20

Роберт Ленґдон занепокоєно зиркнув на годинник: за дві хвилини восьма. Усміхнений Мікі-Маус не поліпшив йому настрою. «Я мушу знайти Пітера. Ми гаємо час».

Сато на хвилину відійшла, щоб відповісти на телефонний дзвінок. Тепер вона знову повернулася до Ленґдона.

– Професоре, я вам заважаю щось робити?

– Ні, пані, – відповів Ленґдон, накотивши рукав на годинник. – Я лишень страшенно стурбований долею Пітера.

– Я вас прекрасно розумію, але запевняю: найкращий спосіб допомогти Пітерові – це допомогти мені зрозуміти хід думок його викрадача.

Та Ленґдон не мав такої впевненості, хоча відчував, що йому не вдасться й пальцем ворухнути, поки директор відділу безпеки не вивудить з нього потрібну їй інформацію.

– Хвилину тому, – вела далі Сато, – ви припустили, що якимось чином ротонда є священним місцем для древніх таємниць.

– Так, пані.

– Тоді поясніть мені, будь ласка.

Ленґдон знав, що має бути лаконічним. Семестрами читав він курс містичної символіки Вашингтона, що в окрузі Колумбія, і в самому лише Капітолії існувала безліч містичних посилань, з яких можна було скласти невичерпний список.

Америка має приховане минуле.

Кожного разу, коли Ленгдон читав лекцію з американського символізму, його студенти з величезним подивом дізнавалися, що справжні наміри засновників країни не мали нічого спільного з тим, що зараз проголошували більшість політиків.

Справжнє історичне призначення Америки втрачене для історії.

Батьки нації, що заснували цю столицю, спочатку називали її Римом. Столичну річку вони назвали Тибром і звели класичні для столиці споруди: пантеони та храми, прикрашені зображеннями богів та богинь, знаних в історії людства, – Аполлона, Мінерви, Венери, Геліуса, Вулкана та Юпітера. У центрі, як і в більшості класичних міст, засновники спорудили величний монумент як данину древнім – Єгипетський обеліск. Цей обеліск, більший навіть за обеліски в Каїрі та Александрії, здіймався у височінь на п'ятсот п'ятдесят п'ять футів, мав понад тридцять поверхів, засвідчуючи вдячність та шану напівбожественному засновнику держави, на честь якого було пізніше названо столицю.

Цим напівбогом був Вашингтон.

І тепер, сторіччя по тому, зведена державним коштом ротонда повнилася древніми релігійними символами – незважаючи на те, що церква у Америці була відділена від держави. Тут містилися понад дюжина різних богів – більше, ніж в її прототипі – римському Пантеоні. Звісно, після запровадження християнства 609 року Пантеон у Римі було переобладнано, але цей пантеон змін не зазнав: свідчення його справжньої історії лишалися на видноті.

– Як ви, мабуть, знаєте, – мовив Ленгдон, – ця ротонда зводилася за зразком однієї з найбільш шанованих у Римі гробниць – храму Вести.

– Це там, де служили весталки? – перепитала Сато, не впевнена, що незаймані хранительки вогню мали якийсь стосунок до Капітолію Сполучених Штатів.

– Храм Вести в Римі, – відповів Ленгдон, – являв собою округлу споруду із зяючим отвором у долівці, через який підтримували священний вогонь просвіти члени релігійної сестринської общини незайманок, чий обов'язок полягав у тому, щоб цей вогонь ніколи не згасав.

Сато знизала плечима.

– Так, ця ротонда дійсно округла, але щось я не бачу зяючого отвору посеред підлоги.

– Так, його тут більше немає, але впродовж багатьох років у центрі цієї кімнати був великий отвір саме в тому місці, де зараз рука Пітера, – кивнув Ленгдон на долівку. – Власне, на підлозі й досі видно позначки, що лишилися від огорожі, яка уберегала людей від падіння у цей отвір.

– Що? – здивувалася Сато і уп'ялася очима в підлогу. – Я про це ніколи не чула.

– Здається, він має рацію, – озвався Андерсон і показав на коло, утворене маленькими залізними штирками, що залишилися від колишньої огорожі.

«Ти не сама така», – подумав Ленгдон, уявивши тисячі людей, включно з відомими законодавцями, які пройшли центром ротонди, не маючи жодного уявлення про те, що колись вони запросто могли гепнутися вниз – до капітолійського підвалу, що під долівкою ротонди.

– Отвір у підлозі в решті-решт закрили, – пояснив Ленгдон, – але до того, як це

трапилося, відвідувачі ротонди могли споглядати багаття, що палало внизу.

Сато перевела погляд з підлоги на Ленґдона.

– Багаття? У Капітолії Сполучених Штатів?

– Скоріше не багаття, а великий смолоскип, власне – вічний вогонь, що горів у підвалі прямо під нами. Його мало бути видно крізь отвір у підлозі, щоб це приміщення було схожим на сучасний храм Вести. У цій споруді була власна весталка – державний службовець, що мала титул Хранительки Склепу. Їй вдалося підтримувати вогонь аж п'ятдесят років, поки політики та церковники не відкинули цю ідею, пославшись на шкоду, яку чинив дим.

На обличчях Андерсона і Сато з'явився спантеличений вираз.

У наші дні єдиним нагадуванням про вогонь, що колись тут горів, була чотирикутна зірка-компас, викарбувана на підлозі склепу поверхом нижче як символ вічного вогню Америки, що колись кидав світло на всі чотири сторони Нового Світу.

– Отже, професоре, – мовила Сато, – ви припускаєте, що чоловік, який залишив тут Пітерову руку, все це знав?

– Безсумнівно. І не лише це, а й набагато більше. Тут повсюдно є символи, що підтверджують віру в древні таємниці.

– У секретну мудрість, – з помітним сарказмом уточнила Сато. – Знання, що дозволять людині стати такою ж могутньою, як і Бог?

– Так, пані.

– Навряд чи це відповідає християнським засадам нашої країни.

– Так здається на перший погляд, але насправді ніякої суперечності немає. Це перетворення людини на Бога зветься апофеозом. Знаєте ви про це чи ні, але ця тема – перетворення людини на Бога – є основним елементом символіки ротонди.

– Апофеоз? – здивовано обернувся до них Андерсон, зачувши знайоме слово.

– Так.

«Андерсон тут працює. Він має знати».

– Слово «апофеоз» буквально означає «божественне перетворення» – коли людина стає Богом. Це з давньогрецької: apo – ставати, theos – Бог.

На обличчі Андерсона з'явився здивований вираз.

– Апофеоз означає «стати Богом»? А я й не знав.

– Я щось не доганяю? – вимогливо спитала Сато.

– Пані, – пояснив Ленґдон, – найбільша фреска в цьому приміщенні називається «Апофеоз Вашингтона». І на ній чітко зображено, як Джордж Вашингтон перетворюється на божество.

Сато задумливо помовчала і сказала:

– Я ніколи не бачила нічого подібного.

– А я певен, що бачили. – Ленґдон підняв руку і виставив вертикально вгору вказівний палець. – Ця фреска – над вашими головами.

РОЗДІЛ 21

«Апофеоз Вашингтона» – фреску площею чотири тисячі шістсот шістдесят чотири фути[11], яка покриває купол капітолійської ротонди, – художник Константіно Бруміді закінчив 1865 року.

Відомий як Мікеланджело Капітолію, Бруміді назавжди пов'язав своє ім'я з капітолійською ротондою так само, як Мікеланджело із Сікстинською капелюю, намалювавши фреску на її найвищому «полотні» – на стелі. Як і Мікеланджело, Бруміді виконав декотрі зі своїх найкращих робіт у Ватикані. Однак 1852 року Бруміді емігрував до Америки, полишивши найбільшу Божу обитель заради нової обителі – Капітолію Сполучених Штатів, який зараз повнився блискучими прикладами його таланту – від ефекту троплей[12] у коридорах Бруміді до фризової стелі в кабінеті віце-президента. Однак найвизначнішим шедевром Бруміді більшість істориків вважають величезну фреску, що ширяє над капітолійською ротондою.

Роберт Ленґдон поглянув угору, на гігантську фреску, що вкривала стелю. Зазвичай йому подобалася спантеличена реакція його студентів на її дивовижні образи, але зараз він просто відчував, що його оповиває кошмар, який йому ще належить зрозуміти.

Директор Сато стояла біля нього, притиснувши долоню до рота і з похмурим інтересом вдивляючись у далеку стелю. Ленґдон відчув, що вона переживає зараз те саме, що переживали без винятку всі ті, кому довелося вперше побачити цей малюнок у самісінькому центрі Америки.

То була цілковита розгубленість.

«Ти не сама така», – подумав професор. Для більшості людей «Апофеоз Вашингтона» видавався то химернішим, що довше вони його споглядали.

– На передньому плані – Джордж Вашингтон, – пояснив Ленґдон, показуючи на фреску посеред купола, що здіймався на висоту сто вісімдесят футів. – Як ви можете бачити, він вдягнений у біле вбрання, а допомагають йому тринадцять служниць. Він зноситься на хмарині над головами простих смертних. Оцей момент і зветься апофеозом... тобто перетворенням на божество.

Сато й Андерсон промовчали.

– Поруч із ним, – продовжив пояснення Ленґдон, – видно низку дивних анахронічних фігур: то древні боги наділяють наших батьків-засновників передовими знаннями. Он – Мінерва, що дарує технічне натхнення нашим великим науковцям-винахідникам – Бенові Франкліну, Робертові Фултону та Семюелю Морзе. – Ленґдон по черзі показав на них рукою. – А онде – то Вулкан, який допомагає нам створити паровий двигун. Поруч Нептун. Він демонструє, як треба прокладати трансатлантичний кабель. Біля Нептуна – Церера, богиня хлібних злаків. Від її імені походить наше слово «сирил» – назва каші. Вона сидить на жатці Маккорміка, яка забезпечила прорив у фермерській галузі, зробивши нашу країну світовим лідером з виробництва сільськогосподарської продукції. На цій картині в загальних рисах зображено, як засновники нашої країни

набувають великої мудрості від богів. – Професор нахилив голову і поглянув на Сато. – Знання – це сила, а правильне знання дозволяє людині творити чудеса і виконувати мало не божественні завдання.

Сато опустила погляд з фрески на Ленґдона і потерла шию.

– Прокладання телефонного кабеля мало схоже на божественне діяння.

– Можливо – для сучасної людини, – відказав Ленґдон. – Але якби Джордж Вашингтон знав, що людство стало настільки могутнім, що розмовляє по телефону через океани, літає зі швидкістю звука і побувало на Місяці, то він би припустив, що ми дійсно стали богами, здатними творити чудеса. – Професор на мить замовк. – Як сказав футурист Артур Кларк, «жодну передову технологію неможливо відрізнити від магії».

Сато стиснула губи, і на її обличчі відбилася напружена робота думки. Вона зиркнула на відрізану руку, потім простежила напрям, куди показував випростаний вказівний палець – на купол.

– Професоре, отой чоловік сказав вам: «Пітер вкаже шлях». Хіба не так?

– Так, пані, але...

– Шефе, – сказала Сато, одвертаючись від Ленґдона. – А можна зробити так, щоб ми роздивилися цю фреску зблизька?

Андерсон кивнув.

– Усередині вздовж купола йде спеціальний місточок.

Ленґдон поглянув високо-високо угору, помітив невеличке поруччя просто під фрескою – і відчув, як його тіло заціпеніло.

– Йти туди немає потреби, – озвався він. Колись йому вже довелося побувати на тому рідко відвідуваному містку разом із одним американським сенатором та його дружиною і він мало не зомлів від запаморочливої висоти та небезпечної подорожі вузьким містком.

– Немає потреби? – владно спитала Сато. – Ми маємо справу з чоловіком, який вважає, що в цьому приміщенні схований портал, у котрому криється потенціал, здатний зробити його божеством. Маємо фреску, де змальовано перетворення людини на божество, і маємо руку, що вказує прями́сінько на цю фреску. Як не крути, а все спонукає нас піднятися нагору.

– Узагалі-то, – втрутився у розмову Андерсон, дивлячись на фреску, – про це мало хто знає, але в куполі і справді є шестикутна ляда, яка дійсно розкривається як портал і крізь яку можна зазирнути вниз і...

– Хвилиночку, – сказав Ленґдон, – це не в тему. Портал, який шукає цей чоловік, є порталом фігуральним, брамою, якої не існує. Коли він сказав «Пітер вкаже шлях», він мав на увазі в метафоричному значенні. Цей жест – коли великий та вказівний пальці випростані догори – є добре відомим символом древніх таємниць і з'являється повсюдно у витворах древнього мистецтва. Саме він присутній у трьох найвідоміших зашифрованих шедеврах Леонардо да Вінчі: «Тайна вечеря», «Поклоніння волхвів» та «Святий Іоанн Хреститель». Це символ містичного зв'язку людини з Богом. Що угорі, те і внизу.

Химерні слова, сказані психом, здалися тепер більш доречними, аніж спочатку.

– Ніколи раніше не бачила цього жесту, – мовила Сато.

«Телевізор треба дивитися», – подумав Ленґдон, якому завжди було якось дивно бачити, коли професійні атлети тицяли пальцем угору, дякуючи Богу після вдалого стрибка чи кидка. І кожного разу його не полишала думка – а чи багато з них знає, що вони таким чином продовжують дохристиянську традицію подяки вищій силі, котра – на коротку мить – перетворила атлета на бога, здатного творити чудеса.

– Не знаю, чи ця інформація стане в пригоді, – зауважив Ленґдон, – але Пітерова рука не перша подібна рука, що з'являється в цій ротонді.

Сато зміряла професора таким поглядом, наче він з глузду з'їхав.

– Прошу?

Ленґдон кивнув на її смартфон «Блекбері».

– Вигугліть «Джордж Вашингтон Зевс».

Сато спочатку завагалася, але потім почала таки натискати на кнопки. Андерсон стиха підійшов до неї і став пильно вдивлятися в екран їй через плече.

Ленґдон продовжив:

– У цій ротонді колись домінувала масивна скульптура гологрудого Джорджа Вашингтона, зображеного у вигляді бога. Він сидів у точнісінько такій позі, як і Зевс у Пантеоні, – з голими грудьми, мечем у лівій руці, а великий та вказівний пальці правої руки були випростані догори.

Нарешті Сато, певно, знайшла це зображення, бо очі Андерсона, який прикипів поглядом до «Блекбері», ошелешено округлилися.

– Стривайте, це хто – Джордж Вашингтон?

– Так, – підтвердив Ленґдон. – Зображений у вигляді Зевса.

– Погляньте на його руку, – мовив Андерсон, і досі зазираючи Сато через плече. – Його правиця – в такому самому положенні, як і рука містера Соломона.

«Я ж казав, – подумав Ленґдон, – що Пітерова рука не перша, яка з'явилася у цій залі». Коли зі статуї оголеного Джорджа Вашингтона, створеної скульптором Гораціо Ґрино, вперше зняли покривало в ротонді, багато людей жартували, що то, мабуть, Вашингтон у відчаї простягнув руку, щоб вхопити хоч якусь одіж. Однак американські релігійні ідеали змінилися, і ця гумористична критика згодом призвела до суперечок. Статую прибрали і заточили до сараю в східній частині парку. У наш час вона знайшла притулок в Смітсонівському національному музеї американської історії, де ті, хто її бачив, навіть і не підозрювали, що перед ними – одна з останніх древніх ланок, що сполучала сучасність із тією епохою, коли батько нашої країни панував у Капітолії як бог... подібно Зевсу, який панував у Пантеоні.

Сато почала набирати на своєму смартфоні якийсь номер, вочевидь вирішивши, що з'явився зручний момент, аби перевірити роботу своїх підлеглих.

– Що ви накопили? – спитала вона і почала терпляче слухати. – Ясно... – Вона впритул поглянула на Ленґдона, а потім на руку Пітера. – А ви впевнені? – спитала директор і знову на мить замовкла, вислуховуючи пояснення. – Добре, дякую. – Сато відімкнула зв'язок і знову повернулася до Ленґдона. – Мої спеці здійснили пошук і виявили існування вашої так званої «таємничої руки», а також підтвердили все, сказане вами: п'ять позначок на пучках – разом із зіркою, сонцем та ліхтарем. Вони підтвердили також той факт, що ця рука в давнину означала запрошення до набуття

секретної мудрості.

– Радий чути, – скупко подякував Ленґдон.

– Не надто радійте, – кинула Сато. – Схоже, що ми зайшли у глухий кут: доки ви не скажете мені те, що досі не сказали.

– Перепрошую?

Сато наблизилася до Ленґдона.

– Ми повернулися туди, звідки вийшли, професоре. Ви не сказали мені нічого такого, про що я не змогла б дізнатися від своїх працівників. Тому я ще раз питаю: чому вас привезли сюди цього вечора? У чому ваша окремішність? Що ви знаєте такого, чого ніхто більше не знає?

– Ми вже це пройшли і починаємо товкти воду в ступі, – наїжився Ленґдон. – Я не знаю, чому цей тип вважає, ніби я щось знаю!

Ленґдон хотів було спитати, звідки Сато знає, що він сьогодні прибув до Капітолію, але було ясно як білий день: вона про це не скаже.

– Якби я знав про наступний крок, – зауважив він, – то вам сказав би. Але ж я не знаю. Згідно з традицією, «таємнича рука» подається вчителем учневі. А потім іде набір вказівок: напрямом до храму, ім'я великого вчителя, котрий вас навчить, – будь-чого! Але все, що цей тип нам залишив, це п'ять татуювань. Навряд чи...

Раптом Ленґдон замовк.

– У чім справа? – прошила його поглядом Сато.

Ленґдон стрільнув поглядом на руку. П'ять татуювань. Тепер він розумів, що не все, сказане ним, може виявитися правильним.

– У чім справа, професоре? – напосідала Сато.

Ленґдон наблизився до жахливого предмета. Пітер вкаже шлях.

– Раніше я припускав, що цей схиблений тип залишив у стиснутій руці Пітера якийсь предмет – мапу, лист або список вказівок.

– Ні, не залишив, – відповів Андерсон. – Бачите, три пальці прилягають нещільно.

– Маєте рацію, – погодився Ленґдон. – Та мені здається... – Професор знову присів біля руки, намагаючись зазирнути під стиснуті пальці і роздивитися невидиму частину Пітерової долоні. – Може, воно було написане не на папері...

– Татуювання? – припустив Андерсон.

Ленґдон кивнув.

– Ви що-небудь бачите на долоні? – спитала Сато.

Ленґдон нахилився ще нижче, щоб таки зазирнути під нещільно стиснуті пальці.

– Дуже гострий кут, я не можу...

– О, заради Бога! – вигукнула Сато і підійшла до нього. – Просто візьміть і розтисніть цю бісову руку!

Андерсон заступив їй шлях.

– Пані! Нам слід дочекатися слідчих, а вже потім...

– Мені потрібні відповіді на деякі запитання. Негайно, – відказала Сато і проштовхнулася повз нього. А потім присіла і відсунула Ленґдона від руки.

Професор підвівся і, не вірячи своїм очам, спостерігав, як Сато витягнула зі своєї кишені ручку і обережно просунула її під три стиснутих пальці. А потім одним розігнула їх, розкривши долоню.

Директор Сато зиркнула на Ленґдона, і слабка посмішка розпливлася по її обличчю.

– Знову ваша правда, професоре.

РОЗДІЛ 22

Походжаючи лабораторією, Кетрін Соломон закотила рукав свого халата і поглянула на годинник. Вона була жінкою, що не звикла чекати, але цієї миті їй здавалося, що увесь її світ застиг в очікуванні. Вона чекала на результати роботи пошукового «павука», створеного Триш, вона чекала звістки від свого брата, а ще вона чекала дзвінка від чоловіка, через якого і виникла оця тривожна ситуація.

«Краще б він мені цього не казав», – подумала вона. Зазвичай Кетрін дуже обережно заводила нові знайомства, але цей чоловік, якого вона бачила вперше, завоював її довіру за якихось кілька хвилин. Повну довіру.

Його дзвінок пролунав сьогодні вдень, коли Кетрін – як завжди у неділю – насолоджувалася перечитуванням наукових часописів, що накопичилися за тиждень.

– Міс Соломон? – мовив незвично бадьорий і приємний голос. – Мене звуть лікар Кристофер Абадон. Чи не могли б ми з вами трохи поговорити про вашого брата?

– Вибачте, а хто це? – суворо спитала вона. «І як ви дістали номер мого приватного телефону?»

– Лікар Кристофер Абадон.

Кетрін не знала цього імені.

Чоловік прокашлявся, неначе лише зараз йому стало ніяково.

– Вибачте, міс Соломон. А мені здавалося, що ваш брат уже розповідав вам про мене. Я його лікар. Номер вашого стільникового телефону вказано у його списку екстрених викликів.

Серце Кетрін стривожено тьохнуло. «Екстрених викликів?»

– Трапилося щось серйозне?

– Та ні. Навряд чи, – відповів чоловік. – Ваш брат сьогодні вранці не прийшов у

призначений час, і я не зміг додзвонитися за жодним з його номерів. Він завжди заздалегідь попереджав телефоном, якщо не мав змоги прийти, тому я трохи хвилююся. І вагався, дзвонити вам чи ні, але...

– Та ні, все гаразд, я вдячна вам за турботу, – заспокоїла його Кетрін, і досі намагаючись пригадати, чи бачила братового лікаря раніше. – Востаннє я говорила з братом учора вранці, мабуть, він просто забув увімкнути свій мобільник. – Нещодавно Кетрін подарувала Пітерові новий айфон, але він і досі не викроїв часу, щоб достеменно розібратися, як працює ця штука. – Кажете, ви його лікар? – спитала вона.

«Невже Пітер приховує від мене якусь хворобу?»

Настала промовиста пауза.

– Мені страшенно незручно, але, вочевидь, я щойно припустився серйозної професійної помилки, зателефонувавши вам. Ваш брат сказав, що ви знаєте про його візити до мене, але тепер я розумію, що це не так.

«Мій брат збрехав своєму лікареві?» Тривога в душі у Кетрін почала зростати.

– Він хворий?

– Вибачте, міс Соломон, конфіденційність стосунків між лікарем та пацієнтом не дозволяє мені обговорювати захворювання вашого брата, а я вже й так багато розголосив, сказавши, що він мій пацієнт. Я мушу зараз перервати нашу розмову, але якщо він сьогодні з'явиться, то передайте йому, будь ласка, щоб передзвонив мені і повідомив, що з ним все гаразд.

– Стривайте! – вигукнула Кетрін. – Скажіть мені, благаю, що не так зі здоров'ям Пітера?

Лікар Абадон ніяково зітхнув, невдоволений своєю помилкою.

– Міс Соломон, я чую, ви стривожені, і я вас не звинувачую. Я певен, що з вашим братом все гаразд. Іще вчора ми бачилися з ним у моєму офісі.

– Учора? І він записався на прийом на сьогодні? Щось надто швидко.

Чоловік знову тяжко зітхнув.

– Дамо йому ще трохи часу, може, він з'явиться, а якщо ні, то вже тоді...

– Я виходжу до вашого офісу негайно, – твердо мовила Кетрін, рушаючи до дверей. – Де він розташований?

Запала тиша.

– Лікаре Кристофер Абадон! – мовила Кетрін. – Дайте мені вашу адресу, інакше я сама її знайду. Так чи інакше, а я вже виходжу.

Лікар іще трохи помовчав, а тоді озвався:

– Якщо я з вами зустрінуся, міс Соломон, то чи не зробите ви мені послугу – будь ласка, не кажіть нічого вашому братові, поки у мене не з'явиться можливість пояснити йому причину помилки, яку я зробив, зателефонувавши вам.

– Гаразд.

– Дякую. Мій офіс розташований у районі Калорама-Гайтс. – І він назвав адресу.

Двадцять хвилин по тому Кетрін Соломон вже просувалася на своєму авто фешенебельними вулицями в Калорама-Гайтс. Перед цим вона обдзвонила всі братові номери, але жоден з них не відповідав. Її стривожило не стільки зникнення брата, як те, що він таємно відвідував лікаря.

Коли Кетрін нарешті знайшла вказану адресу, вона спантеличено витріщилася на будинок. «І це офіс лікаря?»

Розкішний особняк мав солідну куту огорожу з камерами стеження, а довкола нього розкинулася присадибна ділянка з пишною рослинністю. Коли Кетрін пригальмувала, щоб ще раз пересвідчитися, чи та це адреса, одна з камер стеження крутнулася до неї – і ворота розчинилися. Кетрін поволі рушила під'їзною доріжкою, а потім зупинила авто біля гаража на шість авто та для довжелезного лімузина.

«Що ж це за лікар такий?»

Коли вона вийшла зі свого «вольво», парадні двері особняка відчинилися і на ганок впливла елегантна постать. Чоловік був вродливий, надзвичайно високий і молодший, аніж вона очікувала. Однак він випромінював витончений інтелект і лоск чоловіка старшого за віком. На ньому був бездоганний чорний костюм з краваткою, а густе русяве волосся було укладене в так само бездоганну зачіску.

– Здрастуйте, міс Соломон. Я лікар Кристофер Абадон, – мовив він напівшепотом. Коли вони потиснули руки, Кетрін відчула, що його шкіра є гладенькою та добре доглянутою.

– Мене звуть Кетрін Соломон, – відповіла вона, намагаючись не надто витріщатися на його обличчя – надзвичайно гладеньке та наче вкрите бронзовим загаром. «Він що – користується косметикою?»

Коли Кетрін увійшла до прекрасно оформленого холу, то відчула, як усередині її зростає тривога. Грала тиха класична музика, і чувся такий запах, наче хтось палив ладан.

– Тут так мило, – сказала вона, – хоча це мало схоже на офіс.

– Мені пощастило працювати вдома. – Чоловік провів її до вітальні, де у каміні потріскував вогонь. – Будь ласка, влаштовуйтеся якомога зручніше. У мене саме настоюється чай. За хвилину я його принесу і ми зможемо поговорити. – З цими словами він рушив до кухні і зник.

Кетрін Соломон не стала сідати. Вона звикла довіряти такому потужному інстинкту, як жіноча інтуїція, і щось тут було таке, від чого у неї мурашки по спині побігли. Кетрін не побачила нічого, що вказувало б на те, що це лікарський офіс, яким вона звикла його бачити. Стіни цієї прикрашеної старожитностями вітальні вкривали витвори класичного мистецтва, головним чином дивовижні малюнки на містичну тематику. Вона зупинилася перед великим полотном із зображенням трьох грацій, чиї оголені тіла майстер видовишно відтворив яскравими кольорами.

– Це картина Міхаеля Паркеса. Оригінал, написаний олійними фарбами. – Біля неї несподівано з'явився лікар Абадон з тацею паруючого чаю. – Може, сядемо біля каміна? Розслабтеся, причини нервувати немає.

– А я й не нервую, – похапливо відповіла Кетрін.

Він заспокійливо посміхнувся.

– Взагалі-то, це моя робота – відчувати, коли люди нервують.

– Прошу?

– Я психіатр-практик, міс Соломон. Це мій фах. Я приймаю вашого брата ось уже рік. Призначив йому курс терапії.

Кетрін ошелешено дивилася на нього. «Мій брат проходить курс терапії?» – тільки й подумала вона.

– Зазвичай пацієнти помовкують про своє лікування, – пояснив чоловік. – Я зробив помилку, зателефонувавши вам, хоча на своє виправдання можу сказати, що ваш брат ввів мене в оману.

– Я... я й гадки не мала.

– Вибачте, що змусив вас непокоїтися, – знічено мовив лікар. – Я помітив, що ви уважно придивлялися до мого обличчя, коли ми вперше побачилися, і мушу сказати – так, я користуюся гримом. – І він сором'язливо торкнувся своєї щоки. – Я маю шкірне захворювання, яке волію приховувати. Зазвичай мене гримує дружина, але, коли її немає вдома, мені доводиться покладатися на власні не надто вмілі руки.

Кетрін кивнула, надто приголомшена, щоб щось сказати.

– А це чудове волосся... – Лікар торкнувся своєї густої руської гриві, – це перука. Шкірне захворювання вплинуло і на фолікули, тож усе моє волосся, так би мовити, дезертирувало. – Він знизав плечима. – Єдиний мій гріх – це марнославство.

– А мій, вочевидь, – безтактність, – визнала Кетрін.

– Зовсім ні. – Посмішка лікаря Абадона роззброювала. – Що ж, почнімо з чаю. Ви не заперечуєте?

Вони сіли перед каміном, і лікар налив чаю.

– Ваш брат привчив мене подавати чай під час наших сеансів. Сказав, що в родині Соломонів чай дуже любляють.

– Це сімейна традиція, – мовила Кетрін. – Мені чорного, будь ласка.

Кілька хвилин поговорили про те і се, але Кетрін кортіло якомога швидше дізнатися про свого брата.

– А чому Пітер до вас звернувся? – спитала вона. «І чому він мені нічого не сказав?» Звісно, на долю її брата випало аж надто багато трагічних подій: в юності – смерть батька, а потім впродовж п'яти років він поховав спочатку свого єдиного сина, а тоді – матір. Але навіть за таких обставин Пітер з честю переніс ці удари долі.

Абадон сьорбнув чаю.

– Ваш брат звернувся до мене тому, що він мені довіряє. Окрім звичайних стосунків «лікар – пацієнт», нас також єднають інші узи. – І з цими словами він кивнув на документ у рамочці, що висів над каміном. Він скидався на диплом, але Кетрін помітила на ньому двоголового фенікса.

– Ви масон? – «Найвищого ступеня, не менше».

– Ми з Пітером – члени братства.

– Напевне, ви здійснили щось значуще, якщо вам присвоїли тридцять третій ступінь.

– Узагалі-то ні, – відповів Абадон. – Я успадкував чималі родинні гроші і багато коштів жертвую на масонську благодійність.

Тепер Кетрін збагнула, чому її брат довіряв цьому молодому лікареві. «Масон з успадкованими родинними грошима, філантроп, що цікавиться древньою міфологією?»

Лікар Абадон мав більше спільного з її братом, аніж їй спочатку здалося.

– Коли я спитала, чому мій брат до вас звернувся, – пояснила Кетрін, – то я не мала на увазі, чому він до вас звернувся. Я хотіла спитати, чому йому знадобилися послуги психіатра?

Лікар Абадон посміхнувся.

– Я здогадався. І намагався ввічливо обійти це питання. Взагалі-то, нам не слід його обговорювати. – Він на мить замовк. – Хоча мушу сказати, що я вкрай здивований тим, що брат не розповідав вам про наші зустрічі й розмови, враховуючи те, що часто вони безпосередньо торкалися вашої дослідницької роботи.

– Моєї дослідницької роботи? – приголомшено перепитала Кетрін, бо почуте заскочило її зненацька. «Невже Пітер обговорює з ним мої експерименти?»

– Нещодавно ваш брат звернувся до мене, бо його цікавив психологічний вплив тих фундаментальних відкриттів, що ви зробили і робите у вашій лабораторії.

Кетрін аж чаєм вдавилася.

– Та невже? Я... я дуже здивована, – тільки й змогла вона сказати. «Що Пітер собі думає? Невже він розповів цьому "психу" про мою роботу?» Їхні інструкції з безпеки містили пункт, яким заборонялося обговорювати з будь-ким те, над чим працювала Кетрін. Навіть більше – секретність була саме братовою ідеєю.

– Безперечно, ви знаєте, міс Соломон, що ваш брат глибоко занепокоєний реакцією, яку спричинить оприлюднення результатів ваших досліджень. Він вбачає в них потенціал для істотного філософського зрушення в усьому світі... тому і прийшов сюди обговорити зі мною можливі наслідки – з психологічної точки зору.

– Зрозуміло, – мовила Кетрін, і чашка з чаєм у її руці злегка затремтіла.

– Ми обговорюємо з ним дуже серйозні питання: що станеться з людством, якщо будуть відкриті великі таємниці життя та смерті? Що станеться, коли ті доктрини, що ми їх приймали на віру... раптом однозначно підтвердяться як факт? Або ж будуть відкинуті як міф? Дехто твердить, що є питання, які краще залишити без відповіді.

Кетрін повірити не могла в те, що чула, однак тримала свої емоції під контролем.

– Сподіваюся, ви не заперечуватимете, лікарє Абадон, якщо я не стану детально обговорювати з вами свою роботу. Наразі я не готова стверджувати, що неодмінно щось опублікую. Нехай поки мої відкриття лишаються надійно схованими у моїй лабораторії.

– Цікаво, – мовив Абадон і задумливо відкинувся на спинку крісла. – У всякому разі, я попросив вашого брата прийти сьогодні, бо вчора у нього стався розрив. Коли таке трапляється, я волію, щоб мої клієнти...

– Розрив? – перепитала Кетрін, і серце її закалатало. – Ви хочете сказати «нервовий зрив»?

Вона навіть думки не могла припустити, що у її брата може статися зрив чи щось подібне.

Абадон спробував її заспокоїти.

– Будь ласка, вибачте, – лагідно мовив він. – Бачу, засмутив вас. Зважаючи на це ніякове становище, уявляю, що ви відчуваєте, бо вам доведеться приймати якісь рішення.

– Доведеться чи не доведеться, – відказала Кетрін, – але мій брат – єдиний, хто лишився у мене з родини. Ніхто не знає його краще за мене, тому якщо ви мені скажете, що з ним, в біса, трапилося, то я, ймовірно, зможу вам допомогти. Ми всі хочемо одного: щоб Пітерові було добре.

Лікар Абадон довго мовчав, а потім повільно закивав, наче погоджувався з Кетрін. Нарешті він заговорив:

– Офіційно кажучи, міс Соломон, якщо я вирішу поділитися з вами інформацією, то лише зі сподіванням, що ваші проникливі судження дадуть мені змогу допомогти вашому братові.

– Звісно.

Абадон нахилився вперед і зіперся ліктями об коліна.

– Міс Соломон, під час зустрічей з вашим братом я відчув у ньому щире намагання приборкати почуття провини. Я жодного разу не наполягав, щоб він розкрився мені, бо не це привело його до мене. Однак вчора – через низку причин – я нарешті спитав у нього про це. – Абадон незмигтно дивився на Кетрін. – І ваш брат розкрився – досить бурхливо і несподівано. І розповів мені таке, що я й почути не чекав... включно з докладною розповіддю про те, що трапилося тієї ночі, коли померла ваша мати.

– Напередодні Різдва – скоро виповниться десять років. Вона померла у мене на руках.

– Він розповів мені, що вашу матір убили під час спроби пограбувати будинок, чи не так? До вас вдерся якийсь чоловік, котрий шукав те, що, на його переконання, ховав ваш брат?

– Так, це правда.

Абадон поглянув на неї, ніби оцінюючи.

– Ваш брат сказав, що застрелив того чоловіка, так?

– Так.

Абадон задумливо потер своє підборіддя.

– А ви пам'ятаєте, що саме шукав грабіжник, коли вдерся до вашої домівки?

Десять років намагалася Кетрін стерти пам'ять про ці події.

– Так. Його вимога була дуже специфічною. Та, на жаль, ніхто з нас так і не зрозумів, про що конкретно йшлося. Його вимога звучала для нас абсурдно.

– Але не для вашого брата.

– Що? – випрямилася в кріслі Кетрін.

– Принаймні згідно з тією історією, яку ваш брат розповів мені учора, Пітер точно знав, що саме шукав грабіжник. Однак ваш брат не схотів це віддавати, тому удав, що не розуміє, про що йдеться.

– Це смішно. Звідки Пітерові було знати, що хотів той чоловік? Його вимоги були абсурдними!

– Цікаво, – Абадон заговірив і зробив кілька нотаток. – Утім, як я вже зазначив, Пітер дійсно знав. Ваш брат переконаний, що якби він пішов назустріч грабіжникові, то ваша мати була б сьогодні жива. І цей висновок є джерелом почуття провини.

Кетрін похитала головою.

– Це якесь божевілья...

Абадон важко опустил плечі, і на його обличчі з'явився стривожений вираз.

– Слушна й доречна фраза, міс Соломон. У вашого брата стався невеличкий розрив із реальністю. Мушу зізнатися, що саме цього я й побоювався. Саме тому я й попросив його прийти до мене сьогодні. Такі пов'язані з самообманом та маренням епізоди трапляються досить часто, коли вони стосуються травматичних спогадів.

Кетрін знову похитала головою.

– Пітер далекий від самообману, лікарю Абадон.

– Я б погодився з вами, за винятком...

– За винятком чого?

– За винятком того, що його спогади про той напад стали лише початком... невеличкою часткою тієї довгої та точно надуманої історії, яку він мені розповів.

Кетрін нахилилася вперед у своєму кріслі.

– А що вам розповів Пітер?

Абадон сумно посміхнувся.

– Міс Соломон, дозвольте запитати вас таке. Ваш брат ніколи не розповідав вам про те, що тут, у Вашингтоні, округ Колумбія, сховане дещо вкрай важливе... або про ту роль, яку він, на його переконання, відіграє у захисті цього скарбу – втраченої древньої мудрості?

Кетрін аж рота роззявила від несподіванки.

– Що ви таке кажете?

Лікар Абадон тяжко зітхнув:

– Те, що я вам зараз скажу, може стати для вас потрясінням, Кетрін. – Він помовчав, незмигтно дивлячись на неї. – Але я стану вам у величезній пригоді, якщо ви розкажете мені хоч що-небудь з того, що ви, можливо, знаєте. – І він простягнув руку до її чашки. – Чаю долити?

РОЗДІЛ 23

«Іще одне татуювання».

Збентежений, Ленґдон присів біля Пітерової розкритої долоні і уважно придивився до семи крихітних символів, що крилися за зігнутими мертвими пальцями.

– Здається, це якісь цифри, – здивовано мовив Ленґдон. – Хоча я не певен, які саме.

– Перші – це римські цифри, – зазначив Андерсон.

– Навряд чи, принаймні мені так не здається, – заперечив Ленґдон. – Такого римського числа, як IIIIX, не існує. Воно має писатися XIII.

– А як стосовно решти цифр? – поцікавилася Сато.

– Бозна. Схоже на вісімсот вісімдесят п'ять арабськими цифрами.

– Арабськими? – спитав Андерсон. – А схожі на звичайні.

– Наші звичайні цифри і є арабськими. – Ленґдон вже настільки звик роз'яснювати це своїм студентам, що навіть приготував цілу лекцію про конкретні досягнення близькосхідних культур, одним з яких і була сучасна система числення. Її перевагами перед римськими цифрами були, зокрема, «позиційне позначення» та винайдення цифри на позначення числа «нуль». А ще Ленґдон завжди закінчував цю лекцію нагадуванням про те, що арабська культура дала людству слово «аль-куль», яке означало улюблений напій першокурсників Гарварду, тобто алкоголь.

Ленґдон уважно – і здивовано – оглядав татуювання.

– Я навіть не певен, що то саме число вісімсот вісімдесят п'ять. Прямокутні лінії видаються незвичними. Може, це й не цифри взагалі.

– А що ж тоді? – спиталася Сато.

– Точно не знаю. Це татуювання взагалі схоже на... рунічне письмо.

– Рунічне? А що це таке? – знову поцікавилася Сато.

– Рунічні абетки складаються виключно з прямих ліній. Їхні літери називаються рунами, їх зазвичай карбували на каменях, тож криві лінії було надто важко вибивати різцем.

– Якщо це дійсно руни, – сказала Сато, – то що вони означають?

Ленґдон похитав головою. Його фахові знання сягали лише рудиментарної рунічної абетки під назвою Футарк – тевтонської системи третього сторіччя, а це точно був не Футарк.

– Якщо чесно, то я навіть не певен, що це руни. Треба спитати фахівця. Існують десятки різних форм – Гельсінґ, Манкс, «поцяткований» Стунґнар...

– Пітер Соломон – масон, еге ж?

Ленґдон відповів не одразу.

– Так, але який це має стосунок? – Він випростався і навис над крихітною жінкою.

– Це ви мені розкажіть – який стосунок. Ви ж щойно сказали, що рунічні абетки використовувалися для карбування каменів, а перші франкмасони, наскільки мені відомо, були каменярами. Я нагадую про це лише тому, що, коли я попросила мій персонал пошукати зв'язок між «таємничою рукою» та Пітером Соломоном, їхній пошук видав один конкретний лінк. – Вона зробила промовисту паузу, наче підкреслюючи важливість цієї знахідки. – Масони.

Ленґдон зітхнув, переборюючи в собі бажання сказати цій жінці те, що він казав у таких випадках своїм студентам: «Гугл» не є синонімом слова «пошук». У наші дні, коли за допомогою клавіатури можна обнищпорити цілий світ, складається хибне враження, що все з усім пов'язане. Світ перетворюється на переплетену павутину інформації, яка ущільнюється щодня.

І Ленґдон терпляче відповів:

– Я не здивований тим, що ваш персонал знайшов масонів. Бо масони є аж надто очевидною сполучною ланкою між Пітером Соломоном та всілякими езотеричними темами.

– Так, – відказала Сато, – і це стало ще однією підставою для здивування – ви досі жодного разу не згадали про масонів. А ви ж розповідали про таємничу мудрість, яку охороняє жменька посвячених. Дуже схоже на масонів, вам не здається?

– Здається... а також це дуже схоже на розенкрейцерів, кабалістів та інші езотеричні групи.

– Але ж Пітер Соломон – масон, і дуже впливовий масон. До того ж масони завжди спадають на думку, коли йдеться про якісь таємниці. Бачить Бог, люблять вони берегти свої таємниці!

Ленґдон відчув у голосі Сато нотки недовіри і спробував її розвіяти, бо йому ще тільки цього бракувало.

– Якщо вам хочеться щось дізнатися про масонів, то ви дізнаєтеся набагато більше, коли розпитаєте кого-небудь із самих масонів.

– Узагалі-то, мені хотілося розпитати того, кому я довіряю.

Ленґдонові ця ремарка видалася і неуцькою, і образливою.

– До речі, пані директор, вся масонська філософія збудована на чесності та цілісності природи. Масони – найбільш гідні довіри люди, яких тільки й можна зустріти.

– Мені траплялися переконливі свідчення зворотного.

З кожною хвилиною директор Сато подобалася Ленґдону все менше й менше. Він присвятив багато років написанню праць про багату масонську традицію метафоричної іконографії та символів і тому знав, що масони завжди – і незаслужено – були однією з найбільш гнаних та найменш зрозумілих організацій у світі. Їх регулярно звинувачували у всьому – від поклоніння дияволу до змови з метою організації наднаціонального світового Уряду, до того ж масони дотримувалися політики не відповідати своїм критикам, і це робило їх зручною мішенню для нападів.

– Попри все сказане, – в'їдливо зауважила Сато, – ми знову зайшли в глухий кут, містере Ленг'дон. – Мені тепер здається, що ви або чогось не знаєте і не розумієте, або... просто не бажаєте мені цього казати. Чоловік, з яким ми маємо справу, сказав, що Пітер Соломон вибрав конкретно вас. – Вона підняла на Ленг'дона холодний чіпкий погляд. – Гадаю, настав час продовжити нашу розмову в штаб-квартирі ЦРУ. Можливо, там нам більше пощастить.

Погроза Сато майже ніяк не вплинула на Ленг'дона. Бо Сато сказала те, чого він уже давно від неї очікував. «Пітер Соломон вибрав вас». Ця фраза, в поєднанні зі згадкою про масонів, раптом видалася Ленг'дону дуже дивною. Він поглянув на масонський перстень Пітера. Цей перстень був одним з його найцінніших надбань: то була родова реліквія Соломонів, що передавалася у спадок і мала на собі символ – двоголового фенікса – найвище містичне уособлення масонської мудрості. Золотий перстень тьмяно виблискував – і раптом цей блиск освітив темний куток пам'яті професора.

Ленг'дон мимоволі аж охнув, пригадавши зловісний шепіт Пітерового поневолювача: «Невже вам і досі не дійшло – чому вибрали саме вас?»

За одну лячну мить думки Ленг'дона різко сфокусувалися, все стало ясно – і туман розвіявся.

Він з кристальною чіткістю побачив своє призначення.

А за десять миль від Капітолію Малах їхав на південь мальовничою дорогою Сьютленд-парквей. Раптом він відчув вібрацію на пасажирському сидінні поряд. То був айфон Пітера Соломона. Цей пристрій став йому сьогодні у великій пригоді. На дисплеї разом із номером абонента з'явилося зображення привабливої жінки середнього віку з довгим чорним волоссям.

Вхідний дзвінок – Кетрін Соломон.

Малах посміхнувся і проігнорував виклик. «Сама доля веде мене до неї». Він заманив сьогодні Кетрін Соломон до свого будинку лишень з однією метою: дізнатися, чи має вона інформацію, яка стане йому в пригоді... Скажімо, Якийсь родинний секрет, котрий міг навести його на те, що він шукав. Та виявилось, що брат нічого не розповідав Кетрін про таємницю, яку оберігав багато років.

Але Малах таки дещо дізнався від Кетрін. І ця інформація забезпечила їй кілька додаткових годин життя. Кетрін підтвердила, що результати всіх своїх досліджень вона зберігала в одному місці – у лабораторії.

«Я мушу їх знищити».

Дослідницька робота Кетрін ось-ось мала розкрити двері до нового розуміння, і навіть якщо ці двері розкриються хоча б на щілину, туди неодмінно проникнуть інші. І тоді радикальні та всеосяжні зміни будуть лише питанням часу. «Я не можу допустити, щоб це сталося. Світ має залишитися таким, яким він є... він має і далі дрейфувати у темряві невігластва і незнання».

Смартфон запищав – то Кетрін залишила голосове повідомлення. Малах увімкнув його.

«Пітере? Це знову я. – У голосі Кетрін звучала тривога. – Куди ти зник? У мене й досі не йде з голови розмова з лікарем Абадоном... я хвилююся. З тобою все гаразд? Будь ласка, зателефонуй мені. Я в лабораторії».

Малах посміхнувся. «Їй слід було б не про брата турбуватися, а про себе». Він звернув зі Сьютленд-парквей на Сілвер-Гілроуд. Проїхавши менше милі, Малах побачив праворуч удалині невиразні обриси Центру технічної підтримки Смітсонівського музею, що гніздився посеред дерев. Увесь комплекс був обнесений високим колючо-ріжучим дротом.

«Захищена будівля? – саркастично посміхнувся Малах сам собі. – Я знаю декого, хто сам мені туди відчинить двері».

РОЗДІЛ 24

Здогадка накопилася на Ленґдона і вдарила, наче морська хвиля.

«Тепер я знаю, чому я тут».

Стоячи в центрі ротонди, Ленґдон відчув нестримне бажання обернутися і тікати світ за очі... від руки Пітера, від блискучого золотого персня та від підозрілих поглядів Сато й Андерсона. Натомість він заляк непорушно на місці, міцно вчепившись пальцями в шкіряну сумку на своєму плечі. «Треба мерщій забиратися звідси».

Він зціпив зуби: в пам'яті прокручувалася сцена з того холодного ранку в Кембриджі, кілька років тому. Була шоста ранку, і Ленґдон увійшов до своєї аудиторії після звичного запливу в гарвардському басейні. Він переступив через поріг – і в ніздрі йому вдарило вологе тепло та знайомий запах крейдяної пилюки. Він ступив кілька кроків до свого стола – і раптом зупинився.

Там його чекала постать – елегантний сіроокий джентльмен з орлиним профілем та владним поглядом.

– Пітере? – отетеріло дивився на нього Ленґдон.

Посмішка Пітера сліпуче зблиснула в тьмяній аудиторії.

– Доброго ранку, Роберте. Не чекав? – Голос Пітера був тихий та спокійний, але в ньому відчувалися владні нотки.

Ленґдон поспішив до свого друга і потиснув йому руку.

– Що привело знатного випускника Йельського університету до скромного Гарварду о такій ранній годині?

– Шпигунське завдання проникнути за оборонну лінію супротивника, – розсміявся Соломон. Він кивнув на струнку талію Ленґдона. – Плавання дає результати. Ти в гарній формі.

– Докладаю зусиль, щоб ти відчув себе дідуганом, – під'юдив його Ленґдон. – Радий тебе бачити, Пітере. Що сталося?

– Коротка ділова подорож, – відповів Соломон, кинувши погляд на безлюдну аудиторію. – Вибач, що заявився без попередження, але маю лише кілька хвилин у своєму

розпорядженні. Мені треба з тобою про дещо поговорити... особисто. Зроби мені одну послугу.

«З цього треба було починати». Ленгдон здивувався – яку ще послугу може зробити скромний університетський професор чоловікові, що має все?

– Все, що захочеш, – відповів він, утішений можливістю зробити щось для людини, яка дала йому так багато, при тому, що життя Пітера як спадкоємця величезних родинних статків було затьмарене страшною трагедією.

Соломон заговорив тихим голосом:

– Мені хотілося, щоб ти про дещо попідкувався – замість мене. Зможеш?

Ленгдон підкотив очі.

– Сподіваюся, не за Геркулесом доглядати? – Колись Ленгдон погодився доглянути Соломонового мастифа Геркулеса – собаку вагою сто п'ятдесят фунтів, коли Пітер був у від'їзді. Вдома у професора пес, вочевидь, скучив за своєю улюбленою шкіряною іграшкою для жування і знайшов їй гідну заміну – пергаментну рукописну Біблію тисяча шестисотого року. Неосвічений пес погано знався на цінних старожитностях.

– Знаєш, коли я знайду щось схоже, обов'язково компенсую тобі ту втрату. Але мені досі не вдалося нічого знайти, – ніяково відповів Пітер.

– Облиш. Я радий, що Геркулес відчув присмак релігії.

Соломон розсміявся, але Ленгдон бачив, що його друг чимось стурбований.

– Роберте, я прийшов сюди, бо мені хочеться, щоб ти наглянув за дечим, що для мене дійсно є досить цінним. Я отримав цю річ у спадок певний час тому, але мені стало лячно тримати її вдома чи в офісі.

Ленгдонові одразу ж стало бентежно. Щось «досить цінне» у світі Пітера мало означати річ, варту купи грошей.

– А як щодо сейфа? Хіба ж твоя родина не володіє акціями половини американських банків?

– Це означало б цілий стос офіційних паперів та купу зусиль численних банківських працівників; я волів би мати справу з вірним другом. А я знаю: ти вмієш зберігати таємниці. – Із цими словами Соломон засунув руку в кишеню, видобув звідти невеличкий пакунок і подав його Ленгдонові.

Зважаючи на театральну преамбулу, професор очікував чогось більш істотного і вражаючого. Пакунок являв собою маленьку кубічну скриньку три дюйми в поперечнику, загорнуту у вицвілий пакувальний папір і перев'язану мотузкою. Велика вага та невеликі розміри скриньки наштовхували на думку, що всередині предмет з каменю або з металу. «Оце і все?» Ленгдон покрутив скриньку в руках і помітив, що з одного боку мотузка закріплена восковою печаткою, як древній сувій. На печатці виднівся двоголовий фенікс з числом 33 на грудях – традиційним символом найвищого ступеня в ієрархії франкмасонів.

– Послухай, Пітере, – мовив Ленгдон з іронічною посмішкою. – Ти ж Вельмишановний магістр масонської ложі, а не Папа Римський. Навіщо тобі запечатувати пакунки своїм пернем?

Соломон поглянув на свій золотий перстень і розсміявся.

– То не я запечатав цей паунок, Роберте. Це зробив мій прадід. Майже сто років тому.

Голова професора різко сіпнулася догори.

– Що?!

Соломон підняв угору палець із перснем.

– Оцей масонський перстень належав йому. Потім він перейшов до діда, тоді – до батька, і нарешті – до мене.

Ленґдон підняв паунок угору.

– Твій прадід запечатав цей паунок сторіччя тому і його досі ніхто не розкривав?

– Саме так.

– Але ж... чому?

Соломон посміхнувся.

– Бо ще не настав час.

Ленґдон здивовано поглянув на Пітера.

– Час... для чого?

– Роберте, я знаю, що це прозвучить дещо дивно, але що менше ти знатимеш, то краще. Просто візьми й поклади цей паунок в безпечне місце і, будь ласка, нікому не кажи, що я тобі його віддавав.

Професор пильно вдивлявся в очі свого покровителя, шукаючи хоч якогось натяку на жарт.

Соломон мав схильність до нарочито драматичних та іронічних жестів, і Ленґдон подумав, що зараз його просто розігрують.

– Пітере, а ти впевнений, що це не хитрий масонський трюк: змусити мене думати, що мені ввіряють велику таємницю, щоб я зацікавився і вступив до ваших лав?

– Масони не вербують прихильників, Роберте, і ти це прекрасно знаєш. До того ж ти колись мені сказав, що волів би не вступати до нашої організації.

І це була щира правда. Ленґдон глибоко поважав масонську філософію та символіку, однак вирішив ніколи не прагнути ініціації, бо обітниця таємничості, яку йому довелося б приймати, не дозволила б йому обговорювати зі студентами тему франкмасонів. Саме через це і Сократ свого часу відмовився брати участь в Елевзинських містеріях.

Тож Ленґдон, споглядаючи загадкову маленьку скриньку з масонською печаткою, просто не міг не поставити цілком природне питання:

– А чому б не ввірити її одному з братів-масонів?

– Скажімо так: інтуїція підказує мені, що її безпечніше було б зберігати поза межами братства. І нехай тебе не вводять в оману маленький розмір цієї скриньки. Якщо те, що сказав мені батько, є правдою, то всередині криється могутня сила. – Він зробив паузу. – Щось на кшталт талісмана.

«Він сказав "талісман"?» За визначенням, талісман – це предмет з магичною силою. Традиційно талісмани привертали удачу, відганяли злих духів, а також їх використовували під час древніх ритуалів.

– Пітере, а чи відомо тобі, що талісмани вийшли з моди ще в часи Середньовіччя?

Пітер терпляче поклав руку Ленґдонові на плече.

– Я знаю, це видається дивним, Роберте. Я знаю тебе вже досить довго, і скептицизм є однією з твоїх найсильніших рис як вченого. Але водночас він є й твоїм найуразливішим місцем. Я знаю тебе досить добре, щоб розуміти: ти людина, яку я не можу попрохати у щось повірити. Я можу попросити тебе лише довіряти. Тому я й прошу тебе довіряти мені, коли я кажу, що цей талісман дійсно є могутнім. Мені сказали, що він може наділити свого власника здатністю творити порядок з хаосу.

Ленґдон мовчки дивився на пакунок. Ідея творення порядку з хаосу була однією з великих масонських аксіом. Ordo ab chaos. Та все одно – твердження, що цей талісман міг наділити когось хоч якоюсь здатністю, не кажучи вже про здатність творити порядок з хаосу, просто смішне.

– Цей талісман, – вів далі Соломон, – може стати небезпечним у лихих руках, і, на жаль, я маю підстави побоюватися, що певні впливові люди хочуть його у мене викрасти. – Ленґдон іще ніколи не бачив такого серйозного виразу в очах Пітера. – Тому я хочу, щоб ти зробив мені послугу і потримав його деякий час у себе. Ти можеш це зробити?

Тієї ночі Ленґдон сидів сам у кухні перед паунком, намагаючись уявити, що ж там всередині. Врешті-решт він вирішив, що все це – прояв ексцентричності Пітера і замкнув паунок у стінному сейфі своєї бібліотеки. А потім просто про нього забув.

...до сьогоднішнього ранку.

Коли пролунав телефонний дзвінок від чоловіка з південним акцентом.

– Ой, професоре, я мало не забув! – вигукнув асистент, докладно пояснивши, як добратися до місця призначення. – Містер Соломон просив іще про одне.

– Що саме? – спитав Ленґдон, уже обдумуючи лекцію, яку він щойно погодився прочитати.

– Тут містер Соломон залишив вам записку. – І чоловік почав читати, час від часу затинаючись, неначе намагаючись розібрати почерк Пітера: – «Будь ласка, попросіть Роберта... взяти з собою... той маленький запечатаний паунок, котрий я дав йому багато років тому». – Асистент зробив паузу. – Вам це ні про що не нагадує?

Із легким здивуванням Ленґдон пригадав маленьку скриньку, яка увесь цей час зберігалася в його стінному сейфі.

– Так, нагадує. Я знаю, що має на увазі Пітер.

– І ви зможете взяти цей паунок із собою?

– Певна річ. Скажіть Пітерові, що я прихоплю його.

– Прекрасно, – сказав асистент з явним полегшенням. – Вдалої промови сьогодні увечері. І безпечної вам подорожі.

Перед тим як вийти з дому, Ленґдон, як і обіцяв, дістав запаковану скриньку із

закутка свого сейфа і поклав у дорожню сумку.

І тепер він стояв у Капітолії, достеменно знаючи лише одне: Пітер Соломон жахнеться, дізнавшись, як ганебно Ленґдон його підвів.

РОЗДІЛ 25

«О Господи! Кетрін мала рацію. Як і завжди».

Триш Дюн прикипіла поглядом до широкого плазмового екрана, де поволі матеріалізувалися здобуті пошуковим «павуком» результати. Спочатку вона взагалі сумнівалася, що пошук дасть хоч щось, але насправді на поточний момент Триш уже мала понад дюжину «потраплянь». І кількість їх зростала.

Одна інформація особливо її потішила.

Триш обернулася і гукнула в напрямку бібліотеки:

– Кетрін! Гадаю, тобі цікаво буде поглянути, що я знайшла!

Востаннє Триш користувалася таким пошуковим «павуком» два роки тому, і сьогоднішні результати просто приголомшили її. Ще кілька років тому такий пошук зайшов би у глухий кут. Однак тепер виявилось, що кількість доступного для пошуку цифрованого матеріалу в усьому світі вибухоподібно збільшилася настільки, що в Інтернеті можна було знайти все. Важко повірити, але одним з ключових було слово, яке Триш навіть не чула раніше... та пошукова програма успішно впоралася навіть з цим пошуком.

Кетрін влетіла в пункт управління.

– Що в тебе є?

– Ціла купа кандидатур, – відповіла Триш, кивнувши на плазмовий екран. – Кожен з цих документів слово в слово містить всі твої ключові фрази.

Кетрін заправила волосся за вуха і уважно передивилася список.

– Не надто радій, – додала Триш. – Запевняю тебе, що більшість цих документів не те, що ти шукаєш. Вони є чорними дірами, як заведено казати серед програмістів. Поглянь на розміри файлів. Просто гігантські. Це те саме, що стиснуті архіви з мільйонами повідомлень електронною поштою, як велетенські багатотомні енциклопедії, як всесвітні дошки оголошень, що функціонували роками, тощо. Саме завдяки своїм розмірам та розмаїтості вмісту в цих файлах так багато потенційних ключових фраз; вони всмоктують в себе будь-яку пошукову машину, котра підходить до них достатньо близько.

Кетрін вказала на запис угорі списку.

– А як щодо цього?

Триш посміхнулася. Кетрін випередила її. Вона вже помітила єдиний у всьому списку невеликий за розміром файл.

– Маєш гарний зір. Так, це дійсно поки що єдиний наш кандидат. Взагалі-то, він настільки маленький, що в ньому, мабуть, не більше сторінки тексту.

– Ану відкрий його, – напруженим голосом попросила Кетрін.

Триш навіть уявити не могла, що документ завбільшки одну сторінку може містити всі оті дивні критерії пошуку, що їх задала Кетрін. Та коли вона клацнула і відкрила документ, у ньому виявилися ключову фрази... чітко видимі та легко розпізнавані.

Кетрін підійшла ближче, прикипівши поглядом до екрана.

– Цей документ... він що – відредагований?

Триш кивнула. Редагування являло собою процес, за допомогою якого сервер дозволяв користувачеві знайти увесь текст, але при цьому відкривав лише невеличку його частину – щось на кшталт рекламного анонсу, яка безпосередньо відповідала введеним ключовим фразам. Випускаючи переважну більшість тексту, сервер уникав порушення авторських прав і водночас посилав користувачеві цікаве повідомлення: Я маю шукану вами інформацію, тож коли вам потрібна решта, ви можете в мене її купити.

– Як бачиш, – сказала Триш, прокручуючи ретельно відредаговану сторінку, – цей документ містить всі твої ключові фрази.

Кетрін мовчки дивилася на понівечений текст.

Триш дала їй хвилину на «оглядини», а потім знову повернулася до початку сторінки. Кожна з ключових фраз, що їх задала Кетрін, була виділена великими літерами і супроводжувалася по обидва боки невеличкими шматками «наживки».

Триш і близько не могла уявити, про що йшлося в цьому документі. «І що це, в біса, за слово таке – «символон»?»

Кетрін з ентузіазмом підступила до екрана.

– Звідки взявся цей документ? Хто його написав?

Триш уже працювала над відповіддю.

– Одну секунду. Я спробую відстежити джерело.

– Мені конче необхідно знати, хто його написав, – повторила Кетрін напруженим голосом. – І мені конче треба побачити решту.

– Я стараюся, – відказала Триш, здивована знервованістю в голосі Кетрін.

Дивно, але місцезнаходження файлу висвітлювалося не як звичайна веб-адреса, а як айпі-адреса в цифровому вигляді.

– Я не можу отримати справжню айпі-адресу, – пояснила Триш. – Не визначається ім'я домену. Ану стривай. – Триш відкрила вікно терміналу. – Я запуску програму трасування.

Триш набрала на клавіатурі кілька команд, щоб виявити всі маршрутизатори між своїм комп'ютером у пункті управління та тим комп'ютером, на якому зберігався цей документ.

– Трасування розпочалося, – кинула вона, натиснувши на клавішу введення.

Програма спрацювала винятково швидко, і на плазмовому екрані майже одразу з'явився список проміжних мережних пристроїв. А Триш швидко погортала список униз, далі... далі – через довгу низку маршрутизаторів та комутаторів, що зв'язували її комп'ютер з...

«Що за чортівня?» Програма трасування зупинилася, так і не дійшовши до сервера, на якому зберігався документ. Чомусь її запит дійшов до мережного пристрою, який не відправив його далі, а ніби проковтнув.

– Здається, мій трейсер застряг, – сказала Триш.

«Хіба ж таке можливо взагалі?»

– Спробуй іще раз.

Триш запустила програму ще раз – і дістала той самий результат.

– Нічогісінько. Глухий кут. Схоже, що цей документ є на сервері, трасування якого неможливе. – Вона поглянула на кілька останніх маршрутизаторів перед тим, де зупинився трейсер. – Однак я можу сказати, що цей сервер стоїть десь в окрузі Колумбія.

– Та ти жартуєш.

– Нічого дивного в цьому немає, – відказала Триш. – Про-грами-«павуки» шукають географічно по спіралі, тому перші результати завжди надходять з місцевих джерел. Окрім того, одним з твоїх пошукових критеріїв було «Вашингтон, округ Колумбія».

– А як щодо пошуку через "whois"[13]? – підказала Кетрін. – Чи не можна за його допомогою дізнатися, хто є власником домену?

«Досить примітивно, але непогана думка». – Триш зайшла в базу даних "whois" і запустила пошук по айпі, сподіваючись за цими таємничими цифрами знайти фактичне ім'я домену. Її роздратування вгамувалося, змінившись цікавістю. «В кого ж зберігається цей документ?» Результати з'явилися швидко: відповідника не знайдено, і Триш підняла руки вгору, визнаючи свою поразку.

– Таке враження, що цієї айпі-адреси просто не існує. Я не можу здобути про неї й крихти інформації.

– Та ну! Адреса напевне існує. Ми ж щойно розшукали документ, що там зберігається!

Істинна правда. Однак хто б не був власником цього документа, він точно волів не розголошувати своєї особи.

– Навіть не знаю, що тобі сказати. Взагалі, трасувальні програми – не моя спеціалізація, тому я вмиваю руки. Хіба що хакера якогось запросити.

– А ти не знаєш такого?

Триш обернулася і впритул поглянула на свою начальницю.

– Кетрін, я ж лише пожартувала. Не думаю, що це гарна ідея.

– Але ж це можливо? – спитала вона і зиркнула на годинник.

– Гм, так... У технічному розумінні це досить просто.

– А ти кого-небудь знаєш?

– З хакерів? – Триш нервово розсміялася. – Приблизно половина колег з моєї попередньої роботи.

– А є серед них такі, котрим ти можеш довіряти?

«Вона що – серйозно?» Та Триш побачила, що Кетрін і не думала жартувати.

– Звичайно ж є, – похапцем відповіла вона. – Я знаю одного хлопця, якому можна було б зателефонувати. Він працював спеціалістом з комп'ютерної безпеки – просто поведений на комп'ютерах. Підбивав до мене клинці, та швидко набрид, хоча він хлопець серйозний і, гадаю, йому можна довіряти. До того ж він ніколи не проти трохи підзаробити на стороні.

– А він вміє мовчати?

– Він хакер. Звісно, він вміє мовчати. І мовчить. Але я впевнена, що менше, ніж за штуку зелених, він навіть з дивана не підніметься...

– Зателефонуй йому. І запропонуй подвійну оплату, якщо він зробить це швидко.

Триш не знала, що саме їй збентежило: те, що вона допомагала Кетрін Соломон знайти хакера, чи майбутній дзвінок хлопцеві, який і досі, мабуть, не йме віри, що якась там пухкенька й рудоволоса програмістка відкинула його романтичні зазіхання.

– Ти впевнена, що це потрібно?

– Подзвони з телефону в бібліотеці, – сказала Кетрін. – Він має заблокований номер. І не здумай називати моє ім'я.

– Гарзд. – Триш була рушила до дверей, та на мить зупинилася, зачувши цвірінчання айфону Кетрін. Може, їй поталанить, якщо це вхідне повідомлення міститиме інформацію, яка звільнить Триш від необхідності виконувати огидне завдання. Вона почекала, поки Кетрін вивудила смартфон з кишені і зиркнула на екран.

Хвиля полегшення накотила на Кетрін, коли вона побачила ім'я на екрані свого айфону.

«Нарешті».

Пітер Соломон

– Це текстове повідомлення від мого брата, – сказала вона, поглянувши на Триш.

На обличчі Триш з'явилася надія.

– А може, нам про все у нього розпитати... перш ніж дзвонити хакеру?

Кетрін поглянула на закодований документ на екрані – і їй почувся голос лікаря Абадона. «... Те, що, на думку вашого брата, сховане в окрузі Колумбія... його можна знайти». Кетрін вже не знала, кому вірити, тим більше що цей документ містив інформацію про ті надумані та неправдоподібні ідеї, які начебто заволоділи свідомістю Пітера.

Кетрін похитала головою.

– Я хочу знати, хто написав цей документ і де він. Телефонуй хакеру.

Триш насупилася і рушила до дверей.

Зможе чи не зможе цей документ кинути світло на те, що її брат сказав лікареві Абадону, але принаймні одну таємницю сьогодні було розгадано. Її брат нарешті навчився користуватися текстовою функцією смартфона, який Кетрін йому подарувала.

– І повідом усі газети, – гукнула Кетрін навздогін Триш. – Великий Пітер Соломон щойно надіслав своє перше текстове повідомлення!

Малах стояв біля свого лімузина на автостоянці торговельного ряду, що навпроти Центру технічного обслуговування, і, розминаючи ноги, чекав на телефонний дзвінок. Він знав, що цей дзвінок неодмінно пролунає. Дощ ущух, і крізь зимові хмари почав пробиватися місяць. Той самий місяць світив на Малаха крізь кругле вікно в стелі Храмового дому кілька тижнів тому під час його ініціації.

Але сьогодні світ здається інакшим.

Поки він чекав, його шлунок бурчав. Дводенний піст, якого він дотримувався, спричинив істотний дискомфорт, але мав украй важливе значення для підготовки. Такою була древня традиція. Невдовзі всі фізичні незручності стануть незначущими.

Стоячи на зимовому холоді, Малах захихикав, помітивши, що доля, виявивши чималу здатність до іронії, привела його прямісінько до входу в маленьку церковку. То був крихітний прихисток, що вгніздився між стоматологічною клінікою «Стерлінг дентал» і міні-маркетом.

Він називався «Дім Господньої слави».

Малах подивився у вікно, крізь яке було видно частину доктрини, проголошеної цією церквою: МИ ВІРИМО, ЩО НА ІСУСА ХРИСТА ЗІЙШОВ ДУХ СВЯТИЙ, І ЩО НАРОДИВСЯ ВІН ВІД ДІВИ МАРІЇ, І ЩО ВІН Є ОДНОЧАСНО ЗВИЧАЙНОЮ ЛЮДИНОЮ І БОГОМ.

Малах посміхнувся. «Так, Ісус дійсно є одночасно і людиною, і Богом, але непорочне зачаття не є передумовою божественності. Це трапляється зовсім не так».

Дзвінок стільникового телефону прорізав холодне нічне повітря і пришвидшив його пульс. Телефон, що зараз дзвонив, був власним телефоном Малаха – простий дешевий пристрій, який він придбав учора. Дисплей підтвердив, що це був саме той дзвінок, на який він чекав.

«Місцевий виклик», – подумав він, поглянувши через Сілвер-Гілл-роуд на розпливчасті, залиті місячним сяйвом обриси зигзагоподібного даху, що бовванів над верхівками дерев. Малах розкрив телефон і натиснув кнопку.

– Лікар Абадон слухає, – сказав він нарочито низьким голосом.

– Це Кетрін, – відповів жіночий голос. – Нарешті я отримала звістку від свого брата.

– О, яке полегшення! Як він?

– Зараз він іде до моєї лабораторії, – відповіла Кетрін. – Навіть запропонував, щоб ви до нас приєдналися.

- Прошу? – Малах вдає, що вагається. – Де? У вашій... лабораторії?
- Напевне, брат вам без міри довіряє. Зазвичай він сюди нікого не запрошує.
- Мабуть, він гадає, що мій візит сприятиме нашим дискусіям, але я почуваюся як незваний гість.
- Якщо мій брат вас запрошує, то ви бажаний гість. До того ж він каже, що має багато сказати нам обом, і мені хотілося б добратися до суті того, що відбувається.
- Ну що ж, добре. А де конкретно розташована ваша лабораторія?
- У Центрі техпідтримки Смітсонівського музею. Ви знаєте, де це?
- Ні, – відповів Малах, споглядаючи через стоянку комплекс. – Взагалі-то, зараз я у своєму авто, а воно оснащено навігаційною системою. Скажіть мені адресу.
- Сорок два-десять, Сілвер-Гілл-роуд.
- Гаразд, не переривайте зв'язок, я введу її в пам'ять. – Малах зробив кількасекундну паузу, а потім сказав: – О, добра новина – схоже, що я ближче до вас, аніж гадав. Джі-пі-ес каже, що до вас лишилося десять хвилин їзди.
- Прекрасно. Я зателефоную охоронцям на брамі і скажу, щоб вони вас пропустили.
- Дякую.
- До скорого побачення.

Малах поклав у кишеню свій дешевий телефон і знову поглянув на Центр техобслуговування. «Чи не занадто неввічливо я вчинив, запросивши сам себе?» Посміхнувшись, він витягнув айфон Пітера Соломона, щоб помилуватися СМС-кою, яку послав Кетрін кілька хвилин тому.

Отримав твої повідомлення. Все нормально. Був дуже зайнятий сьогодні. Забув про призначену зустріч з лікарем Абадоном. Вибач, що не розповів раніше. Це довга історія. Зараз їду до лабораторії. Якщо можна, то нехай лікар Абадон заїде до нас в лабораторію. Я повністю йому довіряю і маю багато сказати вам обом. Пітер.

Недивно, що відповідь Кетрін не забарилася.

Пітере, вітаю з тим, що навчився надсилати повідомлення! Рада, що з тобою все гаразд. Поговорила з лікарем А., він теж буде в лабораторії. До скорого побачення! К.

Стискаючи в руці Соломонів айфон, Малах присів біля лімузина і підсунув його під переднє колесо. Цей пристрій добре прислужився Малаху... але настав час зробити так, щоб його не вистежили. Він сів за кермо, увімкнув передачу і з черепашачою швидкістю поповз уперед, аж поки не почувся різкий тріск – то вибухнув айфон.

Малах знову заїхав на стоянку і знову подивився на віддалений силует Центру. Десять хвилин. Здоровенна комора Пітера Соломона містила в собі понад тридцять мільйонів безцінних скарбів, та Малах приїхав сюди для того, щоб знищити лише два найцінніших.

Усі результати дослідів Кетрін Соломон.

І саму Кетрін Соломон.

РОЗДІЛ 26

– Професоре Ленґдон, – озвалася Сато. – У вас такий вигляд, наче ви щойно узріли примау. Ви нормально почуваєтеся?

Ленґдон поправив на плечі сумку і прикрив її зверху рукою, наче намагаючись надійніше захистити кубічну скриньку, що там лежала. Його обличчя пополотніло.

– Я... я просто боюся за Пітера.

Сато нахилила голову і скося поглянула на нього.

Раптом Ленґдон відчув, що присутність Сато тут, в Капітолії, має якийсь стосунок до того маленького пакуночка, що ввірив йому Соломон. Пітер попередив Ленґдона: «Впливові люди хочуть викрасти цю скриньку. В лихих руках її вміст може стати небезпечним». Ленґдон ніяк не міг збагнути – навіщо ЦРУ ця маленька скринька з талісманом... навіщо їм взагалі знати, що то за талісман?

Порядок із хаосу?

Сато підступила ближче, обмацуючи Ленґдона чіпкими чорними очима.

– Мені здалося, що у вас раптом сяйнула думка.

Ленґдон відчув, що спітнів.

– Та ні, не зовсім.

– Ви щось пригадали?

– Я... просто, – Ленґдон завагався, не знаючи, що сказати. Він не збирався розповідати про пакунок, що лежав у нього в сумці, однак якщо Сато повезе його до ЦРУ, то його майже напевне обшукають на вході. – Власне... – збрехав він, – у мене виникла ще одна ідея стосовно чисел на Пітеровій руці.

Вираз обличчя Сато не змінився.

– Невже? – І вона поглянула на Андерсона, який ходив зустрічати слідчу групу, що нарешті прибула, і саме повертався.

Ленґдон ковтнув слину і присів біля руки, похапцем міркуючи, що б їм такого сказати. «Ти ж викладач, Роберте, – імпровізуй!» Він іще раз поглянув на крихітні символи, сподіваючись, що ось-ось прийде натхнення.

«Нічого. Суцільна порожнеча».

Жвава та образна пам'ять Ленґдона швидко проглянула його розлогу розумову енциклопедію символів, але спромоглася знайти лише один підходящий варіант. Він уже раніше спадав професорові на думку, але потім видався маловірогідним. Однак тепер він мав виграти час, щоб добре все обдумати.

– Власне, – почав він, – першою ознакою того, що знавець символів пішов хибним шляхом, розшифровуючи символи чи коди, є те, що він починає тлумачити символи за допомогою різних символічних мов. Наприклад, коли я сказав, що цей текст є римським чи арабським, то це був хибний аналіз, бо я вдався до використання різних систем символів. Те саме стосується римських та арабських цифр.

Сато склала на грудях руки і скептично вигнула брови, немовби кажучи: «Ну-ну, продовжуй».

– Загалом, передача інформації здійснюється однією мовою, а не кількома одразу, тому першим завданням знавця символів у роботі з будь-яким текстом полягає в тому, щоб знайти єдину цілісну систему символів, яку можна застосувати до всього тексту.

– А ви зараз бачите цю єдину систему?

– Ну, бачу... і не бачу. – Знання Ленґдона про ротаційну симетрію амбіграм навчило його, що інколи значення символів криється в множинних кутах. З цієї точки зору він і справді вбачав можливість тлумачити всі сім символів однією мовою. – Якщо здійснити з рукою невеличку маніпуляцію, то ця мова набуде цілісності. – Хоч як би химерно й зловісно це не здавалося, але маніпуляцію, яку збирався здійснити Ленґдон, вже запропонував раніше поневолювач Пітера, процитувавши древній вислів герметиків: «Що угорі, те і внизу».

Відчуваючи холодок у спині, Ленґдон взявся за дерев'яний кілок, на який була настромлена Пітерова рука. Мало-помалу він повернув всю моторошну конструкцію так, щоб пальці Пітера показували строго вниз. І раптом символи на долоні набули іншого вигляду.

– А під таким кутом, – пояснив Ленґдон, – IIIХ перетворюється на правильну римську цифру – тринадцять. До того ж решту знаків можна витлумачити за допомогою римської абетки як Ес-бі-бі.

Ленґдон чекав, що його аналіз викличе у його співрозмовників лише безтямне знизування плечима, але вираз обличчя Андерсона вмить змінився.

– Ес-бі-бі? – вимогливо перепитав шеф поліції.

Сато обернулася до Андерсона.

– Якщо я не помиляюся, це схоже на звичну систему нумерації тут, у Капітолії.

Андерсон сплотнів.

– Так, схоже.

Сато похмуро посміхнулася і кивнула йому.

– Шефе, відійдімо на хвилину. Я хотіла б поговорити з вами наодинці.

Директор Сато відвела Андерсона вбік, щоб їх не було чути, а Ленґдон залишився стояти – самотній і приголомшений.

«Що ж тут, в біса, відбувається? І що означає SBBXIII?»

«Які ще сюрпризи приготував мені цей вечір? – подумав шеф Андерсон. – На руці написано Ес-бі-бі тринадцять?» Він отетерів – як міг хтось сторонній взагалі знати про SBB... не кажучи вже про SBBXIII? виявилось, що пальці Пітера показували не вгору, як їм спочатку здалося, а в протилежний бік.

Директор Сато відвела Андерсона у тихий закуток біля бронзової статуї Томаса Джефферсона.

– Начальнику, – сказала вона. – Наскільки я зрозуміла, ви точно знаєте місцезнаходження Ес-бі-бі тринадцять?

– Аякже.

– А ви знаєте, що всередині?

– Ні, бо не відкривши – не побачиш. Здається, до нього вже кілька десятиріч ніхто не торкався.

– Що ж, тоді вам доведеться відкрити його.

Андерсону не подобалося, коли йому вказують, що робити у власному приміщенні.

– Пані, можуть виникнути проблеми. Мені спочатку доведеться перевірити розклад чергувань. Як вам відомо, більшість нижніх поверхів займають приватні контори, а інструкції з безпеки щодо приватних контор...

– Ви відімкнете мені Ес-бі-бі тринадцять, – заявила Сато, – інакше я зателефоную до відділу безпеки і викличу групу з тараном.

Андерсон надовго затримав погляд на Сато, а потім витягнув радіо і підніс його до рота.

– Говорить Андерсон. Мені потрібно, щоб хтось відімкнув Ес-бі-бі. Пришліть сюди кого-небудь за п'ять хвилин.

У голосі, що відповів йому, почулося сум'яття.

– Шефе, дайте підтвердження, що ви сказали Ес-бі-бі.

– Підтверджую – Ес-бі-бі. негайно когось пришліть. Мені знадобиться ліхтарик. – Він сховав радіо. Серце Андерсона закалатало, коли до нього підступила Сато і заговорила ще тихіше. – Начальнику, ми маємо обмаль часу, – прошепотіла вона, – і я хочу, щоб ви провели нас до Ес-бі-бі тринадцять якомога швидше.

– Так, пані.

– Мені також потрібна від вас ще одна річ.

«На додаток до несанкціонованого зламу і проникнення?» Посада, яку він обіймав, не давала Андерсонові змоги заперечувати, але його уваги не уникнув той факт, що Сато опинилася в ротонді буквально через кілька хвилин, як там з'явилася рука Пітера, а тепер скористалася ситуацією і вимагала пустити її до приватних приміщень Капітолію. Сато так вправно встигала сьогодні за розвитком подій, що складалося враження, наче вона їх сама визначає наперед.

Директорка рушила через кімнату до професора.

– Ота сумка у Ленґдона на плечі...

Андерсон швидко поглянув на Ленґдона.

– А що – сумка?

– Гадаю, ваш персонал просканував її, коли Ленґдон входив у приміщення?

– Звісно. Усі сумки скануються.

– Я хочу побачити результат того сканування. Мені треба знати, що в тій сумці.

Андерсон поглянув на сумку, яку Ленґдон увесь вечір не знімав з плеча.

– А чи не легше буде просто спитати його?

– Я щось незрозуміло пояснила?

Андерсон знову витягнув радіо і виконав її вимогу. Сато дала Андерсонові адресу її смартфона «Блекбері» і наказала, щоб його група надіслала їй електронною поштою цифрову копію результатів сканування, як тільки їх знайдуть. Андерсон неохоче підкорився.

Судові слідчі хотіли було забрати відрізану руку до столичної поліції, але Сато наказала доставити руку безпосередньо до штаб-квартири ЦРУ. Андерсон був надто втомлений, щоб заперечувати. Бо його щойно переїхав невеличкий японський коток.

– І мені потрібен перстень, – кинула японка слідчим.

Їхній старший хотів був не погодитися, але потім визнав за краще промовчати. Він зняв золотий перстень з Пітерової руки, поклав у прозорий пакетик для речових доказів і віддав Сато. Вона опустила його у кишеню свого піджака, а потім повернулася до Ленґдона.

– Ходімо, професоре. Візьміть свої речі.

– А куди ми йдемо? – поцікавився Ленґдон.

– Просто йдіть слідком за містером Андерсоном.

«Так, – подумав шеф поліції, – і не відставайте».

SBB являв собою частину Капітолію, де мало хто бував. Щоб туди потрапити, їм доведеться пройти розлогий лабіринт крихітних кімнаток та вузьких коридорів, розташованих глибоко під підвалом. Молодший син Авраама Лінкольна, Тед, колись заблукав там і мало не загинув. Андерсон почав підозрювати, що якби на те була воля Сато, то Роберта Ленґдона могла б спіткати схожа доля.

Фахівець із захисту систем Марк Зубіаніс завжди пишався своєю багатофункціональністю: він сидів на своєму ліжку-дивані в компанії з телевізійним пультом, бездротовим телефоном, ноутбуком, кишеньковим персональним комп'ютером та великою мискою із сирними чипсами «Здобич пірата». Прикрутивши звук, він одним оком спостерігав за грою «Червоношкірих» на своєму ноутбуці і водночас розмовляв через навушник по блютузу з жінкою, чийого голосу він не чув уже понад рік.

«Тільки Триш Дюн могла зателефонувати під час такої цікавої гри».

Ще раз підтвердивши свою суспільну неадекватність, його колишня колега обрала гру за участю «Червоношкірих» як доречний момент побазікати з ним і попросити зробити одну послугу. Потеревенивши про давні часи і про те, як вона сумує за його оригінальними жартами, Триш перейшла до суті справи: вона намагалася демаскувати айпі-адресу, можливо – якогось захищеного сервера в окрузі Колумбія. Цей сервер містив невеличкий текстовий документ, і вона хотіла отримати до нього доступ або принаймні інформацію про те, кому цей документ належав.

«Ти звернулася туди, куди треба, але не тоді, коли треба», – пояснив він їй. Але Триш обрушила на нього потік своїх найвишуканіших магічних лестоців (більшість з яких була цілком щирими) – і Зубіаніс не встиг і оком змигнути, як уже друкував на своєму ноутбуці якусь досить дивну айпі-адресу.

Один погляд на цифри – і комп'ютерний геній відчув себе некомфортно.

– Триш, ця айпі має якийсь прикольний формат. Вона написана протоколом, котрий навіть іще не встиг стати надбанням широкої публіки. Це, певно, якась військова чи розвідувальна контора.

– Військова? – розсміялася Триш. – Повір мені, я щойно зняла з цього сервера редагований документ, і нічого воєнного в ньому немає.

Зубіаніс відкрив вікно терміналу і спробував запустити трейсер.

– Кажеш, твоє трасування здохло?

– Так, двічі. У тому самому місці.

– І моє теж. – Він активував програму для збирання інформації про трафік і запустив її. – А що такого цікавого в цій айпі-адресі?

– Я скористалася «уповноважувачем», який послав пошукову машину за цією айпі-адресою і витягнув звідти редагований документ. Я рада заплатити за його повний зміст, але не можу вирахувати, чия це айпі-адреса і як дістатися до її власника.

Зубіаніс похмуро дивився на екран.

– А ти впевнена, що це тобі потрібно? Я задіяв діагностичний зонд, але це ніби досить серйозна кодована захисна система...

– Тобі за це заплатять купу зелених.

Зубіаніс подумав над пропозицією. Йому запропонували величезні гроші за досить легку роботу.

– Одне питання, Триш. А чому тобі так горить?

Триш на мить замовкла.

– Я хочу зробити послугу одній подрузі.

– Мабуть, дуже близькій подрузі...

– Так, близькій.

Зубіаніс хихикнув, але притримав язика. «Я так і знав», – подумав він.

– Слухай, – нетерпляче озвалася Триш. – А тобі вистачить клепки демаскувати цю айпі? Вистачить чи ні?

– Так, вистачить. І вистачає клепки розуміти, що ти з мене мички микаєш.

– А скільки часу тобі знадобиться?

– Небагато, – відповів він, клацаючи клавіатурою. – Десять за десять хвилин я зможу залізти у комп'ютер їхньої мережі. Як тільки я буду там і знатиму, що то таке, я тобі дзвякну.

– Дуже тобі вдячна. Так, кажеш, у тебе в житті все гаразд?

«Знайшла, коли питати!»

– Триш, заради Бога, ти й так зателефонувала під час вирішальної гри, а тепер ще й «за життя» побазікати хочеш? Чи ти все ж таки хочеш, щоб я зламав для тебе той айпі?

– Добре, Марку, я все зрозуміла, дякую. Чекай на твій дзвінок.

– За п'ятнадцять хвилин. – Зубіаніс поклав трубку, вхопив вазу з чіпсами й увімкнув звук.

Ох же ж ці жінки!

РОЗДІЛ 28

«Куди вони мене ведуть?»

Поспішаючи за Андерсоном і Сато в глибини Капітолію, Ленгдон відчував, як його серце калатає дедалі сильніше з кожним кроком униз. Свою подорож вони почали від західного портика ротонди. Спочатку спустилися мармуровими сходами, потім повернулися назад тим самим маршрутом і пройшли у широкі двері до відомої зали, розташованої просто під підлогою ротонди.

То був склеп Капітолію.

Повітря в ньому важке, і Ленгдон відразу ж відчув симптоми клаустрофобії. Низька стеля склепу та м'яке світло, спрямоване знизу догори, підкреслювали дебели талії сорока доричних колон, на яких трималася широка кам'яна підлога прямо над ними. «Розслабся, Роберте».

– Сюди, – сказав Андерсон і швидко звернув ліворуч, перетнувши просторий округлий підвал.

На щастя, саме в цьому склепі не було тіл. Натомість в ньому було кілька статуй, макет Капітолію і низький складський майданчик для зберігання дерев'яного катафалка, який використовували під час поховання державних діячів. Почет Ленґдона похапливо пройшов уперед, навіть не поглянувши на чотириконечний мармуровий компас у центрі підлоги, де колись горів вічний вогонь.

Андерсон поспішав, а Сато знову втупилася у свій «Блекбері». Ленґдон колись чув, що мобільний зв'язок поширюється на всі закуточки Капітолію, щоб підтримувати сотні державних телефонних дзвінків, які тут здійснюються щодня.

Перетнувши склеп по діагоналі, група вийшла у тьмяно освітлене фойє і помандрувала низкою змістих коридорів та глухих кутів. У цьому кролячому лабіринті проходів кожні двері мали власний номер. Поки вони пробиралися змістими проходами, Ленґдон читав позначки на дверях:

S154... S153... S152...

Він уявлення не мав, що за тими дверима, але одне зрозумів точно – значення татування на долоні Пітера Соломона. виявилось, що SBB13 – це пронумеровані двері десь у череві будівлі Капітолію Сполучених Штатів.

– А що це за двері? – спитав Ленґдон, міцно притискаючи сумку до ребер і дивуючись – який же стосунок міг мати маленький пакуночок Соломона до приміщення з позначкою SBB13?

– Контори й комори, – пояснив Андерсон. – Приватні контори й комори, – уточнив він, зиркнувши через плече на Сато.

Але та навіть голови не підвела від свого смартфона.

– Вони такі маленькі, – зауважив Ленґдон.

– Здебільшого – кабінети та комірчини уславлених діячів, але водночас вони є найбільш ходовою нерухомістю в окрузі Колумбія. Це серце первісного Капітолію, а старе приміщення сенату розташоване двома поверхами вище, просто над нами.

– А Ес-бі-бі тринадцять? – поцікавився Ленґдон. – Чия це контора?

– Нічия. Ес-бі-бі – це приватна комора, і, мушу сказати, мені дивно, що...

– Шефе Андерсон, – перервала його Сато, не піднімаючи голови від свого «Блекбері». – Ви просто відведіть нас туди.

Андерсон зціпив зуби і мовчки повів їх далі через приміщення, схоже на гібрид камери схову та казкового лабіринту. Майже на кожній стіні були вказівники, що показували в різних напрямках, вочевидь для того, щоб полегшити пошук конкретних конторських груп у цій павутині коридорів.

S142 –S152...

ST – ST70...

H1 – H166 і HT1 – HT67...

У Ленґдона виник сумнів, чи зміг би він вибратися звідси самотужки. «Це приміщення – лабіринт». Він здогадався, що нумерація контор починалася або на S, або на H, залежно від їх розташування на сенатському (Senate) боці будівлі чи на боці палати представників (House of Representatives). Зони, позначені ST та HT, вочевидь

означали поверх, який Андерсон називав терасним.

«Але SBB і досі не видно».

Нарешті вони підійшли до масивних сталевих дверей з навісним замком-коробкою, що відмикався карткою-ключем.

Поверх SB

Ленґдон зрозумів, що вони близько до цілі.

Андерсон потягнувся за ключем-карткою, але завагався, бо його непокоїла наполегливість Сато.

– Начальнику, – поквапила його японка. – Ви гадаєте, що ми всю ніч тут стоятимемо?

Андерсон неохоче вставив картку. Сталеві двері відчинилися. Він штовхнув їх, і група пройшла до фойє. Важучі двері клацнули і зачинилися.

Ленґдон не знав, що саме хотів побачити в цьому фойє, але побачене йому точно не сподобалося. Його погляд уперся в сходи, що вели донизу.

– Знову вниз? – спитав він, різко зупинившись. – Під склепом є ще один поверх?

– Так, – відповів Андерсон. – SB означає Senate Basement – сенатський підвал.

Ленґдон аж застогнав від прикрості. «От халепа!»

РОЗДІЛ 29

Лісистою дорогою, котра вела до Центру техпідтримки Смітсонівського інституту, звивалося світло автомобільних фар. Вони були першими, які охоронець побачив протягом останньої години. З усвідомленням обов'язку він прикрутив звук на переносному телевізорі і поклав харчі під стіл. «Трясця їхній матері! А іншим разом вони не могли б приїхати?» На екрані саме закінчувалася розповідь про «Червоношкірих», і йому дуже не хотілося пропустити початок гри.

Авто наближалось, і охоронець перевіряв ім'я у списку, що лежав перед ним на столі.

Лікар Кристофер Абадон.

Кетрін Соломон щойно телефонувала, щоб попередити охорону про приїзд цього відвідувача. Охоронець і гадки не мав, що то за лікар, але, напевне, то був дуже вправний лікар, бо приїхав він на довжелезному чорному лімузині. Масивне авто плавно зупинилося біля будки охорони, і водійське затемнене скло тихо опустилося.

– Доброго вечора, – привітався шофер, знімаючи кепку. То був кремезний чоловік із голеною головою. По своєму радіо він слухав футбольний матч. – Лікар Абадон до міс Кетрін Соломон. Маєте запис?

Охоронець кивнув.

– Посвідчення, будь ласка.

Шофер удав здивування.

– Вибачте, а хіба міс Соломон не попереджала вас?

Охоронець кивнув, крадькома зиркнувши на телевізор.

– Але я мушу перевірити і записати посвідчення відвідувача. Вибачте, такі інструкції. Я маю побачити посвідчення лікаря.

– Та нема проблем. – Шофер обернувся назад і щось приглушено мовив крізь перегородку, а охоронець тим часом знову зиркнув на гру. «Червоношкірі» саме завершили традиційну передігрову штовханину на полі, і він сподівався пропустити цей лімузин ще до того, як почнеться гра.

Шофер обернувся і простягнув картку-посвідчення, яку він, вочевидь, щойно отримав через пасажирську перегородку.

Охоронець взяв картку і швидко вставив її у сканер. То були водійські права, видані в окрузі Колумбія такому собі Кристоферу Абадону, що мешкав у районі Калорама-Гайте. На фото був зображений вродливий русявий джентльмен у блакитній куртці, з краваткою та атласною хусткою в нагрудній кишені. «Який дурень фотографується для водійських прав з хусткою в кишені?»

З телевізора почулося приглушене радісне ревіння, і охоронець крутнувся на стільці вчасно, щоб побачити, як в зоні захисту суперників танцює гравець «Червоношкірих», піднявши палець догори.

– От чорт, таки пропустив, – невдоволено пробурчав охоронець і знову повернувся до віконця. – Гаразд, – мовив він, поквалливо повертаючи шоферові посвідчення. – У вас все в порядку.

Лімузин проїхав у браму, а охоронець повернувся до свого телевізора, сподіваючись, що покажуть повтор.

Під'їжджаючи до Центру, Малах не міг стримати посмішки. Проникнення до секретного музею Пітера Соломона виявилось справою надзвичайно легкою. А ще Малаха тішила думка про те, що вже вдруге за останню добу йому вдалося потрапити до одного з Соломонових приватних приміщень. Минулої ночі він зробив такий самий візит до його будинку.

Хоча Пітер Соломон і мав розкішний приміський маєток на Потомачі, більшість часу він проводив у місті, у фешенебельній квартирі в привілейованому районі Дорчестер-Армз. Його будинок, як і більшість помешкань супербагатіїв, являв собою справжню фортецю. Високі мури. Брами з охоронцями. Списки відвідувачів. Підземна стоянка під охороною.

Минулої ночі Малах під'їхав у цьому самому лімузині до пропускного пункту будівлі, зняв свою водійську кепку з голови і заявив:

– Зі мною – лікар Абадон. Він гість Пітера Соломона. – Малах промовив цю фразу так, наче оголошував про прибуття герцога Йоркського.

Охоронець поглянув у журнал, а потім перевірів посвідчення Абадона.

– Так, містер Соломон дійсно чекає на лікаря Абадона. – Він натиснув на кнопку, і брама розчинилася. – Містер Соломон у горішній кімнаті. Скажіть гостеві, нехай скористається останнім ліфтом праворуч. Він іде аж до останнього поверху.

– Дякую. – Малах насунув кепку і поїхав далі.

Спускаючись до підземного гаража серпантином, він озирнувся – чи немає тут камер стеження. Немає. Вочевидь, що люди, які тут мешкали, були не з тих, хто залазить у чужі авто чи любить, коли за ними стежать.

Малах припаркувався у темному кутку біля ліфтів, опустив перегородку між пасажирським та водійським відділеннями і прослизнув у отвір в задню частину лімузина. Там він зняв свою водійську кепку і натягнув на голову світловолосу перуку. Розправивши куртку і краватку, він поглянув у дзеркало – чи не розмазався грим на обличчі. Малах не збирався ризикувати. Тільки не сьогодні.

«Надто довго я цього чекав».

За кілька секунд Малах уже входив до ліфта. Подорож угору була тихою та плавною. Коли розчинилися дверцята, він опинився в затишному фойє. Господар уже чекав на нього.

– Ласкаво просимо, лікарю Абадон.

Малах поглянув у такі знайому сірі очі – і серце його скажено закалатало.

– Містере Соломон, я вдячний, що ви мене прийняли.

– Будь ласка, звіть мене Пітер. – Чоловіки потисли руки. І в цей момент Малах побачив на руці Соломона масонський перстень... То була саме та рука, що колись націлила на Малаха пістолет. З далекого минулого прошепотів голос: «Якщо ви натиснете на курок, я невпинно переслідуюватиму вас завжди».

– Будь ласка, заходьте, – сказав Соломон, проводячи Малаха до ошатної вітальні, з широких вікон якої відкривався неймовірний вид на Вашингтон.

– Чай вже настоюється чи то мені здалося? – спитав Малах, входячи до кімнати.

Соломон радо посміхнувся, втішений цією фразою.

– Мої батьки завжди пригощали гостей чаєм. І я підтримую цю традицію. – Він завів Малаха до вітальні, де перед каміном вже стояв чайний сервіз. – З вершками та цукром?

– Чорний, будь ласка.

І знову Соломон радо посміхнувся.

– А ви пурист. – Він налив їм обом по чашці чорного чаю. – Ви сказали, що хочете обговорити зі мною дещо дражливе й делікатне, про що можна поговорити лише тет-а-тет.

– Дякую, що знайшли для мене час.

– Ми з вами тепер брати-масони. Нас пов'язують узи. Скажіть, чим я зможу вам допомогти?

– По-перше, я хотів би подякувати вам за честь, яку ви мені виявили, підвищивши до

тридцять третього ступеня кілька тижнів тому. Це має для мене велике значення.

– Я дуже радий, але знайте, що ці рішення приймаються не лише мною. Вони приймаються голосуванням верховної ради.

– Звісно. – Малах підозрював, що Пітер Соломон голосував проти нього, але серед масонів, як і скрізь, останнє слово було за грошима. Отримавши тридцять другий ступінь у своїй ложі, Малах довго не чекав – зробив багатомільйонну пожертву від імені Великої масонської ложі. Як Малах і сподівався, цього акту безкорисливої щедрості, здійсненого з власної ініціативи, виявилось достатньо, щоб невдовзі він отримав запрошення здобути елітарний тридцять третій ступінь.

«Однак мені й досі не відкрили жодної таємниці».

Попри старі як світ чутки – «Все відкривається на тридцять третьому ступені» – Малаху не сказали нічого нового, нічого, що мало б стосунок до його пошуку. Та він і не сподівався, що йому щось скажуть. Внутрішнє коло франкмасонів складалося з ще вужчих кіл, до яких Малах потрапив би тільки через багато років – якщо потрапив узагалі. Та йому було байдуже. Його ініціатива вже відіграла свою роль. У Храмовій залі того дня трапилось дещо унікальне, і це забезпечило Малахові владу над ними усіма. «Я більше не гратиму за вашими правилами».

– А вам не здається, – мовив Малах, відсьорбнувши чаю, – що ми з вами вже зустрічалися багато років тому.

Соломон здивовано поглянув на нього.

– Справді? Я й не пам'ятаю.

– То було досить давно. – «І звать мене не Кристофер Абадон».

– Вибачте, будь ласка. Я старію, і нема цьому ради. Нагадайте мені, як ми познайомилися?

Малах востаннє посміхнувся чоловікові, якого ненавидів понад усе на світі.

– Мені дуже шкода, що ви не пам'ятаєте.

Швидким вкрадливим рухом Малах витягнув з кишені маленький пристрій і, випроставши руку, вдавив його в груди співрозмовника. Спалахнула блакитна блискавка, почулося шипіння шокера і зболений вигук: то мільйон вольт електричного струму пронизали тіло Пітера Соломона. Його очі розширилися, він кволо осунувся у своєму кріслі і завмер. А Малах уже бовванів над ним, пускаючи слину, як той лев, що ось-ось порве на шматки свою поранену жертву.

Соломон натужно дихав, хапаючи ротом повітря.

Малах побачив страх у очах жертви. «Цікаво, чи багатьом людям доводилося бачити, як переполохано зіщулюється великий Пітер Соломон?» – подумав він. Кілька довгих секунд Малах насолоджувався цією сценою. Він сьорбнув чаю і почекав, поки чоловік прийде до тями і переведе дух.

Соломон сіпнувся і спробував заговорити.

– Н-н-навіщо? – вирвалося нарешті у нього.

– А як ви гадаєте? – суворо спитав Малах.

На обличчі Соломона з'явився вираз щирого спантеличення.

– Вам... потрібні гроші?

«Гроші?» – Малах розреготався і ще раз відсьорбнув чаю.

– Я пожертвував масонам мільйони доларів; мені не потрібне багатство. – «Я прийшов за мудрістю, а він мені гроші пропонує».

– Тоді... що вам потрібно?

– Ви володієте секретом. І сьогодні ви зі мною ним поділитесь.

Соломон насилу підвів голову, щоб поглянути у вічі Малаху.

– Я... не розумію, про що ви говорите.

– Не треба брехати! – скрикнув Малах, ставши за кілька дюймів від ураженого чоловіка. – Я знаю, що він схований тут, у Вашингтоні.

Соломон виклично поглянув на нього своїми сірими очима.

– І гадки не маю, про що йдеться!

Малах знову відпив чаю і поставив чашку на тацю.

– Ці самі слова ви сказали мені десять років тому, тієї ночі, коли загинула ваша матір.

Очі Соломона блискавично розширилися.

– Це ви...

– Вона не мусила померти. Якби ви дали мені те, що я вимагав...

Обличчя літнього чоловіка спотворила жаклива гримаса: він упізнав... і не повірив своїм очам.

– Я попереджав вас, – мовив Малах, – що, коли ви натиснете на курок, я переслідуватиму вас завжди.

– Але ж ви...

Малах не дав йому договорити. Він кинувся вперед і знову вдавив шокер у груди Соломону. Знову зблиснуло блакитне світло, і Соломон обм'як, застигнувши у кріслі.

Малах сховав шокер у кишеню і спокійно допив свій чай. Потім витер губи серветкою з монограмою і подивився на свою жертву.

– Ну що, ходімо?

Тіло Соломона лежало нерухомо, але очі були широко розкриті; він був при тямі.

Малах нахилився до нього і прошепотів на вухо.

– Я відвезу вас туди, де залишається тільки істина.

Не кажучи більше ні слова, Малах зіжмакав серветку з монограмою і запхав її Соломону до рота. Потім підняв його обважніле тіло на свої широкі плечі і рушив до приватного ліфта. Виходячи, він узяв зі стола у холі Соломонів айфон та ключі.

«Цього вечора ти розкажеш мені всі свої секрети, – подумав Малах. – А ще ти розкажеш, чому прийняв мене за мертвого тоді, багато років тому».

РОЗДІЛ 30

«Поверх SB. Сенатський підвал».

З кожним кроком до нижнього поверху Роберта Ленґдона дедалі сильніше охоплювала клаустрофобія. Коли вони заглибилися у старий підвал Капітолію, повітря стало важким, здавалося, вентиляції там взагалі не було. Стіни являли собою хаотичну суміш каміння та жовтої цегли.

Поки вони йшли, директор Сато щось увесь час набирала на своєму смартфоні. Її пересторожлива поведінка наштовхнула Ленґдона на підозри, і це відчуття швидко ставало обопільним. Сато й досі не сказала йому, як вона дізналася, що він цього вечора прибув до Капітолію. «Питання національної безпеки?» Але йому важко було побачити хоч якийсь зв'язок між древньою містикою та національною безпекою. А ще важче було йому зрозуміти, що тут взагалі відбувалося.

«Пітер Соломон ввірив мені талісман... Якийсь схиблений псих обманом затягнув мене у Капітолій і тепер хоче, щоб я відімкнув йому містичний портал, який, здогадно, розташований в приміщенні SBB13. Що ж, картина досить розпливчата».

На ходу Ленґдон намагався прогнати зі своєї свідомості страшний образ відрізаної Пітерової руки, перетвореної на «таємничу руку». І цей гнітючий образ супроводжував голос Пітера: «З древніх таємниць виплодилося багацько міфів, Роберте, але це не означає, що вони самі теж є фікцією».

Свою наукову кар'єру Ленґдон присвятив містичним символам та історії, однак у його свідомості завжди точилася прихована інтелектуальна боротьба з ідеєю древніх таємниць та тією надзвичайно принадною перспективою апофеозу, яку вони обіцяли.

Безперечно, історичні документи містили неспростовні докази того, що секретна мудрість століттями передавалася з покоління в покоління, а джерелом цієї мудрості були, вочевидь, школи таїнств у Давньому Єгипті. Це секретне знання існувало підпільно і виринуло на поверхню в Європі у добу Ренесансу, де, згідно із більшістю свідчень, його ввірили елітній групі вчених у стінах першокласного європейського «мозкового тресту» – Лондонського Королівського наукового товариства. Ця група науковців мала загадкову назву Невидимий коледж.

Цей підпільний «коледж» швидко став мозковим центром найосвіченіших інтелектуалів світу: Ісака Ньютона, Френсіса Бекона, Роберта Бойля і навіть Бенджаміна Франкліна. Сучасний список «наукових працівників» цього коледжу був не менш вражаючим: Ейнштейн, Хокінґ, Бор і Цельсій. Завдяки відкриттям, що їх зробили ці великі уми, людство здійснило гігантський стрибок у своєму розумінні світу, і цей прогрес, на думку декотрих, став результатом того, що ці вчені мали доступ до древньої мудрості, яка крилася в Невидимому коледжі. Ленґдон мав сумніви щодо правдивості цієї історії, хоча, безперечно, всередині того «коледжу» і справді відбувалося багато містичного та загадкового.

Відкриття таємних паперів Ісака Ньютона 1936 року приголомшило світ: виявилось, що

Ньютон плакав всепоглинальну пристрась до алхімії та містичної мудрості. У його приватних паперах знайшли рукописний лист Робертові Бойлю, в якому він закликав останнього зберігати «абсолютну мовчанку» стосовно того містичного знання, яке стало їхнім надбанням. «Ним не можна ні з ким ділитися, – писав Ньютон, – інакше це завдасть світові величезної шкоди».

Знавці й досі сперечаються про значення цього дивного застереження.

– Професоре, – несподівано озвалася Сато, відірвавши погляд від свого «Блекбері». – Хоча ви й заперечуєте, що знаєте, чому сьогодні сюди приїхали, та, може, все-таки поясните мені, що означає перстень Пітера Соломона?

– Спробую, – відгукнувся Ленгдон, намагаючись зосередитися.

Вона видобула з кишені мішечок для речових доказів і подала його професорові.

– Розкажіть мені, що означають зображені на ньому символи.

Йдучи безлюдним коридором, Ленгдон уважно придивився до знайомого персня. На ньому було зображення двоголового фенікса, який тримав гасло «ORDO AB CHAO», а на його грудях виднілося число 33.

– Двоголовий фенікс із числом тридцять три є емблемою найвищого масонського ступеня. – У принципі, цей престижний ступінь існував виключно у шотландському статуті. Однак статuti та ступені масонства мали складну ієрархію, і зараз у розмові з Сато Ленгдон не мав бажання заглиблюватися у неї. – Загалом, тридцять третій ступінь – це почесне елітне звання, зарезервоване для невеликої групи заслужених масонів. Решту ступенів можна отримати після успішного завершення попереднього ступеня. Але набуття тридцять третього ступеня суворо контролюється. Він дається тільки за запрошенням.

– Отже, ви знали, що Пітер Соломон є членом цього закритого елітного кола?

– Звісно. Членство у ньому навряд чи є секретом.

– І він – їхній найвищий посадовець?

– На поточний момент – так. Пітер очолює верховну раду тридцять третього ступеня, яка є керівним органом шотландського статуту в Америці. – Ленгдонові завжди подобалося бувати в їхній штаб-квартирі – Храмовому домі. Цей класичний шедевр із прикрасами-символами не поступався шотландській каплиці Рослій.

– Професоре, а чи помітили ви гравірування на персні? Там йдеться: «Все відкривається на тридцять третьому ступені».

Ленгдон кивнув.

– Це звична тема масонських легенд.

– Наскільки я розумію, це означає, що коли масона допускають до найвищого тридцять третього ступеня, то йому відкривають щось особливе?

– Згідно з легендами – так, а насправді, мабуть, ні. Прихильники змовницьких теорій завжди припускали, що невеличкій обраній групі на найвищому щаблі масонської ієрархії дійсно ввіряється якийсь містичний секрет. Однак я підозрюю, що істина є менш ефектною.

Пітер Соломон часто начебто жартома натякав на існування безцінного масонського секрету, але Ленгдонові завжди здавалося, що то були лишень пустотливі спроби

заманити його до братства. Однак сьогоднішні події показали, що стало не до жартів, не було нічого пустотливого і в тому тоні, яким Пітер колись наполегливо просив Ленґдона сховати той запечатаний пакуночок, який зараз лежав у його сумці.

З виразом безнадії на обличчі Ленґдон похмуро глянув на мішечок із першем.

– Директоре, – спитав він. – А ви не проти, якщо він побуде у мене?

– Навіщо? – здивовано спитала Сато, змірявши його поглядом.

– Цей перстень дуже дорогий для Пітера, і мені хотілося б сьогодні повернути йому цю річ.

На обличчі Сато з'явився скептичний вираз.

– Сподіватимемося, що ви отримаєте таку можливість.

– Дякую, – сказав Ленґдон і поклав перстень до кишені.

– Ще одне питання, – мовила директорка, коли вони заглиблювалися в лабіринт. – Мої фахівці повідомили, що, досліджуючи такі поняття, як «тридцять третій ступінь» та «портал», стосовно масонства, вони видобули буквально сотні посилань на якусь «піраміду». Чому?

– Це теж не дивно, – відповів Ленґдон. – Будівничі пірамід у Єгипті є предтечами сучасних масонів, і тому піраміда, як і єгипетська тематика взагалі, є досить поширеною в масонській символіці.

– А що ця піраміда символізує?

– Узагалі, піраміда означає освіту. Цей архітектурний символ уособлює здатність древньої людини порвати узи приземленого буття і вознестися до небес, до золотавого сонця і, насамкінець – до верховного джерела просвіти.

Сато зробила очікувальну паузу.

– І більше нічого?

«Більше нічого?! Що за питання?» Ленґдон щойно змалював їй один з найелегантніших символів у історії. Конструкцію, за допомогою якої людина возносилася в царство богів.

– А мої фахівці стверджують, – наполягала японка, – що ця піраміда начебто сьогодні має набагато конкретніше значення. Вони повідомили мене, що існує поширена легенда про одну особливу піраміду тут, у Вашингтоні, і ця піраміда має цілком конкретний зв'язок з масонами та древніми таємницями.

Тепер Ленґдон збагнув, на що вона натякала, і спробував розвінчати цю думку, щоб не марнувати на неї часу.

– Так, мені відома ця легенда, директоре Сато, але вона чистісінька вигадка. Масонська піраміда округу Колумбія – один з найстійкіших міфів, який, вочевидь, походить від піраміди на великій державній печатці Сполучених Штатів.

– А чому ви раніше про неї не сказали?

Ленґдон знизав плечима.

– Тому що ця легенда не ґрунтується на фактах. Як я вже сказав, це просто міф. Один

із міфів, пов'язаних із масонами.

– Однак цей міф має прямий стосунок до древніх таємниць?

– Безперечно – як і багато інших. Древні таємниці є джерелом незчисленних легенд, які існували сторіччями: перекази про могутню мудрість, захищену таємничими охоронцями на кшталт тамплієрів, розенкрейцерів, ілюмінатів, алюмбрадів – і далі за списком. Усі вони ґрунтуються на древніх таємницях, а масонська піраміда – то є лише один з прикладів.

– Зрозуміло, – мовила Сато. – А про що конкретно йдеться в цій легенді?

Ленґдон замислився і, лише зробивши кілька кроків, відповів:

– Взагалі-то я не знавець у галузі конспірології, зате знаюся на міфології, де більшість наявної інформації свідчить приблизно про таке: древні таємниці – втрачена мудрість століть – довго вважалися найсвятішим скарбом людства, тому вони, як і решта скарбів, ретельно охоронялися. Високоосвічені мудреці, що розуміли істинну міць цієї мудрості, навчилися боятися її потужного потенціалу. Вони знали, що, коли це знання потрапить до невмілих рук непосвячених людей, наслідки будуть катастрофічними; як я вже сказав раніше, потужні інструменти можна використовувати для того, щоб творити як добро, так і зло. Тому для захисту древніх таємниць, а разом із ними – і людства, перші таємничі створили таємні братства. У межах цих братств вони ділилися своєю мудрістю тільки з тими, хто був належним чином ініційований, передаючи знання від мудреця до мудреця. Багато хто вважає, що нам слід звернути погляди в минуле і вивчити рештки історичних свідчень про тих, хто оволодівав цими таємницями. Ці свідчення містяться в переказах про чаклунів, ворожбитів та цілителів.

– А також про масонську піраміду, – додала Сато. – Як вона вписується в цей контекст?

– Ну, – мовив Ленґдон, – намагаючись не відставати, – саме тут і починається поєднання історії та міфу. Згідно з деякими свідченнями, на шістнадцяте сторіччя всі таємні братства у Європі зникли, головним чином їх знищила хвиля релігійних переслідувань. Кажуть, що франкмасони були останніми хранителями древніх таємниць. Ясна річ, вони боялися що коли їхнє братство одного дня зійде нанівець, як і його попередники, древні таємниці буде втрачено назавжди.

– А піраміда? – наполягала Сато.

Ленґдон саме підходив до відповіді на це запитання.

– Легенда про масонську піраміду досить проста. Масони, щоб виконати свій обов'язок збереження великої мудрості для прийдешніх поколінь, вирішили сховати її у великій фортеці. – Ленґдон спробував освіжити в пам'яті спогади про цей переказ. – Я ще раз наголошую на тому, що все це міф, але, здогадно, масони привезли свою секретну мудрість зі Старого Світу до Нового, сюди, в Америку – на землю, де вони сподівалися укритися від релігійної тиранії. І тут вони спорудили неприступну фортецю – сховану піраміду, призначену для надійного збереження древніх таємниць до того часу, коли все людство буде готове користуватися тією гідною подиву могутністю, якою їх наділить ця мудрість. Згідно з цим міфом, масони увінчали свою піраміду блискучим горішнім каменем зі щирого золота – як символом безцінного скарбу, схованого всередині, тобто древньої мудрості, яка наділить людство здатністю повністю розкрити свій потенціал. І настане апофеоз.

– Приголомшлива легенда, – зауважила Сато.

– Так. Масони стали жертвою всіляких схиблених історій.

– Вочевидь, ви не вірите в існування такої піраміди.

– Звісно, що ні, – відповів Ленґдон. – Не існує жодних доказів, що наші масонські батьки-засновники збудували в Америці якусь піраміду, тим більше в окрузі Колумбія. Піраміду сховати досить важко, особливо таку, що містить всю втрачену мудрість сторіч.

Ленґдон пригадав, що в легенді ніколи не йшлося про вміст масонської піраміди – чи то були древні тексти, окультні писання, наукові відкриття або щось навіть більш таємниче, але в цій легенді все ж таки розповідалося, що безцінна інформація всередині піраміди була хитро й винахідливо закодованою, тому зрозуміти її могли лише найбільш просвічені індивіди.

– Хай там що, – мовив Ленґдон. – ця історія з категорії, яку ми, знавці символіки, називаємо «первинним гібридом» – сумішшю класичних легенд із запозиченнями такої кількості елементів з іншої міфології, що вона видається нічим іншим, як суто витвором фантазії, а не історичним фактом.

Розповідаючи студентам про первинні гібриди, Ленґдон наводив приклад казок, які переповідалися впродовж поколінь і з часом видозмінювалися, при цьому запозичуючи одна в одній так багато, що зрештою еволюціонували в безликі моралізаторські оповідання з однаковими традиційними елементами – незайманими дівчатами, красенями-принцями, неприступними фортецями та могутніми чаклунами та чаклунками. За допомогою казок ця віковична боротьба добра зі злом закарбувалася в дитячій свідомості: Мерлін проти Моргани ле Фей, святий Георгій проти Дракона, Давид проти Голіафа, Білосніжка проти відьми і, насамкінець – Люк Скайвокер проти Дарта Вейдера.

Сато почесала потилицю. Вони звернули за ріг і поспішили за Андерсоном коротким сходовим маршем.

– Скажіть мені ось що. Якщо я не помиляюся, колись піраміди вважалися містичними порталами, через які померлі фараони возносилися до богів, чи не так?

– Так.

Сато різко зупинилася, схопила професора за лікоть і подивилася на нього. У її погляді змішалися подив та недовіра.

– Ви кажете, що викрадач Пітера Соломона наказав вам знайти схований портал, і ви не второпали, що він мав на увазі масонську піраміду з цієї легенди?

– Хоч як не називай масонську піраміду, а це лише казка. Чиста вигадка.

Сато підступила ближче – і Ленґдон відчув її прокурений подих.

– Розумію вашу точку зору, професоре, але з точки зору мого розслідування ця паралель ігнорувати важко. Портал, що веде до секретних знань? Як на мене, то це свідчить, що поневолювач Пітера Соломона вимагає від вас відімкнути те, що тільки ви здатні відімкнути. І більше ніхто.

– Та я ніколи не повірю, що...

– Вірите ви чи ні – це не важить. У щоб там не вірили ви особисто, вам слід визнати, що цей чоловік теж – особисто – може вірити в те, що масонська піраміда реально існує.

– Та він псих! Він може вірити, що приміщення SBB13 є входом до гігантської

підземної піраміди, у якій сховано втрачену мудрість древніх!

Сато застигла непорушно; її очі палали люттю.

– Криза, з якою я зараз маю справу, – це не казочки, професоре. Вона цілком реальна, запевняю вас.

Між ними запала холодна тиша.

– Пані директорко! – нарешті озвався Андерсон, жестом вказавши на міцні двері за десять футів попереду. – Ми майже прийшли – йдемо далі?

Нарешті Сато відірвала погляд від Ленґдона і кивнула Андерсону, щоб той відчиняв.

Вони пройшли слідком за шефом поліції у броньовані двері й опинилися у вузькому проході. Ленґдон поглянув ліворуч, а потім – праворуч.

«Та не може бути!»

Він стояв у коридорі, такому довгому, що йому раніше й бачити не доводилося.

РОЗДІЛ 31

Триш Дюн відчула знайомий приплив адреналіну, коли вийшла з яскраво освітленого Куба до непроглядно-темної порожнечі. Щойно з головної брами Центру підтримки зателефонував охоронець і повідомив, що прибув гість Кетрін, лікар Абадон, і його потрібно провести до блоку номер п'ять. Триш визвалася його провести – здебільшого із цікавості. Кетрін майже нічого не сказала про чоловіка, котрий мав невдовзі до них завітати, і це інтригувало. Пітер, вочевидь, глибоко довіряв лікареві Абадону, бо раніше Соломони нікого не запрошували до Куба. Сьогодні це трапилося вперше.

«Сподіваюся, він без проблем пройде крізь темряву, – подумала Триш, крокуючи крізь моторошну чорноту. – Бракувало ще, аби велике цабе, якого запросила Кетрін, впало у паніку від думки про жаж, який йому доведеться перетерпіти на шляху до лабораторії. Вперше завжди найважче».

Це «вперше» Триш пережила близько року тому. Вона погодилася працювати у Кетрін, підписала документ про нерозголошення інформації, а потім зі своєю начальницею пішла до Центру техпідтримки, щоб оглянути лабораторію. Дві жінки пройшли Головною вулицею від початку до кінця, поки опинилися біля металевих дверей, позначених «Блок № 5». Хоча Кетрін і намагалася підготувати її, розповівши про віддалене розташування лабораторії, але Триш таки розгубилася, коли перед нею засичали і розчинилися масивні двері блоку.

Порожнеча.

Кетрін переступила поріг, зробила кілька кроків у непроглядну темряву і махнула рукою Триш, щоби та йшла за нею.

– Ти не загубишся, ось побачиш.

Триш уявила, як іде в непроглядній темряві через приміщення з футбольне поле

завбільшки, і від самої думки про це її кинуло в піт.

– У нас тут є спеціальна «система наведення», щоб ти не збилася з дороги. – З цими словами Кетрін показала на підлогу. – Дуже проста. Можна сказати, примітивна.

Триш примружилася, вдивляючись у тверду бетонну підлогу. Вона не одразу призвичаїлася до темряви, але таки помітила килимову доріжку, прокладену прямою лінією. Цей килим стелився, як рівний шлях, і зникав у темряві.

– Дивися не очима, а ногами, – підказала Кетрін, а потім обернулася і пішла. – Просто йди за мною.

Коли Кетрін зникла у темряві, Триш проковтнула свій страх і пішла слідком. Який жах! Не встигла вона зробити й кількох кроків килимовою доріжкою, як двері позаду засичали і зачинилися, заступивши не лише залишки світла, а навіть сам натяк на нього. Серце Триш несамовито закалатало. Усю свою увагу вона зосередила на тому, щоб постійно відчувати килим під ногами. Сторожко ступаючи, вона примудрилася здолати кілька футів м'якою доріжкою, як раптом її права нога відчула під собою твердий бетон. Перелякавшись, Триш інстинктивно взяла ліворуч і далі почимчикувала обома ногами по доріжці.

З темряви попереду донісся голос Кетрін. Його майже повністю поглинала лунка акустика цієї чорної, позбавленої життя безодні.

– Дивна річ людське тіло, – мовила Кетрін. – Якщо позбавити його одного з чуттів, то його функції перебирають на себе інші чуття, причому майже миттєво. Просто зараз нервові закінчення у твоїх ногах «налаштовуються» на те, щоб стати більш чутливими.

«От і добре», – подумала Триш, знову підправляючи свій курс.

Якийсь час вони йшли мовчки. Триш здалося, що цілу вічність.

– Ще довго? – нарешті озвалася вона.

– Ми пройшли приблизно півшляху, – здавалося, голос Кетрін трохи віддалився.

Триш поквапилася, щосили намагаючись тримати себе в руках, але їй здавалося, що бездонна темрява ось-ось проковтне її. Вона навіть носа свого не бачила.

– Кетрін! А як ти визнаєш, коли нам слід зупинитися?

– Скоро сама побачиш, – відгукнулася Кетрін.

То було рік тому, а цього вечора Триш знову опинилася в тому мороці, але тепер вона йшла у зворотному напрямку, до вестибюля, щоб привести з собою гостя. Раптова зміна структури килима підказала їй, що до виходу лишилося три ярди. Попереджувальна смуга – так назвав цей відрізок Пітер Соломон, палкий прихильник бейсболу. Триш різко зупинилася, витягнула свою картку-ключ, помацала рукою по стіні, шукаючи виступ, і вставила у шпарину картку.

Двері засичали і відчинилися.

Триш примружилася, вдивляючись у привітне світло у коридорі Центру.

«От і слава Богу, знову все минуло добре».

Йдучи безлюдними коридорами, Триш спіймала себе на думці про химерний відредагований файл, який вони витягнули із захищеної мережі. Древній портал? Потаємне підземне сховище? Їй стало цікаво, чи пощастило Маркові Зубіанісу

вирахувати, де є цей загадковий документ.

А в пункті управління, у м'якому світлі плазмового екрана стояла Кетрін, уп'явшись очима в знайдений ними загадковий документ. Підкресливши свої ключові фрази, вона відчувала дедалі сильнішу впевненість у тому, що в документі йшлося про ту саму старовинну легенду, про яку її брат, вочевидь, розповів лікареві Абадону.

...потаємне місце ПІД ЗЕМЛЕЮ, де...

...десь у ВАШИНГТОНІ, ОКРУГ КОЛУМБІЯ, координати...

...знайшли ДРЕВНІЙ ПОРТАЛ, що вів до...

...обережно, ПІРАМІДА містить небезпечні...

...дешифрувати цей ВИКАРБУВАНИЙ СИМВОЛОН, щоб відкрити...

«Як же ж я хочу побачити решту цього файла».

Вона ще на якусь мить затримала погляд на екрані, а потім клацнула вимикачем. Кетрін завжди вимикала цей енергоємний дисплей, щоб не «садити» батареї з рідким воднем. Вона спостерегла, як ключові слова поволі зблякли, перетворилися на маленьку білу цятку, що на мить затрималася у центрі екрана і зникла. Кетрін обернулася і пішла до свого офісу. З хвилини на хвилину мав з'явитися лікар Абадон, і їй хотілося, щоб він почувався комфортно.

РОЗДІЛ 32

– Майже прийшли, – сказав Андерсон, ведучи Сато й Ленг'дона, здавалося, нескінченним коридором, який проліг на всю довжину східної частини фундаменту Капітолію.

Ленг'дона втішило, що долівка тут кахляна: до палких шанувальників пацюків професор не належав. Маленька група хутко рухалася вперед, і їхні кроки химерно й нерівномірно відлунювали в довгому коридорі. Обабіч були двері, деякі зачинені, деякі – трохи прочинені. Багато приміщень на цьому поверсі здавалися покинутими. Ленг'дон помітив, що тепер їхні номери йшли у зворотному порядку і ось-ось мали добігти кінця.

SB4... SB3... SB2... SB1...

Вони пройшли повз непозначені двері, але Андерсон різко зупинився, коли номери на дверях знову пішли на зростання.

HB1... HB2...

– Вибачте, – сказав Андерсон. – Ми проскочили. Мені ще не доводилося заходити так глибоко.

Група повернулася на кілька ярдів до старих металевих дверей, котрі, як здогадався Ленґдон, розташовувалися в центральній точці коридору. То був меридіан, що розділяв сенатський підвал, SB, та підвал палати представників, НВ. Як виявилось, ці двері таки було позначено, але позначка вже так вицвіла, що ледь проглядалася.

SBV

– Ось і прийшли, – сказав Андерсон. – Ключі невдовзі принесуть.

Сато насупилася і поглянула на годинник.

Ленґдон придивився до позначки SBV і спитав Андерсона:

– А чому ця зона позначена як зона сенату, коли фактично розташована посередині?

Андерсон розгубився.

– Що ви маєте на увазі?

– Тут написано Ес-бі-бі, тобто починається на Ес, а не на Ейч.

Андерсон похитав головою.

– Ес в Ес-бі-бі означає не сенат. Воно...

– Шефе! – гукнув здалеку охоронець. Він підтюпцем підбіг до них лунким коридором і подав ключ. – Вибачте, сер, це зайняло трохи часу. Ми так і не знайшли основний ключ від Ес-бі-бі. Довелося взяти запасний із допоміжної скриньки.

– Немає основного ключа? – здивовано спитав Андерсон.

– Напевне, загубився, – відповів засапаний охоронець. – Вже цілу вічність ніхто не просив дозволу на доступ до цього приміщення.

Андерсон взяв ключ.

– Отже, ключа від Ес-бі-бі тринадцять немає?

– Вибачте, але наразі ми не можемо знайти ключі до жодної з кімнат в Ес-бі-бі. Зараз цим займається Макдональд. – Охоронець витяг радіо і заговорив: – Бобе? Я з шефом. Чи з'явилася додаткова інформація щодо ключа від Ес-бі-бі тринадцять?

Радіо затріщало, і в ньому почувся голос.

– Узагалі-то, з'явилася. Хоча дивно все це. Щось я не бачу відповідних даних у комп'ютері, але в рукописному реєстрі зазначено, що всі складські кімнати в Ес-бі-бі було очищено та звільнено понад двадцять років тому. І тепер ці приміщення не використовуються. – Охоронець зробив паузу. – Всі, окрім Ес-бі-бі тринадцять.

Андерсон вихопив радіо.

– Шеф на зв'язку. Що ви хочете сказати – всі, окрім Ес-бі-бі тринадцять?

– Узагалі-то, сер, – відповів голос, – у мене тут є рукописна примітка, що позначає Ес-бі-бі тринадцять як «приватну зону». Ця примітка дуже давня, але її зробив і завірив сам Архітектор.

Ленґдон знав, що термін «Архітектор» означав не людину, яка колись спроектувала Капітолій, а того, хто ним керував. За аналогією з кербудом, чоловік, призначений Архітектором Капітолію, відповідав за все, включно з ремонтом, реставрацією, безпекою, найманням персоналу та наданням приміщень під офіси.

– Дивним є те, – вів далі голос у радіо, – що примітка, зроблена Архітектором, вказує, що цю «приватну зону» надано в користування Пітерові Соломону.

Ленґдон, Сато і Андерсон обмінялися спантеличеними поглядами.

– Смію припустити, сер, – додав голос у радіо, – що всі основні ключі до Ес-бі-бі, а також всі ключі до Ес-бі-бі тринадцять – у містера Соломона.

Ленґдон вухам своїм не повірив. «Пітер має приватне приміщення у підвалі Капітолію?» Він знав, що у Пітера Соломона є секрети, але ця новина здивувала навіть його.

– Гаразд, – мовив Андерсон без ентузіазму в голосі. – Нам треба потрапити саме до Ес-бі-бі тринадцять, тож продовжуйте пошук дубліката.

– Слухаю, сер! Ми також працюємо над тим цифровим зображенням, яке ви наказали...

– Дякую, – перервав його Андерсон, натискаючи на кнопку «розмова» і відсікаючи голос охоронця. – Наразі досить. Надішліть цей файл на «Блекбері» пані Сато відразу ж, як знайдете.

– Зрозуміло, сер. – І рація замовкла.

Андерсон повернув її охоронцеві, що стояв перед ними.

Той витяг фотокопію плану будинку і подав її начальнику.

– Сер, Ес-бі-бі позначено ось тут сірим, а іксом ми позначили кімнату Ес-бі-бі тринадцять, тож знайти її буде неважко. Це приміщення досить маленьке.

Андерсон подякував охоронцеві, парубок хутко пішов назад, а його начальник зосередив увагу на планові. Ленґдон теж подивився на папір і приголомшено став розглядати незчисленну кількість кімнаток, що утворювали химерний лабіринт у підвалі Капітолію Сполучених Штатів.

Андерсон якусь мить уважно придивлявся до креслення, потім кивнув і засунув папірець до кишені. Повернувшись до дверей з позначкою «SBB», він підняв ключ, але завагався, почуваячись неспокійно через те, що йому доведеться відмикати двері. Ленґдона теж гризли схожі лиховісні передчуття; він і гадки не мав, що було за цими дверима, але був певен: що б там Соломон не сховав, він хотів тримати це в таємниці. У великій таємниці.

Сато прокашлялася – і Андерсон зрозумів її наказ. Начальник охорони глибоко вдихнув, вставив ключ і спробував його повернути. Та ключ не піддався. Якусь мить Ленґдона гріла надія, що, може, це не той ключ. Однак із другої спроби замок відімкнувся, і Андерсон, з чималим зусиллям, прочинив двері.

Важкі двері скрипнули, розчинилися назовні – і в коридор вийнуло сирым повітрям.

Ленґдон витріщався в темряву, але не побачив анічогісінько.

– Професоре, – мовив Андерсон, озирнувшись на Ленґдона, коли той безпорадно мацав по стіні, намагаючись знайти вимикач, – відповідаючи на ваше запитання, скажу, що Ес в Ес-бі-бі означає не «сенат». Воно означає початок слова sub, тобто під чимось.

– Під чимось? – здивувався Ленгдон.

Андерсон кивнув і клацнув вимикачем, що був одразу ж за дверима. Спалахнула одна-єдина лампочка. Вона освітила небезпечно круті сходи, що вели вниз, у непроглядну чорнильну темряву.

– SBB означає Sub-basement, тобто капітолійське підземелля.

РОЗДІЛ 33

Марк Зубіаніс, фахівець із захисту систем, завовтузився на ліжку-дивані, набурмосено дивлячись на інформацію, що з'явилася на екрані його ноутбука.

«Що ж це, в біса, за адреса така?»

Усі його хакерські прийоми виявилися абсолютно нездатними проникнути в документ або демаскувати загадкову айпі-адресу, що її надіслала Триш. Минуло десять хвилин, а програма, запущена Зубіанісом, і досі марно довбала захист мережі. І надії на проникнення майже не було. «Недивно, що вони ладні мені переплатити». Він був збирався поміняти програму і зробити ще одну спробу, як раптом задзвонив його телефон.

«Триш, заради Бога, я ж казав, що сам тобі зателефоную». Він прикрутив звук телевізора, де транслювали футбольний матч, і зняв слухавку.

– Алло!

– Це Марк Зубіаніс? – спитав якийсь чоловік. – Ваша адреса – триста п'ятдесят сім, Кінгстон-драйв у Вашингтоні?

Зубіаніс почув у слухавці приглушені розмови на задньому плані. «Телемаркетинг під час вирішального матчу? Вони там всі показалися!»

– Давайте вгадаю – я виграв квиток на Антильські острови?

– Ні, – відповів голос, у якому не було ані натяку на жарти. – Це відділ захисту систем Центрального розвідувального управління. Нам хотілося б знати, чому ви намагаєтеся проникнути до однієї з наших секретних баз даних.

А за три поверхи вгору від капітолійського підземелля, у просторому центрі обслуговування відвідувачів, охоронець Нуньєс замкнув парадні двері – як він робив щовечора у цей час. Коли він повертався назад широкою мармуровою підлогою, йому пригадався чоловік із татуюваннями в армійській куртці.

«Я його проморгав». Нуньєс побоювався, що завтра його потурять з роботи. Йдучи до ескалатора, він раптом почув, як хтось надворі гепеє у вхідні двері. Він придивився до парадного входу і побачив літнього афроамериканця. Той стояв біля дверей і гамселив долонею по склу, подаючи знаки, щоб його впустили.

Нуньєс похитав головою і показав на годинник.

Та чоловік знову загупав у двері і став під світло так, щоб його було видно. Вбраний у бездоганний синій костюм, з коротко підстриженим волоссям, посрібленим сивиною. У Нуньєса пришвидшився пульс. «Оце й маєш собі халепу!» Навіть на відстані охоронець упізнав цього чоловіка і поквапився до входу. Він відімкнув двері й мовив:

– Вибачте, сер. Будь ласка, заходьте.

Ворен Беламі, Архітектор Капітолію, переступив поріг і привітав Нуньєса ввічливим кивком. Це був гнучкий і тендітний чоловік із прямою поставою та пронизливим поглядом, що випромінював упевненість людини, яка повністю усвідомлювала відповідальність за свою ділянку роботи. Останні двадцять п'ять років він виконував обов'язки доглядача Капітолію Сполучених Штатів.

– Вам чимось допомогти, сер? – спитав Нуньєс.

– Дякую, так, звісно. – Беламі вимовив ці слова різко і чітко. Він, випускник привілейованого університету, мав вимову настільки бездоганну, що говорив, майже як британець. – Я щойно дізнався, що у вас цього вечора трапився інцидент, – стурбовано сказав доглядач.

– Так, сер. То був...

– А де шеф Андерсон?

– Унизу з директором Сато з відділу безпеки ЦРУ.

Очі Беламі стривожено розширилися.

– Тут ЦРУ?

– Так, сер. Директор Сато прибула майже відразу після інциденту.

– Чому? – спитав Беламі з вимогливою ноткою в голосі.

Нуньєс знизав плечима. «Наче мені хтось пояснюватиме».

Беламі широким кроком попрямував до ескалаторів.

– Де вони?

– Вони щойно подалися до нижніх поверхів, – поквапився охоронець слідком за ним.

Беламі стривожено озирнувся.

– До нижніх поверхів? Чому?

– Узагалі-то, я не знаю. Просто щойно почув по радіо.

Беламі пришвидшив крок.

– Проведіть мене до них негайно.

– Слухаю, сер.

Коли вони вдвох поквапливо перетинали широкий зал, Нуньєсу в око впав великий золотий перстень на руці у Беламі.

Нуньєс витяг радіо.

– Я сповіщу шефа, що ви спускаєтесь.

– Ні. – В очах у Беламі зблиснув злобний вогник. – Я волів би прийти без попередження.

Цього вечора Нуньєс уже зробив кілька серйозних помилок, тож, якщо він не попередить шефа Андерсона про прихід Архітектора, це стане його останньою помилкою.

– Сер, – збентежено почав він. – Гадаю, шеф Андерсон хотів би...

– А вам відомо, що роботодавець містера Андерсона – я? – відрізав Беламі. Нуньєс кивнув. – Тому я вважаю, що він хотів би дослухатися до моїх побажань.

РОЗДІЛ 34

Триш Дюн вийшла до вестибюля – і здивовано витріщилася. Гість, що там сидів, і близько не був схожий на педантичних, вдягнених у фланелеві костюми науковців, які зазвичай входили до цього приміщення, – докторів антропології, океанографії, геології та інших галузей науки. Навпаки: лікар Абадон у прекрасно скроєному костюмі скидався на аристократа. Він був високий, широкоплечий, із чудовою засмагою на обличчі, а бездоганно причесане русяве волосся наштовхувало Триш на думку, що цей чоловік частіше бував у салонах краси, аніж в лабораторіях.

– Ви лікар Абадон, наскільки я розумію? – спитала Триш, простягаючи руку.

Чоловік на мить завагався, але потім взяв її пухленьку руку у свою широку долоню.

– Вибачте, а ви...

– Я Триш Дюн, – відповіла вона. – Асистентка Кетрін. Вона попрохала мене провести вас до її лабораторії.

– А, тепер зрозуміло. – І лікар Абадон посміхнувся. – Приємно познайомитися, Триш. Вибачте, якщо вам здалося, наче я знітився. Я чомусь гадав, що Кетрін цього вечора буде тут сама. – І він махнув рукою в коридор. – Але я цілковито до ваших послуг. Ідіть вперед, а я за вами.

Хоча гість швидко оговтався, Триш встигла помітити вираз розчарування в його очах. Тепер вона зрозуміла, чому її начальниця раніше нічого не розповідала про лікаря Абадона. «Мабуть, тут намічається роман». Кетрін ніколи не обговорювала з нею своє приватне життя, але відвідувач був привабливим і добре доглянутим, він був молодшим за Кетрін, але, безсумнівно, походив з її світу багатства та привілеїв. Та хоч які б там плани лікар Абадон не вибудовував на сьогоднішній вечір, Триш у ці плани точно не вписувалася.

На контрольно-пропускному пункті вестибюля самотній охоронець швидко зняв навушники, і Триш почула в них ревіння стадіону – гра за участю «Червоношкірих» була в розпалі. Охоронець звично перевірів лікаря Абадона металевим детектором і видав йому тимчасову перепустку.

– Хто виграв? – люб'язно поцікавився гість, виймаючи з кишені мобільний телефон, якісь ключі та запальничку.

– «Червоношкірі» – на три очки, – радо відгукнувся охоронець. – Гра – просто супер!

– Невдовзі прибуде містер Соломон, – сказала Триш охоронцеві. – Коли він з'явиться, передайте йому, будь ласка, що ми чекаємо на нього в лабораторії.

– Неодмінно передам. – Коли вони проходили повз нього, охоронець із розумінням підморгнув. – Дякую, що попередили. Буду вдавати, що пильно несучу службу.

Це зауваження Триш зробила не лише на догоду охоронцю, а й для того, щоб нагадати лікареві Абадону, що не лише вона заважатиме його приватній зустрічі з Кетрін.

– А як ви познайомилися з Кетрін? – спитала Триш, поглянувши на загадкового гостя.

Лікар Абадон ніяково хихикнув.

– О, та це довга історія. Ми разом працювали над однією проблемою.

«Зрозуміло, – подумала Триш. – Це мене не стосується».

– Яка дивовижна споруда! – зауважив лікар Абадон, озираючись довкола, коли вони йшли довжелезним і широким коридором. – Якщо чесно, я тут вперше.

Його бадьорий та невимушений тон із кожним кроком ставав дедалі приязнішим, і Триш завважила, що гість швидко призвичаюється у незнайомому місці. У яскравому світлі коридорних ламп вона помітила, що засмага на обличчі гостя є штучною. «Дивно». Та Триш облишила про це думати і в загальних рисах розповідала лікареві Абадону про роботу і основні функції Центру технічної підтримки, не лишаючи поза увагою різні блоки та їхній вміст.

Візитер був вражений почутим.

– Схоже, ваш заклад – це печера скарбів із безцінними експонатами. Взагалі-то, я очікував, що тут охорона на кожному кроці.

– У цьому немає потреби, – відповіла Триш, кивнувши на низку схожих на риб'ячі очі лінз високо вгорі. – Охорона у нас автоматизована. Кожен дюйм цього коридору відстежується камерами двадцять чотири години на добу і сім днів на тиждень, а цей коридор є немовби хребтом нашого приміщення. З нього не можна потрапити до жодного приміщення без картки-ключа та пін-коду.

– Ефективно у вас камери використовуються.

– Постукайте по дереву – у нас іще не було жодної крадіжки. До того ж хто такий музей стане грабувати? На чорному ринку немає великого попиту на зниклі різновиди китів, ескімоські каяки або туші гігантських кальмарів.

Лікар Абадон захихотів.

– Мабуть, ви маєте рацію.

– Найбільшу небезпеку становлять для нас гризуни та комахи. – Триш пояснила, що захист будівлі від нашествия комах здійснюється шляхом замороження всього сміття і його утилізації на території Центру, а також завдяки такій архітектурній деталі, як «мертва зона» – негостинному проміжку між подвійними стінами, котрий оточував увесь комплекс, немов футляр.

– Неймовірно, – вирвалося у гостя. – А де ж розташована лабораторія Кетрін та Пітера?

– У блоці номер п'ять, – пояснила Триш. – Аж у кінці цього коридору.

Раптом Абадон зупинився і різко крутнувся праворуч, до маленького вікна.

– Боже правий! Ви лишень погляньте – що це таке?

Триш розсміялася.

– А, та це блок номер три. Він називається Мокрий блок.

– Мокрий? – перепитав Абадон, притиснувшись обличчям до скла.

– Бо в ньому понад три тисячі галонів рідкого етилового спирту. Пам'ятаєте, я вам казала про тушу гігантського кальмара?

– Так оце – кальмар?! – Гість на мить відвів погляд од вікна і отетеріло витріщився. – Ото махина!

– Це самка виду *Architeuthis*, – пояснила Триш. – Вона понад сорок футів завбільшки.

Лікар Абадон, заворожений виглядом кальмара, здавалося, прикипів поглядом до віконця. Дорослий чоловік на мить здався Триш маленьким хлопчиком, що видивляється цуценятка у вітрині зоомагазину. Минуло кілька секунд, а він і досі стояв, тоскно дивлячись крізь скло.

– Ну гаразд, гаразд, – озвалася нарешті Триш і, розсміявшись, вставила в щілину картку і набрала пін-код. – Ходімо, я покажу вам кальмара.

Зробивши крок у тьмянний світ блоку номер три, Малах швидко кинув погляд на стіни – чи не було там камер стеження. Маленька й пухленька асистентка Кетрін щось заторохтіла, розповідаючи про екземпляри, що зберігалися в цій кімнаті. Та Малах її не слухав. Гігантські кальмари його взагалі не цікавили. Наразі його цікавило одне: як скористатися цим затемненим віддаленим приміщенням, щоб розв'язати несподівано виниклу проблему.

РОЗДІЛ 35

Ленґдонові ще ніколи не доводилося ступати такими крутими сходами, як ті, що вели до підземелля Капітолію. Його дихання пришвидшилося, а груди стиснуло. Повітря тут було холодне й вологе, і Ленґдону на мить пригадалися схожі сходи, якими йому довелося спускатися кілька років тому до ватиканського некрополя. До міста мертвих.

Попереду нього йшов Андерсон з ліхтариком у руці. Слід у слід Ленґдонові ступала Сато, час від часу підштовхуючи його у спину. «Я і так іду якомога швидше». Професор дихав на повні груди, намагаючись не помічати стін, що, здавалося, стискали його з обох боків. Йому ледь вистачало місця, щоб розправити плечі, і

тепер його сумка раз по раз черкала об стіну.

– Слід було вам залишити сумку нагорі, – зауважила Сато з-за його спини.

– Вона мені не заважає, – відказав Ленгдон, і не збираючись розлучатися зі своєю сумкою. У його свідомості виник маленький пакуночок, який дав йому Пітер, та він і близько уявити не міг, який стосунок мала ця маленька скринька до підземелля Капітолію та до всього, що в ньому було.

– Ще кілька кроків, – сказав Андерсон. – Ми майже прийшли.

Вони занурилися у темряву, вийшовши за межі досяжності світла самотньої електролампочки біля сходів. Ленгдон, зійшовши з останньої дерев'яної сходинки, відчув під ногами ґрунт. «Подорож до центру землі». Сато теж ступила на долівку позаду нього.

Андерсон підняв ліхтарик, освітлюючи підземелля. Це було не стільки підземелля, скільки вузесенький коридор, що йшов перпендикулярно сходам. Андерсон присвітив ліворуч, а потім праворуч, і Ленгдон побачив, що коридор завдовжки лише футів з п'ятдесят, з маленькими дерев'яними дверима обабіч, що тулилися близько одні до одних: напевне кімнати за ними були не більше десяти футів завширшки.

«Універсальні комори змінюються погребальними катакомбами, – подумав Ленгдон, коли Андерсон поглянув на план. Крихітна частина підземелля, позначена літерою X, означала кімнату SBB13. Він не міг не помітити, що цей план аналогічний плану мавзолею на чотирнадцять гробниць – по сім склепів з кожного боку. Один склеп заміняли сходи, якими вони щойно спустилися. – Отже, всього тринадцять».

Професор раптом подумав, що у прихильників теорії про змову «тринадцяти» в Америці було б сьогодні свято, якби вони дізналися, що у капітолійському підземеллі саме тринадцять таємничих комор. Дехто вважав підозрілим той факт, що велика печатка Сполучених Штатів мала тринадцять зірок, тринадцять стріл, тринадцять сходинок піраміди, тринадцять смуг на щиті, тринадцять оливкових дерев, тринадцять літер у виразі e pluribus unum тощо.

– Схоже, це підземелля й справді покинуте, – мовив Андерсон, спрямувавши промінь на кімнату перед собою.

Важкі дубові двері були широко розчинені. Стовп світла вихопив із темряви вузьку кам'яну камеру приблизно десять футів завширшки і тридцять завдовжки. Вона скидалася на глухий кут у коридорі, що вів невідомо куди. У камері не було нічого, окрім старих розтрісканих дерев'яних ящиків та пожмаканого пакувального паперу.

Андерсон освітив мідну табличку на дверях, покриту фарбою-мідянкою; на щастя, старий напис таки проглядався:

SBB IV

– Ес-бі-бі чотири, – прочитав Андерсон.

– А яка з них Ес-бі-бі тринадцять? – спиталася Сато, дихнувши тонесенькими пасмами пари в холодному й вологому повітрі підземелля.

Андерсон спрямував промінь у південний кінець коридору.

– Он там.

Ленґдон зіщулився, вглядаючись у темряву, і здригнувся. Попри відчутний холод, його пробрав піт.

Вони йшли повз шерегу дверей, і всі кімнати мали майже однаковий вигляд: з прочиненими дверима і давним-давно покинуті. Коли їхня група дійшла до кінця коридору, Андерсон повернувся праворуч і підняв ліхтарик, щоб освітити кімнату SBB13, яка теж мала бути відчиною, як і решта. Однак світло наштовхнулося на важкі дерев'яні двері.

Двері кімнати SBB13 виявилися замкненими.

Ці двері – кінцева мета їхньої подорожі – були схожі на решту: важкі завіси, залізна ручка і табличка, вкрита шаром зеленої фарби. Сім знаків на цій табличці збігалися з написом на руці Пітера в залі нагорі.

SBBXIII

«Благаю, нехай двері виявляться замкненими», – подумав Ленґдон.

– Відчиняйте двері, – сказала Сато без тіні вагання в голосі.

Шеф поліції спочатку збентежився, але потім простягнув руку, вхопився за важку залізну ручку і натиснув на неї. Та ручка не піддалася. Тоді Андерсон підсвітив ліхтарем важку, старомодну плитку замка і шпарину для ключа.

– Спробуйте відімкнути основним ключем, – наказала Сато.

Андерсон витяг основний ключ од вхідних дверей нагорі, але той навіть не проліз у замкову шпарину.

– Може, я помиляюся, – саркастично зауважила Сато, – але мені здається, що в екстреній ситуації служба безпеки мусить мати доступ до кожного закутка будівлі.

Андерсон зітхнув і поглянув на Сато.

– Пані, мої підлеглі шукають дублікат ключа, але...

– Стріляйте в замок, – перервала його японка, кивнувши на замкову планку під ручкою.

Серце Ленґдона тьохнуло.

Андерсон прокашлявся і збентежено мовив:

– Пані, я чекаю повідомлення про ключ-дублікат. Я не певен, що мені подобається думка про те, що, стріляючи в замок, ми зможемо...

– Мабуть, вам більше сподобається потрапити до в'язниці за перешкоджання розслідуванню, яке здійснює ЦРУ!

Андерсон аж отетерів від почутого. Після довгої паузи він подав ліхтарик японці і розстебнув кобуру.

– Стривайте! – вигукнув Ленґдон, більше не в змозі зберігати «нейтралітет». – Лишень подумайте. Пітер пожертвував своєю правою рукою, але не видав таємниці, яка,

можливо, криється за цими дверима. Ви впевнені, що нам це потрібно? Відімкнути ці двері – це те саме, що виконати вимоги терориста.

– Ви хочете врятувати Пітера Соломона? – спитала Сато.

– Звісно, але ж...

– Тоді я пропоную вам робити те, що вимагає його викрадач.

– Відімкнути древній портал? Ви гадаєте, що за цими дверима – портал?

Сато спрямувала промінь ліхтаря просто в обличчя Ленґдонові.

– Професоре, я жодної бісової гадки не маю, що криється за дверима. Чи там комора, чи потаємний вхід до древньої піраміди, але я маю намір проникнути туди. Я зрозуміло висловлююся?

Ленґдон примружився від світла і кивнув.

Сато перевела промінь на старовинну замкову планку.

– Шефе! Починайте!

Андерсонові цей план аж ніяк не подобався. Він якось дуже-дуже повільно витягнув пістолет і розгублено на нього поглянув.

– Та що тут відбувається, – вигукнула Сато. Вона різко викинула свою тоненьку руку, вихопила з рук Андерсона пістолет і в його спорожнілу долоню встромила ліхтарик. – Підсвітій мені, чорт вас забирай! – Вона поводитися з пістолетом з упевненістю людини, яка все життя мала справу зі зброєю: миттю зняла його з запобіжника, підняла і націлила на замок.

– Стривайте! – заволав Ленґдон, але було пізно.

Пістолет тричі оглушливо гримнув.

Ленґдонові здалося, що його барабанні перетинки полопалися. «Вона що – здуріла? Від пострілів у такому тісному закритому просторі можна оглухнути!»

Андерсона теж такий виверт приголомшив, його руки злегка тремтіли, коли він спрямував промінь ліхтарика на зрешечені кулями двері.

Механізм замка був розбитий, а дерево довкола нього – розтрощене вщент, і двері трохи прочинилися.

Сато випростала вперед руку з пістолетом і штовхнула двері дулом. Вони розчахнулися, відкривши чорну темряву.

Ленґдон напружив зір, але нічого не побачив. «Що ж це за запах такий?» З непроглядної темряви вийнуло якимось смородом.

Андерсон став на порозі і посвітив на підлогу, поволі рухаючи променем порожньою ґрунтовою долівкою. Кімната нагадувала решту – така ж довга і вузька. Стіни – з грубого каменю, що робило її схожою на древню в'язничну камеру. Але ж сморід...

– Тут нічого немає, – мовив Андерсон, рухаючи променем світла до кінця приміщення долівкою. Потім підняв його і освітив протилежну стіну кімнати.

– Боже милосердний! – вигукнув Андерсон.

Усі враз узріли те, що побачив шеф поліції, і прожогом відскочили назад. Ленґдон, не вірячи своїм очам, прикипів поглядом до найдальшого закутка камери. На його превеликий переляк, звідти щось також витріщалося на нього.

РОЗДІЛ 36

– Заради всього святого – що це? – Стоячи на порозі кімнати SBB13, Андерсон безпорадно покрутив у руках ліхтарик і ступив крок назад.

Ленґдон теж відсахнувся. Відсахнулася й Сато, і вперше за сьогоднішню ніч на її обличчі з'явився спантеличений вигляд.

Сато спрямувала пістолет на протилежну стіну і кивнула Андерсонові, щоб той знову посвітив. Андерсон підняв ліхтар. Біля стіни світло розсіювалося, але таки вихоплювало контури крейдяного мертвотного обличчя, що витріщалося на них порожніми, неживими очницями.

Людський череп.

Череп лежав на поверхні хиткого дерев'яного стола, приставленого до задньої стіни камери. Біля черепа лежали дві кістки людської ноги і набір предметів, ретельно розкладених на столі, наче в усипальниці: старовинний пісковий годинник, кришталевий флакон, свічка, дві тарілочки з якимось білим порошком і аркуш паперу. До стіни було приставлено жахаючу косу з кривим лезом – легендарне знаряддя Похмурої Жниці.

Сато ступила в кімнату.

– Отакої... схоже, Пітер Соломон приховує більше таємниць, ніж мені здавалося.

Андерсон кивнув, поволі підсовуючись ближче.

– От і розкажіть тепер мені про скелети в шафі. – Він підняв ліхтар і оглянув решту порожньої кімнати. – А що це за сморід? – спитав він, поморщивши носа. – Звідки він взявся?

– Це сірка, – спокійно озвався позаду нього Ленґдон. – На столі має бути дві тарілочки. У тарілочці праворуч – сіль, а в другій – сірка.

Сато крутнулася і підозріло глянула на нього.

– Звідки, в біса, ви все це знаєте?!

– А звідти, пані, що точнісінько таких кімнат чимало розкидано по всьому світу.

А поверхом вище Нуньєс, охоронець Капітолію, супроводжував Архітектора Капітолію, Ворена Беламі, довгим коридором, що тягнувся по всій довжині підвалу зі східного боку. Нуньєс міг присягнути – щойно він чув три приглушені постріли вниз, у

підземеллі.

«Їй-богу, чув».

– Двері до підземелля відчинені, – завважив Беламі, здалеку побачивши через коридор прочинені двері.

«І дійсно – дивний якийсь вечір сьогодні, – подумав Нуньєс. – Усі чомусь пруться в підвал».

– Я зараз дізнаюся, що там відбувається, – сказав він і потягнувся до рації.

– Повертайтеся до виконання своїх обов'язків, – наказав Беламі. – Звідси я прекрасно доберуся сам.

Нуньєс неспокійно завовтузився.

– А ви впевнені?

Ворен Беламі зупинився і спокійно поклав руку на плече Нуньєса.

– Синку, я працюю тут уже двадцять п'ять років. Я впевнений, що знайду дорогу.

РОЗДІЛ 37

За все життя Малаху інколи доводилося бувати в химерних та лячних місцях, але мало які могли зрівнятися з потойбічним світом блоку номер три. Гігантська кімната мала такий вигляд, наче якийсь схиблений науковець захопив супермаркет «Волмарт» і напхав кожен його ряд і кожную полицю банками з препаратами всіляких форм та розмірів. Освітлена, як фотолабораторія, кімната купалася в червонуватому мареві «безпечного освітлення», яке лилося з-під полиць, пробивалося догори і вихоплювало з темряви заповнені спиртом посудини. Лікарняний запах хімічних консервантів викликав нудоту.

– У цьому блоці міститься понад двадцять тисяч біологічних видів, – розповідала пухкенька дівчина. – Риби, гризуни, ссавці та рептилії.

– Сподіваюся, всі вони – мертві? – спитав Малах з удаваним переляком.

Дівчина розсміялася.

– Так, звісно. Мертвіше не буває. Мушу зізнатися, що я пропрацювала тут аж півроку, поки наважилася сюди зайти.

І Малах прекрасно розумів чому. Скрізь, куди падав його погляд, стояли препаратні банки з мертвими формами життя: саламандри, медузи, пацюки, жуки та інші істоти, яких він ніколи й близько не бачив. А ще, наче ця колекція сама по собі була недостатньо моторошною, імлісте червоне світло, що захищало ці екземпляри від руйнівного впливу тривалого сонячного опромінення, створювало у відвідувачів таке відчуття, ніби вони потрапили до гігантського акваріума, де неживі істоти, здавалося, загрозливо скупчувалися і позирали із затінок.

– А це – латимерія, – сказала Триш, показавши на велику плексигласову посудину з найогиднішою рибою, яку тільки доводилося бачити Малахові. – Гадали, що вони вимерли разом із динозаврами, але не так давно оцю істоту спіймали біля узбережжя Африки і подарували Смітсонівському музею.

«Яке щастя!» – подумав Малах, майже не слухаючи її і пильно придивляючись, чи немає на стінах камер стеження. Він побачив одну, наведену на вхідні двері, – і недивно, бо це, напевне, був єдиний вхід.

– А ось – те, що ви так хотіли побачити, – сказала дівчина, підводячи Малаха до гігантського резервуара, який він споглядав у вікно блоку. – Наш найдовший екземпляр. – І вона змахнула перед огидною істотою рукою, як ведучий телегри, презентуючи приз – новісіньке авто. – Це – Architeuthis.

Резервуар для кальмара був схожий на кілька телефонних будок, покладених на бік і зварених торцем до торця. У довгій плексигласовій домовині бовталася огидно бліда і аморфна туша. Малах затримав погляд на округлій, схожій на мішок з якимсь шматтям, голові з очима завбільшки з баскетбольний м'яч.

– У порівнянні з цим жахіттям латимерія здається просто красунею, – зазначив він.

– Стривайте, я зараз увімкну над нею світло.

Триш відкинула довгу ляду резервуара. Засмерділо спиртовими випарами. Дівчина безстрашно просунула руку всередину і клацнула вимикачем, розташованим просто над рівнем рідини. По всьому периметру резервуара заблимала і замерхтіла низка флуоресцентних лампочок. Тепер гігантський кальмар явився у всій своїй красі: колосальна голова-макітра з причепленою до неї слизькою масою напівзогнилих щупалець та гострих, як лезо бритви, присосків.

Триш почала розповідати, як цей кальмар здатен впоратися з кашалотом.

Та для Малаха то було лише пустопорожнє торохтіння.

Час настав.

Триш Дюн завжди почувалася трохи неспокоїно в блоці номер три, але холодок, який щойно пронизав її тіло відчувався по-іншому.

То був нутрянний первісний страх.

Вона спробувала відкинути його, але той швидко зростав і вже уп'явся в неї своїми гострими пазурами. І хоча Триш не могла визначити джерело своєї тривоги, інстинкт підказував їй, що час забиратися геть.

– Ось такий у нас кальмар, – закінчила вона і вимкнула у резервуарі експозиційне світло. – Мабуть, ідемо вже до Кетрін та...

Раптом широка долоня міцно затиснула їй рота і закинула голову назад. В одну мить дужа рука захопила її за тулуб і припилила спиною до твердих, як камінь, грудей. Триш заціпеніла від шоку.

А потім її охопив страх.

Чоловік помацав у неї на грудях, знайшов картку-ключ і різко смикнув її вниз. Шнурок, на якому вона висіла, гострим боєм обпік їй шию – і розірвався. Картка впала на підлогу під ноги Триш. Вона почала пручатися, намагаючись вирватися, але

куди їй було тягатися з таким дужим чоловіком! Вона спробувала крикнути, але рука й досі міцно затуляла їй рота. Він нахилився і, притиснувши губи до її вуха, прошепотів:

– Коли я приберу руку з твого рота, ти не кричатимеш. Уторопала?

Триш жваво закивала, бо її легені пеком пекло. «Я не можу дихати!»

Чоловік прибрав руку, і Триш стала судомно дихати, набираючи повні легені повітря.

– Відпустіть мене! – крикнула вона, засапавшись. – Що ви, в біса, робите?

– Скажи мені свій пін-код, – мовив чоловік.

Триш розгубилася. «Кетрін! Допоможи мені! Хто цей чоловік?!»

– Вас бачить охорона, – кинула вона, прекрасно знаючи, що зараз вони поза межами досяжності камер спостереження. «Та їх ніхто й не дивиться».

– Твій пін-код, – повторив чоловік. – Той, що підходить до твоєї картки.

Крижаний страх ворухнувся у неї в грудях. Триш несамовито крутнулася, вивільнила одну руку і вчепилася нею в очі нападника. Її пальці вп'ялися у плоть і шкрябонули щоку. На ній з'явилися чотири глибокі подряпини. Раптом Триш збагнула, що темні смуги на щоці чоловіка – то не кров. На його обличчі був грим, який вона щойно зідрала, – і з-під нього проступили темні татуювання.

«Що це за потвора?»

З неймовірною, наче надлюдською, силою нападник крутнув дівчину, підняв догори і перекинув обличчям униз через край резервуара з кальмаром. Випари спирту обпалили їй ніздрі.

– Скажи мені свій пін-код! – повторив чоловік.

Очі Триш пеком пекло, але вона таки побачила просто під собою занурену у спирт бідо-білу тушу кальмара.

– Скажи, – мовив чоловік, нахиливши її обличчя ближче до поверхні. – Назви цифри.

Тепер у Триш ще й в роті запекло.

– Нуль вісім, нуль чотири! – булькнула вона, насилу дихаючи. – Відпусти мене! Нуль вісім, нуль чотири!

– Не здумай брехати, – сказав він і нахилив її голову так, що волосся занурилося у спирт.

– Я не брешу! – прокашляла Триш. – Четверте серпня! Це мій день народження!

– Дякую тобі, Триш.

Дужі руки Малаха міцніше вхопили її за голову і з непереборною силою занурили обличчям у резервуар. Різучий біль обпалив їй очі. Чоловік натиснув іще сильніше, і тепер у спиртові опинилася вся її голова. Триш відчула, як її обличчя притискають до м'ясистої голови кальмара. Зібравши всю свою силу, вона несамовито сіпнулася і вигнулася назад, намагаючись вивільнитися зі спирту. Але дужі руки навіть не поворухнулися.

«Мені треба зробити вдих!»

Занурена обличчям у спирт, вона щосили намагалася не розтуляти рота і не розплющувати очей. Її легені горіли, і Триш намагалася здолати непереборне бажання дихати. «Ні! Не треба!» Та зрештою дихальний рефлекс узяв гору.

Її рот рвучко розтулився, і легені нестримно розширилися, щоб всмоктати кисень, якого прагнуло тіло. Але замість кисню через горлянку до легенів хлинули хімікати, і Триш пронизав страшний біль. Вона навіть припустити раніше не могла, що такий буває. На щастя, він тривав лише кілька секунд, а потім її світло померкло.

Малах стояв біля резервуара, переводячи подих і оцінюючи обстановку.

Мертва жінка лежала, звисившись через край, і її обличчя й досі було занурене у спирт. Дивлячись на неї, Малах на мить пригадав ту єдину жінку – окрім цієї, яку йому довелося вбити у своєму житті.

Ізабель Соломон.

«То було давно. В іншому житті».

Малах довго дивився на обважнілий труп асистентки. Потім вхопив її за повні стегна, підважив ногами – і зіштовхнув у резервуар із кальмаром. І тіло Триш Дюн сповзло головою вперед у спирт. Поволі круги на поверхні вляглися, і обм'якле тіло жінки зависло у спирті просто над велетенською морською істотою. Одяг поволі просочувався темною рідиною, і Триш потроху опускалася. Мало-помалу її тіло упокоїлося зверху на гігантському кальмарі.

Малах витер руки і зачинив плексигласову ляду резервуара.

«У Мокрому блоці з'явився новий екземпляр».

Він підняв з долівки картку-ключ і опустив у кишеню. «Нуль вісім нуль чотири».

Коли Малах вперше побачив Триш у вестибюлі, він усвідомив небезпеку. Але потім збагнув, що її картка та пароль стануть гарантією його успіху. Якщо кімната, де зберігалися дані про досліді Кетрін, була так надійно захищена, як впливало зі слів Пітера, то могла виникнути проблема, як переконати Кетрін відімкнути йому двері. «Але тепер я маю власний набір ключів». Його тішила думка, що йому не доведеться витратити час, нав'язуючи Кетрін свою волю.

Малах випростався і поглянув на своє відображення у склі. Грим на обличчі геть розмазався. Та це вже не мало значення. Поки Кетрін второпає, в чому справа, буде вже пізно.

РОЗДІЛ 38

– Так це масонська кімната? – суворо спитала Сато, відвернувшись від черепа і поглянувши в темряві на Ленг'дона.

Той спокійно кивнув.

– Вона зветься кімната роздумів. Подібні камери спеціально проектується як холодні аскетичні приміщення, де масон має можливість поміркувати над своїм тлінним життям. Роздумуючи про невідворотність смерті, масон намагається по-новому і з користю для себе поглянути на скороминущість життя.

Сато крутнулася, оглядаючи химерну й страшну кімнату; було видно, що слова Ленґдона не переконали її.

– Отже, це така собі кімната для роздумів?

– Загалом, так. У таких камерах завжди є ті самі символи: череп, схрещені кістки, коса, пісковий годинник, сірка, сіль, чистий аркуш паперу, свічка і таке інше. Ці символи смерті спонукають масона думати про те, як краще прожити своє життя у цьому світі.

– Схоже на усипальницю, – озвався Андерсон.

«Та отож».

– Більшість моїх студентів, які вивчають символізм, спочатку реагують приблизно так само. – Ленґдон часто задавав їм читати працю Березняка «Символи франкмасонів», у якій були прекрасні фото таких кімнат роздумів.

– А ваших студентів не збентежило, що масони медитують з черепами та косами? – суворо спитала Сато.

– Не більше, ніж християни, що моляться біля ніг чоловіка, розп'ятого на хресті, чи індуїсти, які хором звертаються із закликом до Ганеша, чотирирукого божества з головою слона. Хибне розуміння символів культури часто стає джерелом упередженості й забобонів.

Сато відвернулася, не виявивши бажання слухати лекцію, і рушила до стола з химерним приладдям. Андерсон спробував освітити їй дорогу, але промінь почав тьмяніти. Він постукав по задній стінці ліхтаря, і той засвітив трохи яскравіше.

Вони утрюх заглибилися у вузький простір, і гострий запах сірки вдарив Ленґдонові в ніздрі. У підземеллі було сиро, тому волога, що містилася в повітрі, вступала в реакцію з сіркою в тарілочці. Підійшовши до стола, Сато ретельно оглянула череп та інші предмети біля нього. Андерсон був поруч, намагаючись якомога краще освітити стіл ослабленим променем свого ліхтаря.

Сато кинула погляд на предмети, потім взяла руки в боки і зітхнула:

– Що означає увесь цей мотлох?

Ленґдон знав, що всі артефакти у цій кімнаті було ретельно дібрано і розставлено.

– Це символи перетворення, – пояснив він, з пересторогою підступаючи до стола. – Череп, або ж *caput mortuum*, означає остаточне перетворення людини через гниття й розклад: це нагадування про те, що всі ми одного дня скинемо свою смертну земну плоть. Сірка та сіль – хімічні речовини, що полегшують процес перетворення. А пісковий годинник втілює перетворювальну міць часу. – Він кивнув на незапалену свічку. – А оця свіча означає формотворний первісний вогонь і пробудження людини від дрімоти невігластва, тобто її перетворення через просвіту.

– А... це що? – спитала Сато, показуючи в куток.

Андерсон повів ліхтариком і висвітив велетенську косу, прихилену до чорної стіни.

– Це не символ смерті, як багато хто вважає, – відповів Ленгдон. – Радше коса є символом перетворювальної живильної сили природи – тобто йдеться про збирання її дарів.

Сато й Андерсон замовкли, намагаючись звикнути до химерного інтер'єру. А Ленгдонові не хотілося нічого – лише якомога скоріше забратися звідси геть.

– Розумію: ця кімната здається вам дивовижною та незвичною, – сказав він своїм супутникам. – Але тут насправді нема на що дивитися. Все це є досить звичним та нормальним. Багато масонських лож мають точнісінько такі самі камери.

– Але це не масонська ложа! – огризнувся Андерсон. – Це Капітолій Сполучених Штатів, і мені хотілося б знати, якого біса ця кімната з'явилася в моїй будівлі?!

– Інколи масони облаштовують такі кімнати для медитації у своїх офісах чи приватних помешканнях. Нічого дивного в цьому немає. – Ленгдон знав одного кардіохірурга з Бостона, який перетворив комірчину у своєму офісі на кімнату роздумів, щоби мати змогу поміркувати над тлінністю буття перед тим, як піти до операційної.

На обличчі Сато з'явилася тривога.

– Кажете, Пітер Соломон приходять сюди для того, щоб медитувати про смерть?

– Узагалі-то, я не знаю, – щиро зізнався Ленгдон. – Може, він створив тут святилище для своїх братів-масонів, які працюють у цьому ж будинку, щоб дати їм духовний притулок від хаосу матеріального світу, місце, де впливовий законодавець зможе віддатися роздумам, перед тим як приймати закони, що змінять життя його співвітчизників.

– Як зворушливо, – саркастично зауважила Сато. – Але чомусь мені здається, що в американців можуть виникнути великі проблеми, якщо їхні політичні лідери молитимуться в комірчинах з косами та людськими черепами.

«Не варто про це турбуватися», – подумав Ленгдон, уявивши, настільки кращим став би світ, якби лідери знаходили час поміркувати над невідворотністю смерті, перш ніж кидати країну у вир війни.

Сато рішуче стиснула губи і ретельно обдивилася всі чотири кутки кімнати, слабо освітленої ліхтарем.

– Тут мусить бути щось іще, окрім людських кісток і тарілочок із хімікатами, професоре. Хтось привіз вас із Кембриджа до Вашингтона, щоб ви потрапили до саме цієї кімнати.

Ленгдон інстинктивно притиснув до себе сумку, і досі не уявляючи, який стосунок має отой маленький пакунок до цієї кімнати.

– Перепрошую, пані, але я не бачу в цій кімнаті нічого незвичного. – Ленгдон сподівався, що, може, зараз, вони нарешті візьмуться за пошуки Пітера.

Ліхтарик Андерсона знову замерехтів, Сато різко повернулася до шефа і роздратовано кинула, виявляючи свій нелегкий характер:

– Невже так важко здогадатися, заради Бога! – Вона різко засунула руку в кишеню і витягнула звідти запальничку. Крутнувши великим пальцем коліщатко, вона простягнула руку і піднесла вогонь до єдиної свічки в кімнаті. Гнотик зашипів і загорівся, кинувши примарне світло на тісну кімнату. На кам'яних стінах загойдалися довгасті

тіні. Нарешті полум'я розгорілося – і перед ними відкрилася неочікувана картина.

– Погляньте! – вигукнув Андерсон, простягнувши руку.

У мерехтливому світлі на задній стіні вони побачили вицвіле графіті: сім великих літер.

VITRIOL

– Слово якесь дивне, – мовила Сато, вдивляючись у літери, на які свічка кинула моторошну тінь у формі людського черепа.

– Узагалі-то, це аббревіатура, – пояснив Ленґдон. – Її пишуть на задніх стінках більшості подібних комірчин – це стенографічний запис медитативної масонської мантри: *Visite Interiora Terrae, Rectificando Invenies Occultum Lapidem*.

Уперше в погляді Сато з'явилося щось віддалено схоже на повагу до професора.

– А що це означає?

– Побувай у земних глибинах і через очищення знайди схований камінь.

Тепер у погляді Сато з'явилася гостра зацікавленість.

– А чи не має цей схований камінь якогось стосунку до схованої піраміди?

Ленґдон знизав плечима, не бажаючи захочувати таке порівняння.

– Ті, кому подобається фантазувати на тему схованих у Вашингтоні пірамід, дійсно скажуть вам, що під *occultum lapidem* йдеться про кам'яну піраміду. Інші ж запевнятимуть, що це посилання на філософський камінь, тобто речовину, яка, на думку алхіміків, могла дати їм вічне життя або обернути свинець на золото. А ще інші твердитимуть, що під цим розуміють Святу Святих – потаємну кам'яну камеру в підвалі Великого Храму. Дехто каже, що для християн це є натяком на сховані повчання Святого Петра, бо *Petrus* означає «камінь». Кожна езотерична школа по-своєму інтерпретує слово «камінь», але в кожному разі цей *occultum lapidem* є джерелом могутності та просвіти.

Андерсон прокашлявся:

– А чи міг Соломон збрехати цьому типові? Сказав, ніби тут щось є, а насправді тут нічого немає.

У Ленґдона теж з'явилася така думка.

Раптом полум'я свічки замерехтіло, наче під подувом протягу. На якусь мить воно потьмяніло, але не згасло і знову яскраво запалало.

– Дивно, – мовив Андерсон. – Сподіваюся, ніхто не зачинив дверей нагорі. – Він вийшов з кімнати у темряву коридору і гукнув: – Агов!

Та Ленґдон майже не помітив відсутності шефа, бо його погляд раптом упав на задню стіну. «Що то було?»

– Ви бачили? – спитала Сато, з не меншою тривогою уп'явшись поглядом у стіну.

Ленґдон кивнув, і його пульс пришвидшився. «Що ж це я щойно побачив?»

Мить тому на задній стіні наче щось замерехтіло, немов крізь неї пройшли хвилики енергії.

Андерсон повернувся до кімнати.

– Там нікого немає.

Тільки-но він увійшов, як задня стіна знову затремтіла.

– Ну ні фіґа собі! – вигукнув він, відстрибуючи назад.

Усі троє на мить приголомшено замовкли, витріщаючись на задню стіну. По спині у Ленґдона знову війнув холодок, коли він збагнув, що саме вони зараз побачили. Він обережно простягнув руку, і його пучки торкнулися поверхні камери.

– Це не стіна, – сказав він. Андерсон і Сато підійшли ближче і почали уважно придивлятися. – Це брезент.

– Але ж він гойднувся, – швидко зауважила Сато.

«Так, але якось дивно гойднувся». Ленґдон уважніше придивився до поверхні. Вона якось дуже дивно відбивала світло свічки, бо брезент щойно гойднувся і залишив межі кімнати, пройшовши крізь площину задньої стіни.

Професор обережно – дуже обережно, – випрямивши пальці, натиснув на брезент. І одразу ж спантеличено відсмикнув руку. «Там отвір!»

– Відкиньте брезент, – наказала Сато.

Серце Ленґдона несамовито закалатало. Він знову простягнув руку, вхопив край покривала і відтягнув його вбік. І, не ймучи віри власним очам, витріщився на те, що було за ширмою. «Господи милосердний!»

Сато й Андерсон остовпіло вдивлялися в отвір у задній стіні.

Нарешті Сато озвалася:

– Схоже, ми знайшли нашу піраміду.

РОЗДІЛ 39

Роберт Ленґдон дивився на отвір у задній стіні камери. За брезентовою ширмою виднівся правильний квадрат зі стороною приблизно три фути завдовжки, що, вочевидь, утворився внаслідок того, що хтось вибрав кілька рядів цегли. На якусь мить в темряві Ленґдонові здалося, що це хід, котрий веде до суміжної кімнати.

Але тепер він переконався, що це не так.

Отвір лише заглиблювався на кілька футів у стіну – і все. Схоже на грубо витесану полицку заглиблення нагадало Ленґдону музейну нішу для статуетки. За аналогією з музейною ця ніша теж містила один маленький предмет.

То був суцільний шматок карбованого граніту приблизно дев'ять дюймів заввишки. Його гладенька поверхня елегантно виблискувала у світлі свічки.

Ленґдон і гадки не мав, навіщо тут цей предмет. «Кам'яна піраміда?»

– З вашого здивованого вигляду, – самовдоволено мовила Сато, – я роблю висновок, що цей предмет не є типовим для інтер'єру кімнати для роздумів.

Ленґдон кивнув.

– То, може, ви тепер переглянете своє ставлення до легенди про те, що тут, у Вашингтоні, сховано масонську піраміду? – У її голосі почулися чванькуваті нотки.

– Пані, – швидко відказав Ленґдон. – Ця маленька піраміда – не масонська.

– Отже, це простий збіг обставин, що ми знайшли в глибинах Капітолію піраміду, сховану в потаємній камері, що належить лідерові масонів?

Ленґдон протер очі і спробував мислити чітко.

– Пані, ця піраміда жодним чином не нагадує той міф. Масонська піраміда описується величезною, з вершечком зі щирого золота.

Окрім того, Ленґдон завважив, що ця маленька пірамідка з пласким вершечком не є навіть справжньою пірамідою. Безверха піраміда є абсолютно іншим символом. Відома під назвою «незавершена піраміда», вона є символічним нагадуванням про те, що підняття людини до вершин свого істинного потенціалу завжди означає нескінченне самовдосконалення, незавершений процес. Мало хто про це здогадувався, але цей символ був найпоширенішим у світі. Понад двадцять мільярдів друкованих зображень. Прикрашаючи кожную однодоларову купюру, що була в обігу, «незавершена піраміда» терпляче чекала на свій горішній камінь, що витав над нею вгорі як символ ще не завершеної історичної місії, роботи, котру ще належить виконати як усій країні, так і кожному її громадянину.

– Зніміть її, – наказала Сато шефу поліції, кивнувши на піраміду. – Я хочу поглянути на неї зблизька. – І японка почала розчищати на столі місце, безцеремонно відсунувши убік череп та схрещені кістки.

У Ленґдона з'явилося відчуття, що вони звичайнісінькі грабіжники могил, які плюндрують чиюсь усипальницю.

Андерсон обійшов Ленґдона, нахилився і, простягнувши руки до ніші, стиснув піраміду своїми великими долонями. А потім, стоячи під незручним кутом, насилу підняв її і, посунувши до себе, одразу ж із глухим стуком гепнув на стіл. І відразу ж відійшов, даючи змогу Сато придивитися до знахідки.

Директор присунула свічку ближче до піраміди і почала уважно придивлятися до її полірованої поверхні. Вона повільно провела по ній пальцями, вивчила кожен дюйм плаского вершечка, а опісля – грані. Потім обмацала піраміду ззаду – і розчаровано насупилася.

– Професоре, якось ви сказали, що масонську піраміду споруджено для того, щоб приховати секретну інформацію.

– Так, про це йдеться в легенді.

– Отже, гіпотетично кажучи, якщо викрадач Пітера вважав, що це і є масонська піраміда, то він, відповідно впевнений, що в ній криється могутня інформація.

Ленґдон роздратовано кивнув, бо йому вже обридло товкти воду в ступі.

– Так. Одначе якби цей псих і справді знайшов цю інформацію, то навряд чи зміг би її прочитати. Згідно з легендою, вміст піраміди зашифрований і розшифрувати його зможуть лише гідні.

– Прошу?

Роздратування Ленґдона зростало, але тон залишався спокійним.

– Міфічні скарби завжди захищені випробуванням на гідність тих, кому судилося їх знайти. Якщо ви пам'ятаєте, в легенді камінь віддав меч лише Артуру, бо той був духовно готовий користуватися його дивовижною міццю. Легенда про масонську піраміду спирається на ту саму ідею. У даному випадку скарбом є інформація, і вона, здогадно, написана зашифрованою мовою – містичною мовою втрачених слів, відомою лише гідним.

На вустах японки з'явилася слабка посмішка.

– Цим і можна пояснити, чому саме вас викликали сьогодні сюди.

– Не зрозумів?

Сато поволі обернула піраміду навколо осі на сто вісімдесят градусів. Її грань заблищала у світлі свічки.

Роберт Ленґдон спантеличено дивився на камінь.

– Виходить, хтось вважає вас гідним, – промовила Сато.

РОЗДІЛ 40

«Чому ж Триш немає так довго? – Кетрін Соломон уже вкотре поглянула на годинник. Вона забула попередити лікаря Абадона про химерну подорож у темряві, яку йому доведеться здійснити, щоб потрапити до лабораторії, але не думала, що це забере у нього так багато часу. – Вони вже мали б прийти».

Кетрін підійшла до виходу, відчинила важкі, оббиті свинцем двері, і визирнула в чорну порожнечу. Але нічого там не почула.

– Триш? – гукнула вона, і темрява проковтнула її голос.

Тиша.

Вона спантеличено зачинила двері, витягнула свій стільниковий телефон і подзвонила охоронцеві у вестибюль.

– Це Кетрін. А Триш там?

– Ні, пані, – відповів охоронець. – Вона та ваш гість пішли до вас приблизно десять хвилин тому.

– Невже? Але я непевна, що вони добралися до блоку номер п'ять.

– Стривайте, я перевірю. – Кетрін почула, як охоронець заклацав клавіатурою свого комп'ютера. – Маєте рацію. Згідно з даними картки міс Дюн вона ще не відмикала дверей блоку номер п'ять. Приблизно вісім хвилин тому вона здійснила незапланований вхід до... до блоку номер три. Це остання інформація з її картки. Гадаю, дорогою до лабораторії вона вирішила влаштувати гостю невеличку екскурсію.

Кетрін спохмурніла. «Вочевидь, так воно і є». Ця звістка дещо здивувала її, але принаймні Кетрін знала, що Триш надовго не затримається в Мокрому блоці, бо там жахливий сморід.

– Дякую. Мій брат ще не з'явився?

– Ні, пані, ще нема.

– Дякую.

Кетрін поклала трубку, і її серце раптом кольнула тривога. Від цього бентежного відчуття вона на мить заціпеніла і задумалася. Це була та сама тривога, яку вона відчула, коли зайшла до будинку лікаря Абадона. Однак тоді її жіноча інтуїція схилила, і опісля було страшенно незручно перед господарем будинку.

«Все це дурниці», – заспокоювала сама себе Кетрін.

РОЗДІЛ 41

Роберт Ленгдон уважно оглянув піраміду. «Не може бути».

– Давня кодована мова, – сказала Сато, не підводячи очей. – Скажіть мені, що це означає?

На щойно повернутій до них грані піраміди виднілася вервечка з шістнадцяти символів, чітко викарбуваних на гладенькій поверхні.

Андерсон, стоячи біля професора, аж рот від подиву роззявив, шокований побаченням. Шеф безпеки мав такий вигляд, наче щойно перед ним з'явилася якась загадкова клавішна панель.

– Професоре! – озвалася Сато. – Мені здається, ви в змозі це прочитати.

Ленгдон різко обернувся до неї.

– А чому вам так здається?

– Тому що сюди доставили саме вас, професоре. Саме вас для цього обрали. Цей напис схожий на якийсь код, і, зважаючи на вашу репутацію, для мене є очевидним, що вас викликали сюди для того, щоб його розшифрувати.

Ленгдон мусив визнати, що після пригод у Парижі та Римі йому надходив безперервний

потік запрошень розкодувати декотрі з найзнаменитіших в історії нерозшифрованих кодів: фестський диск, шифр Дорабелли та загадковий манускрипт Войнича.

Сато пробігла пальцями по напису.

– Скажіть мені значення цих зображень.

«Це не зображення, – подумки заперечив Ленгдон. – Це символи». Цю мову він упізнав миттєво. Шифрована мова сімнадцятого сторіччя. Ленгдон прекрасно знав, як її розкодувати.

– Пані, – сказав він. – Ця піраміда є приватною власністю Пітера.

– Приватна чи не приватна, але якщо вас привезли сюди, у Вашингтон, саме через цей шифр, то я не залишаю вам вибору в цій справі. Мені потрібно знати, що тут написано.

Раптом гучно запищав смартфон Сато; вона рвучко висмикнула його з кишені і кілька секунд роздивлялася прийняте повідомлення. Ленгдон чимало здивувався, що мобільний зв'язок у Капітолії сягав таких глибин.

Сато невдоволено буркнула і якимось дивно поглянула на Ленгдона.

– Шефе Андерсон, – мовила вона, обертаючись до начальника охорони. – Кілька слів наодинці, якщо можна. – Директор кивнула Андерсонові йти за нею, і вони зникли в непроглядно темному коридорі, залишивши Ленгдона на самоті у мерехтливому світлі свічки, що горіла в Пітеровій кімнаті роздумів.

Шефу Андерсону почало здаватися, що ця ніч ніколи не скінчиться. «Відрізана рука в моїй ротонді? Усипальниця в моєму підземеллі?» На цьому тлі гра за участю «Червоношкірих» почала здаватися незначущою та дріб'язковою.

Вийшовши слідком за Сато у темний коридор, Андерсон увімкнув ліхтарик. Промінь уже ослаб, але то було краще, ніж нічого. Сато відвела шефа на кілька ярдів по коридору, щоб їх не чув Ленгдон.

– Погляньте на це, – прошепотіла вона, подаючи Андерсонові свій «Блекбері».

Той узяв смартфон і примружився на освітлений дисплей. На ньому виднілося чорно-біле зображення: рентгенівський знімок професорової сумки, який Андерсон наказав своїм підлеглим знайти і надіслати директорці. Як і на всіх рентгенівських знімках, предмети з найбільшою щільністю були найяскравішими. І в сумці Ленгдона один такий предмет затьмарював решту. Вочевидь, надзвичайно щільний, цей об'єкт виблискував яскравим діамантом у темній мішанині решти професорових манаток. Його обриси неможливо було сплутати ні з чим іншим.

«І він увесь вечір носив оце у своїй сумці?» Андерсон здивовано поглянув на Сато.

– А чому ж Ленгдон про це нічого не сказав?

– До біса цікаве запитання, – прошепотіла Сато.

– Ця конфігурація... ні, це не випадковість.

– Так, не випадковість, – в голосі Сато почулася лютя. – Навряд чи.

Раптом увагу Андерсона привернуло якесь шарудіння в коридорі. Він перелякано

посвітив у темряву проходу. Згасаючий промінь освітив лише безлюдний коридор із низкою прочинених дверей.

– Агов! – гукнув він. – Хто там?

Тиша.

Сато здивовано поглянула на нього, бо, вочевидь, сама не почула нічого.

Андерсон іще на мить прислухався, а потім вирішив, що то йому наверхлося. «Треба звідси вшиватися».

Залишившись сам-один в камері з палаючою свічкою, Ленґдон пробіг пальцями по гострих краях викарбуваних у піраміді символів. Йому було дуже цікаво, про що ж ішлося в цьому написі, але він більше не збирався втручатися у приватне життя Пітера Соломона, бо вони й так удерлися недозволено далеко. «І взагалі – навіщо тому схибленому психові ця маленька піраміда?»

– Професоре, у нас проблема, – гучно заявила Сато, з'являючись позаду нього. – Я щойно отримала інформацію, і мені набридли ваші брехні.

Ленґдон обернувся і побачив, що до нього рішучим кроком наближається директорка відділу безпеки ЦРУ, тримаючи в руках смартфон. Її очі палали люттю. Професор остовпіло поглянув на Андерсона, сподіваючись на його підтримку, але шеф став на одвірку насторожі, і вираз його обличчя не провіщав нічого доброго. Сато зупинилася перед Ленґдоном і тицьнула смартфоном йому в обличчя.

Отетерілий професор поглянув на екран, на якому виднілося чорно-біле фото, схоже на негатив. Зображення являло собою мішанину різних предметів, один з яких яскраво виділявся на їхньому фоні. Він лежав під досить гострим кутом і розташовувався не в центрі, але було чітко видно, що то маленька гостра піраміда.

«Маленька піраміда?» Ленґдон поглянув на Сато.

– Що це?

Здавалося, його запитання ще більше розлютило японку.

– Придурюєтеся, що не знаєте, еге ж?

Ленґдонові урвався терпець.

– Нічого я не придурююся! Я ніколи в житті цього не бачив!

– Брехня! – відрізала Сато, і її голос гострим ножем пронизав вологе повітря. – Ви носили це у своїй сумці всю ніч!

– Я... – почав був Ленґдон, але завмер на півслові. Він поволі перевів погляд на сумку, що висіла на його плечі. А потім він знову поглянув на екран смартфона. «О Господи... та це ж пакунок!» Він пильніше придивився до зображення. І тепер побачив примарні обриси куба, що слугував футляром для піраміди. Приголомшений Ленґдон збагнув, що перед ним рентгенівський знімок його сумки... і загадкового кубоподібного пакунка, який дав йому Пітер. Насправді цей куб являв собою порожню коробку, в якій лежала пірамідка.

Ленґдон хотів було щось сказати, але не зміг. Неначе все повітря вийшло у нього з легенів – і його блискавкою вдарила нова здогадка.

Проста. Зрозуміла. І страшна.

«Боже милосердний». Він поглянув на усічену піраміду на столі. Її вершина була пласкою – маленький квадрат, що символічно очікував своєї завершальної деталі. Деталі, що перетворить її з «незавершеної піраміди» на «істинну піраміду».

Тепер Ленґдон зрозумів, що та маленька пірамідка, яку він з собою носив, насправді була не пірамідою. «Вона була її горішнім каменем». Цієї миті він збагнув, чому тільки він зможе відкрити таємниці цієї піраміди.

«Бо у мене завершальна деталь. І вона й справді... являє собою талісман».

Коли Пітер сказав Ленґдонові, що в пакунку – талісман, то Ленґдон розсміявся. Тепер він зрозумів, що його друг мав рацію. Цей маленький завершальний камінь і справді був талісманом, але не магічним... а більш древнім його різновидом. Задовго до того, як слово «талісман» набуло магічного забарвлення, воно мало інше значення – «завершення», і походило від грецького *telesma*, що означало «повний, завершений». Талісманом міг бути який завгодно предмет чи ідея, котрі доповнювали щось інше і робили його цілісним. «То був остаточний елемент». У символічному значенні завершальний камінь і був талісманом, який перетворював незавершену піраміду на символ довершеної бездоганності.

Раптом Ленґдона осяяло, і перед ним відкрилася одна дивовижна істина: за винятком розміру, кам'яна піраміда в Пітеровій кімнаті роздумів стала потроху перетворюватися на віддалену подобу легендарної масонської піраміди.

Судячи з яскравості, з якою маленька піраміда висвітилася на знімку, її було зроблено з металу, дуже щільного металу. Він не міг знати, чи то щире золото, чи щось інше. І не міг дозволити своїй уяві вводити його в оману. «Ця пірамідка надто маленька. Код – надто простий. Тому... все це – міф, і не більше, заради всього святого!»

А Сато з нього очей не зводила.

– Ви начебто розумна й талановита людина, професоре, але сьогодні ви пішли на нерозумний крок. Вирішили брехати директорові внутрішньої розвідки. Навмисне перешкоджали слідству, яке здійснювало ЦРУ.

– Я зможу це пояснити, якщо ви надасте мені можливість.

– Пояснюватимете у штаб-квартирі ЦРУ. А зараз я беру вас під арешт.

Ленґдон заціпенів.

– Облиште жарти. Це несерйозно.

– Дуже серйозно. Я чітко пояснила вам, що цієї ночі на карту поставлено все, а ви не пішли мені назустріч. Настійно рекомендую вам задуматися над поясненням напису на цій піраміді, щоб на момент нашого повернення до штаб-квартири... – Вона підняла свій «Блекбері» і великим планом сфотографувала викарбувані на піраміді символи. – ...На момент нашого повернення до штаб-квартири мої фахівці вже були в курсі справи.

Ленґдон розтулив був рота, щоб заперечити, але Сато вже обернулася до Андерсона, що стояв на порозі.

– Шефе, – сказала вона, – покладіть цю піраміду Ленґдонові в сумку і несіть. А я подбаю, щоб містера Ленґдона взяли під варту. Ваш пістолет, будь ласка.

Із кам'яним лицем Андерсон увійшов до камери, розстібуючи свою кобуру-оперативку. А потім віддав пістолет Сато, яка відразу ж націлила його на Ленґдона.

Професор очманіло витріщився на неї, неначе все це йому наснилося. «Ні, цього не може бути».

Та Андерсон підійшов до Ленґдона і зняв сумку з його плеча, поніс її до стола і поставив на стілець. Розстебнувши зіпер, він розсунув краї сумки, взяв зі стола важку кам'яну піраміду і поклав усередину, поруч із пірамідкою та рештою професорових речей.

Раптом у коридорі почулося шарудіння. В одвірку матеріалізувався темний силует якогось чоловіка. Він кинувся у камеру, швидко наближаючись до Андерсона ззаду. Шеф охорони так і не встиг його помітити. Мить – і незнайомиць штовхнув Андерсона плечем у спину. Шефа кинуло вперед, він тріснувся головою об край ніші, а потім упав на стіл, навсібіч розкидавши кості та інші речі. Пісковий годинник розбився об підлогу. Свічка теж впала додолу, але не згасла.

Швидко зорієнтувавшись у цьому несподіваному хаосі, Сато крутнулася і підняла пістолет, але нападник ухопив із долівки людську стегнову кістку, розмахнувся і торохнув нею японку по плечу. Сато скрикнула від болю, різко подалася назад і впустила пістолет. Незнайомець ударом ноги відкинув його геть, а потім прудко підскочив до Ленґдона. Чоловік виявився високим та струнким афроамериканцем, якого Ленґдон ніколи в житті не бачив.

– Хапайте піраміду! – скомандував він. – За мною – мерщій!

РОЗДІЛ 42

Афроамериканець, що вів Ленґдона підземним лабіринтом Капітолію, безперечно, був людиною з владних кіл. Окрім того, що цей чоловік безпомилково знаходив шлях боковими коридорами, повз віддалені кімнати, він ще й мав при собі в'язку ключів, якими відмикав кожні замкнені двері, що траплялися на їхньому шляху.

Ленґдон поспішав услід за чоловіком, хутко піднімаючись якимись невідомими сходами. Коли вони вибралися нагору, професор нарешті відчув, що шкіряний ремінь його сумки добряче натер плече. Кам'яна піраміда була дуже важкою, і він боявся, що ремінь не витримає.

Події останніх кількох хвилин проминули всупереч всякій логіці, і Ленґдон спіймав себе на тому, що ним рухають тепер лише інстинкти. Спинним мозком він відчував, що може довіряти цьому незнайомцеві, бо той не лише врятував його від арешту, а й без вагань вдався до рішучих та небезпечних дій, щоб захистити загадкову піраміду Пітера Соломона. «Що ж це за піраміда така?» Мотиви цього чоловіка залишалися загадкою, однак Ленґдон краєм ока побачив знайоме мерехтіння золота на руці свого рятівника. То був масонський перстень з двоголовим феніксом і числом 33. Цей чоловік та Пітер Соломон були більше, ніж вірними друзями. Вони були братами-масонами найвищого ступеня.

Ленґдон прослідував за афроамериканцем до верхнього майданчика сходів, а потім вони у непозначені двері вийшли до службового коридору. Пробігши повз коробки та мішки

зі сміттям, вони різко звернули вбік і через службові двері несподівано вскочили до якогось дивовижного світу – то було приміщення з м'якими сидіннями, схоже на кінозал. Незнайомець провів Ленґдона боковим проходом між кріслами, потім вони, пройшовши у парадні двері, опинилися у великому світлому атріумі. Ленґдон второпав, що вони потрапили до гостьового центру, через який він сьогодні ввечері увійшов до Капітолію.

На жаль, окрім них там був і поліцейський з капітолійської охорони.

Зійшовшись, всі троє зупинилися і повитріщалися один на одного. Ленґдон упізнав молодого поліцейського-латиноамериканця, котрий цього вечора сканував його сумку.

– Полісмене Нуньєс, – сказав афроамериканець. – Ані слова! Йдіть за мною.

Охоронець збентежився, але виконав наказ без зайвих запитань.

«Що ж це за чоловік?»

Вони утрюх поквапилися до південно-східного рогу гостьового центру й увійшли до маленького фойє, де виднілися масивні двері, заблоковані оранжевими стовпчиками. Самі двері були запечатані липкою стрічкою – вочевидь, щоби до гостьового центру потрапляло менше пилу ззовні. Афроамериканець простягнув руку і відідрав стрічку. А потім понишпорив у в'язці ключів і сказав охоронцеві:

– Наш приятель, шеф Андерсон, зараз у підземеллі. Можливо, він поранений. Вам спало на думку перевірити, чи все там гаразд.

– Слухаю, сер. – Нуньєс був спантеличений не менше, ніж стривожений.

– А найголовніше – ви нас не бачили. – Чоловік знайшов ключ, зняв його із в'язки і відімкнув важкий дверний засув. Рвучко відчинивши двері, він кинув ключ охоронцеві. – Замкніть за нами двері. Приліпіть стрічку назад якомога ретельніше. Сховайте ключ у кишеню і нічого не кажіть. Навіть шефу. Зрозуміло, полісмене Нуньєс?

Охоронець глянув на ключ так, неначе йому щойно ввірили коштовний камінь.

– Зрозуміло, сер.

Чоловік поспішив у двері, і Ленґдон подався слідком. Охоронець замкнув за ними важкий засув, і Ленґдон почув, як Нуньєс приліплює стрічку на місце.

– Професоре Ленґдон, – звернувся до нього чоловік, коли вони швидко крокували сучасним коридором, будівництво якого ще не завершилося. – Мене звуть Ворен Беламі. Пітер Соломон – мій найкращий друг.

Ленґдон кинув на статечного афроамериканця здивований погляд. «Так оце – Ворен Беламі?» Ленґдон ніколи не зустрічався з Архітектором Капітолію, але його ім'я, безперечно, знав.

– Пітер про вас дуже високої думки, – мовив Беламі, – і мені дуже шкода, що нам довелося познайомитися за таких жахливих обставин.

– Пітер потрапив у страшну біду. Його руку...

– Я знаю, – похмуро перервав його Беламі. – Боюся, що це навіть не половина страшної правди.

Вони дійшли до кінця освітленої частини коридору, і прохід різко звернув ліворуч. Решта коридору, куди б він не вів, була непроглядно темною.

– Стривайте, – сказав Беламі і зник у електрощитовій, з якої в темну частину коридору зміїлися товсті кабелі високої напруги. Ленґдон почекав, поки Архітектор нишпорив всередині. Нарешті Беламі, вочевидь, знайшов перемикач, через який живилися струмом подовжувальні кабелі, бо в темному коридорі, яким пролягав їхній маршрут, раптом спалахнуло світло.

Ленґдон тільки й зміг, що спантеличено витріщитися.

Вашинґтон, округ Колумбія, – як і Рим – був містом з мереживом потайних проходів та підземних тунелів. І прохід, що зараз відкрився перед ними, нагадав Ленґдонові тунель Il Passetto, що сполучав Ватикан із замком Святого Янгола. Довгий. Темний. Вузький. Однак цей прохід, на відміну від древнього тунеля, був сучасний і ще недобудований. Він являв собою довгий будівельний майданчик. Настільки довгий і вузький, що, здавалося, закінчувався вдалині глухим кутом. Єдиним джерелом світла була низка підвішених на чималій відстані одна від одної будівельних ламп, чиєї потужності вистачало не набагато більше, ніж просто підкреслювати неймовірну довжину тунеля.

А Беламі вже увійшов до проходу.

– Йдіть за мною. І дивіться під ноги.

І Ленґдон пішов слід у слід за Архітектором, дивуючись, куди ж веде цей тунель.

А цієї самої миті Малах вийшов із блоку номер три і швидко покрокував безлюдним коридором Центру техпідтримки до блоку номер п'ять. У руці він стискав картку Триш і тихо шепотів: «Нуль вісім, нуль чотири».

У його голові крутилася ще одна думка. Малах щойно отримав термінове повідомлення з будівлі Капітолію. «Мій підопічний зіткнувся з непередбаченими труднощами». Та навіть попри це, новини були оптимістичними: Роберт Ленґдон мав тепер і піраміду, і горішній камінь. Усе трапилось не зовсім так, як передбачалося, але всі головні деталі тепер ставали на свої місця. Неначе сама доля визначала сьогоднішні події, невпинно ведучи Малаха до перемоги.

РОЗДІЛ 43

Вони мовчки йшли довгим тунелем. Ленґдон намагався устигати за Вореном Беламі, що поспішав швидкою енергійною ходою. Здавалося, в Архітекторові Капітолію перемогло бажання максимально збільшити відстань між Сато та кам'яною пірамідою, аніж розповісти Ленґдону про те, що відбувалося, з чого професор виснував, що в дійсності справи набагато серйозніші, аніж він уявляв.

«ЦРУ? Архітектор Капітолію? Два масони тридцять третього ступеня?»

Повітря прорізав верескливий сигнал стільникового телефону Ленґдона. Він витяг його з кишені куртки і, вагаючись, видихнув:

– Слухаю?

Йому відповів уже знайомий моторошний шепіт.

– Професоре, мені повідомили, що у вас неочікуваний компаньйон.

Ленґдон відчув на спині крижаний холодок.

– Де Пітер, чорт вас забирай?! – гаркнув він, і його голос розкотистою луною пробігся тісним тунелем. Ворен Беламі занепокоєно озирнувся і махнув рукою Ленґдонові, щоб той не стишував ходу.

– Не хвилюйтеся, – відповів голос. – Як я вже вам казав, Пітер там, де треба, і він у безпеці.

– Та ви ж відрізали йому руку, трясця вашій матері! Йому потрібен лікар!

– Йому потрібен священик, – відповів незнайомиць. – Але ви можете його врятувати. Якщо зробите те, що я вам скажу, то Пітер житиме. Даю слово.

– Слово безумця не важить для мене нічого.

– Безумця? Професоре, ви мали оцінити належним чином ту побожну повагу, з якою я дотримався сьогодні древніх протоколів. «Таємнича рука» вивела вас до порталу – піраміди, що має здатність розкрити древню мудрість. Я знаю, що зараз ця піраміда у вас.

– Ви гадаєте, що це масонська піраміда? – саркастично спитав Ленґдон. – Та це ж просто уламок каменю, і не більше.

Потойбіч лінії запала тиша.

– Містере Ленґдон, ви надто розумні, щоб клеїти дурня. Ви прекрасно розумієте, що сьогодні знайшли. Ви знайшли кам'яну піраміду, сховану впливовим масоном у центрі Вашингтона.

– Ви ганяєтеся за міфом! Що б не сказав вам Пітер, він сказав це від страху. Легенда про масонську піраміду – фікція. Масони ніколи не будували ніякої піраміди для збереження таємної мудрості. І навіть якщо вони її збудували, то оця піраміда є надто малою, щоб бути тим, що ви шукаєте.

Співрозмовник захихикав.

– Бачу, що Пітер дійсно розповів вам дуже мало. Втім, містере Ленґдон, вірите ви в ту піраміду, якою зараз володієте, чи не вірите, але вам усе одно доведеться робити так, як я скажу. Мені добре відомо, що на тій піраміді, яку ви зараз несете, викарбувано закодований напис. Ви розкодуєте його мені. І лише тоді – і тільки тоді – я поверну вам Пітера Соломона.

– Можете думати про цей напис все що завгодно, – відказав Ленґдон, – але він не містить древньої мудрості.

– Звісно, що ні, – погодився співрозмовник. – Ця таємнича мудрість є глибинним поняттям, тож її не вмістити на одному боці маленької кам'яної піраміди.

Ця відповідь заскочила Ленґдона зненацька.

– Але якщо цей викарбуваний напис не має стосунку до древньої мудрості, отже, ця піраміда не є масонською. Бо легенда каже, що масонську піраміду створили саме для захисту древніх таємниць.

Голос співрозмовника набув улесливої інтонації.

– Містере Ленґдон, масонська піраміда і справді створювалася для збереження древніх таємниць, але в ній є одна хитрість, якої ви ще не збагнули. Хіба Пітер ніколи вам не розповідав? Сила масонської піраміди – не в тім, що вона сама відкриває ці таємниці. А в тому, що вона відкриває потаємне місце, де ці таємниці сховані.

Ленґдон замислився.

– Розшифруйте напис, – вів далі голос, – і дізнаєтеся про схованку, де зберігається найбільший скарб людства. – Незнайомець захихикав. – Не довірив вам Пітер цей скарб, професоре, не довірив.

Ленґдон різко зупинився.

– Стривайте. Ви хочете сказати, що ця піраміда є... мапою?

Беламі теж різко зупинився, і на його обличчі відбилися потрясіння й тривога. Співрозмовник Ленґдона зачепив його за живе.

«Піраміда є мапою».

– Цю мапу, – прошепотів незнайомець, – або ж піраміду, портал – називайте її, як хочете, – було створено дуже давно для того, щоб схованку з древніми таємницями не забули, щоб вона ніколи не була втрачена назавжди.

– Рядок із шістнадцяти символів не дуже схожий на мапу.

– Зовнішність може бути оманливою, професоре. Та хай там що, лише ви маєте змогу прочитати той напис.

– Ви помиляєтеся, – відрізав Ленґдон, викликаючи в уяві простенький шифр. – Цей напис здатен розгадати будь-хто. Він не дуже складний.

– Маю підозру, що в цій піраміді є набагато більше, ніж видається на перший погляд. Утім, ви єдиний власник горішнього каменя.

Ленґдон уявив собі камінь, який він ніс у сумці. Порядок із хаосу? Він уже не знав, кому вірити, а кам'яна піраміда в сумці наче ставала дедалі важчою з кожним кроком.

Малах притис телефон до вуха, з насолодою прислухаючись до стривоженого дихання Ленґдона на протилежному боці.

– Зараз я маю зробити одну невеличку справу, професоре. Вам теж є чим зайнятися. Зателефонуйте мені, як тільки розкодуєте мапу. Ми підемо разом до схованки і здійснимо обмін. Життя Пітера – на мудрість усіх часів.

– Я нічого не зроблю, – заявив Ленґдон. – А надто без доказу того, що Пітер і досі живий.

– Раджу вам не випробовувати моє терпіння. Ви маленький гвинтик у великій машині. Якщо ви мене не послухаєтеся, Пітер помре. Це я вам обіцяю.

– Наскільки я розумію, Пітер уже помер.

– Та ні – живий-живісінький, але страшенно потребує вашої допомоги, професоре.

– Що насправді вам потрібно? – заволав Ленґдон у телефон.

Малах помовчав, а потім відповів:

– Багато людей шукали древні таємниці й сперечалися з приводу їхньої сили. А я сьогодні доведу, що ці таємниці існують насправді.

Ленґдон мовчав.

– Пропоную вам негайно братися до роботи з мапою, – сказав Малах. – Ця інформація потрібна мені сьогодні.

– Сьогодні? Але вже дев'ята вечора!

– Саме так. Tempus fugit – час спливає.

РОЗДІЛ 44

Редактор журналу «Нью-Йорк» Джонас Фаукман саме вимикав світло у своєму мангеттенському офісі, коли задзвонив його телефон. Він і не збирався відповідати о такій пізній годині, тобто не збирався, поки не поглянув на дисплей телефону. «Не інакше, як щось цікаве», – подумав він, простягнувши руку до слухавки.

– А ми хіба й досі вас друкуємо? – напівжартома спитав Фаукман.

– Джонасе! – у голосі Ленґдона бриніло занепокоєння. – Дякувати Богу, ти ще на роботі. Мені потрібна твоя допомога.

Настрій редактора одразу ж поліпшився.

– Хочеш дати матеріал, щоб я його відредагував, Роберте?

– Ні, мені потрібна інформація. Минулого року я познайомив тебе з науковцем на ім'я Кетрін Соломон, сестрою Пітера Соломона, пам'ятаєш?

Фаукман спохмурнів. «Матеріалу не буде».

– Вона шукала видавця для своєї книги з ноетичної науки. Пам'ятаєш її?

Фаукман закотив очі.

– Звісно, пам'ятаю. Мільйон подяк тобі за те знайомство. Вона не лише не дала мені прочитати результати її досліджень, а й не захотіла публікувати книгу, поки не дочекається якоїсь магічної дати в майбутньому.

– Джонасе, послухай, я не маю часу. Мені потрібен телефон Кетрін. Негайно. Ти його маєш?

– Мушу тебе попередити, бо ти якийсь аж надто засмиканий. Вона неймовірна, але навряд чи ти зможеш здивувати її своїми...

– Це не жарт, Джонасе. Мені потрібен її номер. Негайно.

– Гаразд, зачекай, не вимикайся. – Фаукман та Ленгдон знали один одного достатньо давно, щоб редактор навчився розбиратися, коли його приятель жартує, а коли – ні. Джонас набрав ім'я Кетрін Соломон у пошуковому вікні і почав сканувати редакційний сервер електронної пошти.

– Уже шукаю, – сказав Фаукман. – До речі, одна маленька порада: коли їй зателефонуєш, то краще не роби цього з Гарвардського басейну. Бо у тебе такий напружений голос, наче ти в божевільні.

– Я не в басейні. Я в тунелі під Капітолієм.

З голосу професора Фаукман зрозумів, що той не жартує. «Що ж сталося з цим хлопцем?»

– Роберте, чому тобі не сидиться вдома за науковими працями? – Комп'ютер Джонаса пискнув. – Ага, ось він. – Редактор прокрутив коліщатком «миші» старий список повідомлень електронної пошти. – Схоже, все, що маю, – це номер її мобільного.

– Згодиться.

Фаукман продиктував Ленгдонові телефон.

– Дякую, Джонасе, – із полегшенням сказав професор. – За мною боржок.

– Так, Роберте, за тобою боржок – рукопис. Ти часом не знаєш, скільки мені ще доведеться...

Лінія замовкла.

Фаукман витріщився на слухавку і скрушно похитав головою. «От якби для публікації книжок можна було обходитися без авторів!»

РОЗДІЛ 45

Кетрін Соломон завагалася, побачивши на дисплеї номер абонента. Вона спочатку вирішила, що то телефонує Триш, аби пояснити, чому вона та Кристофер Абадон так затрималися. Але то дзвонила не Триш.

Зовсім не вона.

Кетрін відчула, як спалахнули їй щоби, – і посміхнулася. «Такий дивний вечір сьогодні!» Вона натиснула на кнопку.

– Не може бути! – грайливо мовила вона. – Самотній книгоїд прагне компанії незаміжньої дами, що займається ноетичною наукою?

– Кетрін! – низький голос і справді належав Робертові Ленгдону. – Слава Богу, з тобою все гаразд.

– Звісно, зі мною все гаразд, – здивовано відповіла Кетрін. – Окрім того факту, що після отієї вечірки у Пітера минулого літа ти тільки зараз подзвонив мені.

– Цього вечора дещо сталося. Будь ласка, вислухай мене. – Зазвичай спокійний голос Роберта звучав уривчасто і нервово. – Мені важко тобі це казати, але Пітер потрапив у велику біду.

Посмішку Кетрін як вітром здуло.

– Ти про що?

– Пітер... – Ленгдон завагався, добираючи слова. – Не знаю, як краще сказати, але його... захопили. Точно не знаю, хто і як, але...

– Захопили? – перепитала Кетрін. – Роберте, ти мене лякаєш. Захопили... як?

– Як полоненого. – Голос Ленгдона затремтів від бурхливих емоцій, що його переповнювали. – Це, напевне, трапилося сьогодні, а може, вчора.

– Це навіть не смішно, – сердито відповіла вона. – Мій брат у повному порядку. Я розмовляла з ним лише п'ятнадцять хвилин тому.

– Та невже?! – остовпів Ленгдон.

– Так! Він надіслав мені текстове повідомлення, що невдовзі буде в лабораторії.

– Текстове повідомлення... – повторив Ленгдон. – А його голос ти чула?

– Ні, але...

– Слухай мене уважно. Текстове повідомлення, яке ти отримала, написав не твій брат. Хтось заволодів телефоном Пітера. Цей чоловік небезпечний. Хто б він не був, він заманив мене сьогодні ввечері до Вашингтона.

– Заманив? Не сміши мене!

– Вибач, я знаю, що це видається абсурдним. – У голосі Ленгдона пролунала незвична для нього розгубленість. – Кетрін, мені здається, що тобі загрожує небезпека.

Кетрін знала, що Ленгдон ніколи не кидатиметься такими жартами, однак зараз він говорив як божевільний.

– Зі мною все гаразд, – відказала вона. – Я замкнена в лабораторії, розташованій в охоронюваній будівлі!

– Прочитай мені, будь ласка, повідомлення, яке отримала від Пітера.

Ошелешена Кетрін знайшла повідомлення і прочитала його Ленгдонові. Коли вона дійшла до кінцевої частини, де йшлося про лікаря Абадона, то мимоволі здригнулася і по її спині пробіг холодок. «Якщо є можливість, нехай лікар Абадон зайде до нас у лабораторію. Я йому повністю довіряю...»

– О Господи... – Голос Ленгдона наповнився страхом. – Невже ти запросила цього чоловіка всередину?!

– Так! Моя асистентка щойно пішла до вестибюля, щоб його зустріти. Я очікую на них з хвилини на...

– Тікай геть, Кетрін! – загорлав Ленгдон. – Негайно!

На протилежному боці Центру техпідтримки, у кімнаті охорони озвався телефон, перекривши своїм дзенькотом звуки гри за участю «Червоношкірих». Охоронець знову неохоче витягнув навушники.

– Вестибюль, – відповів він. – Кайл слухає.

– Кайле, це Кетрін Соломон. – Її голос був стривожений і захеканий.

– Пані, ваш брат і досі...

– Де Триш?! – вимогливо спитала вона. – На моніторах її не видно?

Охоронець крутнувся у стільці й поглянув на екрани.

– А хіба вона й досі не повернулася до лабораторії?

– Ні! – з тривогою в голосі скрикнула Кетрін.

До охоронця нарешті дійшло, що Кетрін Соломон захекалася від бігу. «Що ж там трапилось?»

Він жваво засовав відеоджойстиком, пришвидшено прокручуючи кадри цифрового відео.

– Ану зачекайте, зараз подивлюся на повторі... Ось Триш та ваш гість вийшли з вестибюля... ось вони йдуть Головною вулицею... прокручую... ага, ось Триш вставляє картку і відмикає двері... вони удвох заходять до Мокрого блоку... прокручую вперед... ага, бачу: ось вони вийшли з Мокрого блоку лише хвилину тому... і прямують до... – Охоронець схилив набік голову й уповільнив швидкість відео. – Хвилиночку. Дивно.

– Що дивно?

– Цей джентльмен вийшов із Мокрого блоку сам.

– А Триш залишилася всередині?

– Схоже, що так. Зараз я спостерігаю за вашим гостем. Він у коридорі сам-один.

– А де ж Триш? – тепер уже з панікою в голосі спитала Кетрін.

– На відеозображенні її не видно, – відповів Кайл із ноткою занепокоєння. Він знову обернувся до екрана і помітив, що рукави на піджаку гостя неначе мокрі... мокрі аж до ліктів. «Що ж він, у біса, робив у Мокрому блоці?» Охоронець помітив, що чоловік рішуче крокує коридором до блоку номер п'ять, стискаючи в руці щось схоже на картку-ключ.

Охоронець відчув, як волосся на його потилиці стало сторч.

– Міс Соломон, здається, у нас виникла серйозна проблема.

Цього вечора чимало подій траплялося в житті Кетрін Соломон уперше.

За два роки вона жодного разу не користувалася стільниковим телефоном у чорній порожнечі блоку. Ніколи раніше не перетинала вона цю порожнечу навмання. Кетрін стрімголов побігла наосліп нескінченною килимовою доріжкою, притискаючи до вуха свій мобільник. Кожного разу, коли її ноги полишали м'яку поверхню килима, вона

коригувала маршрут, несучись крізь непроглядну темряву.

– А де він зараз? – захекано спитала Кетрін охоронця.

– Перевіряю... – відповів Кайл. – Прокручую вперед... Ага, ось він іде коридором, підходить до блоку номер п'ять...

Кетрін прискорила ходу, сподіваючись добратися до виходу і не потрапити в пастку.

– Скільки йому лишилося до входу в блок номер п'ять?

Охоронець замовк.

– Не зрозумів, пані. Я ж і досі прокручую зображення. Це запис. Запис того, що вже відбулося. – Він на мить замовк. – Зачекайте, я перевірю монітор відмикання входу. – Трохи помовчавши, охоронець сказав: – Пані, картка Триш Дюн показує, що до блоку номер п'ять увійшли приблизно хвилину тому.

Кетрін різко загальмувала, ковзнула по доріжці і завмерла посеред темної безодні.

– Він уже відімкнув блок номер п'ять? – прошепотіла вона в телефон.

Охоронець несамовито заклацав клавішами.

– Так, схоже, що він увійшов... дев'яносто секунд тому.

Тіло Кетрін закам'яніло. Вона затримала дихання. Раптом їй здалося, що темрява довкола неї ожила.

«Він тут – разом зі мною».

За мить Кетрін збагнула, що єдине світло в усьому велетенському просторі темного блоку випромінює її стільниковий телефон, освітлюючи їй щок.

– Надсилай допомогу, – прошепотіла вона охоронцеві. – І сходи до Мокрого блоку, допоможи Триш. – Кетрін тихо закрила свій телефон, згасивши світло його екрана.

Довкола неї впала абсолютна темрява.

Вона завмерла як вкопана, намагаючись дихати якомога тихіше. За кілька секунд із темряви поперед неї війнуло різким запахом спирту. Запах посилювався. Вона відчула чийсь присутність за кілька футів від себе, на килимі. Кетрін здалося, що в оглушливій тиші биття її серця могло її видати. Вона тихо зняла черевики і повільно відступила ліворуч, зійшовши з килима. Цементна підлога холодила їй ноги. Кетрін зробила ще один крок, віддаляючись від килима.

Суглоб одного з пальців на нозі хруснув.

Цей звук пролунав у непорушній тиші, як постріл з рушниці.

Раптом за кілька ярдів від неї в темряві почулося шелестіння одягу. Звук стрімко наближався. Кетрін кинулася вбік, але на мить спізнилася – і налетіла на дужу руку. Рука намацала її і швидко вхопила свою здобич. Кетрін крутнулася і кинулася геть, але рука мертвою хваткою вчепилася їй у халат і смикнула назад.

Кетрін різко вигнула назад руки, вислизнула з халата і вирвалася на волю. Мить – і вона вже стрімголов мчала наосліп через неосяжну чорну пустку, втративши орієнтацію в просторі й гадки не маючи, де вихід.

РОЗДІЛ 46

Бібліотека конгресу – на думку багатьох, «найкрасивіше приміщення у світі» – більш відома величезною колекцією книжок, аніж своєю неймовірною красою. Ця книгозбірня з легкістю виборює титул найбільшої бібліотеки у світі: понад п'ятсот миль полиць, а це – відстань від Вашингтона до Бостона. Але вона й надалі зростає зі швидкістю понад десять тисяч нових надходжень упродовж дня.

Колись це було сховище для особистої колекції Томаса Джефферсона, що містило книги з різних галузей науки та з філософії, а тепер Бібліотека конгресу є символом відданості Америки поширенню знань. Вона стала однією з перших електрифікованих будівель у Вашингтоні – світилася, як справжній маяк у темряві Нового Світу.

Як витікає із самої назви, цю бібліотеку заснували для потреб конгресу, чиї вельмишановні члени працювали через вулицю, в будівлі Капітолію. Ці древні духовні узи між бібліотекою та Капітолієм нещодавно зміцнилися завдяки узам суто фізичним – під Індепенденс-авеню збудували довгий тунель, що сполучив обидві споруди.

І сьогодні, поспіхом перетинаючи будівельну зону цим самим тунелем за Вореном Беламі, Роберт Ленгдон намагався заглушити в собі тривогу за Кетрін. «Цей псих проникнув до її лабораторії?!» Ленгдон навіть думати боявся, навіщо це йому. Він зателефонував, щоб попередити її про небезпеку, і наприкінці розмови встиг сказати, де його можна буде знайти. «Та скільки ж іще тягтиметься цей чортів тунель!» У нього вже голова розпухла від вихору переплетених думок: Кетрін, Пітер, масони, Беламі, піраміди, древнє пророцтво і... мапа.

Професор відігнав ці думки і поквапився за Архітектором. «Беламі знає відповіді на мої запитання». Коли чоловіки нарешті дісталися до кінця тунелю, Архітектор провів Ленгдона у кілька двостулкових дверей, що й досі перебували на стадії спорудження. Не маючи змоги замкнути ще не закінчені двері, Беламі знайшов вихід: ухопив алюмінієву драбину, принесену будівельниками, і хитко приставив до дверей. На верхечку ж драбини він примостив металеве відро. Якщо хтось відчинить двері, то воно впаде на підлогу і гучно заторохтить.

«Система попередження?» Ленгдон скептично поглянув на відро, сподіваючись, що Беламі має надійніший план стосовно їхньої безпеки. Все сталося так швидко, що професор лише зараз усвідомлював небезпечні наслідки своєї втечі з Архітектором Капітолію. «Я втікач від ЦРУ».

Беламі повів його за ріг, і вони рушили вгору широкими сходами, огороженими помаранчевими пілонами. Ленгдон йшов угору, а важка сумка на плечі тягнула його донизу.

– Ця кам'яна піраміда, – озвався він, – я й досі не розумію...

– Не зараз і не тут, – перервав його Беламі. – Ми оглянемо її під світлом. Я знаю одне безпечне місце.

Однак Ленгдон мав сумнів, що для чоловіка, який вчинив напад на директора відділу безпеки ЦРУ, знайдеться таке місце.

Вийшовши на верхній майданчик сходів, вони опинилися у просторому залі з

італійського мармуру, ліпнини та сухозлітки. Зал прикрашали розставлені по периметру вісім пар статуй, і всі вони зображали богиню Мінерву. Беламі, не зупиняючись, повів Ленґдона на схід через склепінчасту арку – до ще величнішого залу.

Навіть при тьмяному, «неробочому» освітленні головний зал бібліотеки сяяв класичною величчю розкішного європейського палацу. На висоті сімдесят п'ять футів виблискували мозаїчні горішні вікна, розташовані поміж панельними балками, прикрашеними рідкісним «алюмінієвим листям» – металом, який свого часу вважався дорожчим за золото. А під ними ряд спарених колон обрамовував балкон другого поверху – туди можна було вийти двома величними гвинтовими сходами з колонами, що слугували опорами для гігантських жіночих фігур з бронзи, які тримали факели просвіти.

У своїй ексцентричній спробі відобразити тему сучасної просвіти і при цьому не вийти за рамки декоративних принципів архітектури Ренесансу будівничі прикрасили поруччя цих сходів путті – зображенням купідонів та херувимів у вигляді сучасних науковців.

«Ангел-електрик із телефоном у руці? Херувим-ентомолог із якимсь зразком у коробочці? Що сказав би на це Берніні?» – подумав Ленґдон.

– Ми поговоримо про все тут, – сказав Белами, ведучи професора повз куленепробивні вітрини, що містили дві найцінніші книги в бібліотеці – гігантську Біблію Майнца, написану від руки в тисяча чотириста п'ятдесятих роках, та пергаментний примірник Біблії Гутенберґа, один із трьох, що збереглися у всьому світі. Принагідно на склепінчастій стелі красувалася картина Джона Вайта Александра під назвою «Еволюція Книги», що складалася з шести частин.

Беламі підійшов до елегантних двостулкових дверей у центрі стіни біля східного коридору. Ленґдон знав, яка кімната розташовувалася за цими дверима, але для їхньої розмови вона здалася йому досить дивним місцем. Іронія полягала в тому, що розмовляти вони будуть у приміщенні, де повно табличок «Не розмовляти», до того ж його навряд чи можна було назвати «безпечним». Розташована саме посередині хрестоподібного приміщення бібліотеки, ця кімната була центром будівлі. Ховатися в ній було те саме, що проникнути до собору і сховатися в олтарі.

Та Беламі відімкнув двері, увійшов у темряву і помацав по стіні, шукаючи вмикач. Коли ж він клацнув і увімкнув світло, перед ними, наче з повітря, матеріалізувався один з найвизначніших архітектурних шедеврів Америки. Цей знаменитий читальний зал був святом чуттів. Просторий восьмикутник у центрі здіймався на висоту сто шістдесят футів, його вісім стін були оздоблені різними видами мармуру: коричневим тенесійським, світло-жовтим сієнським та червоним алжирським. Завдяки тому, що приміщення освітлювалося з восьми боків, тут ніде не було тіней – так досягався ефект, наче сяяла сама кімната.

– Дехто каже, що це найкрасивіше приміщення у Вашингтоні, – мовив Беламі, пропускаючи Ленґдона всередину.

«А може – і в усьому світі», – подумав професор, переступаючи поріг. Як і завжди, його погляд спочатку піднявся догори, до височенної центральної кайми, де освітлені променями сонця арабескові розписи закруглялися на кесонах та по куполу і сягали верхнього балкона. З балюстради на нього дивилися шістнадцять бронзових «портретних» статуй, розміщених у залі по колу. Під ними вражаюча аркада склепінчастих проходів утворювала нижній балкон. А на рівні долівки від масивного восьмикутного розподільчого стола розходилися три кола полірованих дерев'яних столів.

Ленґдон знову зосередив увагу на Беламі, який займався тим, що підпірав двостулкові

двері залу так, щоб вони лишалися широко розчиненими.

– А я гадав, що ми прийшли сюди, щоб сховатися, – знічено зауважив професор.

– Я хочу почути, коли хтось увійде до приміщення, – пояснив Беламі.

– А хіба вони нас не знайдуть тут одразу ж?

– Де б ми не сховалися, – вони все одно нас знайдуть. Але якщо хто-небудь оточить нас у цій будівлі, ви будете задоволені, що я обрав саме цей зал.

Ленґдон не знав чому, але Беламі точно не хотів зараз обговорювати цю тему. Він уже рушив до центру кімнати, де знайшов підходящий стіл, підтягнув до нього два стільці й увімкнув настільні лампи. А потім кивнув на сумку Ленґдона.

– А тепер, професоре, давайте ретельніше оглянемо піраміди.

Не бажаючи подрпати поліровану поверхню грубим шматком граніту, Ленґдон підняв на стіл всю сумку, розстібнув зіпер і повністю опустив її краї, оголюючи піраміду. Ворен Беламі повернув під зручним кутом читальну лампу й уважно придивився до піраміди. Потім пробігся пальцями по викарбуваному напису.

– Гадаю, ви упізнаєте цю мову, – спитав він.

– Аякже, – відказав Ленґдон, кинувши погляд на шістнадцять символів.

Відома як франкмасонський шифр ця мова використовувалася в давнину для приватного спілкування між братами-масонами. Від цього методу шифрування відмовилися давнім-давно через одну просту причину – його було надто легко розшифрувати. Більшість студентів-старшокурсників, що слухали його лекції з символознавства, розкодували б цей напис хвилин за п'ять. Сам же Ленґдон, озброївшись папером та ручкою, впорався б з ним за хвилину.

Але тепер сумнозвісна легкість дешифрування цього кількасотрічного коду створювала двоякий парадокс. По-перше, заява про те, що Ленґдон був єдиною людиною у світі, спроможною розшифрувати цей напис, видавалася просто абсурдною. По-друге, твердження Сато, що масонський шифр являв собою питання національної безпеки, було рівносильним твердженню, що пускові коди американських ракет із ядерними боєголовками було створено за допомогою, скажімо, кубика Рубіка. Ленґдонові важко було повірити і в перше, і в друге. «І оця піраміда є мапою? Дороговказом до втраченої мудрості століть?»

– Роберте, – занепокоєно звернувся до нього Беламі. – А директор Сато не казала вам, чому вона так цікавиться усім цим?

Ленґдон похитав головою.

– Конкретно – ні. Просто увесь час повторювала, що це – питання національної безпеки. Мені здається, вона бреше.

– Можливо, – мовив Беламі, чухаючи потилицю. Схоже, йому не давала спокою якась думка. – Але я маю більш тривожне припущення. – Він повернувся і поглянув Ленґдонові прямо у вічі. – Цілком імовірно, що директор Сато дізналася про справжній потенціал цієї піраміди.

РОЗДІЛ 47

Темрява, що поглинула Кетрін Соломон, здавалася непроглядною.

Позбавлена такого звичного і надійного килима, вона намацувала тепер свій шлях наосліп, непевно заглиблюючись у чорну порожнечу і торкаючись її виставленими уперед руками. Крізь панчохи на ногах холоднюща цементна підлога відчувалася, як величезне замерзле озеро, як небезпечне місце, з якого їй потрібно було негайно тікати.

Більше не відчуваючи запаху спирту, вона зупинилася і стала чекати. Стоячи абсолютно непорушно, вона прислухалася, шкодуючи, що її серце гупає так гучно. Важкі кроки позаду начебто стихли. «Де ж він є?» Кетрін заплющила очі і спробувала уявити, де вона зараз. «Куди бігти? Де двері?» Та все марно. Вона вже стільки разів обкрутилася, що тепер вихід із блоку міг бути будь-де.

Колись Кетрін чула, що страх діє як стимулятор і загострює здатність мозку мислити. Однак зараз страх перетворив її розум на бурхливий потік паніки та розгубленості. «Навіть якщо я знайду двері, я не зможу вийти. Бо втратила ключ-картку, коли скинула з себе халат». Здавалося, тепер її єдиним бажанням було перетворитися на голку в копиці сіна – самотню цятку на величезному просторі площею тридцять тисяч квадратних футів. Попри всепоглинальне бажання кинутися навтьоки, аналітичний розум Кетрін підказав їй єдино правильний логічний висновок: не рухатися взагалі. «Стояти як вкопана. І мовчати як риба». Охоронець уже вийшов їй на підмогу, а від нападника чомусь сильно відгонило спиртом. «Якщо він підійде надто близько, я його почую».

Стоячи у повній тиші, Кетрін швидко обміркувала те, що їй сказав Ленгдон. «Твого брата захопили». Кетрін відчула, як на руці у неї утворилася крапелька поту і поповзла униз, до стільникового телефону, який вона досі тримала у руці. Вона й забула про цей додатковий чинник безпеки! Якщо телефон задзвонить, то вона не зможе вимкнути цей пристрій, не розкривши його, а отже, дисплей засвітиться у темряві.

«Поклади додолу телефон і йди від нього геть».

Але було вже пізно. Запах спирту наблизився до неї з правого боку. І посилювався. Кетрін щосили намагалася стояти і не ворухитися, долаючи в собі інстинктивне бажання тікати. Обережно і повільно зробила вона один крок ліворуч. Але нападник тільки й чекав того моменту, щоб почути слабкий шерхіт її одягу. Кетрін почула, як він стрибонув уперед, хвиля спиртового запаху накрила її, а за плече вхопилася дужа рука. Охоплена тваринним страхом, вона крутнулася і вивільнилася. Математична ймовірність пішла коту під хвіст – і Кетрін щодуху кинулася бігти в чорну порожнечу, а потім різко звернула ліворуч, змінюючи напрям.

Стіна виросла перед нею, наче нізвідки.

Кетрін ударилася об неї так сильно, що аж дух забило. Біль охопив її руку та плече, але вона таки встояла на ногах. Косий кут, під яким Кетрін налетіла на стіну, уберіг її від повної сили удару, але від того було мало втіхи. Бо звук удару відлунув повсюдно у величезному залі. «Тепер він знає, де я». Скорчившись од болю, вона обернулася, вдивилася в темряву блоку – і відчула, що переслідувач теж на неї витріщається.

«Міняй місце! Мерщій!»

І досі насилу переводячи подих, Кетрін пішла вздовж стіни, стиха торкаючись лівою рукою кожного сталевого стояка. «Тримайся стіни. Ти встигнеш прослизнути повз нього, коли він спробує загнати тебе в куток». Вона й досі тримала в руці мобільник, готова щомиті швиргоннути його в нападаника, якщо виникне така потреба.

Але Кетрін ніяк не була готова до того звуку, який раптом почула: гучне шелестіння просто поперед неї... біля стіни. Вона перелякано завмерла і затримала дихання. «Як же він зміг так швидко добратися до стіни?» Вона почула слабкий подув повітря, просякнутого запахом спирту. «Він йде до мене вздовж стіни!»

Кетрін зробила кілька кроків назад. А потім, швидко обернувшись на сто вісімдесят градусів, почала швидко рухатися у протилежному напрямку вздовж стіни. Вона пройшла десь футів зо двадцять, як трапилося неймовірно: знову поперед неї біля стіни почулося шелестіння одежі. І знову війнуло запахом спирту. Кетрін Соломон перелякано залякла.

«Господи, та він же скрізь!»

Голий по пояс Малах вдивлявся у темряву.

Запах спирту на його рукавах спочатку начебто був перешкодою, але він швидко обернув цю перешкоду на перевагу. Знявши з себе піджак та сорочку, він скористався ними для того, щоб загнати в куток свою жертву. Кинувши піджак до стіни праворуч, Малах почув, як Кетрін різко зупинилася і змінила напрям руху. Потім він кинув сорочку до стіни ліворуч – і знову почув, як Кетрін зупинилася. Він фактично припер її до стінки, позначивши межі, які вона побоїться переступати.

І став чекати, напружено вслухаючись у темряву. «У неї лишився тільки один напрямок руху: просто на мене». Але Малах нічого не почув. Або Кетрін паралізував страх, або вона вирішила стояти непорушно і чекати, поки надійде допомога. «Вона програє в обох випадках». Найближчим часом до блоку номер п'ять не увійде ніхто: Малах зіпсував зовнішній замок із клавіатурою наскільки простим, настільки й ефективним способом – запхав монету в щілину картки-ключа, щоб до блоку можна було увійти, лише демонтувавши увесь механізм.

«Ми тут із тобою самі, Кетрін, і залишатимемося наодинці стільки, скільки мені знадобиться, щоб тебе впіймати».

Малах поволі рушив уперед, прислухаючись до найменших порухів. Сьогодні Кетрін помре у темряві музею свого брата. Поетичний кінець. Малахові не терпілося дочекатися тієї миті, коли він сповістить Пітера Соломона про смерть сестри. І гнів та розпач цього літнього чоловіка стануть довгожданою карою. Раптом, на свій превеликий подив, Малах побачив віддалік у темряві слабеньке світіння і збагнув, що Кетрін припустилася фатальної помилки. «Невже вона дзвонить по допомогу?» Електронний дисплей, який щойно ожив, мерехтів десь на висоті талії з відстані приблизно двадцяти ярдів. Він скидався на маяк у безмежному океані темряви. Малах уже був приготувався «перечекати» Кетрін, але тепер ця потреба відпала.

Малах пружно підхопився і кинувся до світлячка дисплея, знаючи, що мусить добігти до нього швидше, ніж Кетрін завершить свій дзвінок про допомогу. Він добіг до нього за лічені секунди і стрибнув уперед, простягнувши до сяючого телефону обидві руки і приготувавшись обрушитися на Кетрін усією вагою свого тіла.

Та пальці Малаха вперлися в стіну, вигнулися назад і хруснули, мало не зламавшись. Потім у контакт з поверхнею увійшла його голова, і він вдарився об сталеву перекладину. Малах скрикнув од болю і незграбно завалився під стіну. Несамовито

лаучись, він зіп'явся на ноги, вхопившись за горизонтальний стояк заввишки з половину людського зросту, на який Кетрін Соломон хитро поклала свій стільниковий телефон.

Кетрін знову побігла, цього разу не переймаючись тим, що її рука, ритмічно відскакуючи від металевих стояків, розташованих у блоці п'ять через рівномірні проміжки, створює шум. «Тікай! Якщо бігти вздовж стіни по всьому периметру блоку, то обов'язково намацаєш двері. Та де ж, у біса, той охоронець?»

Кетрін бігла й бігла, лівою рукою торкаючись рівномірно розташованих стояків і виставивши праву вперед для захисту. «Коли ж буде поворот?» Бічна стіна здавалася нескінченною, але раптом рівномірне розташування стояків порушилося. Кілька кроків її ліва рука не відчувала нічого, крім порожнечі, але потім стояки почалися знову. Кетрін «увімкнула гальма», позадкувала й обережно намацала собі шлях через гладеньку металеву панель. «Чому ж тут немає стояків?»

Вона почула, як її переслідувач, уже не криючись, тупоче за нею, намацуючи в темряві свій шлях вздовж стіни у її напрямку. Та ще сильніше злякав її інший звук: Кетрін почула, як вдалині охоронець ритмічно гупає своїм ліхтариком у двері блоку номер п'ять.

«Охоронець не може увійти?»

Хоча ця думка й налякала її, та напрямок, звідки долітало гупання, – по діагоналі праворуч – дозволив Кетрін миттєво зорієнтуватися в просторі. Тепер вона чітко уявила своє місцеположення в п'ятому блоці. Вмить створивши у голові візуальний образ, Кетрін збагнула, що то була за панель на стіні.

Кожен блок мав спеціальний проміжок між секціями – гігантську ковзну стіну, яку можна було відсувати для ввезення та вивезення надвеликих екземплярів. Як і в літаковому ангарі, то були велетенські двері, і Кетрін навіть в найстрашніших снах не могло наснитися, що їй колись доведеться їх відчиняти. Однак наразі вони здавалися їй єдиною надією.

«А вони хоч працюють?»

Кетрін наосліп помацала в темряві, шукаючи ковзні двері, – і нарешті знайшла велику металеву ручку. Вхопившись за неї, вона всією своєю вагою потягнула її назад, намагаючись зсунути двері з місця. Але нічого не сталося. Кетрін спробувала знову. Та двері не піддалися.

Вона почула, що переслідувач швидко наближається до неї, орієнтуючись за звуком, що йшов від її метушні. «Гігантські двері замкнено!» Паніка охопила її, і Кетрін почала похапцем ковзати руками по всій їхній поверхні, сподіваючись знайти засув або ж важіль. І раптом намацала щось схоже на вертикальний стовпчик. Присівши, вона провела по ньому рукою аж до підлоги – і намацала, що стовпець вставлений в отвір у цементній поверхні. «Фіксатор!» Кетрін підвелася, вхопилася за стовпчик і, підваживши ногами, висмикнула його з отвору.

«Він ось-ось буде тут!»

Кетрін провела рукою по дверях, шукаючи ручку, знайшла її і щосили на неї налягла. Масивна панель ледь помітно зрушила з місця, і в темряву блоку номер п'ять проник вузький промінь місячного сяйва. Кетрін потягнула ще раз. Промінь став ширшим. «Нумо, іще трошки!» Кетрін напружилася востаннє, відчуючи, що переслідувачу лишилося до неї якихось кілька футів. Кинувшись до світла, Кетрін крутнулася і боком просунула своє тендітне тіло в отвір. З темряви матеріалізувалася рука і

намірилася на неї, щоб вхопити і затягнути назад. Нарешті Кетрін проштовхнулася в отвір, а за нею висунулася дебелиа гола рука, вкрита татуванням у вигляді риб'ячої луски. Ця жаклива рука стала звиватися, як злобна змія, намагаючись схопити утікачку.

Кетрін крутнулася і кинулася бігти вздовж довгої зовнішньої стіни блоку номер п'ять. Смуга гравію, що йшла по всьому периметру Центру підтримки, врізалася їй у ступні крізь панчохи, але Кетрін не зупинялася і щосили мчала до парадного входу. Було темно, але після непроглядного мороку в блоці номер п'ять її очі розширилися і вона прекрасно бачила все довкола себе, наче вдень. Позаду пролунало гуркотіння – то розчинилися важучі двері, й одразу ж вона почула, як уздовж стіни загупали важкі кроки. Ці кроки здавалися неймовірно швидкими.

«Мені не вдасться першою добігти до парадного входу. – Кетрін знала, що її «вольво» неподалік, та все одно це була надто велика відстань. – Я не встигну».

І тут Кетрін здогадалася, що в її розпорядженні є козирна карта.

Наближаючись до рогу блоку номер п'ять, вона почула, як переслідувач швидко її наздоганяє. «Зараз або ніколи». Замість звернути за ріг, Кетрін раптом різко звернула ліворуч од будівлі і вискочила на траву. А потім міцно заплющила очі, затулила обличчя руками і наосліп кинулася через галявину.

Її рух змусив спрацювати систему охоронного освітлення, і воно яскраво спалахнуло довкола п'ятого блоку, вмить перетворивши ніч на день. Кетрін почула позаду зболений вереск – то яскраві прожектори з усією силою своїх двадцяти п'яти мільйонів кандел різонули по розширених у темряві зіницях її переслідувача. Потім вона почула, як він безпорадно зашарудів ногами, дибаючи по гравію і перечіпляючись.

Кетрін, навіть з міцно заплющеними очима, впевнено почувалася на відкритій галявині. Відчувши, що відбігла від будівлі достатньо далеко, вона розплющила очі, скоригувала напрямок і щосили рвонула крізь темряву. Ключі від її «вольво» були там, де й завжди, – на передній панелі. Захекано хапаючи ротом повітря, вона вхопила ключі тремтячою рукою і знайшла замок запалення. Двигун ожив і заревів, увімкнулися фари – і вихопили з темряви жакливу картину.

До неї неслася страхітлива й огидна фігура.

На мить Кетрін аж залякла.

Істота, яку висвітили фари, являла собою гологрудую тварину зі шкірою, вкритою витатуйованою лускою, а також символами та текстами. Істота дико заволатала і кинулася на фари, затуливши руками очі, наче печерний звір, що вперше побачив сонячне світло. Кетрін вхопилася за важіль коробки передач, та звір був уже поруч. Він щосили гепнув ліктем у бокове вікно, і їй на коліна дощем посипалися скалки.

У вікно просунулася величезна луската рука і, наосліп помацавши, вхопила Кетрін за шию. Вона різко увімкнула задню передачу, але рука нападника і далі тримала її, немов лещатами, стискаючи з нелюдською силою. Кетрін крутнула головою, намагаючись висмикнутися з хватки, – і раптом її погляд упав на лице переслідувача. Чотири глибокі смуги, вочевидь продряпані нігтями, проникли крізь грим і оголили під ним татування. Очі переслідувача були несамовиті і безжальні.

– Я мав тебе убити десять років тому, – прогарчав він. – Тієї ночі, коли я прикінчив твою матір.

Коли до Кетрін дійшло значення цих слів, на неї нахлинув жакливий спогад. Їй пригадався оцей дикий вираз очей – вона вже колись бачила його. «Це він». Кетрін

хотіла закричати, але їй завадила мертва хватка, з якою цей тип тримав її за шию.

Вона різко натиснула на газ, і авто сіпнулося назад, мало не зламавши їй шию, бо нападника потягнуло за машиною. «Вольво» накренився уперед, виїжджаючи схилом угору, і Кетрін здалося, що під вагою нападника її шия ось-ось не витримає. Раптом по боковій поверхні авто шкрябонули гілки, хльоснули у вікно – і ця вага зникла разом із рукою.

Авто проломилася крізь хвойні зарості, вискочило на верхню автостоянку, і Кетрін натиснула на гальма. Унизу напівголий чоловік поволі зіп'явся на ноги і витріщився у світло фар. З лячним спокоєм він підняв лускату руку і показав прямо на Кетрін.

Тваринний страх та ненависть охопили її. Вона крутнула кермо і натиснула на газ. І за кілька секунд, різко гойднувшись на повороті, вискочила на Сілвер-Гілл-роуд.

РОЗДІЛ 48

Капітолійський полісмен Нуньєс у лихоманці подій спершу не побачив для себе іншого виходу, як допомогти Архітектору та Робертові Ленгдону втекти. Але тепер, у підвальному приміщенні поліцейського управління, він відчув, як над його головою швидко скупчуються хмари.

Шеф Трентон Андерсон притискав до голови пакунок із льодом, а ще один полісмен клопотався над синцями Сато. Вони обоє стояли разом із членами групи відеоспостереження і проглядали записи камер спостереження, щоб вирахувати місцеположення Ленгдона та Беламі.

– Перевірте запис із кожного коридору та виходу, – наказала Сато. – Я хочу знати, куди вони поділися!

Нуньєс мало не зомлів. Він збагнув, що не мине й кількох хвилин, як працівники групи знайдуть потрібне відео і дізнаються правду. «Я допоміг їм утекти». І без того невеселе становище Нуньєса погіршилося прибуттям оперативної групи ЦРУ у складі чотирьох людей, які стояли зараз поруч із ним, готуючись вирушити услід за Ленгдоном та Беламі. Ці хлопці не були схожі на полісменів з Капітолію – круті серйозні вояки в чорних камуфляжах, з приладами нічного бачення та з футуристичного вигляду пістолетами.

Нуньєса занудило від страху. Нарешті він наважився й обережно кивнув Андерсонові.

– Можна вас на хвилинку, шефе?

– Що таке? – спитав той, виходячи за Нуньєсом до залу.

– Начальнику, я зробив величезну помилку, – сказав Нуньєс, рясно спітнівши. – Вибачте, я складаю свої повноваження. «Все одно ти виженеш мене за кілька хвилин під три чорти».

– Не зрозумів?

Нуньєс енергійно прокашлявся.

– Я бачив Ленгдона й Беламі у гостьовому центрі, коли вони виходили з будівлі.

– Що?! – заволав Андерсон. – Чому ж ти мені нічого не сказав?

– Тому що Архітектор наказав мені нікому не казати ані слова.

– Я наймав тебе на роботу, а не він, чорти б тебе забрали! – скрикнув Андерсон, і його голос відлунув у коридорі. – Беламі тріснув мене головою об стіну, трясця його матері!

Нуньєс подав Андерсону ключ, який залишив йому Архітектор.

– А це що таке? – гаркнув Андерсон.

– Ключ до нового тунелю під Індепенденс-авеню. Він був у Архітектора Беламі. Саме туди вони й побігли.

Андерсон остовпіло витріщався на ключ.

Сато висунула голову в коридор і підозріло поглянула на них.

– Що у вас тут таке?

Нуньєс сполотнів як крейда. Андерсон і досі тримав ключ, і Сато не могла його не помітити. Поки ця огидна й страшна карлиця наближалася до них, Нуньєс відчайдушно метикував, як вигородити свого шефа.

– Я знайшов цей ключ на долівці у підземеллі. Й оце питав у шефа Андерсона, чи він, бува, не знає, від чого цей ключ?

Сато підійшла і придивилася до ключа.

– Ну, і як – шеф знає?

Нуньєс поглянув на Андерсона, який, вочевидь, зважував усі варіанти, перш ніж заговорити. Нарешті він похитав головою і відповів:

– Так одразу і не скажеш. Доведеться перевірити, куди...

– Не переймайтеся, – сказала Сато. – Це ключ від тунелю, що веде з гостьового центру.

– Та невже? – спитав Андерсон. – А звідки ви дізналися?

– А ми щойно знайшли відеозапис. Полісмен Нуньєс допоміг Ленг'донові та Беламі втекти, а потім замкнув за ними двері до тунелю. Цей ключ дав Нуньєсу Беламі.

Андерсон розлючено обернувся до Нуньєса.

– Це правда?

Полісмен жваво закивав, щосили намагаючись підіграти шефу.

– Вибачте, сер. Архітектор наказав мені нікому не розповідати!

– Та начхати мені на те, що сказав тобі Архітектор! – заволав Андерсон. – Невже...

– Стули пельку, Тренте! – відрізала Сато. – Ви обидва – жалюгідні брехуни. У ЦРУ все розкажете. На допиті. – Вона вихопила у Андерсона ключ від тунелю. – Тепер вам гаплик.

РОЗДІЛ 49

Роберт Ленгдон натиснув на кнопку «відбій» у своєму мобільному і відчув, як всередині зростає тривога. «Чому Кетрін не відповідає?» Вона ж обіцяла зателефонувати йому, як тільки вибереться з лабораторії та вирушить сюди, до нього, але так і не зателефонувала!

Беламі сидів поруч із ним за столом у читальному залі. Він також щойно зателефонував – людині, яка начебто могла надати їм притулок, надійний сховок на деякий час. Та, на жаль, цей чоловік також не відповідав на дзвінок, і Беламі послав термінове текстове повідомлення, щоб той негайно передзвонив на телефон Ленгдона.

– Я ще раз спробую з ним зв'язатися, – сказав Архітектор професорові, – та наразі ми маємо покладатися лише на себе. Обговорімо краще план стосовно піраміди.

«Піраміда». Ленгдон геть забув про пишноту зали довкола нього, увесь його світ зіжмакався, зменшившись у розмірах, і він бачив перед собою лише кам'яну піраміду, запечатаний пакунок із горішнім каменем та елегантного афроамериканця, який вигулькнув із темряви і врятував його від неминучого допиту в ЦРУ.

Ленгдон очікував від Архітектора Капітолію хоч децимі розважливості та здорового глузду, але тепер йому здалося, що Ворен Беламі був так само схиблений, як і той псих, який стверджував, що Пітер зараз у чистилищі. Беламі наполягав, що цей камінь і є тією самою масонською пірамідою, про яку йшлося в легенді. «Древня мапа, що веде нас до всесильної мудрості».

– Містере Беламі, – ввічливо почав Ленгдон. – Ідея, що десь існує якесь древнє знання, здатне наділити нас величезною силою... я її не сприймаю всерйоз.

Беламі поглянув на нього з таким щирим розчаруванням, що Ленгдонові стало дуже соромно за свій скептицизм.

– Так, професоре, я очікував, що ви скажете щось у такому дусі, але, гадаю, мені не слід дивуватися. Ви лише стороння людина, що зазирнула на хвилику. Є багато масонських реалій, які вам видаються міфом, бо ви не пройшли належної ініціації й тому не готові їх розуміти і належним чином сприймати.

Ленгдон відчув деяку зверхність у тоні Беламі. «Я не був на кораблі разом з Одиссеєм, але я не маю сумнівів, що Циклоп – це міф».

– Містере Беламі, навіть якщо ця легенда правдива... все одно саме ця піраміда не може бути масонською.

– Не може? – Архітектор пробігся пальцем по шифрованому напису на кам'яній поверхні. – А мені здається, що вона прекрасно відповідає тому описові. Кам'яна піраміда з горішнім каменем із блискучого металу, і саме цей горішний камінь, згідно з рентгенівським знімком, вам ввірив Пітер. – Беламі взяв маленький кубоподібний пакуночок і зважив його в руці.

– Але ж ця кам'яна піраміда заввишки менше фута, – заперечив Ленгдон. – А кожен

відомий мені варіант тієї легенди змальовує масонську піраміду як гігантську споруду.

Беламі очікував на таке твердження.

– Наскільки вам відомо, у легенді йдеться про піраміду таку високу, що Бог може простягнути руку і доторкнутися до неї.

– Саме так.

– Розумію вашу скруту, професоре. Однак і древні таємниці, і масонська філософія визнають божественний потенціал у кожному з нас. Символічно висловлюючись, можна стверджувати, що все, що є в межах досяжності просвіченої людини, досягне і для Бога.

Та Ленґдона не переконала ця гра слів.

– Про це йдеться навіть у Біблії, – додав Беламі. – Пам'ятаєте, у Книзі Буття: «І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив» – людство не було створене, як щось нижче за Бога. У Євангелії від Луки, розділ сімнадцятий вірш двадцять перший, нам кажуть: «Бо Божеє Царство всередині вас!»

– Вибачте, але я не знаю жодного християнина, який вважає себе рівнею Богу.

– Звісно, що не знаєте, – відказав Беламі вже жорсткішим тоном. – Бо більшість християн бажають сидіти на двох стільцях одночасно. Їм хочеться мати змогу гордо заявляти, що вони вірять у Біблію, і просто ігнорувати ті аспекти, у які їм вірити важко або незручно.

Ленґдон промовчав.

– У всякому разі, – продовжив Беламі, – опис масонської піраміди, як настільки високої, що до неї може доторкнутися Господь, тривалий час вводив у оману стосовно її правдивих розмірів. Тому науковцям – вам, наприклад – дуже зручно заявляти, що піраміда – це міф і тому немає сенсу її шукати.

Ленґдон поглянув на кам'яну піраміду.

– Вибачайте, що я вас засмутив, – мовив він. – Просто я завжди дотримувався думки, що масонська піраміда – це міф.

– А чи не здається вам дуже промовистим те, що каменярі-масони викарбували мапу в камені? Впродовж усієї історії наші найважливіші віхи викарбовували в камені, включно зі скрижалями, що їх Бог дав Мойсею, – десятьма заповідями, якими має керуватися людство у своїх вчинках.

– Розумію, але це завжди називалося і називається легендою масонської піраміди. А легенда, за своїм визначенням, – це міф.

– Так, якщо це справді легенда, – іронічно посміхнувся Беламі. – Боюся, що ви маєте ту саму проблему, що й Мойсей.

– Прошу?

На обличчі Архітектора з'явився майже веселий вираз. Він повернувся на стільці й підвів погляд на балкон другого ярусу, звідки на них дивилися шістнадцять бронзових статуй.

– Ви бачите там Мойсея?

Ленґдон поглянув на знамениту бібліотечну статую Мойсея.

– Так, бачу.

– Він має роги.

– Я знаю.

– А вам відомо, чому він має роги?

Як і більшості викладачів, Ленґдонові не подобалося, коли йому читали лекції. Мойсей, що дивився на них згори, мав роги з тієї ж причини, що мали роги всі його зображення в християнській культурі, – через неточний переклад Книги Вихід. В оригінальному тексті на івриті Мойсей описувався як такий, що має "kaḡan 'ohr rapav" – «шкіру на обличчі, яка сяяла променями сонця», та коли римо-католицька церква видала офіційний латинський переклад Біблії, то перекладач не впорався з описом зовнішності Мойсея і схарактеризував її, як "cornuta esset facies sua", що означає «його обличчя обрамляли роги». І відтоді і художники, і скульптори, побоюючись репресалій за відступ від Святого Письма, зображали Мойсея з рогами.

– То була звичайна помилка, – відповів Ленґдон. – Перекладацька помилка, якої припустився Блаженний Ієронім приблизно в четвертому сторіччі нашої ери.

Ремарка професора справила на Беламі сильне враження.

– Саме так. Перекладацька помилка. А результат – бідолашний Мойсей так і увійшов в історію спотворений.

Спотворений – це ще м'яко сказано. Маленьким хлопчиком Ленґдон страшенно лякався, коли на очі йому траплявся Мікеланджелів диявольський образ «рогатого Мойсея» – центральна статуя римської церкви Святого Петра в кайданах.

– Я згадав про рогатого Мойсея, щоб продемонструвати, як одне неточно зрозуміле слово здатне переписати історію, – пояснив Беламі.

«Ти ломися у розчинені двері», – подумав Ленґдон, засвоївши цей урок на власній шкурі кілька років тому в Парижі: SanGreal – Святий Грааль. Sang Regal – королівська кров.

– У випадку з масонською пірамідою, – вів далі Беламі, – до людей дійшли чутки про якусь легенду. І ця ідея застрягла у свідомості. Легенда про масонську піраміду була схожа на міф. Та слово «легенда» стосувалося дечого іншого. Його перевернули. Приблизно, як і слово «талісман». – Він посміхнувся. – Інколи мова – дуже зручний інструмент для того, щоб приховати правду.

– Це дійсно так, але, починаючи з цього пункту, я з вами незгоден.

– Роберте, масонська піраміда дійсно являє собою мапу. І, як і кожна мапа, вона має свою легенду, тобто умовні позначення. Вони – ключ для того, щоб її читати. – Беламі взяв кубоподібний пакуночок і підняв його. – Невже ви не розумієте? Горішній камінь є легендою до цієї піраміди. Це ключ, який пояснить вам, як слід читати наймогутніший витвір людських рук на землі – мапу, що вказує схованку найбільшого скарбу людства: втраченої мудрості всіх віків.

Ленґдон задумливо промовчав.

– Я скромно наполягаю на тому, – мовив Беламі, – що ваша височенна масонська піраміда насправді є цим непоказним каменем, чий золотий вершечок сягає так високо,

що до нього може доторкнутися Бог. І достатньо високо, щоб будь-яка просвічена людина могла простягнути руку і доторкнутися до нього.

Кілька секунд вони мовчали. І Ленґдон з несподіваним збудженням та ентузіазмом поглянув на піраміду так, наче побачив її вперше. Він прикипів поглядом до масонського шифру.

– Але ж цей код... він такий...

– Простий, ви хочете сказати?

Ленґдон кивнув.

– Його може розшифрувати майже кожен.

Беламі посміхнувся і подав Ленґдонові олівець та аркуш паперу.

– Тоді просвітїть нас, зробіть ласку.

Ленґдон відчув певну ніяковість, однак, зваживши на обставини, вирішив, що розшифрування коду не буде значним порушенням тієї довіри, яку виказав йому Пітер. Більше того, про що б там не йшлося в написові, професор навіть уявити не міг, що в ньому йшлося про якусь схованку, тим більше про схованку, де крився один з найбільших скарбів у історії людства.

Ленґдон узяв у Беламі олівець і, вперши його у підборіддя, почав уважно розглядати шифр. Код був настільки простий, що для його розгадування майже не потрібно було паперу та олівця. Однак професор хотів убезпечитися від помилок, тому заходився старанно писати і швидко зобразив найпоширеніший дешифрувальний ключ для масонського шифру. Цей ключ складався з чотирьох сіток – двох звичайних і двох із цятками, через які впорядковано проходила вся абетка. Кожна літера абетки розташовувалася всередині «огорожі», або ж «кошари», унікальної форми. Форма кожної огорожі стала символом конкретної літери.

Схема вийшла напрочуд простою, майже дитячою.

Ленґдон ще раз перевірів свій витвір. Пересвідчившись у правильності дешифрувального ключа, він знову зосередив увагу на написові, викарбуваному на піраміді. Для його розшифрування лише потрібно знайти підходящу форму на дешифрувальному ключі і вписати в неї літеру.

Перший символ на піраміді скидався на направлену донизу стрілу або ж чашу. Ленґдон швидко знайшов чашкоподібний сегмент у своєму ключі. Він був у лівому нижньому кутку і містив літеру S.

Він так і записав – S.

Наступним символом на піраміді був символ із цяткою, у якому бракувало правої сторони. Ця фігура на дешифрувальній сітці містила літеру O.

Ленґдон записав – O.

Третім символом був простий квадрат із літерою E.

Ленґдон записав – E.

Вийшло SOE...

І він продовжив швидко писати літери, аж поки не завершив усю сітку.

Нарешті він поглянув на закінчений «переклад» – і спантеличено зітхнув. «Що ж, кричати "Еврика!" ранувато».

На обличчі Беламі з'явилася легка посмішка.

– Як вам, певно, відомо, професоре, древні таємниці відкриваються лише істинно просвіченим людям.

– Так, – мовив Ленг'дон і спохмурнів. «Мабуть, я не потрапляю до цієї категорії. Кваліфікації бракує».

РОЗДІЛ 50

У підвальному приміщенні штаб-квартири ЦРУ в Ленглі, штат Вірджинія, цей самий масонський шифр із шістнадцяти символів яскраво світився на екрані комп'ютерного монітора. Нола Кей, старший аналітик відділу безпеки, сиділа з ним наодинці й уважно вивчала зображення, отримане десять хвилин тому електронною поштою від її начальниці, директора Інуе Сато.

«Це що – якийсь жарт?»

Звісно, Нола знала, що не жарт; директор Сато не мала почуття гумору, а події сьогоднішнього вечора аж ніяк не були схожими на жарт. Той допуск найвищого рівня, який Нола отримала для роботи у всевидячому відділі безпеки, відкрив їй очі на підводні владні течії. Але те, що вона побачила за останню добу, назавжди змінило її ставлення до таємниць, які плекали впливові можновладці.

– Слухаю, директоре, – сказала Нола, затиснувши телефон між плечем та вухом. – Ці символи і справді є масонським шифром. Однак відкритий початковий текст видається безглуздим. Це сітка з випадкових літер. – І вона ще раз поглянула на результат свого дешифрування.

– Він має щось означати, – наполягала Сато.

– Так, якщо цей текст має другий рівень шифрування, якого я, на жаль, не знаю.

– Є хоч якісь здогадки? – спитала Сато.

– Це сіткова матриця, тож я можу перевірити звичним способом: шифр Віженера, решітки, каркаси і таке інше. Але я нічого не обіцяю, особливо якщо це – шифр із своїм власним ключем.

– Робіть, що можете. І швидко. А як стосовно рентгенівського знімка?

Нола крутнулася у кріслі до іншого монітора, на якому виднілося стандартне

рентгенівське зображення чиеїсь сумки. Сато вимагала інформації про маленьку пірамідку, що виявилася всередині кубоподібної коробки. Зазвичай предмет два дюйми заввишки не ставав питанням національної безпеки, певна річ, якщо він не зроблений зі збагаченого плутонію. А цей – не був. Хоча він зроблений з чогось не менш лячного та дивовижного.

– Аналіз щільності предмета на зображенні дав однозначний результат, – повідомила Нола. – Дев'ятнадцять цілих і три десятих грама на кубічний сантиметр. Це – щире золото. Дуже й дуже цінне.

– Що ще?

– Та є дещо. Дослідження щільності виявило ледь помітну нерівномірність на поверхні цієї золотої піраміди. Схоже, на ній вигравірувано якийсь текст.

– Справді? – У голосі Сато прозвучала надія. – І що ж там сказано?

– Наразі не можу сказати. Напис украй нерозбірливий. Я пробую посилити його через фільтри, але чіткість на рентгенівському зображенні поганкувата.

– Гаразд, продовжуйте роботу. Коли щось буде – зателефонуйте мені.

– Так, пані.

– До речі, Нола, – у голосі директора з'явилися погрозливі нотки. – Те, про що ти дізналася протягом останньої доби, – зображення кам'яної піраміди та золотого горішнього каменя – належить до найвищого грифа секретності. Тобі не дозволяється консультиватися ні з ким. Ти підпорядковуєшся і доповідаєш безпосередньо мені. Я хочу, щоб ти це затирила.

– Звісно, пані.

– От і добре. Тримай мене в курсі. – І Сато вимкнула зв'язок.

Нола потерла очі й очманіло поглянула на екрани моніторів. Вона не спала вже півтори доби і дуже добре усвідомлювала, що їй не вдасться поспати, аж поки ця криза не добіжить свого кінця.

Яким би він не був.

А в капітолійському гостьовому центрі четверо вдягнених у чорне фахівців ЦРУ стояли перед входом до тунелю, спрагло вдивляючись у тьмяно освітлений прохід, наче згряя голодних собак, готових погнатися за здобиччю.

До них підійшла Сато, котра щойно закінчила розмову по телефону.

– Панове, – сказала вона, і досі тримаючи в руці ключ, що його дав Нуньєсу Архітектор, – ви зрозуміли ваше завдання?

– Так точно, – відповів лідер групи. – Маємо дві цілі: перша – гравірована кам'яна піраміда приблизно фут заввишки. Друга – менший, кубоподібний пакунок заввишки приблизно два дюйми. Обидва предмети востаннє бачили в дорожній сумці Роберта Ленг'дона.

– Правильно, – підтвердила Сато. – Ці два предмети треба повернути швидко – і неушкодженими. Питання є?

– Застосування сили?..

Плече Сато і досі пульсувало болем у тому місці, де Беламі лупонув її кісткою.

– Як я вже сказала, найважливіше – це повернути вказані предмети.

– Зрозуміло. – Четверо чоловіків повернулися і рушили в темряву тунелю.

Сато запалила цигарку і дивилася їм услід.

РОЗДІЛ 51

Кетрін Соломон завжди була розважливим та обережним водієм, але зараз мчала зі швидкістю під дев'яносто миль у своєму «вольво» по Сьютленд-парквей. Цілу милю вона тремтячою ногою тиснула на газ, аж поки її паніка почала вщухати. Нарешті вона здогадалася, що її тіпало не лише від страху.

«Мені холодно, я замерзаю».

Нічне зимове повітря вривалося у розбите вікно, лупцюючи її тіло поривами лютого вітру. Ноги в панчохах задубіли, і Кетрін нахилилася за запасною парою черевиків, які тримала про всяк випадок під пасажирським сидінням. Раптом її як ножем ударив біль від гематоми на горлі, у тому місці, де дужа рука нападника, як лещатами, схопила її за шию.

Чоловік, який розбив вікно її авто, не мав нічого спільного з тим приятним русявим джентльменом, якого Кетрін знала як Кристофера Абадона. Його густе волосся та засмага на обличчі зникли. Голена голова, голий торс та обличчя з розмазаним гримом розкрилися перед нею, наче моторошний гобелен із татуваннями.

Їй знову почувся його голос, той зловісний шепіт, що злився з виттям вітру в розбитому вікні. «Я мав тебе убити ще тоді, багато років тому, коли я вбив твою матір».

Кетрін здригнулася, і всі сумніви зникли. «Це був він». На все життя запам'ятала вона той вираз маніакальної пристрасті до насильства в його очах. На все життя запам'ятався їй звук єдиного братового пострілу, який зніс цього чоловіка з високого обриву і кинув у замерзлу річку, де він пробив кригу і більше не виринув на поверхню. Слідчі тижнями шукали його тіло, але так і не знайшли, вирішивши насамкінець, що його винесло течією до бухти Чезапек.

Тепер вона знала, що слідчі помилилися.

«Він і досі живий... І повернувся».

Спогади вихором промайнули в уяві Кетрін, і її охопив страх. Це сталося точнісінько десять років тому. Кетрін, Пітер та їхня матір – вся родина – зібралися на Різдво у своєму просторому особнякові, що гніздився на двохстах акрах лісистій ділянці, через яку протікала річка Потомак.

За традицією їхня мати клопоталася на кухні, втішаючись, що завдяки святу має можливість погостувати смачними стравами своїх двох дітей. Навіть у свої сімдесят

п'ять, Ізабель Соломон була енергійною кухаркою, і того вечора духмяні аромати запеченої оленини, підливи з пастернаком та смаженої з часником картоплі оповивали увесь будинок. Поки матір готувала частування, Кетрін із братом відпочивали в оранжереї, обговорюючи останнє захоплення Кетрін – нову галузь під назвою ноетична наука. Ноетика, ця неймовірна суміш фізики часток і древньої містики, повністю заволоділа увагою Пітерової сестри.

Фізика в поєднанні з філософією.

Кетрін розповідала Пітерові про експерименти, які вона мріяла провести, і по його очах бачила, що її розповідь заінтригувала брата. Особливо Кетрін втішало те, що вона дала йому для роздумів позитивну інформацію саме на Різдво, бо саме це свято завжди було болісним нагадуванням про жахливу родинну трагедію.

Син Пітера, Захарій.

Двадцять перший день народження племінника Кетрін став для нього останнім. Родина пережила кошмар, і її брат, здавалося, лише зараз наново вчився посміхатися.

Захарій пізно розвинувся, був тендітним і незграбним, сердитим та бунтівним підлітком. Хлопець зростав у любові та пестошах, однак чомусь твердо вирішив порвати з Соломоновим можновладним оточенням. Його вигнали зі школи, він часто влаштовував гучні вечірки зі «знаменитостями» і всіляко уникав настійливих спроб батьків наставити його на путь істинний.

Його поведінка вкрай засмучувала Пітера. Якось незадовго до вісімнадцятиріччя Захарія Кетрін почула розмову матері та брата: вони обговорювали, чи варто позбавляти Захарія права на спадок, поки він не вгамується і не стане розважливішим. Спадщина Соломонів – традиція, що сягала в глиб століть, – передбачала надання після досягнення вісімнадцятиріччя кожній дитині в родині приголомшливо щедрого шматка чималеньких родинних статків. Соломони вважали, що від спадщини більше користі на початку життя, аніж наприкінці. Більше того, передавання статків родини в руки енергійних молодих нащадків стало запорукою зростання багатства династії Соломонів.

Однак у випадку із Захарієм матір Кетрін наполягала на тому, що надто небезпечно давати велику суму грошей проблемному онукові. Але Пітер з нею не погоджувався.

– Спадщина Соломонів, – стверджував її брат, – це родинна традиція, яку не можна ламати. Навпаки – ці гроші можуть зробити Захарія більш відповідальним.

На превеликий жаль, Пітер помилився.

Захарій, отримавши гроші, одразу ж порвав з родиною і зник з будинку, навіть речей своїх не забрав. Кілька місяців по тому його ім'я вплигло в жовтій пресі: ЩАСЛИВИЙ СПАДКОЄМЕЦЬ-ГУЛЬВІСА НАСОЛОДЖУЄТЬСЯ В ЄВРОПІ КРАСИВИМ ЖИТТЯМ.

Таблоїдам подобалося фіксувати кожен крок скандального і безпутного життя Захарія. Соломонам було тяжко бачити фото з його шалених гульок на яхтах та п'яних походеньок на дискотеках, але невдовзі трагедія родини через хлопця перетворилася на кошмар, коли газети повідомили, що Захарія спіймали з партією кокаїну на східноєвропейському кордоні: МІЛЬЙОНЕР СОЛОМОН – У ТУРЕЦЬКІЙ В'ЯЗНИЦІ.

Вони дізналися, що ця в'язниця називалася Соганлик – такий собі третьорозрядний ізолятор тимчасового затримання у стамбульському районі Картал. Побояючись за життя свого сина, Пітер Соломон негайно вилетів до Туреччини, щоб визволити його. Та невдовзі повернувся сумний і з порожніми руками – йому навіть не дозволили побачитися з сином. Єдиною втішною новиною було те, що один впливовий знайомий Пітера в держдепартаменті працював над тим, щоби якомога скоріше домогтися

екстрадиції Захарія.

Однак два дні по тому в Пітера пролунав жахливий міжнародний телефонний дзвінок. Наступного ранку в газетах з'явилися крикливі заголовки: НАЩАДОК СОЛОМОНА ВБИТИЙ У В'ЯЗНИЦІ.

Тюремні фото були жахливі, преса безсердечно опублікувала кожне з них, навіть після скромної церемонії поховання Захарія. Дружина Пітера так і не пробачила йому, що він не зміг визволити сина, і через півроку їхній шлюб розпався. Відтоді Пітер був самотнім.

Минуло кілька років, і ось вони тихо зібралися разом – Кетрін, Пітер та їхня матір Ізабель, щоб відсвяткувати Різдво. Біль, що його і досі відчувала родина, на щастя, поступово втамовувався. Матір готувала традиційні страви, і з кухні долітало приємне цокотіння каструль та сковорідок. А в оранжереї Пітер і Кетрін насолоджувалися запеченим сиром брі та неквапливою святковою розмовою.

Якийсь абсолютно несподіваний звук увірвав їх на півслові.

– Привіт, Соломони, – пролунав позаду брата з сестрою грайливий голос.

Кетрін та Пітер ошелешено обернулися і побачили, як до оранжереї заходить величезна м'язиста постать у чорній лижній масці, що закривала все обличчя, окрім очей, які палали дикою люттю.

Пітер враз скочив на ноги.

– Хто ви? Звідки ви взялися?

– Я познайомився з твоїм хлопцем, Захарієм, у в'язниці. Він сказав мені, де схований цей ключ... – Незнайомець підняв угору старий ключ і вишкірився, як кровожерлива тварина. – Незадовго до того, як я забив його до смерті кийком.

Пітер ошелешено роззявив рота.

З'явився пістолет і націлився просто Пітерові в груди.

– Сядь.

Пітер важко опустився у крісло, а Кетрін, що заціпеніла від страху та несподіванки з першої миті появи незнайомця, дивилася йому в очі – це були очі скаженої тварини.

– Слухай, ти! – голосно крикнув Пітер, вочевидь намагаючись попередити матір у кухні. – Хто б ти не був, бери, що тобі треба, і вшивайся звідси!

Незнайомець знову наставив на Пітера пістолет.

– А як ти гадаєш – що мені потрібно?

– Лише скажи скільки, – промовив Соломон. – Ми не тримаємо гроші вдома, але я можу...

Потвора зареготала.

– Не ображай мене. Я прийшов не по гроші. Я прийшов за тим, що мало перейти у власність Захарію як спадкоємцеві. – Незнайомець вишкірився. – Він розповів мені про піраміду.

«Піраміду? – подумала нажахана Кетрін. – Яку ще піраміду?»

– Я не знаю, про що ти кажеш, – виклично кинув Пітер.

– Не клей дурня! Захарій сказав мені, що ти ховаєш у сейфі свого кабінету. Ця річ мені потрібна. Негайно.

– Що б там не сказав Захарій, я не знаю, про що ти говориш! – відказав Пітер.

– Не знаєш? – нападник повернувся і націлив пістолет на обличчя Кетрін. – А може, зараз згадаєш?

Очі Пітера наповнилися страхом.

– Ти мусиш вірити мені! Я не знаю, що тобі потрібно!

– Ще раз збрешеш, – процідив незнайомиць, – і, клянуся, у тебе більше не буде сестри. – Він посміхнувся. – А з того, що розповідав Захарій, я зрозумів, що твоя сестричка дорожча тобі за все твоє...

– Що тут відбувається?! – скрикнула їхня матір, рішучим кроком входячи із кухні з Пітеровою рушницею «Браунінг Сіторі» і направляючи її незнайомцеві в груди. Той різко кинувся до неї. Та жвава сімдесятип'ятирічна жінка не розгубилася. І оглушливо бабахнула дробовим зарядом. Нападник заточився назад і почав безладно смалити навсібіч з пістолета. Полетіли друзки скла, і він упав, проломивши засклені двері і випустивши зброю.

Пітер, не гаючи часу, одразу ж стрибнув до пістолета, що валявся на підлозі, а Кетрін упала долілиць. Місіс Соломон поспішила до неї і стала поруч навколішки.

– Господи милосердний, ти не поранена!

Кетрін похитала головою, їй відібрало мову від шоку. А потойбіч розбитих скляних дверей чоловік у масці зіп'явся на ноги і кинувся до гаю, затискаючи рукою рану в боці. Пітер Соломон озирнувся, аби пересвідчитися, що матір та сестра в порядку, і, стиснувши пістолет, кинувся навздогін за нападником.

Мати простягнула до Кетрін тремтячу руку.

– Дякувати Богові, ти жива. – Але раптом відсахнулася. – Кетрін! У тебе кровотеча! Ось бачиш – кров! Ти поранена!

Кетрін побачила кров. Багато крові. Вона вся була в крові. Але болю не відчувала.

Матір панічно шукала у Кетрін рану.

– Де у тебе болить?

– Мамо, я не знаю, я нічого не відчуваю. – Раптом Кетрін побачила, звідки текла кров, – і похолола. – Мамо, це не у мене... – Вона показала на край материнної блузки з білого атласу – маленька дірочка з рваними краями, з якої струменіла кров. Її матір поглянула вниз, на блузку, і на її обличчі з'явилося здивування – і не більше. А потім вона скривилася і зігнулася, наче лише зараз відчула біль.

– Кетрін! – Її голос був спокійний, але в ньому раптом почувся увесь тягар її сімдесяти п'яти років. – Виклич мені «швидку».

Кетрін вибігла до телефону в залі викликати допомогу, а коли повернулася до оранжереї, то побачила, що матір лежить нерухомо на підлозі в калюжі крові. Вона підбігла до неї, присіла поруч, підняла матір за плечі і притиснула до себе.

Кетрін і гадки не мала, скільки часу минуло, коли вона почула далекий постріл у лісі. Нарешті двері оранжереї рвучко розчинилися і всередину увірвався Пітер – з диким виразом в очах і з пістолетом у руці. Коли він побачив Кетрін, яка тримала померлу матір, здригаючись від ридань, його обличчя спотворила мука. Кетрін Соломон назавжди запам'ятала той страшний крик, що луною прокотився оранжереєю.

РОЗДІЛ 52

Рвонувши зі спринтерською швидкістю за ріг будівлі до розсувних дверей блоку номер п'ять, Малах відчув, як заграли м'язи на його татуйованій спині.

«Я мушу проникнути до її лабораторії».

Втеча Кетрін стала несподіванкою і загрожувала проблемами. Вона не лише знала, де мешкав Малах, тепер вона знала, хто він є насправді. Знала, що то він увірвався до їхнього будинку десять років тому.

Малах теж на все життя запам'ятав той вечір. Лічені дюйми відділяли його від піраміди, але втрутилася доля. «Я був неготовий». Але зараз він був готовий. Могутніший. Впливовіший. Зазнавши поневірянь заради свого повернення, Малах цього вечора нарешті став на порозі звернення свого призначення в житті. Він був певен: не встигне скінчитися ніч, як він уже вдивлятиметься в згасаючі очі Кетрін Соломон.

Добігши до дверей блоку номер п'ять, він встиг переконати себе, що насправді своєю втечею Кетрін лише відтермінувала неминуче. Він прослизнув у отвір і впевнено рушив крізь темряву, поки його ноги не відчули килим. Потім звернув праворуч і попрямував до Куба. Гепання у двері блоку номер п'ять припинилося, і він здогадався, що зараз охоронець намагається витягнути зі щілини монету, за допомогою якої Малах вивів із ладу замок.

Діставшись до дверей, що вели до Куба, він знайшов зовнішню клавіатуру і вставив карточку Триш. Панель засвітилася. Він увів пін-код Триш і увійшов усередину. Яскраво освітлене стерильне приміщення приголомшило Малаха – він здивовано витріщався на устаткування, бо добре знався на новітніх технологіях, займаючись у підвалі свого будинку власним різновидом науки. Саме минулої ночі ця наука дала свої плоди.

Істину.

Унікальний спосіб ув'язнення Пітера Соломона – у стані між життям та смертю – розкрив усі таємниці цього чоловіка. «Я бачу його душу». Малах видряпав зі свідомості Пітера секрети, які хотів узнати, і навіть такі, про які не здогадувався, наприклад про лабораторію Кетрін та її епохальні відкриття. «Наука дедалі сильніше впливає на життя людей, – збагнув Малах. – І я не дозволю їй освітити шлях для негідних».

Кетрін розпочала роботу в цій лабораторії, щоб за допомогою сучасної науки дати відповідь на філософські питання. Чи дослухається хто-небудь до наших молитов? Чи є життя після смерті? Чи мають людські істоти душу? Хоч яким би неймовірним це не здавалося, але Кетрін таки знайшла відповіді на ці запитання, і не лише на ці. І саме з наукової точки зору. І незаперечно. Методи, якими вона користувалася, були

неспростовними. Результати її експериментів могли переконати найзатятіших скептиків. Якби цю інформацію оприлюднили і вона стала надбанням широкого загалу, то у свідомості людини розпочалися б фундаментальні зрушення. Люди почали б повертатися на свій правдивий шлях. Тому останнє завдання Малаха – перед його перевтіленням – полягало в тому, щоб цього не допустити.

Йдучи лабораторією, Малах помітив інформаційну кімнату, про яку розповів йому Пітер. Крізь товсті скляні стіни він дивився на два пристрої для збереження голографічних даних. «Точнісінько там, де він і казав». Малахові було важко уявити, що вміст цих маленьких ящиків здатен змінити напрям розвитку людства, однак Істина завжди була одним з найпотужніших каталізаторів. Змірявши поглядом голографічні пристрої, Малах дістав картку Триш і вставив її у панель безпеки. Та, на його превеликий подив, панель не засвітилася. Вочевидь, довіра до Триш Дюн була не настільки високою – дівчина не мала доступу до цієї кімнати. Тому він потягнувся за картою-ключем, яку знайшов у кишені халата Кетрін. Коли Малах вставив цю картку, панель засвітилася.

У Малаха виникла проблема. «Я ж так і не встиг роздобути пін-код Кетрін». Він спробував код Триш, але марно. Почувавши потилицю, ступив на крок назад, оцінюючи плексигласові двері три дюйми завтовшки. Навіть за допомогою сокири не вдертися йому всередину, щоб роздобути і знищити ті цупкі диски.

Однак і для такої несподіваної обставини у нього був план дій.

У коморі електрозабезпечення, як і розповів йому Пітер, Малах виявив стелаж із кількома металевими циліндрами, що нагадували великі кисневі балони для аквалангістів із написом LN₂, тобто рідкий водень, а також універсальною позначкою для займистих матеріалів. Один з балонів був з'єднаний з водневою батареєю для енергозабезпечення лабораторії.

Малах залишив цей балон підключеним, а другий обережно зняв зі стелажа і опустив на візок, що стояв поруч. Із силової кімнати він покотив цей циліндр через лабораторію до плексигласових дверей інформаційної кімнати. Хоча й були ці двері досить міцними, але Малах помітив у них одне слабе місце: невеличку прогалину між одвірком та краєм дверей.

На порозі він обережно поклав балон набік, а гнучкий шланг просунув у шпарину під дверима. Йому довелося помарудитися із заглушками безпеки, щоб дістатися до клапана циліндра, але коли це вдалося, то він обережно – дуже обережно – відкрутив клапан. І побачив крізь плексиглас, як піниста рідина почала витікати зі шланга на підлогу всередині кімнати. Малах спостерігав, як калюжа ширилася, розтікаючись підлогою. Вона парувала і пускала бульбашки. Водень залишався у рідкій формі лише за низької температури, а коли його підігрівали, починав кипіти й випаровуватися. Газ, що утворювався в результаті, був навіть більш займистим, аніж рідина.

«Пам'ятай про дирижабль Гінденбург'[14]».

Тоді вже Малах поквапився до лабораторії, узяв там глек з вогнетривкого скла, в якому містилося паливо для пальника Бунзена – в'язка, легкозаймиста, але невибухова речовина, і відніс його до плексигласових дверей. Він з приємністю відзначив, що зі шланга й досі стравлювався водень; калюжа киплячої рідини в інформаційній кімнаті тепер покривала всю підлогу, оточивши підставки, на яких було змонтовано пристрої для зберігання голографічної інформації. Рідкий водень почав перетворюватися на газ, і над калюжею киплячої рідини закрутився білуватий туман, заповнюючи усе невеличке приміщення.

Малах підняв глек з паливом і рясно полив ним балон із воднем, шланг та отвір біля підлоги. А потім повільно, дуже повільно позадував із лабораторії, залишаючи на підлозі смужку в'язкого палива.

Диспетчер служби термінових дзвінків 911 у Вашингтоні, округ Колумбія, мала цього вечора незвично багато роботи. «Це через футбол, пиво та повню, – подумала вона, коли на екрані з'явився ще один терміновий виклик, цього разу – з таксофону заправки на Сьютленд-парквей у районі Анакостії. – Мабуть, дорожня пригода».

– Дев'ять один один, – відповіла диспетчер. – Що у вас трапилося?

– На мене напали в Центрі технічної підтримки Смітсонівського музею, – відповіла якась жінка панічним голосом. – Будь ласка, викличте поліцію! Адреса – Сорок два-десять, Сілвер-Гілл-роуд.

– Гаразд, гаразд, заспокойтеся, – сказала диспетчер. – Вам потрібно...

– Мені треба, щоб ви також викликали поліцію до одного маєтку в районі Калорама-Гайтс, де, наскільки мені відомо, тримають заручником мого брата.

РОЗДІЛ 53

– Я ж казав вам, – озвався Беламі, – що ця піраміда не така вже й проста, як здається на перший погляд.

«Тепер бачу, що не проста». Ленґдон мусив визнати, що кам'яна піраміда з його сумки здавалася тепер набагато загадковішою. Зроблена ним дешифровка масонського напису мала своїм результатом сітку літер, начебто позбавлених сенсу.

То був Хаос.

Ленґдон довго вивчав цю сітку, шукаючи у літерах хоч якийсь натяк – приховані слова, анаграми, ті чи інші ключі, але нічого так і не знайшов.

– Кажуть, що ця масонська піраміда, – взявся пояснювати Беламі, – приховує свої секрети за багатьма покривалами. Ви відхиляєте одну – і бачите перед собою іншу. Ось ви зняли покров із цих літер, але вони не скажуть вам нічого, аж поки ви не знімете ще одне покривало. Ясна річ, тільки той, хто має горішній камінь, знає, як це зробити. Здогадно, горішній камінь також містить напис, котрий пояснює, як дешифрувати цю піраміду.

Ленґдон зміряв поглядом кубоподібний пакунок на столі. З того, що сказав йому Беламі, Ленґдон виснував, що горішній камінь та піраміда разом створювали «сегментований шифр» – код, розбитий на частини. Сучасні шифрувальники користуються сегментованими шифрами постійно, хоча винайшли їх ще давні греки. Греки, коли у них виникала потреба зберігати секретну інформацію, спочатку писали її на глиняній табличці, а потім розбивали її на частини і кожну ховали в окремому місці. Секрет можна було прочитати лише в тому разі, коли вдавалося зібрати воедино всі шматочки. З оцих глиняних табличок, що мали назву «символон», і пішло сучасне слово «символ».

– Роберте, – вів далі Беламі, – піраміду та горішній камінь тримали окремо впродовж покоління, забезпечуючи таким чином недоторканість таємниці. – Архітектор помовчав,

а потім сумовитим тоном продовжив: – Однак сьогодні вони зійшлися небезпечно близько. Я не мушу цього казати, але зараз наш обов'язок полягає ось у чім: зробити так, щоб цю піраміду не зібрали докупи.

Ленґдонові здалося, що Архітектор аж надто сильно драматизує ситуацію. «Він говорить про піраміду та горішний камінь, як про детонатор і ядерну бомбу». Професор не міг до кінця повірити в те, що розповів Беламі, але це, здавалося, не важило.

– Навіть якщо це масонська піраміда і навіть якщо цей напис і справді розкриває місцезнаходження древніх знань, то як ці знання наділять нас своєю так званою могутністю?

– Пітер завжди казав мені, що ви людина, яку важко переконати, бо ви науковець, який воліє оперувати доказами, а не балачками.

– Виходить, що ви самі в це вірите?! – з притиском спитав Ленґдон, відчуючи легке роздратування. – Попри всю повагу до вас... Ви сучасна освічена людина. Як ви можете вірити в таке?

Беламі терпляче і з розумінням посміхнувся.

– Причетність до франкмасонства та його традицій наділила мене глибокою повагою до всього, що розширює рамки людської свідомості. Я навчився ніколи не закривати свій розум для ідеї тільки через те, що вона видається дивною і надприродною.

РОЗДІЛ 54

Патрульний охоронець несамовито рвонув гравійною доріжкою, що оперізувала будівлю. Йому щойно зателефонував полісмен з приміщення і повідомив, що не може увійти до блоку номер п'ять, бо хтось зламав замкову панель. Він також сказав йому, що сигналізація зафіксувала відкриття ковзних дверей п'ятого блоку.

«Що там, у біса, відбувається?»

Коли він добіг до велетенських дверей, то побачив, що і справді – двері прочинені десь на два фути. «Дивно, – подумав охоронець. – Їх же можна відімкнути тільки зсередини». Знявши з ременя ліхтарик, він посвітив у чорнильну темряву блоку. Нічого. Не маючи особливого бажання заходити в невідомість, він переступив поріг лише настільки, наскільки було потрібно, щоб просунути руку і посвітити ліхтариком ліворуч, а потім...

...А потім чийсь дужі руки вхопили його за кисть і засмикнули у темряву. Охоронець відчув, як невидима сила крутнула його на місці, як дзиґу. Війнуло запахом спирту. Ліхтарик вилетів у нього з руки, і не встиг охоронець оговтатися, як твердий, наче скеля, кулак довбонув його в грудну клітку. Він скоцюрбився і упав на підлогу, стогнучи від болю, а тим часом від нього вбік рушила якась темна постать.

Охоронець лежав на боці, хапаючи ротом повітря. Його ліхтар лежав поруч і освітлював якусь каністру з написом, що в ній пальне для пальника Бунзена.

Чиркнула запальничка, і її помаранчеве полум'я висвітило істоту, мало схожу на

людину. «Господи, твоя воля!» Не встиг охоронець второпати, що то було, як гологруда істота нахилилася і піднесла запальничку до підлоги.

Відразу ж з темряви вигулькнула вузька смужка вогню і пострибала геть, у темряву. Ошелешений охоронець озирнувся, та істота вже прослизала в темряву ночі через прочинені двері.

Охоронець насилу сів на підлозі, скорчившись від болю, і простежив за вогняною стрічкою. «Що за чортівня?!» Це полум'я було заслабким, щоб становити реальну загрозу, однак за мить він побачив дещо по-справжньому страшне й загрозливе: вогонь освітлював не лише темну порожнечу, добігши аж до протилежної стіни, він вихопив із п'ятьми масивну споруду зі шлакоблоку. Охоронця ніколи не допускали в блок номер п'ять, але він добре знав, що то за споруда.

«То Куб. Лабораторія Кетрін Соломон».

Полум'я бігло прямісінько до вхідних дверей лабораторії. Охоронець важко зіп'явся на ноги, прекрасно розуміючи тепер, що стрічка палива тягнеться за двері і що невдовзі в лабораторії вибухне пожежа. Та коли він обернувся бігти по допомогу, його мало не звалив з ніг потужний подув повітря, що пронісся повз нього.

На якусь мить увесь п'ятий блок спалахнув яскравим світлом.

Охоронцеві так і не довелося побачити, як вогняний шар водню проламав дах і здійнявся на сотні футів. Так і не побачив він, як небо пролилося дощем з уламків титанової сітки, електронного устаткування та крапель розплавленого силікону з лабораторних голографічних пристроїв.

Кетрін Соломон їхала на північ, коли раптом побачила спалах світла в дзеркалі заднього огляду. Глухий гуркіт прокотився в нічному повітрі і налякав її.

«Феєрверк? – подумала вона. – Чи то «Червоношкірі» насолоджуються шоу, влаштованим під час перерви у грі?»

Кетрін знову зосередилася на дорозі, і досі думаючи про екстрені телефонні дзвінки, що вона зробила з таксофону на заправці.

Їй таки вдалося переконати диспетчера служби 911 відрядити поліцію до Центру техпідтримки, щоб вони зайнялися татуйованим нападником і – молила Бога Кетрін – знайшли її асистентку Триш. Окрім того, вона умовила диспетчера перевірити будинок лікаря Абадона в Калорама-Гайтс, де той, на її думку, тримав у неволі Пітера.

На жаль, Кетрін не вдалося здобути незареєстрований номер стільникового телефону Роберта Ленґдона, тому вона, не бачачи іншого виходу, щодуху помчала у своєму «вольво» до Бібліотеки конгресу, куди, за словами Ленґдона, прямував і він сам.

Жахливе викриття справжньої особи лікаря Абадона різко змінило все. Кетрін тепер уявлення не мала – кому і чому вірити. Вона знала напевно лише одне: це був той самий чоловік, що багато років тому вбив її матір та племінника. А тепер він захопив її брата і приїхав до Центру, щоб убити її. «Хто цей божевільний? Що йому потрібно?» Єдина відповідь, що спадала на думку, була безглуздою. «Невже піраміда?» Ще більш незрозумілим було ось яке питання: чому він заявився сьогодні до лабораторії. Якби цей псих надумав завдати їй шкоди, то чому не зробив цього у своєму особнякові сьогодні вранці? Навіщо брати на себе зайвий клопіт – надсилати СМС-ку і ризикувати під час проникнення до лабораторії?

Раптом феєрверк у дзеркалі заднього огляду розгорівся яскравіше, і після першого

спалаху несподівано з'явилося вражаюче видовище: жовтогарячий вогняний шар. Кетрін розгледіла, як він піднявся високо над верхівками дерев. «Що то, в біса, таке?» Слідком за вогняним шаром повалив чорний дим, і все це відбувалося точно не в районі стадіону «Федекс», де грали «Червоношкірі». Кетрін отетеріло намагалася визначити, що ж за промислове підприємство розташоване за тими деревами – прямо на південний схід від дороги.

І здогадка вдарила її, наче зустрічна вантажівка.

РОЗДІЛ 55

Ворен Беламі швидко потицяв на кнопки свого мобільного, намагаючись вийти на зв'язок із тим чоловіком, що обіцяв їм допомогти.

Ленгдон дивився на Беламі, але подумки був із Пітером, прокручуючи варіанти, як швидше його знайти. «Розшифруйте напис, – наказав йому поневолювач Пітера, – і він розкаже вам, де схований найбільший скарб людства. Ми підемо туди разом... і здійснимо обмін».

Архітектор вимкнув телефон і насупився. На дзвінки ніхто не відповідав.

– Я ось чого не розумію, – озвався Ленгдон. – Навіть якщо я припущу існування цієї схованої мудрості... і погоджуся, що ця піраміда якимось чином вказує на її підземне місцеположення, то що мені слід шукати? Склеп? Бункер?

Беламі довго сидів мовчки, а потім зітхнув і заговорив – неохоче та обережно добираючи слова:

– Роберте, згідно з тим, що я чув роками, ця піраміда веде до входу на спіральні сходи.

– Сходи?

– Так, сходи. Вони ведуть під землю – на сотні футів.

Ленгдон вухам своїм не повірив. І прихилився ближче.

– Кажуть, що древня мудрість у самому низу.

Роберт Ленгдон підскочив і почав збуджено ходити туди-сюди. «Спіральні сходи, що йдуть у глиб землі на сотні футів... у Вашингтоні, округ Колумбія».

– А хто-небудь бачив колись оті сходи?

– Здогадно, вхід завалений величезним каменем.

Ленгдон зітхнув. Сховище, закрите величезним каменем, ідею взято просто з Біблії, де йдеться про завалену каменем гробницю Христа. Цей гібридний архетип був батьком усіх легенд.

– Ворене, а ви самі вірите, що ці містичні потаємні сходи і справді існують?

– Я ніколи не бачив їх особисто, але кілька старших за віком масонів присягаються, що вони існують. Я щойно намагався додзвонитися до одного з них.

Ленґдон походжав туди-сюди, не знаючи, що й сказати.

– Важке ж завдання дали ви мені з цією пірамідою, Роберте. – У м'якому світлі настільної лампи професор помітив, як посуворішав погляд Ворена Беламі. – Не знаю, як можна примусити людину повірити в те, у що вона вірити не хоче. Однак, сподіваюся, ви розумієте свій обов'язок перед Пітером Соломоном.

«Так, мій обов'язок – допомогти йому», – подумки відповів Ленґдон.

– Мені не треба, щоб ви повірили в ту силу, яку здатна вивільнити ця піраміда. Мені також не потрібно, щоб ви повірили в ті сходи, до яких ця піраміда начебто веде. Але мені дуже важливо, щоб ви повірили у свій моральний обов'язок захистити цю таємницю... якою б вона не була. – Беламі кивнув на маленький кубоподібний пакунок. – Пітер дав вам цей горішній камінь, бо довіряв вам і знав, що ви зробите так, як він вас попросить, і не викажете цієї таємниці. І зараз ви маєте зробити те саме, навіть якщо це означатиме пожертвувати життям Пітера.

Пітер різко зупинився і крутнувся на п'ятах.

– Що?!

Беламі навіть не ворухнувся, вираз його обличчя був сповнений болю, але рішучий.

– Він сам би цього хотів. Вам доведеться забути про Пітера. Його більше нема. Пітер виконав своє завдання, зробивши все від нього залежне, щоб захистити цю піраміду. І тепер ми мусимо зробити все залежне від нас, щоб його зусилля не змарнувалися.

– Як ви можете таке казати! – вигукнув Ленґдон, спалахнувши гнівом. – Навіть якщо ця піраміда є всім тим, що ви кажете, Пітер – ваш брат-масон. Ви ж поклялися захищати його незважаючи ні на що, навіть на власну країну!

– Ні, Роберте. Масон має захищати брата-масона понад усе, за винятком одного – великої таємниці, яку наше братство береже для всього людства. Має ця втрачена мудрість той потенціал, на який натякають історики, чи не має – то неважливо, але я поклявся берегти її від рук людей негідних і лихих. І я не віддам її нікому – навіть в обмін на життя Пітера Соломона.

– Я знаю багато масонів, – гнівно мовив Ленґдон, – включно з масонами високого ступеня, і я до біса впевнений, що ці люди не присягалися пожертвувати своїми життями заради кам'яної піраміди. А ще я до біса впевнений, що ніхто з них не вірить у потаємні сходи, що спускаються до скарбу, похованого глибоко під землею.

– Роберте, є групи всередині груп. Далеко не кожен знає все.

Ленґдон глибоко вдихнув, намагаючись опанувати власні емоції. Він, як і багато інших, чув розповіді про кола всередині кіл у масонському середовищі. Правда це чи ні – зараз це здавалося неважливим.

– Ворене, якщо ця піраміда та горішній камінь і справді відкривають найвищий масонський секрет, то навіщо Пітер звернувся саме до мене? Я навіть не масон... тим паче не член якоїсь елітної масонської групи.

– Знаю, і я маю підозру, що саме через це Пітер і довірив вам охороняти цей секрет. На піраміду полювали в минулому, навіть ті, хто проникав до нашого братства з негідними мотивами. Пітер вчинив мудро, коли вирішив зберігати секрет поза межами братства.

– А ви знали, що горішній камінь у мене? – спитав Ленґдон.

– Ні. Пітер міг сказати про це одній-єдиній людині. – Беламі дістав мобільний і натиснув на кнопку повторного набору. – І наразі я ніяк не можу додзвонитися їй. – Відповіла голосова пошта – і Беламі вимкнув телефон. – Що ж, Роберте, здається, нам доведеться розраховувати на самих себе. І прийняти рішення.

Ленґдон поглянув на свій мікі-маусівський годинник – двадцять перша сорок дві.

– Пам'ятаєте – поневолювач Пітера чекає, що я розшифрую цю піраміду сьогодні ввечері і скажу йому, що на ній написано?

Архітектор спохмурнів.

– Упродовж історії великі люди йшли на болючі особисті жертви, щоб захистити древні таємниці. Ми з вами мусимо зробити те саме. – З цими словами він підвівся. – Ми не можемо сидіти на місці. Рано чи пізно Сато вирахує, де ми.

– А як же Кетрін?! – суворо спитав Ленґдон, не рушивши з місця. – Я не можу до неї додзвонитися, а вона так і не відповіла мені.

– Певно, трапилося щось непередбачене.

– Але ж ми не можемо взяти і просто так кинути її!

– Забудьте про Кетрін! – рішуче наказав Беламі. – Забудьте про Пітера! Забудьте про все! Невже ви не розумієте, Роберте, що вам ввірили обов'язок важливіший за всіх нас – за вас, за Пітера, за Кетрін і за мене? – Він поглянув Ленґдонові прямо у вічі. – Ми маємо знайти безпечне місце, щоб сховати цю піраміду та горішній камінь подалі від...

Раптом з великого залу почувся гучний металевий гуркіт. Беламі різко крутнувся на місці, і в його очах зблиснув страх.

– Щось дуже швидко.

Ленґдон обернувся до дверей. То, вочевидь, був звук падіння залізного відра, яке Архітектор помістив на верхечок драбини, приставленої до тунельних дверей. «Вони прийшли за нами».

І раптом, абсолютно несподівано, з того самого напрямку знову долетів металевий гуркіт.

Потім ще раз.

І ще раз.

Безпритульний, що лежав на лавці перед Бібліотекою конгресу, протер очі і витріщився на несподіване видовище, що розгорталось просто перед ним.

Білий «вольво» щойно перестрибнув бордюром, рвонув безлюдною пішохідною доріжкою і, скреготнувши гальмами, зупинився біля підніжжя сходів до парадного входу бібліотеки. З авто вискочила темноволоса приваблива жінка, стурбовано озирнулася довкола і, помітивши чоловіка, крикнула:

– Маєте телефон?

«Пані, я навіть лівого черевика не маю, а телефону – і поготів».

Немов прочитавши його думку, жінка кинулася сходами до парадних дверей бібліотеки. Вибігши нагору, вона вхопилася за ручку і почала відчайдушно сіпати кожні з трьох велетенських дверей.

– Пані, бібліотека зачинена.

Але, здавалося, жінці було байдуже. Вхопивши одну з важких кільцеподібних ручок, вона відтягнула її і відпустила. Ручка гучно хряснулася об двері. А потім зробила це ще раз. Знову і знову.

«Отакої! – подумав безпритульний. – Певно, їй сильно почитати припекло».

РОЗДІЛ 56

Коли Кетрін Соломон нарешті побачила, як масивні бронзові двері бібліотеки рвучко розчинилися перед нею, то відчула, наче в її душі прорвало емоційний шлюз. І весь страх та сум'яття, які не мали виходу цього вечора, нарешті вирвалися назовні.

На порозі бібліотеки стояв Ворен Беламі, приятель і довірена особа її брата. Та найбільше була вона рада бачити чоловіка, що стояв у напівтемряві за спиною Архітектора. Її почуття було, вочевидь, взаємним. Вона шкірою відчула полегшення, з яким внутрішньо видихнув Роберт Ленгдон, і кинулася у двері – просто йому в обійми.

Поки Кетрін поверталася до тями в заспокійливих обіймах свого старого приятеля, Беламі зачинив парадні двері. Почувши, як клацнув замок, Кетрін нарешті відчула себе у безпеці. Сльози навернулися зовсім несподівано, але вона зробила над собою зусилля і стримала їх.

Ленгдон тримав її в обіймах.

– От і добре, – прошепотів він. – З тобою все гаразд.

«Тому, що ти мене врятував, – хотіла сказати йому Кетрін. – Він знищив мою лабораторію... всю мою роботу. Роки досліджень згоріли у вогні». Їй хотілося розповісти йому про все, але від хвилювання їй перехопило подих.

– Ми знайдемо Пітера. – Низький голос Ленгдона відбився у її грудях і трохи її заспокоїв. – Я обіцяю.

«Я знаю, хто це зробив! – хотіла закричати Кетрін. – Той самий чоловік, що вбив мою матір та мого племінника!» Та не встигла вона все пояснити, як несподіваний звук пронизав бібліотечну тишу.

З вестибюльних сходів почувся гучний тріск, наче на кахляну підлогу впав великий металевий предмет. Кетрін відчула, як м'язи Ленгдона миттєво напружилися.

Беламі підступив до них; вираз його обличчя був страшний.

– Тікаймо звідси. Негайно.

Архітектор і Ленгдон поспішили через великий хол до знаменитого читального залу бібліотеки, а ошелешена Кетрін поквапилася за ними. Читальний зал увесь сяяв вогнями. Беламі швидко замкнув за ними двоє дверей, спочатку зовнішні, а потім – внутрішні.

Кетрін, як у тумані, рушила за Беламі, який повів їх обох до центру кімнати. Всі троє підійшли до читального столика, де під світлом лампи стояла шкіряна сумка. Біля сумки лежав маленький кубічний пакунок; Беламі взяв його і поклав у сумку поруч із...

Кетрін аж заціпеніла. «...Поруч із пірамідою?!»

Вона ніколи не бачила цю гравіровану кам'яну піраміду, але відчула, як її тіло аж сіпнулося – вона наче впізнала її. Якимось чином інтуїція підказала їй істину. Кетрін Соломон щойно зіштовхнулася лицем до лица з предметом, який непоправно спотворив її життя. «Це та сама піраміда».

Беламі застебнув сумку і подав її Ленгдону.

– Завжди тримайте її при собі.

Раптом зовнішні двері залу струснув потужний вибух. Почувся дзенькіт скляних друзок.

– Сюди! – скрикнув переляканий Беламі і підштовхнув їх до центрального абонементного стола – вісім полиць на масивній восьмикутній шафі. Він завів їх за полиці і показав на отвір у шафі. – Залізайте сюди!

– Сюди? – остовпіло спитав Ленгдон. – Тут вони нас точно знайдуть!

– Довіртеся мені, – відповів Беламі. – Це не те, що ви думаєте.

РОЗДІЛ 57

Малах на повній швидкості погнав свій лімузин на північ, до району Калорама-Гайтс. Вибух у лабораторії Кетрін вийшов навіть сильнішим, ніж він сподівався, але йому вдалося вибратися неушкодженим. Хаос, що зчинився після вибуху, був йому на руку і дозволив безперешкодно утекти, проскочивши у лімузині на повній швидкості повз приголомшеного охоронця, який щось горлав у телефон.

«Треба негайно забратися з дороги, – майнула йому думка. – Навіть якщо Кетрін ще не попередила поліцію, вибух неодмінно приверне увагу правоохоронців. А чоловіка з голими грудьми у лімузині просто неможливо буде не помітити».

Після довгих років ретельної підготовки, Малахові аж не вірилося, що сьогодні – вирішальна ніч. До цього моменту його подорож була важкою й довгою.

«Те, що багато років тому почалося з поневірянь, цієї ночі закінчиться тріумфом».

Тієї ночі, коли все це почалося, його звали не Малах. Тієї ночі, коли все це почалося, його ніяк не звали взагалі. Він був в'язень номер тридцять сім. Як і більшість в'язнів у жахливій тюрмі Соганлик біля Стамбула, в'язень номер тридцять

сім потрапив до неї через наркотики.

Він лежав на своєму ліжку в холодній та темній бетонній камері і думав, скільки ж часу йому ще доведеться провести за ґратами. Його новий співкамерник, з яким він познайомився добу тому, спав на горішньому ліжку. Начальник в'язниці, товстун-алкоголік, який ненавидів свою роботу і свою ненависть зривав на в'язнях, щойно вимкнув на ніч все освітлення.

Була майже десята ночі, коли в'язень номер тридцять сім почув розмову, що долітала крізь вентиляційний люк. Перший голос він упізнав чітко й безпомилково – то був пронизливий і нахабний тон начальника в'язниці, якому аж ніяк не сподобалося, що його розбудив уночі відвідувач.

– Так-так, розумію, ви приїхали здалеку, – казав начальник, – але в перший місяць року відвідувачів не має бути. Це державна інструкція. Без будь-яких винятків.

Голос, що відповів йому, був тихий та ввічливий, сповнений болю.

– Мій син у безпеці?

– Ваш син – наркоман.

– З ним добре поводяться?

– Достатньо добре, – відповів начальник. – Це вам не готель.

Запала напружена тиша.

– Наскільки ви розумієте, держдепартамент Сполучених Штатів вимагатиме екстрадиції.

– Так-так, вони це завжди роблять. І екстрадицію буде дозволено, ось тільки на підготовку документів піде кілька тижнів... а може, і місяць – залежно від...

– Залежно від чого?

– Ну, – протягнув начальник, – у нас бракує персоналу. – Він помовчав. – Звісно, інколи зацікавлені сторони, такі як ви, роблять пожертви працівникам в'язниці, щоб допомогти якомога швидше вирішити справу.

Відвідувач не відповів.

– Містере Соломон, – вів начальник далі вже тихше. – Для людини, як ви, гроші не проблема, тому для вас завжди існують варіанти. Я знаю людей в уряді. Якщо ми з вами працюватимемо разом, то зможемо витягнути звідси вашого сина – завтра ж, і з нього знімуть усі обвинувачення. Йому навіть не доведеться зазнати судового переслідування вдома.

Відповідь була негайною.

– Закриваючи очі на юридичні наслідки вашої пропозиції, я відмовляюся привчати свого сина до того, що гроші розв'язують всі проблеми, що в житті не треба ні за що відповідати, особливо в такому серйозному випадку, як цей.

– Ви хочете його тут кинути?

– Я хочу з ним поговорити. Негайно.

– Я ж казав вам, що у нас є інструкції. Ви не побачитеся зі своїм сином – якщо не погодитеся обговорювати його негайне звільнення.

Кілька секунд тривала непривітна тиша.

– Невдовзі з вами зв'яжеться представник державного департаменту. Потурбуйтеся про безпеку Захарія. Сподіваюся, за тиждень він уже летітиме додому. Добраніч.

Грюкнули двері.

В'язень номер тридцять сім вухам своїм не повірив. «Що ж це за батько, що кидає свого сина в цій пекельній буцегарні, аби його провчити?» Пітер Соломон навіть відкинув пропозицію зняти зі свого сина всі звинувачення!

Саме тієї ночі, лежачи з розплющеними очима на ліжку, в'язень номер тридцять сім придумав, як вибереться із тюрми. Якщо гроші були єдиним, що відділяло в'язня від свободи, то можна сказати, що в'язень номер тридцять сім уже вільний. Може, Пітер Соломон і не хотів розлучатися зі своїми грошима, але кожен, хто читав популярні видання, знав, що його син, Захарій Соломон, теж мав купу грошей. Наступного дня в'язень номер тридцять сім потайки поговорив із начальником в'язниці і запропонував йому план: сміливу та винахідливу схему, яка забезпечить їм обом саме те, чого кожен прагнув.

– Щоб ця схема спрацювала, Захарій Соломон мусить померти, – пояснив в'язень номер тридцять сім. – Але ми удвох зможемо негайно зникнути. Ви зможете кинути цю роботу і податися на грецькі острови. І більше ніколи не бачити цієї клятої тюрми.

Обговоривши деякі деталі, двоє чоловіків потисли один одному руки.

«Невдовзі Захарій Соломон помре», – подумав в'язень номер тридцять сім і посміхнувся, з приємністю уявивши, наскільки легко це можна здійснити.

А за два дні держдепартамент звернувся до родини Соломонів, щоб сповістити їм страшну новину. На фото з тюрми було видно жорстоко побите тіло їхнього сина, що лежало, скоцюрбившись, на підлозі камери. Йому пробили голову сталевим прутом, а решту тіла понівечили і спотворили до непізнаваності. Схоже, його спочатку піддали тортурам, а потім убили. Головним підозрюваним був сам начальник тюрми, який зник, вочевидь прихопивши усі гроші вбитого хлопця. Захарій підписав документи на переказ своїх величезних статків на приватний номерний рахунок, з якого зняли гроші одразу ж після його смерті. Звісно, гроші як у воду пішли.

Пітер Соломон злітав до Туреччини на приватному літакові і повернувся з сином у труні; Захарія поховали на родинному цвинтарі Соломонів. Начальника в'язниці так і не знайшли. І ніколи не знайдуть, у цьому в'язень номер тридцять сім був упевнений. Дебеле тіло турка покоїлося на дні Мармурового моря, годуючи блакитних крабів, що мігрували Босфорською протокою. Величезні гроші Захарія Соломона надійшли на секретний номерний рахунок. І в'язень номер тридцять сім знову став вільною людиною – вільною людиною з купою грошей.

Грецькі острови були наче рай. Світло. Вода. Жінки. За гроші можна було купити все – нові посвідчення, нові паспорти, нову надію. Він взяв собі грецьке ім'я – Андрос Дарейос. Андрос означало «воїн», а «Дарейос» – багатий. Темні ночі, проведені у в'язниці, не на жарт настрахали його, і Андрос поклявся, що більше ніколи не потрапить за ґрати. Він поголив свою кудлату голову, повністю порвав зі світом наркотиків і почав нове життя: став досліджувати досі незнаний світ чуттєвої насолоди, про існування якого він навіть і не підозрював раніше. Тихе і безтурботне подорожування на яхті темно-синіми водами Егейського моря замінило йому героїновий транс; тонка насолода від смакування ягняти, засмаженого на рожні, замінило йому екстазі, а новим кокаїном стало для нього ризиковане пірнання зі скелі в пінисті води біля острова Міконос.

«Я наче знову на світ народився».

Андрос придбав здоровенну віллу на острові Сирос й оселився серед знаті в елітному містечку Посидонія. Цей новий світ являв собою громаду людей не лише багатих, а й культурних та фізично бездоганних. Його сусіди пишалися своїми тілами та розумом, тому їхній умонастрій перекинувся і на Андроса. Новачок раптом із подивом виявив, що дістає насолоду від бігу вздовж узбережжя, почав засмагати і читати книжки. Андрос прочитав Гомерову «Одіссею» і захопився образами могутніх чоловіків із бронзовим загаром, які йшли у бій на цих островах. Наступного дня він почав підіймати важке залізяччя і невдовзі помітив, як збільшилися його грудна клітка та руки. Мало-помалу він почав відчувати на собі зацікавлені погляди жінок, і їхнє захоплене ставлення подіяло, як наркотик. Йому захотілося стати ще дужчим. І він став. За допомогою інтенсивного і регулярного прийому стероїдів укупі з придбаними на чорному ринку гормонами росту, завдяки безконечним годинам занять культуризмом Андрос став таким, яким ніколи й не сподівався стати, – бездоганним самцем. Він збільшився і зростом, і мускулатурою, розвинув бездоганні грудні м'язи та мускулісті ноги і постійно підтримував на них чудову засмагу.

Тепер на нього задивлялися всі. Як і попереджали Андроса, величезні дози стероїдів та гормонів змінили не лише його тіло, а й голосовий апарат, наділивши його дивовижним сиплим напівшепотом, котрий, як йому здавалося, додавав його персоні певної містичності. М'який загадковий голос у поєднанні з новим тілом, багатством та небажанням говорити про туманне минуле діяли на жінок, як «Віскас» на кішок. Вони охоче віддавалися йому, і він задовольняв їх усіх – від популярних модельок, що приїздили на його острів для фотосесій, до американських студенток, що прилітали сюди на канікули, не рахуючи самотніх домогосподарок, дружин його сусідів, а інколи траплялися йому і молоді хлопці. І всі вони просто не могли ним насититися.

«Я – шедевр».

Одначе спливали роки, і сексуальні втіхи почали втрачати для Андроса свою збудливу принадність. Як і все інше. Розкішна острівна кухня втратила свій смак, книги стали нецікавими, навіть прекрасні заходи сонця, які він споглядав зі своєї вілли, – і ті стали нудними. Як же ж так? Йому лише двадцять п'ять, а він уже почувався старим. «Для чого далі жити?» Він, як скульптор, витворив зі свого тіла шедевр; займався самоосвітою і живив свій розум надбаннями культури; перетворив свій дім на земний рай; його любили всі, косо він бажав любити.

Однак, хоч яким би неймовірним це не здавалося, він відчув себе таким спустошеним, як і в тій турецькій в'язниці.

«Чого ж мені бракує?»

Відповідь він дістав кілька місяців по тому. Одного разу вночі Андрос сидів на самоті у своїй віллі, знічев'я перемикаючи телеканали, як раптом надібав програму про таємниці франкмасонів. Режисура шоу була поганою, запитань було більше, ніж відповідей, однак його заінтригували численні змовницькі теорії, що оточували це братство. Ведучий розповідав легенду за легендою.

Франкмасони та Новий світовий порядок...

Велика масонська печатка Сполучених Штатів...

Масонська ложа П-2[15]...

Масонська піраміда...

Ошелешений, Андрос прикипів очима до екрана. Ведучий розповідав історію про загадкову кам'яну піраміду з вигравіруваними символами, що обіцяли вказати шлях до

втраченої мудрості та незбагненно могутньої сили. Ця історія, начебто неймовірна, викресала в його пам'яті далекий спогад з темного минулого. Андрос пригадав, що Захарій Соломон чув від свого батька про якусь загадкову піраміду.

«Невже це вона?» Андрос почав напружено пригадувати подробиці.

Коли програма скінчилася, він вийшов на балкон, щоб провітрити мозок. І пригадав навіть більше. Коли спогади спливали в його пам'яті, у нього з'явилося таке відчуття, що, зрештою, у цій легенді має бути якесь раціональне зерно. А якщо так, то Захарій Соломон – хоча й давно померлий – зробив йому ще одну цінну послугу.

«А що мені втрачати?»

Через три тижні, ретельно все спланувавши, Андрос стояв на морозі поруч із зимовим садом маєтку Соломонів на Потомаці. Крізь скло він бачив, що Пітер Соломон про щось теревенить зі своєю сестрою Кетрін і сміється.

«Здається, вони досить легко забули про Захарія», – подумав він.

Перед тим як вдягнути на обличчя маску, Андрос нюхнув кокаїну – вперше за багато років. І відчув знайомий приплив безстрашся. Він витягнув пістолет, старим ключем відімкнув двері й увійшов до оранжереї.

«Привіт, Соломони».

На жаль, той вечір склався не так, як запланував Андрос. Замість піраміди, за якою прийшов, він отримав заряд пташиного дробу, і йому довелося втікати засніженою галявиною до густого лісу. На його превеликий подив, Пітер Соломон кинувся навздогін, а в його руці поблискував пістолет. Андрос рвонув у зарості і збіг донизу стежиною по краю глибокого яру. Знизу крізь хрустке зимове повітря долинав шум далекого водоспаду. Проминувши невеличкий дубовий гайок, він звернув ліворуч. Та через секунду різко зупинився і, пропливши підошвами по зледенілій стежині, чудом unikнув смерті.

«Господи всемогутній!»

За якісь кілька футів попереду стежина обривалася вниз просто у замерзлу річку. На великому валуні біля стежини невміла дитяча рука нашкрябала напис:

А з протилежного боку яру стежка йшла далі. «А де ж місток?» Кокаїн припинив свою дію. «Я потрапив у пастку!» Охоплений панікою, Андрос обернувся, щоб побігти стежиною назад, але перед ним виріс Пітер Соломон – захеканий і з пістолетом в руці.

Андрос поглянув на пістолет і зробив крок назад. Від краю урвища до замерзлої річки було не менше від п'ятдесяти футів. Довкола, проймаючи Андроса до кісток, клубочився туман, що підіймався з водоспаду, що був трохи вище за течією.

– Заків місток давним-давно зогнив, – засапано мовив Пітер. – Лише мій син заходив так далеко – аж сюди. – Він твердо і непорушно тримав пістолет. – Навіщо ти убив мого сина?

– Він був нікчемою, – відказав Андрос. – Наркоманом. Тож я зробив йому послугу. Перервав його нікудишне життя.

Соломон наблизився і націлив пістолет Андросові в груди.

– А тепер я тобі зроблю ту саму послугу. – Андрос не чекав почути в його голосі скільки ненависті. – Ти забив мого сина до смерті. Як може людська істота таке вчинити?

– Люди здатні на немислиме, якщо їх приперти до стінки.

– Ти вбив мого сина!

– Ні! – емоційно вигукнув Андрос. – Це ти вбив свого сина. Який же батько залишає свого сина у в'язниці, коли йому трапляється можливість витягнути його звідти! Це ти вбив свого сина, не я.

– Ти нічого не знаєш! – заволав Соломон голосом, сповненим болю.

«Помиляєшся, – подумав Андрос. – Я знаю все».

Пітер Соломон підійшов іще ближче, тримаючи пістолет у простягненій руці. Їх розділяло тепер лише п'ять ярдів. Груді в Андроса пеком пекло, він відчував, що стікає кров'ю. Вона струмувала по животу. Він озирнувся на провалля. Ні, це неможливо. І обернувся до Соломона.

– Я знаю більше, ніж ти гадаєш, – прошепотів він. – Ти не здатен на холоднокрівне вбивство.

Соломон ступив іще крок уперед, непорушною рукою тримаючи пістолет.

– Попереджаю, – сказав Андрос. – Якщо ти натиснеш на курок, я переслідуватиму тебе все життя.

– Можеш вважати, що вже почав. – І гримнув постріл.

Женучи свій лімузин до Калорама-Гайтс, той, хто називав себе Малах, згадував про ті чудесні події, які врятували його від вірної смерті тоді, на краю зледенілого яру. І він змінився назавжди. Постріл тривав лише мить, але його наслідки відлунили крізь роки. Його тіло, колись засмагле і татуйоване, тепер спотворювали шрами, що лишилися після тієї ночі. І ці шрами він приховував під татуюваннями символів свого нового «я».

«Я – Малах. Така була моя доля. Завжди».

Він пройшов крізь вогонь, згорів майже дотла, але потім постав знову, іще раз зазнавши перетворення. Як птах фенікс. І сьогоднішня ніч стане завершальним кроком його довгої та славної подорожі.

РОЗДІЛ 58

Вибухівка зі скромною назвою «Ключ-4» була створена спецпідрозділом США саме для того, щоб висаджувати замкнені двері, завдаючи при цьому мінімальної шкоди. Маючи основними складовими циклотриметилентринітрамін із діетилгексиліновим пластифікатором, вона являла собою головним чином пластикову вибухівку C-4,

розкатану в тонкі, як папір, пластинки, що вставлялися в одвірки. І в ситуації з дверима до читального залу ця вибухівка спрацювала прекрасно.

Керівник операції агент Тернер Сімкінс переступив через уламки дверей і уважно вивчив поглядом великий восьмикутний зал, видивляючись у ньому щонайменший порух. Нікого.

– Вимкніть світло, – наказав Сімкінс.

Другий агент знайшов на стіні панель, клацнув вимикачами – і приміщення поринуло у темряву. Усі четверо майже синхронно підняли руки і прилаштували на очі пристрої нічного бачення.

Картина залишилася незмінною.

У темряві ніхто нікуди не побіг.

Вочевидь, втікачі не мали зброї, однак оперативники увійшли до залу зі зброєю наготові. У темряві їхні пістолети випромінювали чотири зловісних стрічки лазерного світла. Чоловіки заводили променями в усіх напрямках – по долівці, стінах та по балконах, промацуючи ними темряву. Часто самого лише вигляду зброї з лазерним прицілом у темній кімнаті було достатньо, щоб спонукати до негайної капітуляції.

Та, певно, не цього разу.

І знову анічичирк.

Агент Сімкінс підняв руку і дав сигнал своїй групі увійти всередину. Його підлеглі беззвучно розосередилися. Обережно ступаючи центральним проходом, Сімкінс підняв руку і клацнув вимикачем свого пристрою нічного бачення, вводячи в дію найновіше поповнення арсеналу ЦРУ. Термозображення застосовувалося вже досить тривалий час, але новітні досягнення в галузі мініатюризації, диференційної чутливості та поєднання зображення з двох джерел спричинилися до появи нового покоління оптичних приладів, котрі забезпечували оперативників майже надлюдським зором.

«Ми бачимо в темряві. Ми бачимо крізь стіни. А тепер ми здатні побачити минуле».

Тепловізорне устаткування стало таким чутливим до перепадів температури, що тепер мало здатність фіксувати не лише теперішнє місцезнаходження людини, а і її попереднє місцезнаходження. Ця здатність дивитися в минуле виявилася найціннішою рисою новітнього устаткування. І зараз вона також стала в пригоді. Агент Сімкінс узрів температурний слід на одному з читальних столиків. Окрім того, два дерев'яних стільці засяяли в його окулярах червоно-пурпуровим світлом, вказуючи на те, що вони були тепліші за решту стільців у цьому залі. Настільна лампа жевріла оранжевим. Вочевидь, двос втікачів сиділи за цим столом, але тепер питання було в тім, куди вони поділися.

Відповідь на це запитання він знайшов на центральній полиці, що оточувала велику дерев'яну консоль посередині кімнати. То був ледь помітний примарний відбиток руки, що світився темно-червоним.

Тримаючи наготові пістолет, Сімкінс рушив до восьмикутної шафи, ведучи лазерним променем по її поверхні. Він огинав її по колу доти, поки не побачив у шафі боковий отвір. «Невже вони самі себе загнали до цієї шафи?» Агент придивився до декоративної планки довкола отвору і побачив іще один світлий відбиток руки. Хтось взявся за одвірок, коли пірнав у цю діру.

Час для тиші скінчився.

– Тут теплові відбитки! – вигукнув Сімкінс, вказуючи на отвір. – Оточуймо з флангів!

Обидва фланги групи рушили до восьмикутної консолі.

Сімкінс поволі попрямував до отвору. Навіть із відстані десяти футів він побачив, що всередині горить світло.

– У консолі – світло! – скрикнув Сімкінс, сподіваючись, що звук його голосу зможе переконати панів Беламі та Ленґдона вийти з шафи із піднятими руками.

Але ніхто звідти не вийшов.

«Прекрасно, зробимо по-іншому».

Наблизившись до отвору, Сімкінс почув, як звідти доноситься гудіння. Наче там працювала якась машинерія. Він зупинився, намагаючись уявити, що ж може так шуміти в такому маленькому просторі. Тоді присунувся ще ближче – і почув крізь шум механізмів чиїсь голоси. Але щойно він підійшов до отвору, як світло всередині згасло.

«Дуже вдячний, – подумав він, поправляючи прилад нічного бачення. – Тепер ми маємо перевагу».

Ставши на порозі, Сімкінс зазирнув у отвір. Те, що він там побачив, чимало його здивувало. Ця консоль була не стільки шафою, скільки стелею, що виступала над поверхнею долівки і слугувала дахом для сходів, які спускалися до розташованої внизу кімнати. Націливши зброю на сходи, агент почав спускатися донизу.

«Що це, в біса, за приміщення?»

Кімната під читальним залом виявилася маленькою коморою. Гудіння, яке почув Сімкінс, і справді йшло від машинерії, хоча він точно не міг сказати – чи то Беламі з Ленґдоном щойно її запустили, чи вона працювала цілодобово. Втім, в обох випадках це не мало значення. Втікачі залишили чіткі теплові відбитки на єдиному виході з цієї кімнати – на важких сталевих дверях. На кнопках замкової панелі так само чітко вирізнялися чотири відбитки пальців. По периметру дверей світилися тоненькі смужечки жовтогарячого кольору. Це означало, що за дверима горіло світло.

– Висаджуйте двері, – скомандував Сімкінс. – Це – їхній маршрут для втечі.

На те, щоб вставити і підірвати тонку пластинку вибухівки «Ключ-4», пішло вісім секунд. Коли дим розсіявся, агенти побачили перед собою дивний підземний світ, який тут називали книгосховищем.

Бібліотека конгресу мала книжкові стелажі, що розтягнулися на багато миль, більшість із них – у підземеллі. Ці нескінченні ряди полиць створювали наче оптичний ефект нескінченності, який зазвичай досягається за допомогою дзеркал.

На дверях була табличка з написом:

Середовище з регульованою температурою.

НОРМАЛЬНЕ ПОЛОЖЕННЯ ЦИХ ДВЕРЕЙ - ЗАЧИНЕНЕ

Сімкінс проштовхнувся у скалічені вибухом двері і відчув за ними прохолодне повітря. Він не міг стримати посмішки. «Це так легко, що аж не віриться».

Тепловідбитки в приміщенні з регульованою температурою проявлялися як сонячні протуберанці, і його «нічні окуляри» вже встигли помітити червоний мазок на поруччі угорі, за яке вхопився Ленґдон чи Беламі, пробігаючи повз.

– Тікати ви можете, – прошепотів Сімкінс сам собі, – а от сховатися – ні.

Коли Сімкінс зі своєю групою заглибився в лабіринт полиць, то збагнув, що умови на «полі бою» настільки очевидно схилилися на його користь, що йому навіть не доведеться користуватися приладом нічного бачення, щоб вистежити свою здобич. За звичайних обставин цей лабіринт книжкових полиць був би солідною схованкою, але в Бібліотеці конгресу для економії електроенергії використовувалося освітлення, що вмикалося тоді, коли між полицями хтось ішов. Тому маршрут втечі Беламі та Ленґдона був освітлений як злітно-посадкова смуга. Вдалину простягнулася вузька стрічка світла, яка відхилилася і петляла.

Усі четверо агентів умить зняли свої нічні окуляри. Кинувшись уперед на добре тренованих ногах, оперативна група помчала освітленим маршрутом, роблячи зигзаги у лабіринтові книжок, якому, здавалося, не буде кінця. Невдовзі Сімкінс помітив мерехтіння вогників у темряві попереду. «Ми наздоганяємо». Він рвонув іще швидше і почув попереду кроки і важке дихання. А потім побачив і ціль.

– Я його бачу! – вигукнув він.

Вочевидь, довготелеса фігура Беламі була ар'єргардом втікачів. Шикарно вдягнений афроамериканець важко біг повз стелажі, вибиваючись із сил. «Марно стараєтеся, діду».

– Ані руш, містере Беламі! – заволав Сімкінс.

Та Архітектор біг, роблячи різкі повороти і петляючи між рядами книжок. І з кожним поворотом над його головою спалахувало освітлення. Коли групу відділяли від Беламі вже якихось двадцять ярдів, йому знову наказали зупинитися, але він побіг далі.

– Зупиніть його, – наказав Сімкінс.

Агент із гвинтівкою нестерпимої дії, яка була на озброєнні групи, вистрілив. Предмет, що полетів уздовж проходу і враз зв'язав ноги Беламі, мав жартівливе прізвисько «Дурний шнурок», хоча нічого дурного в ньому не було. Цей військовий пристрій для «знерухомлення», винайдений у Національній лабораторії «Сандія», являв собою мотузку з липкого поліуретану, котра при контакті ставала твердою як камінь, створюючи жорстку пластикову павутину між підколінними чашечками втікача. Її дію на рухому ціль можна було порівняти з ефектом від прута, увіткнутого у спиці велосипеда під час руху. Ноги Беламі зчепилися на бігу, він спіткнувся і з грукотом розтягнувся на підлозі. Проїхавшись за інерцією ще кілька футів темним коридором, Архітектор заляк на місці, а над його головою послужливо загорілися лампочки.

– Я займуся Беламі, – вигукнув Сімкінс. – А ви переслідуйте Ленґдона! Він – попереду, десь не... – Лідер групи замовк, несподівано помітивши, що книжкові стелажі попереду Беламі були непроглядно темними. Це означало, що попереду нього ніхто не пробігав. «Він що – сам?»

– Де він? – гаркнув один з агентів.

З розбитої під час падіння губи Беламі текла кров.

– Хто – він?

Агент Сімкінс підняв ногу і поставив її на бездоганно білу краватку Архітектора. А потім нахилився над затриманим і злегка надавив йому ногою на груди.

– Повірте, містере Беламі, краще зі мною не грати у такі ігри.

РОЗДІЛ 59

Роберт Ленгдон почувався як труп.

Він лежав горілиць, склавши руки на грудях, у суцільній темряві, затиснутий у надзвичайно тісному просторі. Хоча Кетрін і лежала у схожій позі біля його голови, Ленгдон її не бачив. Через свою клаустрофобію він міцно заплющив очі, щоб і близько не бачити того жаху, в якому він опинився.

Простір довкола нього був надто тісним.

Дуже тісним.

Шістдесят секунд тому, коли обвалилися двостулкові двері читального залу, вони з Кетрін подалися за Беламі до восьмикутної консолі, а потім спустилися сходами і несподівано опинилися в підвальному приміщенні.

Ленгдон одразу ж здогадався, куди вони потрапили. Вони були в самісінькому центрі бібліотечної системи книгопостачання. Нагадуючи систему розподілу багажу в аеропорту, ця розподільча кімната мала численні конвеєри, що відгалужувалися в усіх напрямках. Оскільки Бібліотека конгресу розташовувалася у трьох окремих будівлях, книги, замовлені в читальному залі, часто доводилося транспортувати на великі відстані мережею підземних тунелів за допомогою конвеєрної системи.

Беламі підійшов до сталевих дверей, вставив ключ-картку, набрав послідовність цифр і поштовхом відчинив двері. У приміщенні було темно, та, коли двері розчинилися, одразу ж замерехтіла й ожила низка ламп, увімкнутих за допомогою датчика, що реагував на рух.

Коли Ленгдон подивився туди, він збагнув, що бачить те, що доводилося бачити лише жменьці людей. «То стелажі Бібліотеки конгресу. – План Беламі додав йому бадьорості. – Де краще сховатися, як не в гігантському лабіринті?»

Однак Беламі не повів їх до стелажів. А натомість підпер двері книжкою, щоб вони не зачинилися, потім обернувся і поглянув на Ленгдона та Кетрін упритул.

– Я сподівався, що зможу пояснити вам набагато більше, але ми не маємо часу. – І подав Ленгдонові свою картку-ключ. – Вона вам знадобиться.

– А хіба ви з нами не підете? – спитав професор.

Беламі похитав головою.

– У нас нічого не вийде, якщо ми не розділимося. Найважливіше – це зберегти піраміду та горішній камінь у надійних руках.

Ленгдон не бачив іншого виходу, окрім сходами – назад, до читального залу.

– А куди підете ви?

– Я заманю їх до стелажів, подалі від вас, – пояснив Беламі. – Це все, що я можу зробити для вашої втечі.

Не встиг Ленґдон спитати, куди слід іти йому та Кетрін, як Беламі вже скидав великий стос книжок з конвеєра.

– Лягайте на стрічку конвеєра, – наказав Беламі. – І притисніть руки до тулуба.

Ленґдон здивовано витріщився. «Це ж просто несерйозно!» Стрічка конвеєра тягнулася на коротку відстань, а потім зникала в темному отворі в стіні, достатньо великому, щоб крізь нього пройшов стос книжок, але не більше. Ленґдон тоскно поглянув на стелажі.

– І не думайте! – вигукнув Беламі. – Через датчики руху тут сховатися неможливо.

«Тепловий відбиток! – крикнув хтось угорі. – Оточуймо з флангів!»

Вочевидь, Кетрін почула все, що мала почути. Вона лягла на стрічку конвеєра, і її голова опинилася лише за кілька футів від отвору в стіні. Склавши руки на грудях, Кетрін стала схожою на мумію в саркофазі.

Ленґдон стояв як укопаний.

– Роберте, – підштовхнув його Архітектор, – якщо не хочете робити це задля мене, то зробіть заради Пітера.

А голоси нагорі наближалися.

Ленґдон рушив до конвеєра наче уві сні. Він із розмаху кинув сумку на стрічку, а потім і сам примостив голову біля ніг Кетрін. Його спина торкнулася холодної гуми конвеєра. Поглянувши на стелю, він відчув себе пацієнтом у шпиталі, якого збираються засунути головою вперед до томографічного пристрою.

– Не вимикайте телефон, – попросив Беламі. – Дехто невдовзі вам зателефонує і запропонує допомогу. Довіртеся йому.

«Дехто зателефонує?» Ленґдон пригадав, що Беламі кілька разів безуспішно намагався комусь додзвонитися, а потім надіслав повідомлення. А кілька хвилин тому, коли вони вже спускалися спіральними сходами, Беламі спробував востаннє – і додзвонився. Він стисло проказав про щось приглушеним тоном, а потім вимкнув телефон.

– Їдьте конвеєром аж до кінця, – пояснив Архітектор. – А коли він повертатиме назад – швидко зіскакуйте. Скористайтеся моєю карткою, щоб вийти.

– Вийти звідки? – настійливо спитав Ленґдон.

Та Беламі вже смикав за важелі. Усі конвеєри в приміщенні враз ожили. Ленґдон відчув, як сіпнувся і поїхав, стеля над його головою теж зарухалася.

«Боже, поможи».

Коли Ленґдон наблизився до отвору в стіні, він побачив, як Ворен Беламі кинувся до стелажів і замкнув за собою двері. А за секунду він ковзнув у темряву, і бібліотека проковтнула його – саме тієї миті, коли спіральними сходами затанцювала вниз червона лазерна цятка.

РОЗДІЛ 60

Низькооплачувана працівниця компанії охоронної сигналізації під назвою «Ексклюзивна безпека» ще раз перевірила адресу в Калорама-Гайтс у своєму списку викликів. «І це – воно?» Вона поглянула на під'їзну доріжку з брамою одного з найбільших та найспокійніших маєтків у районі, і їй здалося дивним, що служба 911 щойно отримала дзвінок саме стосовно цього будинку.

Як зазвичай буває з непідтвердженими дзвінками, служба 911 одразу ж зв'язалася з місцевою компанією охоронної сигналізації, перш ніж завдавати клопоту поліції. Жінка-охоронець часто повторювала подумки, що девіз її компанії – «Ваша перша лінія оборони» – запросто можна було змінити на «Фальшиві тривоги, дурні витівки, загублені домашні тварини та скарги від схиблених сусідів».

І сьогодні теж, як і зазвичай, охоронець прибула без жодних подробиць стосовно отриманого сигналу. «Мені за це і так мало платять». Її робота полягала в тому, щоб просто з'явитися на виклик у своєму авто з обертальним проблісковим маячком, обдивитися маєтність і повідомити, чи не відбувається чогось незвичного. Зазвичай сигналізація спрацьовувала через якусь дрібницю, і охоронець користувалася своїми перекриваючими ключами-дублікатами, щоб налагодити систему. Однак у цьому будинку панувала тиша. Сигналізації не було чути. З дороги все здавалося спокійним та оповитим темрявою.

Працівниця натиснула на кнопку дзвінка внутрішнього зв'язку біля брами, але ніхто не відповів. Вона набрала перекриваючий код, відчинила браму і в'їхала на під'їзну алею. Не вимикаючи двигуна та маячок, жінка підійшла до парадних дверей і подзвонила. Ніхто не відповів. Охоронець не побачила всередині ані світла, ані рухів.

Дотримуючись інструкцій, вона увімкнула ліхтарик і неохоче пішла з обходом навколо будинку, щоб перевірити двері та вікна: чи немає раптом слідів зламу чи проникнення. Коли вона зайшла за ріг, повз будинок проїхав довгий чорний лімузин. Він на мить пригальмував, а потім поїхав далі.

«Цікаві сусіди. Їм все потрібно знати!»

Вона повільно обійшла будинок, але не побачила нічого незвичного. Споруда виявилася більшою, ніж спершу здалося, і коли жінка дійшла до подвір'я, то вже тремтіла від холоду. Вдома точно нікого не було.

– Диспетчере! – гукнула вона в радіо. – Я щодо виклику в Калорама-Гайтс. Власників немає вдома. Жодних ознак біди. Завершила огляд периметра. Ніяких ознак проникнення до будинку. Це фальшива тривога.

– Повідомлення прийнято, – відповів диспетчер. – На добраніч.

Охоронець повісила радіо на ремінь та пішла назад тим самим шляхом, бажаючи якомога швидше повернутися до теплого салону свого авто. Але, зробивши кілька кроків, вона помітила те, чого не помітила раніше, – крихітну цятку синюватого вогника на тильному боці будинку.

Вона здивовано підійшла до нього і побачила, звідки йшло світло – з низького фрамужного вікна, що, вочевидь, відчинялося у підвал будинку. Зсередини скло на вікні було затемнене якоюсь непрозорою фарбою. «Мабуть, лабораторія якась». Синювате світло пробивалося в маленькій цятці, де відлущилася фарба.

Жінка нагнулася і спробувала зазирнути всередину, але у маленький отвір майже нічого не було видно. Вона постукала по склу, подумавши, що всередині, може, хтось працює.

– Аго-ов! – гукнула вона.

Їй ніхто не відповів, але від її стукотіння шмат фарби несподівано відпав, надавши можливість побачити трохи більше. Жінка прихилилася ближче, мало не торкаючись обличчям до скла, і вгледілася в підвал. Й одразу ж пожалкувала, що це зробила.

«Що ж то таке, Господи милосердний?!»

Приголомшена, охоронець так і застигла, зігнувшись біля вікна, широко розкритими від страху очима роздивляючись картину, що розгорнулася перед її очима. Нарешті вона тремтячими пальцями почала намацувати на ремені своє радіо.

Але так і не встигла його знайти.

Шиплячі штирі електричного шокера впилися їй у шию, і тіло її пронизав гострий біль. М'язи заціпеніли, охоронець гойднулася вперед і впала обличчям у холодну землю.

РОЗДІЛ 61

Ворену Беламі зав'язали очі, але це з ним трапилося не вперше. Як усі його брати-масони, він проходив ритуал «зав'язування очей», коли піднімався на найвищі щаблі масонства. Однак раніше це відбувалося серед вірних друзів. Сьогодні ж було інакше. Ці безцеремонні й грубі чоловіки зв'язали його, наділи на голову мішок і тепер вели вздовж бібліотечних стелажів.

Агенти погрожували Беламі застосувати силу і вимагали, щоб він повідомив їм місцезнаходження Роберта Ленґдона. Знаючи, що його старіюче тіло не витримає жорстоких тортур, Беламі швидко знайшовся і збрехав.

– Ленґдон сюди зі мною не спускався! – сказав він, хапаючи ротом повітря. – Я сказав йому піднятися на балкон і сховатися за статуєю Мойсея, але зараз я не знаю, де він! – Ця історія, вочевидь, видалася переконливою, бо два агенти швидко кинулися на пошуки. А тепер решта двоє мовчки вели його між полицями з книжками.

Єдиною втіхою для Беламі було те, що Кетрін та Роберт уносили піраміду в безпечне місце. Невдовзі на зв'язок із Ленґдоном вийде чоловік, який зможе надати їм безпечний притулок. Довіртеся йому. Чоловік, якому зателефонував Архітектор, знав багато про масонську піраміду та її секрет: місцезнаходження потаємних гвинтових сходів, що вели до льоху, де давним-давно була схована всесильна древня мудрість. Коли вони тікали з читального залу, Беламі нарешті додзвонився до цього чоловіка, бо вірив: той правильно зрозуміє його стисле повідомлення.

Тепер, йдучи у повній темряві, Беламі уявив собі кам'яну піраміду та горішній камінь у Ленґдона в сумці. «Вже багато років ці два предмети не перебували поряд».

Архітектор назавжди запам'ятав ту трагічну ніч. «Перша з тих, які довелося пережити

Пітерові». Беламі попросили приїхати до маєтку Соломонів, що стояв на березі річки Потомак, на вісімнадцятий день народження Захарія. Захарій, хоча й ріс дитиною неслухняною та бунтівною, все ж таки був одним із Соломонів, тому того вечора, згідно з родинною традицією, мав отримати свою спадщину. Беламі був добрим приятелем Пітера і довіреним братом-масоном, тож його запросили як свідка. Але Беламі запросили не лише засвідчити передачу грошей. Того вечора йшлося про дещо набагато важливіше за гроші.

Беламі прибув заздалегідь і чекав, як його і попрохали, у приватному кабінеті Пітера. У прекрасно оздобленій антикварними речами кімнаті пахло шкірою, багаттям з каміна та добірним чаєм. Ворен сидів, коли Пітер завів до кабінету свого сина, Захарія. Побачивши Беламі, тендітний худорлявий юнак насупився.

– А ви що тут робите?

– Збираюся бути свідком, – ввічливо відповів Беламі. – З днем народження, Захарію.

Хлопець щось зніяковіло пробурчав і відвернувся.

– Сідай, Заку, – мовив Пітер.

Захарій сів у єдине крісло навпроти масивного батькового стола. Соломон замкнув на засув двері кабінету. Беламі сів віддалік збоку.

Пітер заговорив до сина серйозним тоном:

– Ти знаєш, навіщо ти тут?

– Здогадуюся, – відповів Захарій.

Соломон шумно зітхнув.

– Знаю, що ми давно з тобою не бачилися лицем до лица, сину. Я зробив все, щоби бути тобі добрим батьком і приготувати тебе до цього моменту.

Захарій не сказав нічого.

– Як тобі відомо, кожна дитина в родині Соломонів після досягнення повноліття отримує подарунок, що належить їй по праву, – частку родинних статків. І ця частка має стати... зерниною, яку ти повинен плекати, вирощувати і використовувати на благо людства.

Пітер Соломон підійшов до сейфа в стіні, відімкнув його і витяг звідти велику чорну теку.

– Сину, у цьому портфелі є все необхідне, щоб ти сам юридично здійснив переказ своєї фінансової спадщини на свій рахунок. – І з цими словами він поклав теку на стіл. – Мета полягає в тому, щоб ці гроші ти використав для творення собі життя плідного, заможного і добродійного.

Захарій простягнув руку до теки.

– Дякую.

– Стривай, – сказав батько, прикриваючи теку рукою. – Є ще одна річ, яку мені треба тобі пояснити.

Захарій стрільнув на батька презирливим поглядом і осунувся в крісло.

– Є такі аспекти Соломонової спадщини, про які ти досі не знаєш. – І з цими словами батько поглянув сину прямо у вічі. – Ти – мій первісток, Захарію, і це означає, що ти маєш право на вибір.

Хлопець аж випрямився у кріслі, відверто заінтригований.

– Це – вибір, що може суттєво вплинути на твоє майбутнє життя, тому я закликаю добряче його обміркувати.

– Що ж це за вибір?

Батько глибоко вдихнув.

– Це – вибір між багатством та... мудрістю.

Захарій нерозуміюче дивився на нього.

– Багатство або ж мудрість? Щось я не розумію.

Соломон підвівся, знову підійшовши до сейфа, витяг з нього важку кам'яну піраміду з вигравіруваними на ній масонськими символами і гупнув її на стіл поруч із текою.

– Цю піраміду створено дуже давно, її ввірили нашій родині, і ми зберігали її впродовж багатьох поколінь.

– Піраміда? – без особливого ентузіазму в голосі спитав Захарій.

– Сину, ця піраміда є мапою, яка відкриває місцезнаходження одного з найбільших втрачених скарбів людства. Цю мапу створили так, щоб одного дня цей скарб віднайти.

– Голос Пітер сповнився гордості. – І цього вечора, згідно з родинною традицією, я маю змогу запропонувати її тобі... на певних умовах.

Захарій кинув підозрілий погляд на піраміду.

– А що це за скарб?

Беламі побачив, що це грубе запитання не було тим, на що сподівався Пітер. Однак він стримався.

– Захарію, це важко пояснити без ґрунтовних знань. Але цей скарб... головним чином це те, що ми називаємо древніми таємницями.

Захарій розсміявся, вочевидь вирішивши, що його батько жартує.

Беламі помітив, як посумнішали очі Пітера.

– Мені дуже важко це схарактеризувати, Заку. Згідно з традицією, коли хтось із Соломонів досягає вісімнадцяти років, настає час присвятити кілька років здобуттю вищої освіти в одному з...

– Я ж казав тобі! – випалив Захарій. – Я не бажаю навчатися в університеті!

– Я не мав на увазі університет, – відповів батько так само лагідним і спокійним тоном. – Я говорю про масонське братство. І маю на увазі набуття знань про вічні таємниці науки про людину. Якщо ти захочеш стати, як і я, масоном, то зробиш перший крок до здобуття освіти, необхідної для розуміння важливості рішення, яке ти сьогодні приймеш.

Захарій закотив очі.

– О, позбав мене необхідності знову вислуховувати масонські повчання! Я знаю, що я перший з Соломонів, який не бажає приєднуватися до франкмасонства. Ну то й що? Ти що, не розумієш? Мені нецікаво гратися в перевдягання з купкою старих дідів!

Його батько надовго замовк, і Беламі вперше помітив тоненькі зморшки навколо по-юнацьки молодих очей Пітера.

– Так, я розумію, – нарешті відповів він. – Зараз інші часи. Я розумію також, що масонство може здаватися тобі дивним або ж нудним. Але я хочу, щоб ти знав: двері будуть завжди відчиненими для тебе, якщо станеться так, що ти колись передумаєш.

– І не сподівайся, – пробурчав Зак.

– Годі! – відрізав Пітер, підводячись. – Знаю, Захарію: у тебе було важке дитинство, але я – не єдина твоя опора. На тебе чекають багато добрих людей, котрі з радістю приймуть тебе до масонських лав і допоможуть виявити свій справжній потенціал.

Захарій хихикнув і зміряв поглядом Беламі.

– Так ось чому ви сюди прийшли, містере Беламі? Щоб накинутися на мене всією вашою масонською зграєю?

Беламі не відповів, а натомість спрямував шанобливий погляд на Пітера Соломона, немов нагадуючи Захарію, хто був владним господарем у цій кімнаті.

І Захарій обернувся до батька.

– Заку, – мовив Пітер. – Ми товчемо воду в ступі. Тому дозволь мені сказати ось що. Розумієш ти ту відповідальність, взяти яку тобі пропонують, чи ні, але мій родинний обов'язок полягає в тому, щоб я тебе з нею ознайомив. – Він показав рукою на піраміду. – Охороняти цю піраміду – це великий привілей. Я закликаю тебе подумати над такою почесною пропозицією кілька днів, перш ніж приймати рішення.

– Няньчити каменюку – це почесна пропозиція? – зневажливо спитав Захарій.

– Заку, у нашому світі є багато великих таємниць, – зітхнув Пітер. – Секретів, що виходять за межі наших найсміливіших фантазій. Ця піраміда захищає ці таємниці. А найважливішим є те, що настане час, можливо, протягом твого життя, коли цю піраміду нарешті розшифрують, розкривши її секрети. І це буде моментом великої трансформації людства. Тобі випадає можливість відіграти свою почесну роль у цьому процесі. Тому я хочу, щоб ти дуже серйозно над цим поміркував. Багатство – банальне і повсюдне, а мудрість – це велика рідкість. – Він кивнув на теку з документами, а потім – на піраміду. – Я благаю тебе не забувати, що багатство без мудрості часто закінчується катастрофою.

Захарій поглянув на батька як на божевільного.

– Можеш казати все, що завгодно, татку, але я не збираюся проміняти мою спадщину на цю каменюку. – Він кивнув на піраміду.

Пітер склав руки на грудях.

– Якщо ти вирішиш взяти на себе відповідальність, то я притримаю тобі і гроші, і піраміду, поки ти завершиш успішно своє навчання в масонському середовищі. На це підуть роки, але ти станеш людиною достатньо зрілою для того, щоб прийняти і гроші, і піраміду. Багатство і мудрість. Це потужна комбінація.

Захарій рвучко підскочив з крісла.

– Батьку, припини заради Бога! Ти що, не розумієш, що мені начхати і на масонів, і на кам'яні піраміди, і на древні таємниці? – Він простягнув руку, схопив теку і помахав нею перед очима батька. – Це належить мені по праву народження! Так само, як і всім тим Соломонам, що прийшли у цей світ до мене! Невже ти хочеш видурити у мене мою спадщину якимись недолугими байками про мапи древніх скарбів? – І, взявши теку під пахву, він гордовито покрокував повз Беламі до внутрішніх дверей кабінету.

– Захарію, стривай! – батько кинувся за ним і наздогнав сина на порозі, коли той уже ступив крок у вечірню темряву. – Роби що хочеш, але ніколи й нікому не кажи про піраміду, яку ти бачив! – вигукнув Пітер тремтячим голосом. – Нікому й ніколи!

Та Захарій проігнорував його слова і розчинився в темряві.

З очима, сповненими болем, повернувся Пітер Соломон до свого стола і важко опустився в шкіряне крісло. Після тривалої тиші він підняв на Беламі очі і з вимученою посмішкою сказав:

– Усе гаразд.

Беламі зітхнув, розділяючи з ним його біль.

– Пітере, я не хочу здатися грубим, але... ти йому довіряєш?

Соломон дивився перед собою невидючими очима.

– Я хотів сказати... – продовжив Беламі, – ти віриш, що він нікому не скаже про піраміду?

Пітер безтямно дивився в нікуди.

– Не знаю, що й сказати, Ворене. Я навіть не впевнений, що мені колись захочеться його побачити.

Беламі підвівся і заходив туди-сюди перед великим столом.

– Я розумію, Пітере, ти просто виконав родинний обов'язок, але тепер, зважаючи на те, що тільки-но сталося, нам треба вжити запобіжних заходів. Мені слід повернути тобі горішній камінь, щоб ти зміг знайти для нього нову надійну схованку. Його має охороняти хтось інший.

– Чому? – спитав Соломон.

– Якщо Захарій комусь розповість про піраміду... і скаже про мою сьогоднішню присутність...

– Про горішній камінь він не знає нічого і він надто незрілий та неосвічений, щоб здогадатися про істинне значення горішнього каменя. Нам не треба шукати для нього нову схованку. Я триматиму піраміду у своєму сейфі. А ти зберігатимеш горішній камінь там, де ти його зараз тримаєш. Як і раніше.

Через шість років, на Різдво, коли родина і досі загоювала рани після смерті сина, у масток Соломонів увірвався якийсь велетень і заявив, що це він убив Захарія у в'язниці. Нападник прийшов забрати піраміду, але натомість забрав життя Ізабель Соломон.

Кілька днів по тому Пітер Соломон викликав Беламі до свого офісу. Він замкнув двері, витягнув піраміду з сейфа і поставив її на стіл.

– Мені слід було дослухатися до твоєї поради.

Беламі знав, що Пітера мучить почуття провини через те, що сталося.

– Це все одно не допомогло б.

Соломон стомлено зітхнув.

– Ти приніс горішній камінь?

Беламі витягнув із кишені маленький кубічний пакунок. Бляклий брунатний папір був обв'язаний мотузкою з восковою печаткою, на якій виднівся відбиток Соломонового персня. Беламі поклав пакунок на стіл, усвідомлюючи, що обидві складові піраміди опинилися недозволено близько одна від одної.

– Знайди когось, хто б його зберігав. І не кажи мені, хто це.

Соломон кивнув.

– І я знаю, де можна сховати піраміду, – сказав Беламі. Він розповів Соломону про підземелля будівлі Капітолію. – У Вашингтоні немає місця надійнішого і безпечнішого.

Беламі пригадалося: Пітеру Соломону одразу ж сподобалася ця ідея, тому що сховати піраміду в серці нашої країни було символічно і доречно. «У цьому весь Соломон, – подумав Беламі. – Залишається ідеалістом навіть під час кризи».

А зараз, коли минуло десять років, Архітектора з мішком на голові штовхали через Бібліотеку конгресу, але він знав – сьогоднішня криза ще не скінчилася. Він знав також, кому Соломон довірив зберігати горішній камінь... І Беламі молив Бога, щоб Роберт Ленгдон гідно впорався зі своїм завданням.

РОЗДІЛ 62

«Я під Другою вулицею».

Конвеєр гуркотів у темряві до будівлі Адамса – однієї з трьох споруд Бібліотеки конгресу, а Ленгдон і досі не розплющував міцно стиснутих повік. Він силився не думати про тонни землі над своєю головою і про ту вузьку трубу, якою зараз рухався. Він чув, як за кілька ярдів від нього дихає Кетрін, але вона й досі і слова не мовила.

«Вона шокована. – Ленгдонові дуже не хотілося казати їй про відрізану руку брата. – А таки доведеться, Роберте. Вона має знати».

– Кетрін! – озвався нарешті Ленгдон, не розплющуючи очей. – У тебе все гаразд?

У відповідь почувся тремтливий і наче відокремлений від тіла голос:

– Роберте, та піраміда у твоїй сумці – вона Пітерова, правда ж?

– Так, – відповів Ленгдон.

Настала довга тиша.

– Мені здається, що... що саме через цю піраміду вбили мою матір.

Ленгдон добре знав, що Ізабель Соломон було вбито десять років тому, але не знав подробиць. А Пітер ніколи не казав йому про піраміду.

– Про що ти кажеш?

Тремтячим голосом вона розповіла йому про трагічні події тієї ночі, про те, як татуйований чоловік увірвався до їхнього маєтку.

– Це було давно, але я назавжди запам'ятала – він вимагав піраміду. Сказав, що почув про неї у в'язниці, від мого племінника Захарія... а потім одразу ж убив його.

Ленгдон мовчки слухав її розповідь. Важко було повірити, що родині Соломонів довелося пережити таку страшну трагедію. Далі Кетрін розповіла Ленгдону, що вони були твердо переконані в тому, що тієї ночі нападника вбито. Були – допоки цей самий чоловік не виринув сьогодні, назвавшись психіатром Пітера, щоб заманити Кетрін до себе додому.

– Він знав деякі приватні речі про мого брата, про смерть моєї матері і навіть про мою роботу, – стривожено розповідала вона. – Речі, про які він міг дізнатися лише від мого брата. Тому я й повірила йому... тому він і проник до Центру техпідтримки Смітсонівського інституту.

Кетрін глибоко зітхнула і додала, що майже впевнена: цей чоловік знищив її лабораторію сьогодні.

Ленгдон спантеличено слухав. Кілька хвилин вони лежали у тиші на рухомому конвеєрі. Ленгдон відчув необхідність поділитися з Кетрін рештою сьогоднішніх жахливих новин. Почав він здалеку і якомога обережніше розповів про те, як її брат кілька років тому ввірив йому маленький пакунок, як його обманом змусили привезти його сьогодні увечері до Вашингтона, і про те, яку ротонді Капітолію було знайдено руку її брата.

Реакцією Кетрін була оглушлива тиша.

Ленгдон подумав, що у неї запаморочилося в голові, і хотів був простягнути руку, щоб заспокоїти, але зробити це у вузькій чорній трубі було неможливо.

– З Пітером все гаразд, – прошепотів Ленгдон. – Він живий, і ми неодмінно врятуємо його. – Він намагався вселити надію в Кетрін. – Кетрін, поневолювач Пітера пообіцяв мені відпустити твого брата живим, якщо я розшифрую для нього цю піраміду.

Та Кетрін знову не промовила ані слова.

І Ленгдон знову заговорив. Він розповів Кетрін про кам'яну піраміду, про її масонський шифр, про запечатаний горішній камінь і, звісно, про слова Беламі, що це та сама легендарна масонська піраміда – мапа, що приведе до гвинтових сходів, які йдуть глибоко під землю... аж на сотні футів – до містичного древнього скарбу, схованого у Вашингтоні багато років тому.

Нарешті Кетрін озвалася, але її голос був наче пласким і позбавленим емоцій.

– Роберте, розплющ очі.

«Розплющити очі?» Ленґдон не мав ані найменшого бажання навіть краєм ока глянути на вузесеньку діру, у якій вони рухалися.

– Роберте! – уже наполегливіше мовила Кетрін. – Розплющуй очі! Ми вже приїхали!

Професор швидко розплющив очі – і побачив, що його тіло виїхало з отвору, дуже схожого на той, у який вони в'їхали з протилежного боку. Кетрін уже злізла зі стрічки конвеєра і знімала з неї сумку. Ленґдон зіскочив на кахляну підлогу саме вчасно – конвеєр повернув і рушив у зворотному напрямку. Вони опинилися в приблизно такій самій розподільчій кімнаті, як і та, що була під читальним залом. На маленькій табличці вони прочитали напис:

Будівля Адамса: розподільча кімната

Ленґдон почувався так, наче щойно вийшов із якогось підземного дітородного каналу. «Наче заново на світ народився». Першими його словами були:

– З тобою все гаразд?

Її очі почервоніли, вочевидь вона щойно плакала, але таки ствердно кивнула з непохитним стоїцизмом. Кетрін мовчки перенесла сумку Ленґдона через кімнату і поставила на захаращений стіл. Увімкнувши галогенову настільну лампу, вона розстебнула сумку, опустила її краї й оглянула її вміст.

У галогеновому сьайві піраміда видавалася скромною і непоказною. Кетрін пробіглася пучками по вигравіруваному масонському шифру, а Ленґдон чітко відчув, як у її душі завирували емоції. Вона повільно просунула руку в сумку, витягнула звідти маленький кубічний пакуночок і піднесла до світла, щоб краще роздивитися.

– Як бачиш, на печатці – відбиток масонського персня Пітера. Він казав, що цей пакунок запечатали його перснем понад сто років тому.

І Кетрін замовкла.

– Коли твій брат ввірив мені цей пакунок, – заговорив Ленґдон, – то сказав, що він наділить мене здатністю творити порядок з хаосу. Я не зовсім зрозумів, що це означає, але готовий припустити, що цей горішний камінь відкриває щось значуще, бо Пітер настійливо попереджав, що він не має потрапити до лихих рук. Містер Беламі сказав мені те саме, спонукаючи мене сховати піраміду і нікому не дозволяти розпаковувати горішний камінь.

Раптом Кетрін гнівно обернулася до нього.

– Беламі сказав не відкривати пакунок?

– Так. І дуже на цьому наполягав.

На обличчі Кетрін з'явився недовірливий вираз.

– Але ж ти сказав, що цей горішний камінь – єдиний спосіб розшифрувати піраміду, еге ж?

– Мабуть, що так.

Кетрін підвищила голос.

– Ти щойно сказав, що тобі веліли розшифрувати піраміду. І це єдиний спосіб

врятувати Пітера, чи не так?

Ленґдон кивнув.

– Тоді чому б тобі не розкрити пакунок і не розшифрувати піраміду негайно, Роберте?!

Ленґдон не знав, як краще відповісти.

– Кетрін, у мене була така сама реакція, однак Беламі сказав, що збереження секрету піраміди є важливішим за будь-що... навіть за життя твого брата.

Привабливе обличчя Кетрін закам'яніло, і вона заправила пасмо волосся за вуха. А потім заговорила дуже рішуче:

– Секрети цієї піраміди, якими б вони не були, коштували мені всієї моєї родини. Спочатку мій племінник, Захарій, потім – матір, а тепер – брат. І погляньмо правді в обличчя, Роберте, якби ти не зателефонував сьогодні увечері, щоб попередити мене...

Ленґдон відчув, що потрапив у пастку між логікою Кетрін та невблаганною наполегливістю Беламі.

– Може, я й науковець, – продовжила Кетрін, але я теж походжу із родини відомих масонів. Повір мені, я чула всі ці історії про масонську піраміду та про її здатність привести до якогось великого скарбу, що просвітить людство. Якщо чесно, то мені важко уявити існування такого скарбу. Однак, якщо він і справді існує... певно, настав час віднайти його. – І Кетрін просунула палець під стару мотузку на пакуночку.

Ленґдон підстрибнув.

– Кетрін, ні! Стривай!

Вона зупинилася, але палець залишився під мотузкою.

– Роберте, я не дозволю, щоб мій брат помер за це. Що б там не обіцяв нам горішній камінь, які втрачені скарби не відкрили б вигравірувані написи, ці секрети припиняють своє існування сьогодні.

Із цими словами Кетрін виклично смикнула мотузку – і крижка воскова печатка вибухнула фонтанчиком пороху.

РОЗДІЛ 63

У тихому районі із західного боку вулиці Ембасі-роу у Вашингтоні є старовинний огорожений парк, де вирощують троянди, як стверджує дехто, виведені кілька сторіч тому. Елегантна паркова альтанка Кардерок, відома як Дім привидів, височить посеред звивистих стежин, брукованих каменями, видобутими з приватного кар'єру Джорджа Вашингтона.

Цієї ночі тишу парку порушив якийсь молодик, що увірвався через дерев'яні ворота, викрикуючи на ходу.

– Агов! – погукав він, напружено вдивляючись у залитий місячним сяйвом пейзаж. – Ви там?

Голос, що йому відповів, був слабкий і ледь чутний.

– В альтанці... вийшов трохи подихати.

Молодик знайшов свого змарнілого й слабкого наставника на кам'яній лавці. Скоцюрблений маленький старий, рисами обличчя схожий на ельфа, сидів, закутавшись у ковдру. Роки зігнули його навпіл і забрали його зір, але душа його лишилася силою, що змушувала з собою рахуватися.

Переводячи подих, молодик сказав йому:

– Я... щойно... прийняв дзвінок від вашого друга... містера Беламі.

– Та невже? – Старий рвучко випрямився. – Що трапилося?

– Він не сказав, але судячи з голосу, він кудись дуже поспішав. Сказав, що залишив вам повідомлення на голосову пошту, яке ви мусите прослухати негайно.

– І це все, що він сказав?

– Не зовсім. – Молодик зробив паузу. – Він попросив поставити вам питання. – «Дуже дивне питання». – Сказав, що йому потрібна ваша негайна відповідь.

Старий прихилився ближче.

– Яке питання?

Коли молодик промовив запитання від містера Беламі, то навіть у місячному сяйві було видно, що старий став білим як крейда. Він одразу ж відкинув ковдру і насилу зіп'явся на ноги.

– Будь ласка, відведи мене до будинку. Негайно.

РОЗДІЛ 64

«Більше – жодних секретів», – подумала Кетрін Соломон.

Воскова печатка, що зберігалася неторканою впродовж багатьох поколінь, тепер лежала перед нею на столі, розкришена на шматочки. Поруч стояв Ленгдон, збентежений побаченням.

Кетрін видобула з паперової обгортки маленький кубик із сірого каменю, на вигляд – полірований гранітний куб, без шарнірних сполучень і клямки – жодного пристосування, щоб проникнути всередину, яке одразу впадало б в око. Він нагадав Кетрін китайський кубик-головолмку.

– На вигляд – суцільний камінь, – сказала вона, пробігшись пучками по краях кубика. – А ти впевнений, що на рентгенівському знімку було видно, що цей кубик

порожнистий? А всередині – горішній камінь?

– Так, упевнений, – відповів Ленгдон, підходячи до Кетрін, щоб уважно оглянути загадковий куб. І вони удвох взялися обстежувати його з різних боків, міркуючи, як відкрити.

– Знайшла, – сказала Кетрін: її ніготь зачепився за потаємну щілинку вздовж верхнього краю кубика. Вона поставила його на стіл, а потім обережно підважила маленьку лядку, яка піднялася плавно – наче віко скриньки для коштовностей тонкої роботи.

Коли лядка відкинулася, Ленгдон і Кетрін аж зойкнули. Здавалося, зсередини скринька світилася. Сяяла з майже надприродною променистістю. Кетрін ніколи не бачила такого великого шматка золота, тож не відразу збагнула, що дорогоцінний метал просто відбиває світло настільної лампи.

– Вражаюче видовище, – прошепотіла вона. Горішній камінь був запечатаний в темному кам'яному кубі понад сто років, але зовсім не потьмянів і не вкрився плямами. Золото чинить опір ентропійним законам занепаду; це було однією з причин, чому древні люди вважали його чарівним. Кетрін відчула, як пришвидшено забилося її серце, і нахилилася, споглядаючи маленький золотий гострячок. – Там якийсь напис.

Ленгдон підсунувся, доторкнувшись до Кетрін плечем. Його блакитні очі спалахнули цікавістю. Він уже розповів Кетрін, що давні греки створили символон – код, розбитий на дві частини, а це означало, що горішній камінь, надовго розлучений з самою пірамідою, має бути ключем для декодування піраміди. Тому цей напис, про що б у ньому не йшлося, здогадно, мав витворити порядок з хаосу.

Кетрін піднесла кам'яну скриньку до світла і знову прикипіла поглядом до горішнього каменя.

На ньому був напис – маленький, але чітко видимий – короткий текст, елегантно вигравіруваний на одній з граней. Кетрін прочитала ці шість простих слів.

Потім прочитала їх іще раз.

– Ні! – вигукнула вона. – Того, що там написано, не може бути!

А потойбіч вулиці директор Сато поспішала тротуаром біля будівлі Капітолію до місця зустрічі на Першій вулиці. Остання інформація, щойно отримана від її оперативної групи, була неприйнятною. Ленгдона не знайшли. Не знайшли ані піраміди, ані горішнього каменя. Беламі затримали, але він не каже правди. Принаймні поки що.

«Я змушу його говорити».

Вона поглянула через плече на один із найновіших елементів Вашингтонського пейзажу – купол Капітолію в обрамленні нового гостьового центру. Освітлений купол підкреслював значущість того, що було сьогодні поставлено на карту.

«Який небезпечний час!»

Задзвонив телефон. Сато відчула полегшення, побачивши, що то телефонує її аналітик.

– Ноло, – відповіла Сато. – Які новини?

Новини були невтішними. Рентгенівське зображення напису на горішньому камені було надто нечітким для прочитання; не допомогли навіть збільшувальні фільтри.

«От лайно!» Сато прикусила губу.

– А як стосовно сітки з шістнадцятьма літерами?

– Я їй досі намагаюся її розгадати, – відповіла Нола, – але поки що не знайшла додаткової шифрувальної схеми, яку можна було б застосувати. Я зробила комп'ютерну обробку цих літер, щоб знайти хоч що-небудь розпізнаване, але машина видала понад двадцять трильйонів можливих комбінацій.

– Працюй далі. Коли щось буде – дай знати. – Сато вимкнула телефон і скорчила невдоволену гримасу. Її надії розшифрувати піраміду за допомогою лише фотографії та рентгенівського знімка не справдилися. «Мені потрібна піраміда і горішний камінь... а мій час збігає».

Сато вийшла на Першу вулицю саме вчасно: чорний джип «ескалада» із затемненими вікнами з ревом перетнув подвійну роздільну смугу і різко зупинився перед нею – точнісінько в призначеному місці зустрічі. З авто вигулькнув агент.

– Щось дізналися про Ленґдона? – вимогливо спитала Сато.

– Імовірність його затримання висока, – відповів чоловік голосом, позбавленим емоцій. – Щойно прибула підмога. Усі виходи з бібліотеки перекрито. Ми навіть маємо підтримку з повітря. Приснемо на нього сльозогінним газом – і нікуди він не дінеться.

– А Беламаї?

– Зв'язаний, на задньому сидінні.

«От і добре». Її плече і досі боліло.

Агент подав їй пластиковий пакунок із застібкою-блискавкою, що містив стільниковий телефон, ключі та гаманець.

– Це манатки Беламаї.

– Більше нічого?

– Ні, пані. Напевне, піраміда й пакунок досі у Ленґдона.

– Гарзд, – виснувала Сато. – Беламаї знає багато, хоча й не каже. Я хотіла б допитати його особисто.

– Так, пані. Тоді їдемо до Ленґлі?

Сато перевела подих і трохи походила біля авто. Допит громадян Сполучених Штатів регулювався суворими інструкціями, і допит Беламаї буде абсолютно незаконним, якщо не здійснюватиметься в Ленґлі із відеозаписом, у присутності свідків, адвокатів – і так далі, і тому подібне.

– Ні, не до Ленґлі, – відповіла вона, намагаючись придумати якесь місце поближче. «Де мені ніхто не заважатиме».

Агент виструнчився і чекав розпоряджень біля джипа, двигун якого працював на холостих.

Сато підкурила цигарку, глибоко затягнулася і поглянула на пакунок із речами Беламаї. На в'язці ключів вона помітила електронний брелок із чотирма літерами –

USBG. Звісно, Сато знала, яку державну споруду відмикав цей брелок. Ця споруда стояла дуже близько, і о такій пізній годині там нікого не було.

Сато посміхнулася і поклала брелок собі в кишеню. «Прекрасно». Вона сказала, куди хоче відвезти Беламі, сподіваючись, що агент здивується, але він просто кивнув і відчинив їй пасажирські дверцята; його холодний погляд не видав жодної емоції.

Сато любила професіоналів.

Ленгдон стояв у підвалі будівлі Адамса, ошелешено споглядаючи елегантний напис на грані золотого горішнього каменя.

«Оце і все?»

Кетрін піднесла горішний камінь до світла і скрушно похитала головою:

– Має бути більше, – настійливо мовила вона інтонацією людини, яку щойно пошили в дурні. – І оце мій брат захищав та оберігав стільки років?

Ленгдон мусив визнати, що його теж обманули. Як послухати Пітера та Беламі, то цей горішний камінь начебто має допомогти їм розшифрувати напис на кам'яній піраміді. Ці заяви дали Ленгдонові надію на щось справді корисне та інформативне. «А це скоріше банальність, позбавлена змісту». І він знову прочитав шість красиво вигравіруваних слів:

The

secret hides

within The Order

«Ця таємниця криється в Цьому Порядку?»

На перший погляд цей напис стверджував очевидне: літери на піраміді розміщувалися без певного порядку і секрет полягав у їх впорядкованому розташуванні в певній послідовності. Позірна очевидність напису заплутувалася ще однією обставиною.

– Слова «цьому» та «порядку» написано з великої букви, – зауважив Ленгдон.

Кетрін нерозуміюче кивнула.

– Я теж це помітила.

Ця таємниця криється в Цьому Порядку. Ленгдонові спало на думку лише одне логічне пояснення.

– Оскільки слово Order означає також орден як організацію, то, певно, йдеться про масонський орден.

– Згодна, – сказала Кетрін, – та все одно у цьому мало сенсу. Це нічого не пояснює.

Ленгдон мусив погодитися. Зрештою, вся історія масонської піраміди оберталася довкола секрету, схованого в масонському ордені, відомому своїм порядком та суворою ієрархією.

– Роберте, чи не говорив тобі мій брат, що цей горішній камінь дасть тобі здатність побачити порядок там, де інші вбачають лише хаос?

Професор пригнічено кивнув. Уже вдруге за вечір від відчув власне безсилля.

РОЗДІЛ 65

Розібравшись із несподівано виниклою проблемою – появою жінки-охоронця з «Ексклюзивної безпеки», Малах замазав фарбою те місце на вікні, в яке ця жінка піддивлялася за його робочим місцем.

Він вийшов зі свого підвалу, залитого м'яким блакитним серпанком, у потаємні двері й на мить зупинився, замилювавшись вражаючим полотном «Три Грації» та смакуючи знайомі запахи і звуки свого помешкання.

«Незабаром я піду звідси назавжди. – Малах знав, що після цієї ночі він більше не зможе сюди повернутися. – Після цієї ночі, – подумки посміхнувся Малах, – це житло мені більше не знадобиться. Цікаво, а чи здогадався вже Роберт Ленгдон про істинну силу піраміди? Про важливість тієї ролі, яку я йому призначив? Ленгдон мені і досі не зателефонував. – Малах двічі перевіряв повідомлення на своєму одноразовому мобільному телефоні[16]. – Уже дві хвилини на одинадцятку. У нього лишилося менше двох годин».

Малах пішов до ванни з італійського мармуру і увімкнув гарячий душ, щоб її нагріти. А потім методично поскидав одяг, з радістю очікуючи на початок ритуалу очищення.

Він випив дві склянки води, щоб угамувати голодний шлунок. А потім підійшов до високого дзеркала й оглянув своє оголене тіло. Два дні посту зробили його мускулатуру більш рельєфною, і Малах мимоволі замилювався – яким же досконалим він став! «А під ранок я стану істотою незрівнянно досконалішою».

РОЗДІЛ 66

– Нам треба вшиватися звідси, – сказав Ленгдон Кетрін. – Вони вирахують, де ми. Це лише справа часу. – Він сподівався, що Беламаді вдалося втекти.

Та Кетрін і досі не могла відвести погляду від золотого горішнього каменя, не в змозі повірити, що напис на ньому виявився таким малозначущим. Вона витягла камінь із футляра, ретельно обдивилася кожну його грань – і поклала назад.

«Ця таємниця криється в Цьому Порядку, – подумки повторив Ленгдон. – Ну і де тут сенс?»

Професорові спало на думку, що, можливо, Пітера просто неправильно поінформували стосовно вмісту цієї коробки. Піраміду та горішній камінь створили задовго до народження Пітера, і той просто робив так, як йому сказали: зберігав таємницю, яка, вочевидь, була для нього так само незрозумілою, як і для Ленгдона з Кетрін.

«А на що я взагалі сподівався? – Що більше він дізнавався про легенду масонської піраміди, то менш імовірно все це здавалося. – Невже я і справді шукатиму потаємні гвинтові сходи, вхід до яких заступає величезний камінь?» Внутрішній голос підказував, що він женеться за примарою, але розшифрування тексту цієї піраміди було найліпшим шляхом до порятунку Пітера.

– Роберте, а рік тисяча п'ятсот чотирнадцятий тобі ні про що не говорить?

«Тисяча п'ятсот чотирнадцятий?» Це питання здалося йому абсолютно недоречним. Він знизав плечима.

– Ні, не говорить. А що?

Кетрін подала йому кам'яний футляр.

– Ось поглянь. На цій коробці – дата. Придивися під світлом.

Ленґдон усівся за стіл і уважно обдивився кубічну коробку під світлом лампи. Обережно поклавши руку йому на плече, Кетрін нахилилася і вказала на крихітний напис, викарбуваний у нижньому кутку на зовнішній частині футляра.

– Тисяча п'ятсот чотирнадцятий рік нашої ери, – повторила вона.

І дійсно – там було викарбувало цифри 1514, а поруч із ними – незвично стилізовані літери A і D, що означало «нашої ери».

– Ця дата... – задумливо мовила Кетрін, і в її голосі раптом прозвучали нотки надії, – може, вона і є тією ланкою, якої нам бракує? Цей кам'яний куб дуже схожий на масонський наріжний камінь, то, може, він вказує на якийсь справжній наріжний камінь? На якусь будівлю, споруджену тисяча п'ятсот чотирнадцятого року нашої ери?

Та Ленґдон ледь чув її.

«1514 AD – це не дата».

Символ

, як засвідчив би будь-який знавець середньовічного мистецтва, являв собою «симвопис» – символ, що використовувався замість підпису. В давнину багато відомих філософів, митців та літераторів підписували свої праці унікальним символом чи монограмою замість імені. Така практика додавала нальоту загадковості їхнім працям, а також захищала від переслідувань, якщо їхні праці визнавалися «підіривними» чи еретичними. У цьому ж випадку літери A і D означали не Anno Domini. Німецькою мовою вони означали дещо зовсім інше.

Ленґдон одразу ж побачив, як всі елементи головоломки стали на свої місця. За кілька секунд він уже знав, як розшифрувати цю піраміду.

– Молодчага, Кетрін, – сказав професор, підводячись з-за стола. – Тепер ми маємо все, що потрібно. Ходімо. Я все поясню дорогою.

Кетрін спантеличено поглянула на нього.

– Тож дата тисяча п'ятсот чотирнадцятий Ей-ді і справді щось тобі говорить?

Ленґдон кивнув і рушив до дверей.

– Ей-ді – це не дата, Кетрін. Це – особа.

РОЗДІЛ 67

А на західному краю Ембасі-роу, в альтанці Дім привидів, розташованій в огороженому парку, знову стало тихо. Хлопчина допомагав своєму наставникові перетнути широку галявину від в'їзної дороги.

«Невже він дозволив мені провести його?»

Зазвичай сліпий дідуган відмовлявся від допомоги, воліючи рухатися по території свого притулку лише з пам'яті. Однак сьогодні він, певно, поспішав, щоб відповісти Воренові Беламі по телефону.

– Дякую, – сказав дід, коли вони увійшли до будівлі, у якій розташовувався його особистий кабінет, – тут я вже сам знайду дорогу.

– Сер, я з радістю залишуся вам допомогти...

– На сьогодні досить, – заперечив дід, відпускаючи руку свого помічника, і хутенько зашкутьгав у темряву свого кабінету. – Добраніч.

Хлопець вийшов із будинку і рушив до свого скромного житла на території парку. Та вже дорогою туди його почала гризти цікавість. Старого засмутило запитання, яке йому поставив містер Беламі, – це очевидно, однак саме запитання здалося хлопцеві дивним, майже безглуздим:

«Невже ніхто не допоможе вдовенку?»

Навіть його найсміливіші фантазії були неспроможні пояснити, що це означало. Хлопець отетеріло підійшов до комп'ютера і набрав цю фразу в пошуковому вікні.

На його превеликий подив, знайшлася величезна кількість сторінок, де цитувалося точнісінько таке саме запитання. Він з цікавістю і захватом занурився у знайдену інформацію. Виявилось, що Ворен Беламі був не першим в історії, хто ставив це химерне запитання. Ці ж слова мовив багато сторіч тому... сам цар Соломон, коли оплакував загиблого друга. Здогадно, це питання й досі використовують сучасні масони як зашифрований заклик про допомогу. Здається, Ворен Беламі послав сигнал тривоги своєму братові-масону.

РОЗДІЛ 68

«Albrecht Dürer?»

Поспішаючи разом із Ленґдоном через підвал будівлі Адамса, Кетрін намагалася скласти до купи деталі головоломки. А. D. означає Albrecht Dürer?. Цей знаменитий німецький гравірувальник та художник був одним із найулюбленіших братових митців, і Кетрін трохи зналася на його творчості. Та все одно вона не могла збагнути, яким чином Альбрехт Дюрер міг стати в пригоді в цьому конкретному випадку. «До того ж він помер понад чотириста років тому».

– Із символічної точки зору Дюрер є бездоганим, – пояснював Ленґдон, коли вони проходили у двері з освітленою позначкою «Вихід». – Він був знаменитим мислителем доби Відродження, митцем, філософом, алхіміком та відданим дослідником древніх таємниць. І донині не знайшлося людини, що повністю збагнула б зміст повідомлень, прихованих у творах Дюрера.

– Може, й так, – погодилася Кетрін. – Але яким чином напис «тисяча п'ятсот чотирнадцятий Ей-ді» допоможе нам дешифрувати піраміду?

Вони дійшли до замкнених дверей, і професор скористався карткою Беламі, щоб їх відімкнути.

– Число тисяча п'ятсот чотирнадцятий, – пояснював Ленґдон, коли вони поспішали сходами, – вказує на цілком конкретний твір Дюрера. – Вони увійшли до величезного коридору, і Ленґдон, озирнувшись, показав ліворуч. – Сюди. – Вони швидко рушили далі. – Насправді Дюрер сховав число тисяча п'ятсот чотирнадцять у своєму найзагадковішому творі – гравюрі «Меланхолія 1», яку закінчив тисяча п'ятсот чотирнадцятого року. Ця гравюра вважається фундаментальним твором північноєвропейського Відродження.

Колись Пітер показував Кетрін «Меланхолію 1» в одній старій книзі з древнього містицизму, але вона не пригадувала, щоб бачила там якусь приховану цифру 1514.

– Мабуть, тобі відомо, – збуджено мовив Ленґдон, – що «Меланхолія 1» відтворює намагання людства проникнути в сенс древніх таємниць. Символізм «Меланхолії» настільки складний та багатогранний, що Леонардо да Вінчі проти нього – примітив.

Кетрін різко зупинилася і уп'яла погляд у професора.

– Роберте, «Меланхолія 1» тут, у Вашингтоні. Вона висить у Національній галереї.

– Так, – мовив він і посміхнувся. – І щось підказує мені, що це не випадковість. Галерея зараз зачинена, але я знаю її доглядача і...

– Облиш, Роберте, я знаю, що зазвичай трапляється, коли ти заходиш до музею. – Кетрін рушила до найближчої ніші, де побачила столик із комп'ютером.

Ленґдон щось невдоволено буркнув, але попрямував слідом.

– Ми підемо легшим шляхом. – Вочевидь, професор Ленґдон, тонкий знавець мистецтва, зіштовхнувся з етичною дилемою: навіщо користуватися Інтернетом, коли оригінал так близько? Кетрін підійшла до стола й увімкнула комп'ютер. Коли той завантажився, жінка збагнула, що перед нею постала несподівана проблема. – Тут немає іконки браузера.

– Комп'ютер підключено до внутрішньої бібліотечної мережі. – Ленґдон показав на іконку на робочому столі. – Спробуй ось цю.

Кетрін клацнула на іконці з позначкою «Цифрові колекції», і, коли на екрані виникло нове зображення, Ленґдон знову підказав Кетрін, що робити. Вона клацнула там, де він вказав: «Колекції гравюр». Зображення на екрані знову змінилося: «Гравюри:

пошук».

– Надрукуй «Альбрехт Дюрер».

Кетрін ввела ім'я і клацнула клавішею пошуку. За кілька секунд на екрані з'явилися групи демонстраційних, зменшених зображень. Усі вони були схожі за стилем – витончені чорно-білі гравюри.

Кетрін продивилася список творів митця, складений за абеткою.

Адам і Єва

Зрада Христа

Страсті Христові

Таємна вечеря

Чотири Вершники Апокаліпсису

Побачивши всі ці біблійні назви, Кетрін пригадала, що Дюрер був прихильником так званого містичного християнства. Це був сплав раннього християнства, алхімії, астрології та точних наук.

Наука...

Образ охопленої вогнем лабораторії блискавкою пронизав її свідомість. Вона ще не повністю усвідомила наслідки цієї катастрофи, і наразі її думки зосередилися на асистентці Триш. «Сподіваюся, їй вдалося втекти».

Ленґдон щось розповідав про Дюрерів варіант «Таємної вечері», але Кетрін його ледь чула, бо щойно знайшла лінк на «Меланхолію 1».

Вона клацнула мишкою – і на екрані висвітилася загальна інформація.

Меланхолія 1, 1514

Альбрехт Дюрер

(гравюра на папері верже)

Колекція Розенвальда

Національна мистецька галерея

Вашинґтон, округ Колумбія

Кетрін покрутила коліщатко – і перед нею у всій красі з'явилося чітке зображення шедевра Дюрера.

Вона приголомшено розглядала гравюру, навіть забувши про всю її химерність.

Ленґдон розуміюче хихикнув.

– Я ж казав, що вона зашифрована.

На передньому плані «Меланхолія 1» містила зображення жінки з гігантськими крилами, що задумливо сиділа перед якоюсь кам'яною будівлею в оточенні найхімерніших та найнесумісніших предметів, які тільки можна було уявити: там були вимірювальна лінійка, худючий пес, теслярське приладдя, пісковий годинник, різноманітні геометричні тіла, висячий дзвін, херувим, клинок та драбина.

Кетрін пригадала слова брата про те, що крилата постать є уособленням «людського генія» – великого мислителя, що похнюплено сидить, підперши підборіддя, бо так і не спромігся досягнути просвітлення. Цей геній оточений символами людського інтелекту – предметами, що стосуються таких галузей, як математика, філософія, природознавство, геометрія і навіть теслярство, – неспроможний зійти вгору драбиною істинної просвіти.

Навіть людському генію важко дійти до розуміння древніх таємниць.

– Ця гравюра, – пояснив Ленґдон, – символічно відтворює невдалу спробу людства перетворити людський інтелект на божественну потугу. Якщо висловлюватися алхімічними термінами, тут відображено нашу нездатність перетворити свинець на золото.

– Не дуже оптимістична ідея, – погодилася Кетрін. – Але як все це нам допоможе? – Вона так і не побачила прихованого числа 1514, про яке казав їй Ленґдон.

– Порядок із хаосу, – мовив професор і криво посміхнувся. – Саме так, як і обіцяв твій брат. – Він засунув руку в кишеню і витяг сітку з літер, яку накреслив раніше, намагаючись розгадати масонський шифр. – Наразі ця сітка є позбавленою сенсу. – І з цими словами він розгорнув аркуш на столі.

Кетрін кинула погляд на сітку. «І справді – безглузда».

– Але Дюрер її трансформує.

– І як же це йому вдасться?

– За допомогою лінгвістичної алхімії. – Ленґдон кивнув на екран комп'ютера. – Ось придивися. У цьому шедеврї сховане дещо, завдяки чому наші шістнадцять літер набудуть значення. – Ленґдон зробив паузу. – Ще не побачила? Пошукай число тисяча п'ятсот чотирнадцять.

Кетрін була не в гуморі, щоб грати в хрестики-нулики.

– Роберте, я нічого не бачу – тут якась куля, ніж, багатогранник, лінійка... Здаюся.

– Та ти лишень поглянь уважніше! Там, на задньому плані. Викарбувані на будівлі, за ангелом. Під дзвоном – бачиш? Там Дюрер зобразив квадрат, заповнений цифрами.

Нарешті Кетрін розгледіла квадрат із цифрами, а серед них – 1514.

– Кетрін, цей квадрат – ключ до розшифрування піраміди! Вона кинула на нього здивований погляд.

– Це не просто квадрат, – усміхнувся Ленґдон. – Перед вами, міс Соломон, магічний квадрат.

РОЗДІЛ 69

«Куди вони везуть мене, чорт забирай?»

Беламі й досі сидів із мішком на голові на задньому сидінні джипа. Після нетривалої зупинки десь у районі Бібліотеки конгресу авто знову рушило, але за хвилину зупинилося, проїхавши приблизно квартал.

Беламі почув приглушені голоси.

– Вибачте, не можна, – сказав хтось владно. – Вже пізня година... зачинено...

Та чоловік, що сидів за кермом джипа, відповідав з не меншою владністю в голосі.

– Розслідування ЦРУ... питання національної безпеки...

Вочевидь, обмін заявами та демонстрація посвідчень справили належне враження, бо інтонація змінилася миттєво.

– Так, звісно... через службовий вхід. – Почулося гучне скреготіння – наче відчиняли гаражні двері, а потім голос запитав: – Мені вас провести? Коли зайдете всередину, то напевно чи зможете пройти...

– Не треба. Ми маємо ключа.

Може, охоронець і хотів перепитати – звідки, та було пізно. Джип уже рушив. Проїхавши ярдів з п'ятдесят, він зупинився. Важкі двері знову загуркотіли і зачинилися позаду.

Запала тиша.

Беламі відчув, що тремтить.

Задні дверцята джипа рвучко розчинилися. Архітектор відчув різкий біль у плечах – могутня сила витягнула його під руки з авто, поставила на ноги й у цілковитій тиші повела широкою брукованою долівкою. Довкола стояв якийсь землистий запах, але його джерело він ніяк не міг визначити. Поруч чулися ще чийсь кроки, але хто б то не був, він досі й слова не промовив.

Вони зупинилися біля дверей, і Беламі почув електронний писк. Двері клацнули і розчинилися. Архітектора провели під руки кількома коридорами, і він відзначив, що повітря ставало дедалі теплішим та вологішим.

«Критий басейн, чи що? Та ні. – То не був запах хлорки. То був запах ґрунту й рослин. – Де ми, в біса, є?» Беламі знав, що вони не далі одного-двох кварталів від будівлі Капітолію. Знову ця дивна процесія зупинилася – і знову він почув електронний писк замкнених дверей. Цього разу це були ковзні двері – вони засичали і від'їхали вбік. Коли його заштовхнули всередину, він нарешті зміг безпомилково визначити цей запах.

Беламі збагнув, куди його привели. «Господи милосердний!» Він часто заходив сюди, але через службовий вхід – ніколи. Це величне скляне приміщення, розташоване лишень за триста ярдів від Капітолію, офіційно було частиною капітолійського комплексу.

«Це ж підконтрольна мені територія!» Тепер Архітектор зрозумів, що вони пересуваються тут за допомогою його брелока.

Дужі руки проштовхнули його у двері й повели добре знайомим звивистим проходом. Важка тепла сирість цього приміщення зазвичай заспокоювала його. Але зараз він рясно спітнів.

«Навіщо ми сюди прийшли?»

Раптом Беламі зупинили й всадовили на лавку. М'язистий чоловік на мить розімкнув наручники, але тільки для того, щоб прикути йому руки за спиною до лавки.

– Що вам від мене потрібно?! – гнівно вигукнув Беламі, і серце його шалено закалатало.

Але у відповідь почулися стихаючі кроки і сичання дверей, що ковзнули і зачинилися.

Запала тиша.

Мертва тиша.

«Вони що – збираються просто залишити мене тут? – Намагаючись вивільнити руки, Беламі спітнів іще сильніше. – Я навіть мішок із голови зняти не можу!»

– Допоможіть! – вигукнув він. – Чи є тут хто? Допоможіть!

Та навіть коли Беламі в паніці кликав на допомогу, він знав, що його ніхто не почує. Це масивне засклене приміщення, відоме під назвою Джунглі, із зачиненими дверима було абсолютно звуконепроникним.

«Вони залишили мене в Джунглях, – подумав він. – До ранку мене не знайдуть».

Раптом він щось почув.

Звук був ледь чутним, але налякав Беламі так, як не лякав його раніше жоден звук.

То було чиесь дихання. Дуже близько.

На цій лавці він був не сам.

Зненацька зашипів і спалахнув сірник – так близько до обличчя, що Беламі відчув його жар. Він відсахнувся, інстинктивно рвонувши наручники.

Раптом його обличчя намацала чиясь рука і зняла мішок.

Полум'я сірника відбилосся в чорних очах Інуе Сато – вона піднесла його до сигарети, що стирчала з її рота лишень за кілька дюймів від обличчя Беламі.

У місячному сяйві, що пробивалося крізь скляну стелю, було добре видно вирячені очі японки. І з явним задоволенням вона побачила страх в очах Архітектора.

– Нумо, містере Беламі, – мовила Сато, гасячи сірник помахом руки. – Звідки ми почнемо?

«Так, це магічний квадрат». Уважно роздивившись квадрат із цифрами на гравюрі Дюрера, Кетрін ствердно кивнула. Більшість подумали б, що професор Ленґдон з'їхав з глузду, але Кетрін швидко збагнула, що він має на увазі.

Вираз «магічний квадрат» стосувався не якогось містичного поняття, а поняття суто математичного – так було названо сітку послідовних чисел, розташованих таким чином, що їхня сума була однаковою по вертикалі, горизонталі та діагоналі. Ці магічні квадрати створили близько чотирьох тисячоліть тому математики Єгипту та Індії, і дехто досі вважає, що в цих фігурах криється якась магічна сила. Кетрін десь читала, що і нині деякі віддані традиціям індійці зображають на своїх індуїстських олтарях спеціальні магічні квадрати три на три, що називаються Кубера Колам. Однак сучасна людина зарахувала ці магічні квадрати до розряду «розважальної математики» і для багатьох відкриття нових «магічних» конфігурацій – то лише велика втіха. «Як sudoku для інтелектуалів».

Кетрін швидко проаналізувала Дюрерів квадрат і додала числа в кількох рядках та стовпчиках.

– Тридцять чотири, – сказала вона. – У кожному напрямку буде тридцять чотири.

– І дійсно, – зазначив Ленґдон. – Але чи знала ти, що саме цей квадрат уславився тим, що Дюрер здійснив начебто неможливе? – І він швидко продемонстрував Кетрін, що, окрім зведення суми до тридцяти чотирьох по вертикалі, горизонталі та діагоналі, Дюрер ще й примудрився розташувати числа так, щоб цю суму давали також всі чотири квадранти, чотири центральні квадрати і навіть усі чотири кутові квадрати. – Але найдивовижнішим є те, що Дюрер спромігся розташувати числа п'ятнадцять і чотирнадцять одне біля одного в нижньому ряду на позначення року, коли йому вдалося здійснити таке неймовірне досягнення!

Кетрін заворожено дивилася на комбінації чисел.

А Ленґдон з дедалі більшим ентузіазмом продовжував:

– Неймовірно, але саме в «Меланхолії 1» уперше в історії європейського мистецтва з'явився магічний квадрат. Дехто з учених стверджує, що саме так Дюрер сповіщав про те, що древні таємниці прийшли з містичних шкіл Єгипту і тепер зберігаються в європейських таємних товариствах. – Ленґдон зробив паузу. – І тепер повернімося ось до цього. – І професор показав рукою на сітку з літерами кам'яної піраміди.

– Гадаю, тепер це розташування про щось говорить? – спитав Ленґдон.

– Квадрат чотири на чотири.

Ленґдон взяв олівець і ретельно переписав на папір Дюрерів магічний цифровий квадрат, поряд із квадратом із літерами. І Кетрін побачила, як легко тепер розшифровувати. Але раптом Ленґдон, після такого ентузіазму, застиг, вагаючись із олівцем в руці.

– Що таке, Роберте?

Він повернувся до неї, і на його обличчі відбилосся благоговіння.

– А ти впевнена, що ми справді хочемо це зробити? Адже Пітер абсолютно чітко сказав, що...

– Роберте, якщо ти не бажаєш розшифрувати цей напис, у такому разі це зроблю я. – І Кетрін простягнула руку за олівцем.

Ленґдон побачив, що її не зупинити, і нарешті підкорився, знову зосередивши увагу на піраміді. Він ретельно наклав магічний квадрат на сітку з літерами і кожну літеру позначив цифрою. Потім створив нову сітку, розташувавши позначені цифрами масонські літери в новому порядку – у тій самій послідовності, як і в магічному квадраті Дюрера.

Коли Ленґдон закінчив, вони подивилися на результат.

Кетрін одразу ж засмутилася.

– Знову абракадабра.

Ленґдон довго мовчав.

– Кетрін, взагалі-то, це не абракадабра. Це – латина.

А в довгому темному коридорі старий сліпий дідок чимдуж шкутильгав до свого кабінету. Коли він нарешті дійшов і важко плюхнувся на стілець, його старі кістки відчули величезне полегшення та вдячність. Автовідповідач пищав. Старий натиснув на кнопку і прислухався.

– Це Ворен Беламі, – почувся приглушений шепіт його друга і брата-масона. – Боюся, що маємо тривожну новину...

Кетрін Соломон знову глянула на сітку з літерами, ще раз вдивляючись у текст. І тепер перед її очима сплигло слово латиною. Jeova.

Кетрін не вивчала латини, але вона знала це слово з древніх текстів івритом. Jeova. Jehovah. Пробігши поглядом нижче, наче читаючи книгу, Кетрін із подивом виявила, що може прочитати увесь текст, вигравіруваний на піраміді.

Jeova Sanctus Unus.

Вона одразу ж зрозуміла його зміст. Ця фраза часто траплялася в сучасних перекладах священних юдейських текстів, написаних івритом. У Торі юдейський Бог мав багато імен – Єова, Єгова, Єшуа, Джерело, Елохім, але в численних римських перекладах увесь цей громіздкий набір імен об'єднався в одну-єдину фразу латиною: Jeova Sanctus Unus.

«Єдиний Істинний Бог?» – прошепотіла Кетрін сама собі. Ця фраза не скидалася на таку, що допоможе їм знайти брата.

– Оце і є таємниче послання цієї піраміді? Єдиний Істинний Бог? А я гадала, що це мапа.

На обличчі Ленґдона так само читався спантеличений вираз, і ентузіазм у його очах згас.

– Розшифровка, без сумніву, правильна, але...

– Чоловік, який захопив мого брата, хоче знати точне місце. – Вона заправила за вухо пасмо волосся. – І він не дуже зрадіє цій фразі.

– Кетрін, – важко зітхнув Ленґдон. – Я сам цього боявся. Увесь вечір мене не полишало відчуття, що ми ставимося до зібрання міфів та легенд, як до чогось реального. Може, цей напис і вказує на якесь місце, але на метафоричне місце. Йдеться про те, що свій істинний потенціал людина може реалізувати лише через єдиного істинного Бога.

– Але ж це безглуздя! – пригнічено вигукнула Кетрін. – Упродовж поколінь моя родина оберігала цю піраміду! Єдиний Істинний Бог? Оце й увесь секрет? Чому ж тоді для ЦРУ це питання національної безпеки? Або вони брешуть, або ми чогось не розуміємо!

Ленґдон знизав плечима.

І раптом задзвонив телефон.

У кабінеті, захищеному поліціями зі стародавніми книгами, старий схилювся над столом, затиснувши в ревматичній руці телефон.

Дзвінок лунав і лунав.

Нарешті хтось озвався.

– Слухаю? – Голос був низький і з нотками невпевненості.

– Мені сказали, що вам потрібен притулок, – прошепотів старий.

Чоловік потойбіч лінії був дуже стривожений.

– Хто це? Ви від Ворена Бел...

– Будь ласка, не називайте імен, – перервав його старий. – Скажіть, вам вдалося захистити ввірену вам мапу?

Співрозмовник кілька секунд спантеличено мовчав.

– Так, але не думаю, що вона являє собою щось значуще. Там нічого особливого не сказано. Якщо це й справді мапа, то суто метафорична, а не...

– Ні, ця мапа – цілком реальна, запевняю вас. І вона вказує на цілком реальне місце. Ви мусите охороняти її. Я наразі не маю змоги доводити вам усю її значущість. Вас переслідують, але якщо ви зможете дістатися до мого помешкання непоміченими, то я забезпечу вам притулок... і відповіді на запитання.

Чоловік на тому боці лінії вагався.

– Друже мій, – продовжив старий, обережно добираючи слова. – У Римі є сховище, на північ від Тибру, а в тому сховищі – десять каменів з гори Синай, один – з самих небес, а ще один – образ лихого батька Люка. Ви зрозуміли моє місцеположення?

Запала довга пауза, а потім співрозмовник відповів:

– Так, зрозумів.

Старий посміхнувся. «А я й не сумнівався, професоре».

– Приходьте негайно. Будьте обережні, щоб за вами не було «хвоста».

РОЗДІЛ 71

Малах стояв голий, огорнутий у пару у своєму душі. Він знову відчув чистоту свого тіла, змивши з нього залишки запаху спирту. Пори його шкіри розширилися, і в них проникли випари евкаліптової олії. І тоді він розпочав свій ритуал.

Спочатку Малах намастив своє татуйоване тіло та голову кремом-депілятором і видалив усе волосся. Бо безволосими були Геліади на семи островах. Потім втер абрамелінову олію у свою розм'яклу шкіру. Абрамелін – це свята олія великих волхвів. Малах повернув важіль душі ліворуч до упору, і вода стала крижаною. Цілу хвилину простояв він під нею, щоб закрилися пори і щоб закупорити у своєму тілі щойно отримані жар та енергію. Цей холод завжди нагадував йому про ту крижану річку, з якої почалося його перетворення.

Коли Малах вийшов з душі, він увесь тремтів, та через кілька секунд тепло, закупорене в глибині його тіла, пробилось крізь плоть і зігріло його. Він відчув, що всередині нього наче палає піч. Малах став перед дзеркалом і благоговійно оглянув себе. Мабуть, подумалося йому, він востаннє бачить себе як простого смертного.

Його ступні були пазурами яструба. Ноги – древніми колонами мудрості, Воаз та Яхін. Стегна та живіт являли собою арковий вхід до містичної сили. А під аркою висів масивний статевий орган із татуйованими символами його долі. Колись, в іншому житті, цей дебелий м'ясистий прутень був для нього джерелом плотських утіх. Але більше не буде.

«Бо я очистився».

Як і містичні монахи-євнухи, Малах колись видалив свої яєчка. Він пожертвував своєю чоловічою силою заради сили набагато вищої. «Боги не мають статі». Позбувшись людської недосконалості у вигляді статі разом із приземленим статевим потягом, Малах уподібнився Урану[17], Аттісу[18] і Спору[19], а також великим магам-кастратам із легенди про короля Артура. Кожній духовній метаморфозі передують метаморфоза фізична. У цьому й полягав урок великих богів – від єгипетського Озіріса й вавилонського Тамуза до Ісуса та Шиви і самого Будди.

«Я мушу скинути з себе земну оболонку».

Очі Малаха ковзнули по віддзеркаленню вгору – повз двоголового фенікса на грудях і дивовижний колаж древніх символів, що прикрашали його обличчя, – до маківки. Він нахилився до дзеркала, ледве бачачи кружальце голої плоті, що чекало свого часу. Це місце людського тіла було священним. Відоме під назвою тім'ячко, воно являло собою ту частину людського тіла, яка залишалася відкритою після народження. Наче вікно у мозок. І хоча цей фізіологічний портал затягується впродовж кількох місяців, він лишається символічною згадкою про втрачений зв'язок між зовнішнім та внутрішнім

світами.

Малах придивився до неторкнутої священної ділянки шкіри, оточеної схожим на корону кружальцем уробороса – містичного змія, що пожирає власний хвіст. Йому здалося, що ця гола ділянка плоті теж очікувально-нетерпляче споглядала його, наче обіцяла блискучі перспективи.

Невдовзі Роберт Ленгдон відкрис той великий скарб, якого потребував Малах. А коли він його отримає, то заповнить цю маленьку ділянку на своїй голові і таким чином завершить приготування до остаточного перетворення.

Малах зашльопав голими ступнями через спальню і витяг з нижньої шухляди довгу стрічку з білого шовку. Як і багато разів раніше, він огорнув нею сідниці та стегна. А потім пішов униз.

На комп'ютер у його кабінеті надійшло повідомлення електронною поштою від його інформатора.

Те, що вам необхідно, вже зовсім поруч.

Я вийду з вами на зв'язок протягом години.

Потерпіть.

Малах посміхнувся. Настав час здійснити остаточні приготування.

РОЗДІЛ 72

Коли оперативник ЦРУ спускався з балкона читального залу, настрої у нього був мерзенний. «Беламі нам збрехав». Агент не побачив жодних теплових слідів ані біля статуї Мойсея, ані будь-де нагорі.

«Куди ж, у біса, подівся Ленгдон?»

Оперативник знову повернувся до того єдиного місця, де вони знайшли хоч якісь сліди, – до розподільчого пункту читального залу і знову спустився сходами під восьмикутну консоль. Гуркіт конвеєрів діяв на нерви. Заглибившись у комору, агент насунув на очі прилад нічного бачення і обдивився приміщення. Нема нічого. Він оглянув ряди книжкових полиць і двері, що й досі жевріли жовтогарячим кольором після вибуху. Окрім цього агент не побачив нічого...

«Чорт забирай!»

Він аж підскочив, коли в його поле зору несподівано вплигло якесь світіння. Наче двійко привидів на стрічці конвеєра, виїхали із отвору в стіні світні відбитки двох людських істот. Теплові відбитки.

Остовпілий агент спостеріг, як вони об'їхали кімнату на конвеєрі, а потім знову зникли – головами уперед – у вузькому отворі у стіні. «Вони виїхали звідси на конвеєрі? Та це ж безумство!»

Окрім усвідомлення, що Роберт Ленґдон утік від них крізь діру в стіні, агента збентежило ще одне питання: «Роберт Ленґдон – не сам?»

Він був вихопив своє радіо, щоб зв'язатися з керівником групи, але той випередив його.

– Усім слухати! Щойно знайдено залишений «вольво» перед входом у бібліотеку. Зареєстроване на таку собі Кетрін Соломон. Свідок каже, що вона увійшла до бібліотеки недавно. Є підозри, що вона разом із Робертом Ленґдоном. Директор Сато наказала знайти обох негайно.

– Я знайшов їхні теплові сліди! – вигукнув агент із розподільчої кімнати. І швидко пояснив ситуацію.

– Трясця твоєї матері! – вилаявся лідер групи. – Куди ж, у біса, йдуть ці конвеєри?

Та оперативник уже вивчав службову розподільчу схему на дошці оголошень.

– Вони йдуть до будівлі Адамса, – відповів він. – Це за квартал звідси.

– Усім слухати! Передислоковуємося до будівлі Адамса. Негайно!

РОЗДІЛ 73

«Притулок. І відповіді на запитання».

Ці слова і досі відлунювали у голові Ленґдона, коли вони з Кетрін вискочили холодної зимової ночі у бокові двері будівлі Адамса. Загадковий чоловік, котрий йому щойно зателефонував, сповістив про своє місцезнаходження закодованою мовою, але професор усе зрозумів. Реакція Кетрін на повідомлення про пункт їхнього призначення була напрочуд бадьорою: «А де ж іще шукати Єдиного Істинного Бога, як не там?»

Залишалася одна проблема – як туди дістатися.

Ленґдон різко озирнувся, намагаючись зорієнтуватися в просторі. Було темно, але небо вже прояснилося. Вони стояли на маленькому внутрішньому подвір'ї, звідки купол Капітолію здавався навдивовижу далеким. Раптом Ленґдон збагнув, що він уперше вийшов на свіже повітря відтоді, як прибув до Капітолію кілька годин тому.

«Ну ні фіґа собі – лекцію приїхав прочитати!»

– Роберте, поглянь. – Кетрін показувала на силует будівлі Джефферсона.

Першою реакцією Ленґдона був подив: це ж треба – так далеко заїхати на конвеєрі! Однак другою реакцією була тривога. Будівля Джефферсона вже гуділа від лихоманкової метушні – приїздили вантажівки та легковіки, щось кричали чоловіки. «Що це? Невже прожектор?»

Ленґдон ухопив Кетрін за руку.

– Ходімо звідси. Мерщій.

Вони перебігли через двір і швидко сховалися за елегантною підковоподібною будівлею, яку Ленгдон швидко впізнав – то була Шекспірівська бібліотека Фолджера. Сьогодні вона стала для них цілком доречною схованкою, бо саме в ній містився оригінальний латинський рукопис праці Френсіса Бекона «Нова Атлантида» – утопічна мрія, яку начебто американські батьки-засновники взяли за взірєць для побудови нового світу на засадах древніх знань.

«Треба спіймати таксі».

На перехресті Третьої вулиці та Іст-Кепітол автомобілів було мало, і Ленгдон відчув, що його надія спіймати таксі швидко згасає. Вони поспішили на північ Третьою вулицею, прагнучи якомога скоріше віддалитися від Бібліотеки конгресу. Лише за квартал Ленгдон помітив таксі, що з'явилося з-за рогу. Він посигналив рукою, авто під'їхало до них і зупинилося.

У таксі грала східна музика; молодий водій-араб привітно посміхнувся, і вони прожогом ускочили до салону.

– Вам куди?

– Нам треба...

– У північно-західну частину! – вигукнула Кетрін і махнула рукою вздовж Третьої вулиці, геть від будівлі Джефферсона. – Рушайте до Юніон-стейшн, потім звертайте ліворуч на Массачусетс-авеню. А там ми скажемо, де зупинитись.

Водій знизав плечима, опустил плексигласову перегородку і знову увімкнув свою арабську музику.

Кетрін стрільнула на Ленгдона суворим поглядом, неначе кажучи: «Слідів не залишати!» Вона показала у вікно, повернувши увагу Ленгдона до чорного гелікоптера, що наближався до їхнього району на низькій висоті. От зараза! Вочевидь, Сато вирішила будь-що роздобути піраміду Соломона.

Спостерігши, як гелікоптер приземлився між будівлями Джефферсона й Адамса, Кетрін повернулася до професора, і на її обличчі відбився вираз зростаючої тривоги.

– Можна мені на секунду поглянути на твій мобільний?

Ленгдон подав їй свій телефон.

– Пітер якось сказав мені, що ти маєш дуже добру візуальну пам'ять, – сказала вона, опускаючи скло. – Ти й справді здатен запам'ятати кожен телефонний номер, який тобі доводилося набирати?

– Так, але...

Кетрін швиргнула телефон у темряву ночі. Ленгдон крутнувся на своєму сидінні і побачив, як його мобільник зробив у повітрі сальто і, тріснувшись об дорогу позаду них, розлетівся на шматки.

– Навіщо ти це зробила?

– Щоб бути поза зоною їхньої досяжності, – пояснила Кетрін. – Ця піраміда – єдина надія на те, що ми знайдемо мого брата, і я не дозволю ЦРУ викрасти її у нас.

А на ведійському сидінні Омар Амірана мугикав і хитав головою в такт своїй музиці. Сьогоднішній вечір був невдалим, і він страшенно зрадив, коли нарешті випала можливість підзаробити. Таксі саме проїжджало повз Стентон-парк, коли у радіо затріщав знайомий голос диспетчера компанії.

– Алло, це диспетчерська. До всіх авто у зоні парку Національної алеї. Ми щойно отримали дані від представників державної влади стосовно двох утікачів у районі будівлі Адамса...

Омар здивовано слухав опис саме тієї пари, що їхала в його таксі. Він крадькома кинув стривожений погляд у дзеркало заднього огляду. І йому здалося, що начебто цього високого чоловіка він уже десь бачив. Може, у списку найбільш розшукуваних злочинців Америки?

Омар боязко потягнувся до мікрофона.

– Диспетчере? – озвався він тихо. – Це таксі один-тричотири. Ті двоє, про яких ви повідомляли... вони в моїй машині... просто зараз...

Диспетчер негайно повідомив Омару, що треба робити. Тремтячими пальцями набрав таксист телефонний номер, який дав йому диспетчер. Голос, що відповів, був суворий і діловий, як у військового.

– Говорить агент Тернер Сімкінс, оперативник ЦРУ Хто це?

– Е-е-е... я таксист, – відповів Омар. – Мені сказали зателефонувати вам стосовно тих двох...

– Утікачі зараз у вашому авто? Відповідайте лише так або ні.

– Так.

– Вони чують нашу розмову? Так чи ні?

– Ні, перегородка...

– Куди ви їх везете?

– На північний захід, до Массачусетс-авеню.

– Конкретний пункт призначення?

– Вони не сказали.

Агент завагався.

– А пасажир чоловічої статі... він має при собі шкіряну сумку?

Омар зиркнув у дзеркало заднього огляду і від подиву вирячив очі.

– Так! А в ній немає вибухівки чи чогось...

– Слухайте уважно, – мовив агент. – Якщо точно виконуватимете мої вказівки, вам нічого не загрожуватиме. Зрозуміли?

– Так, сер.

– Як вас звати?

– Омар, – відповів таксист і рясно спітнів.

– Слушайте, Омаре, – спокійно сказав агент. – Усе буде гаразд. Їдьте якомога повільніше, щоб моя група встигла вас перехопити. Зрозуміло?

– Так, сер.

– А ваше авто обладнане внутрішнім зв'язком для спілкування з пасажиром на задньому сидінні?

– Так, сер.

– Добре. А тепер слухайте, що вам треба зробити.

РОЗДІЛ 74

Як відомо, Джунглі є основним елементом Ботанічного саду Сполучених Штатів, скорочено – USBG. Це живий музей Америки поруч із Капітолієм. Теоретично Джунглі, що являли собою тропічний дощовий ліс, розташовувалися у величезній теплиці, де вміщалися навіть височенні каучукові дерева, золотаві фікуси та вузький місточок під стелею для відчайдушних туристів.

Зазвичай Ворена Беламі збадьорювали землисті запахи Джунглів та промені сонця, що пробивалися крізь туман, який наповнювали всередину через спеціальні парові сопла у скляній стелі. Однак сьогодні Джунглі, освітлені лише місячним сяйвом, жахали його. Він рясно спітнів, скорчившись від болю, що завдавали йому наручники – він і досі був прикутий до лавки.

Директор Сато походжала перед ним туди-сюди, неквапливо пихкаючи цигаркою – це було чимось на кшталт екологічного тероризму в такому ретельно збалансованому довкіллі. У диму, пронизаному місячними променями, що пробивалися крізь скляний дах, вона мала майже демонічний вигляд.

– Отже, – говорила вона, – коли ви прибули цього вечора до Капітолію і довідалися, що я вже тут... ви прийняли рішення. Замість дати мені знати про свою присутність, ви потихеньку спустилися до підземелля, де, з великим ризиком для себе, напали на шефа Андерсона та на мене і допомогли Ленґдонові втекти з пірамідою та горішнім каменем. – Сато потерла плече, яке і досі боліло. – Цікавий вибір, нічого не скажеш.

«Вибір, який я зробив би знову», – подумав Беламі.

– Де Пітер? – гнівно вигукнув він.

– Звідки мені знати? – відказала Сато.

– Здається, ви знаєте все, що завгодно, але тільки не це! – кинув їй Беламі. Він не приховував своєї підозри щодо причетності директорки відділу безпеки до всього цього. – Ви знали, що треба йти до Капітолію. Ви знали, що знайдете там Роберта Ленґдона. Ви навіть знали, що саме треба шукати в його сумці за допомогою рентгенівських променів – горішній камінь! Вочевидь, хтось постачає вам багато внутрішньої інформації.

Сато холодно розсміялася і підступила до Архітектора.

– Так ось чому ви напали на мене, містере Беламі? Ви гадаєте, що я ворог? Боїтеся, що заволодію вашою пірамідкою? – Сато смачно затягнулася і випустила дим через ніздрі. – Слухайте мене уважно. Ніхто краще за мене не знає, як це важливо – зберігати таємниці. Я вважаю, так само, як і ви, що є певна інформація, яку не можна робити надбанням широкого загалу. Однак сьогодні в гру вступили сили, чию могутність, боюся, ви й досі не усвідомили. Чоловік, який викрав Пітера, володіє величезною міццю, масштаб якої вам іще належить усвідомити. Повірте мені, він – це ходяча бомба з годинниковим механізмом, здатна започаткувати низку подій, які призведуть до глибоких змін у тому світі, до якого ви звикли.

– Я не розумію, до чого ви хилите. – Беламі завовтузився на лавці, намагаючись хоч якось послабити біль від наручників.

– А вам і не треба розуміти. Вам треба слухатися мене. Зараз моя єдина надія на відвернення катастрофи полягає в налагодженні співпраці з цим чоловіком, щоб дати йому те, чого він потребує. А це означає, що ви зателефонуєте містерові Ленґдону і скажете, щоб він здався нам, прихопивши з собою піраміду та горішній камінь. Коли Ленґдон опиниться у мене під вартою, він дешифрує напис на піраміді, дістане ту інформацію, яку вимагає цей чоловік, і забезпечить йому все, що він бажає.

«Місцезнаходження ґвинтових сходів, що ведуть до древніх таємниць?»

– Я не можу цього зробити, бо поклявся не розголошувати таємницю.

Сато вибухнула.

– Мені начхати, яку там клятву ви давали. Ви опинитеся у мене за ґратами так швидко, що й не...

– Можете лякати мене чим хочете, – кинув їй Беламі. – Але я не допомагатиму вам.

Сато глибоко вдихнула і перейшла на зловісний шепіт.

– Містере Беламі, невже ви дійсно жодної гадки не маєте про те, що насправді відбувається просто зараз?

На кілька секунд запала напружена тиша, яку раптом перервав дзвінок телефону Сато. Вона встромила руку в кишеню і рвучко вихопила його звідти.

– Кажіть, – відповіла вона і стала уважно слухати. – А де зараз таксі? Скільки часу знадобиться? От і добре. Привезіть їх до Ботанічного саду Сполучених Штатів. Через службовий вхід. І обов'язково привезіть мені оту чортову піраміду разом із горішнім каменем!

Сато натиснула на кнопку і повернулася до Беламі із самовдоволеною посмішкою.

– Що ж... здається, ви швидко втрачаєте свою корисність як джерело інформації.

Роберт Ленгдон неухажно дивився у вікно таксі, почуваячись надто змореним, щоб підганяти водія, який їхав дуже повільно. Поруч із ним мовчки сиділа Кетрін, пригнічена їхньою нездатністю виявити, чому ж ця піраміда була такою значущою. Вони ще раз проаналізували химерні події сьогоднішнього вечора, все, що знали про піраміду, про горішній камінь, але так і не збагнули, як ця піраміда взагалі могла бути дороговказом хоч до чого-небудь, не кажучи вже про древні таємниці?

Jeova Sanctus Unus? Ця таємниця криється в Цьому Порядку?

Таємничий співрозмовник пообіцяв їм відповіді на запитання, якщо вони зустрінуться з ним в обумовленому місці. Схованка в Римі, на північ від Тибру. Ленгдон знав, що «Новий Рим» батьків-засновників Сполучених Штатів колись давно перейменували на Вашингтон, однак ознаки їхнього початкового задуму-мрії залишаються й досі: води Тибру так само течуть у річці Потомак; сенатори й досі збираються під куполом, що є копією купола собору Святого Петра, а Вулкан та Мінерва й досі наглядають за давно згаслим полум'ям у ротонді.

Відповіді, що їх шукали Кетрін та Ленгдон, чекали на них лише за кілька миль попереду. На північний захід по Массачусетс-авеню. Їхній пункт призначення і справді являв собою сховище, розташоване на північ від річечки Тибр-Крик. «Не завадило б водію швидкості додати», – подумав Ленгдон.

Раптом Кетрін підскочила на сидінні і випрямилася, неначе її осяяла здогадка.

– О Господи, Роберте! – Вона повернулася до нього, і її обличчя сплотніло. Якусь мить вона вагалася, а потім вигукнула: – Ми не туди їдемо!

– Ні, саме туди, – заперечив Ленгдон. – На північний захід по Массачу...

– Ні! Я хочу сказати, що ми їдемо не в те місце!

Ленгдон остовпів від здивування. Він уже пояснив Кетрін, яке саме місце мав на увазі їхній таємничий співрозмовник. Воно містить десять каменів з гори Синай, один – із самих небес, а також ще один – з образом лихого батька Люка. Лише одна будівля на землі відповідала цьому описові. І саме туди прямувало таксі.

– Кетрін, я впевнений, що правильно визначив місце.

– Ні! – вигукнула вона. – Нам більше не треба нікуди їхати. Я вже вирахувала і піраміду, і горішній камінь! Я знаю, що все це означає!

Ленгдон страшенно здивувався.

– Невже ти в усьому розібралася?

– Так! Ми маємо їхати до Фридом-плази!

Професор зовсім розгубився. Хоча майдан Свободи, або Фридом-плаза, і був зовсім поруч, він, здавалося, аж ніяк не стосувався їхніх пошуків.

– Jeova Sanctus Unus! – сказала Кетрін. – Єдиний Істинний Бог юдеїв. Священний символ юдеїв – це єврейська зірка, печатка Соломона. Вона є також важливим масонським символом! – Вона вивудила з кишені доларову купюру. – Дай-но мені ручку.

Отетерілий Ленгдон дістав з кишені куртки ручку і подав її Кетрін.

– Ось поглянь. – Вона розправила купюру на стегні і кінчиком ручки вказала на велику печатку на зворотному боці. – Якщо накласти Соломонову печатку на велику

печатку Сполучених Штатів... – І вона намалювала єврейську зірку прямо на піраміді.
– ...Дивись, що ми маємо!

Ленґдон поглянув на купюру, а потім на Кетрін з таким виразом, наче вона збожеволіла.

– Роберте, придивися уважніше! Невже ти не бачиш, куди я показую?!

Він знову поглянув на малюнок.

«Заради Бога, куди вона хилить?» Ленґдон уже бачив раніше цю картинку. Вона була популярною серед прихильників теорії змови як доказ того, що масони потайки впливали на країну від моменту її створення. Якщо правильно накласти шестикутну зірку на велику печатку Сполучених Штатів, то верхній кут цієї зірки бездоганно накладається на всевидяче масонське око, а інші кути дивовижним чином чітко вказують на літери M-A-S-O-N.

– Кетрін, це звичайна випадковість, і я ніяк не можу збагнути, яким боком це пов'язано з Фридом-плазою.

– А ти ще раз придивися! – вигукнула вона, і цього разу її голос був майже сердитим. – Ти ж не туди дивишся!

І за мить Ленґдон усе побачив.

Старший оперативник ЦРУ Тернер Сімкінс стояв біля будівлі Адамса і, притискаючи телефон до вуха, намагався розчути розмову, що відбувалася в салоні таксі. Там щойно щось трапилось. Його група вже було залізла до гелікоптера Сікорський УН-60, щоб вирушити на північний захід і заблокувати дорогу, як ситуація раптом змінилася.

Кілька секунд тому Кетрін Соломон почала наполягати, що вони їдуть в хибному напрямку. Її пояснення – щось про доларову купюру та єврейську зірку – не мало сенсу для лідера групи, а також, вочевидь, і для Роберта Ленґдона. Принаймні спочатку. Однак зараз Ленґдон, здавалося, збагнув, про що йшлося.

– Господи, Кетрін, ти дійсно маєш рацію! – випалив професор. – Я просто не одразу побачив!

Раптом Сімкінс почув, як хтось почав гепати у водійську переборку і вона відчинилася.

– Плани змінилися, – гукнула Кетрін водію. – Везіть нас на Фридом-плаза!

– Фридом-плаза? – знервовано перепитав водій. – Не на північний захід по Массачусетс-авеню?

– Забудьте про Массачусетс-авеню! – скрикнула Кетрін. – Фридом-плаза! Звертайте тут ліворуч! Тут! Тут, я сказала!!!

Агент Сімкінс почув, як таксі скреготнуло гальмами, звертаючи за ріг. Кетрін збуджено заговорила до Ленґдона, розповідаючи щось про знаменитий бронзовий відливок великої печатки, вмонтований у цей майдан.

– Пані, просто для підтвердження, – втрутився у їхню розмову водій, і голос його прозвучав напружено і дещо неприродно. – Ми їдемо до Фридом-плази, що на розі

Чотирнадцятої вулиці та Пенсільванія-авеню?

– Так! – відказала Кетрін. – Хутчіш!

– Та це ж близько. Якихось дві хвилини.

Сімкінс посміхнувся. «Молодчага, Омаре». І кинувся до гелікоптера, двигун якого працював на холостих обертах.

– Ми накрили їх! Рушаймо до Фридом-плази! Мерщій! – вигукнув він своїй групі.

РОЗДІЛ 76

Фридом-плаза – це і є мапа.

Мозаїчна поверхня широкого майдану, розташованого на розі Пенсільванія-авеню та Чотирнадцятої вулиці, відображає вулиці Вашингтона у тому вигляді, як їх задумував колись архітектор П'єр Лянфан. Фридом-плаза приваблює багато туристів не лише тому, що їм цікаво пройтися цією гігантською мапою, а й тому, що Мартін Лютер Кінг-молодший, відомий борець за свободу, на чю честь цей майдан був названий майданом Свободи, написав більшу частину своєї знаменитої промови «Я маю мрію» у готелі «Віллард», розташованому неподалік.

Вашингтонському таксистові Омару Амірані часто доводилося підвозити сюди туристів, але сьогодні ці двоє точно не були звичайними гостями міста. «Їх переслідує ЦРУ!» Не встиг Омар зупинити авто, як чоловік та жінка вже вискочили з салону.

– Тут і чекайте! – наказав Омарові чоловік у твідовій куртці. – Ми невдовзі повернемося.

Омар дивився, як ці двоє прожогом кинулися на широкий простір величезної мапи і, вивчаючи геометрію перехресних вулиць, почали щось кричати та показувати одне одному. Таксист ухопив з панелі свій мобільний.

– Сер, ви мене чуєте?

– Так, Омаре! – гукнув голос, ледь чутний крізь страшенний гуркіт потойбіч лінії. – Де вони зараз?

– Надворі, мапу вивчають. Здається, вони щось шукають.

– Не випускайте їх із виду! – викрикнув агент. – Ми вже підлітаємо!

Омар бачив, що двоє втікачів швидко знайшли на плазі знамениту велику печатку – один з найбільших у світі литих бронзових медальйонів. Якусь мить вони постояли над ним, потім замахали руками, показуючи на південний захід, а за кілька секунд чоловік знову підбіг до таксі. Захеканий, він нахилився до Омара, і той ледве встиг покласти телефон на панель.

– У якому напрямку Александрія, що в районі Вірджинія? – запитав він.

– Александрія? Он там, – і Омар показав на південний захід, саме туди, куди щойно

вони самі й показували.

– Я так і знав! – тихо видихнув чоловік. А потім крутнувся і побіг до жінки. – Все правильно! Їдьмо до Александрії!

Раптом жінка показала на сяючий неподалік знак підземки.

– Блакитна лінія йде туди. Нам потрібна станція «Кінг-стрит»!

Омара охопила паніка. «Ні, тільки не це».

Чоловік обернувся до таксиста і дав йому чималеньку суму грошей, щедро переплативши.

– Дякую, далі ми поїдемо самі. – З цими словами він поправив на плечі сумку і побіг геть.

– Зачекайте! Я вас підвезу! Я їжджу туди кожного дня!

Та було вже пізно. Чоловік із жінкою вже мчали через майдан. За кілька секунд вони зникли на сходах до підземної станції «Метро-Центр».

Омар схопив із панелі телефон.

– Сер! Вони спустилися до підземки! Хочуть блакитною лінією дістатися до Александрії!

– Залишайтеся на місці! – гаркнув агент. – Я буду за п'ятнадцять секунд.

Омар поглянув на пачку грошей, яку залишив йому клієнт. Купюра, що лежала зверху, була, вочевидь, саме тією, на якій вони малювали єврейську зірку поверх великої печатки Сполучених Штатів. Кути цієї зірки чітко вказували на літери, які вкупі давали слово «МАСОН».

Зненацька Омар почув довкола себе оглушливий брязкіт, наче ось-ось на його таксі мав наїхати велетенський трактор. Шум посилювався, і раптом із темряви ночі вигулькнув стрімкий, схожий на чорну осу гелікоптер і приземлився посередині майдану.

Звідти вискочила група вдягнених у чорне чоловіків, що швидко побігли до станції метро, але один кинувся до Омарового таксі і рвучко відчинив водійські дверцята.

– Це ви – Омар?

Омар кивнув, від страху втративши дар мови.

– Вони сказали, куди попрямують? – суворо спитав агент.

– До Александрії! Станція «Кінг-стрит»! – випалив таксист. – Я запропонував їм свої послуги, але...

– А вони не сказали, куди саме їм потрібно в Александрії?

– Ні! Вони поглянули на медальйон великої печатки посеред плази, а потім спитали, де Александрія, і заплатили мені ось це. – І Омар подав агенту доларову купюру з химерною діаграмою.

Поки той вивчав купюру, Омара раптом осяяло. «Масони! Александрія! В Александрії є найвідоміша масонська будівля Америки!»

– Я все зрозумів! – вигукнув він. – Вони подалися до масонського меморіалу Джорджа Вашингтона! Він розташований просто навпроти станції «Кінг-стрит»!

– Зрозуміло, – мовив агент, вочевидь дійшовши до такого ж висновку. Саме цієї миті зі станції метро вискочили решта агентів і кинулися до них зі спринтерською швидкістю.

– Ми упустили їх! – крикнув один із них. – Поїзд щойно пішов! Їх там немає!

Агент Сімкінс поглянув на годинник і обернувся до Омара.

– Скільки часу потрібно, щоб доїхати на метро до Александрії?

– Хвилин десять. Може, трохи більше.

– Омаре, ви добре попрацювали. Велике вам спасибі.

– Нема за що. А що, власне, сталося?

Та агент Сімкінс уже біг до гелікоптера, на ходу вигукуючи:

– Станція «Кінг-стрит»! Треба там їх перехопити!

Остовпілий Омар спостерігав, як великий чорний птах відірвався від землі, потім закрив крутий віраж на південь і, перетнувши Пенсільванія-авеню, зник у нічній темряві.

А під ногами таксиста підземний потяг набирав швидкість, прямуючи геть від Фридом-плаза. В одному з вагонів поїзда мовчки сиділи захекані Роберт Ленгдон та Кетрін Соломон.

РОЗДІЛ 77

Цей спогад завжди починався однаково.

Він стрімко падав спиною вперед у замерзлу річку на дні крутого яру. А згори, понад стволом пістолета, на нього дивилися невблаганні сірі очі Пітера Соломона. Коли Андрос упав, світ над ним померк; усе зникло в густій хмарині туману, що клубочився над водоспадом.

На мить усе стало сніжно-білим, як у раю.

А потім він ударився об кригу.

Холод. Темрява. Біль.

Нестримна сила понесла його крізь нестерпно холодну порожнечу, перекидаючи і немилосердно гепуючи об гострі валуни. Його легені боліли, прагнучи повітря, однак м'язи на грудях судомно стиснулися у холодній воді й він навіть вдихнути не міг.

«Я під кригою».

Крига біля водоспаду була тоншою через бурхливі потоки води, і Андрос досить легко пробив її, коли упав униз. І тепер його несла течія, а над ним нависала прозора стеля. Він шкрябав її нігтями, намагаючись проламати, але не мав опори. Гострий біль у плечі від пістолетної кулі став майже невідчутним, так само як і від пташиного дробу, бо їх поглинув страшний пульсуючий біль: його тіло терпло і поступово німіло.

Течія пришвидшувалася, і він боляче вдарився об крутий берег, неначе камінь, випущений з пращі. Все його тіло криком кричало, прагнучи кисню. Аж раптом він налетів на гілля дерева, що впало у воду. «Зараз або ніколи!» Андрос відчайдушно вхопився за гілку і, тримаючись за неї, поповз до поверхні, туди, де гілка стирчала з льоду. Пальцями він намацав прогалину незамерзлої води довкола гілки і смикнув за край, намагаючись розширити отвір. Раз, іще раз – і отвір розширився до кількох дюймів у поперечнику.

Прихилившись до гілки, Андрос закинув голову назад і ротом притулився до маленького отвору. Зимове повітря, що наповнило його легені, здалося йому теплим. Раптовий приплив кисню живив його надією. Впершись ногами у стовбур дерева, він потужно розпрямив плечі. Кригу довкола впалого дерева вже послабили й продірявили гілки та всілякі уламки, тому, коли він джкими ногами уперся в стовбур і напружив спину, його голова досить легко проламала кригу і з тріском виринула в зимову темряву. У легені Андроса хлинуло повітря. Залишаючись по плечі у воді, він відчайдушно замахав ногами, запрацював руками, підтягнувся – таки вибрався з води і безсило й захекано впав на гладеньку кригу.

Зірвавши з себе лижну маску, Андрос запхав її до кишені і поглянув догори, видивляючись Пітера Соломона. Але той був поза зором, за поворотом річки. Груді Андроса знову немов вогнем обпекло. Він обережно витягнув з води гілку і наклав отвір, через який вибрався на кригу. «До ранку отвір замерзне».

Похитуючись, він пошкутьгав до заростів. Почався снігопад. Андрос не знав, скільки біг, спотикаючись, крізь хащі, але врешті-решт вибрався на невеликий насип біля вузької дороги. Він замерзав і вже почав марити. Сніг падав білою стіною, як раптом він побачив на дорозі світло автомобільних фар. Андрос щосили замахав руками, і самотній пікап з вермонтськими номерами одразу ж зупинився. З нього вискочив немолодий чоловік у картатій шотландці.

– Мене... підстрелив мисливець... Мені потрібно до шпиталю!

Ані секунди не вагаючись, старий підсадив Андроса на пасажирське сидіння й увімкнув пічку.

– А де тут найближчий шпиталь?

Андрос уявлення не мав, але показав на південь.

– Наступний поворот. – «Ні до якого шпиталю ми не поїдемо».

Наступного дня старого з Вермонту оголосили в розшук як зниклого, але ніхто й гадки не мав, де саме на своєму шляху від Вермонту він щез у таку сильну заметіль. А ще нікому й на думку не спало пов'язати його зникнення з новиною, яка домінувала в усіх заголовках наступного дня, – про жахливе вбивство Ізабель Соломон.

Коли Андрос прокинувся, він побачив, що лежить у безлюдній кімнаті дешевого мотелю, забитою дошками до настання літнього сезону. Він пригадав, як вломився сюди, перев'язав рани розірваними простирадлами і зарився у купу затхлих ковдр на хиткому

ліжку. Йому страшенно захотілося їсти. Дошкутильгавши до ванної кімнати, він побачив у раковині купку скривавлених дробинок і насилу пригадав, як виколупував їх з грудей. Піднявши погляд на брудне дзеркало, Андрос неохоче розв'язав бинти, щоб оглянути рану. Тверді м'язи грудей та живота вберегли його – не дали змоги пташиним дробинам проникнути в глиб, але його тіло, колись бездоганне, було тепер спотворене ранами. Єдина куля, якою в нього поцілів Пітер Соломон, вочевидь, пройшла навиліт крізь плече, залишивши невеличкий кривавий кратер.

Та найгіршим було те, що Андрос не зміг здобути той предмет, за яким прийшов, – піраміду. Його шлунок забурчав, і він пошкутильгав надвір до захопленого пікапа, сподіваючись знайти там хоч якусь їжу. Вантажівку завалило снігом, і Андрос подумав: скільки ж насправді він проспав у цьому мотелі? «Слава Богу, що я взагалі прокинувся». На передньому сидінні він не знайшов ніяких харчів, зате виявив у бардачку знеболювальні протиревматичні пігулки. Він вкинув цілу жменю до рота і заїв снігом.

«Треба знайти їжу».

За кілька годин пікап, що виїхав з-за старого мотелю, нічим не нагадував той автомобіль, що заїхав сюди два дні тому. З кабіни зник дефлектор, з коліс – декоративні ковпаки, з бампера – наклейки і решта прибамбасів. Зникли також і вермонтські номери, Андрос замінив їх номерами зі старого службового авто, яке знайшов у сараї мотелю, вкинувши туди скривавлені простирадла, дріб та решту речових доказів свого перебування.

Андрос не забув про піраміду, просто реалізацію цього задуму вирішив поки що відкласти. Він мав сховатися, загоїти рани і, перш за все, наїстися. Андрос знайшов придорожній ресторанчик, де донесхочу напхався яечнею, беконом та м'ясним рагу і запив усе це трьома склянками апельсинового соку, а потім замовив харчів ще й із собою. А дорогою увімкнув старий приймач. Відтоді як з ним сталася ця халепа, Андрос не бачив ані телевізора, ані газет, тому просто отетерів, почувши новини місцевої радіостанції.

– Слідчі ФБР, – казав диктор, – продовжують пошуки озброєного грабіжника, що вбив Ізабель Соломон у її помешканні на річці Потомак кілька днів тому. Слідство схиляється до думки, що вбивця впав із крутосхилу, пробив кригу і його винесло течією в море.

Андрос аж заціпенів. «Убив Ізабель Соломон?» Ошелешений та пригнічений, він мовчки їхав, слухаючи випуск новин.

«Треба вшиватися звідси далеко, дуже далеко».

З квартири у Верхньому Вест-Сайді розгортався шикарний краєвид на Центральний парк. Андрос вибрав саме це помешкання, бо море зелені за вікном нагадувало йому про адриатичні пейзажі, які він назавжди залишив у минулому. Він знав, що має радіти з того, що вижив, але радості чомусь не було. Внутрішня порожнеча давно не полишала його, а думки зациклилися на невдалій спробі заволодіти пірамідою Пітера Соломона.

Багато годин провів Андрос за дослідженням легенди масонської піраміди, і хоча існували розбіжності стосовно того, існує вона реально чи ні, проте ніхто не заперечував її славнозвісної здатності наділити людство мудрістю та величезною силою. «Масонська піраміда реально існує, – сказав собі Андрос. – Я знаю це напевне».

Доля розпорядилася так, що піраміда була тепер зовсім поруч, і Андрос розумів, що ігнорувати цей факт – те саме, що виграти в лотерею, але не отримати готівки. «Я –

єдиний немасон, який знає, що ця піраміда реально існує. Більше того – я знаю особу, яка стереже цю піраміду».

Минуло багато місяців, і хоча його тіло загоїлося, Андрос уже не був тим бундючним самцем, як колись у Греції. Він кинув займатися фізичними вправами. Кинув милуватися своїм оголеним тілом у дзеркалі. Йому здалося, що на ньому з'явилися ознаки старіння. Його колись бездоганна шкіра перетворилася на неоднорідне поле, зрите шрамами, і це ще більше пригнічувало. Йому й досі доводилося покладатися на пігулки, що вгамовували біль під час одужання. Андрос відчув, що поволі скочується до того стилю життя, який привів колись до тюрми Соганлик. Та йому було байдуже. «Тіло отримує те, чого прагне».

Якось уночі він опинився у Гринвіч-вілідж, де купував наркотики у чоловіка, який мав на передпліччі татування у вигляді довгої зигзагоподібної блискавки. Андрос поцікавився у нього, що це означає, і той відповів, що татування закриває довгий шрам, що залишився після автокатастрофи.

– Кожного дня бачачи той шрам, я незмінно згадував про нещасливий випадок, – пояснив наркоділер. – Тому я й сховав його під цим символом власної могутності. І таким чином відновив душевну рівновагу.

Тієї ночі, перебуваючи під кайфом від свіжої дози наркотиків, Андрос, похитуючись, зайшов до тату-салону і зняв сорочку.

– Я хочу приховати ці шрами, – виклично заявив він. – «Мені треба поновити душевну рівновагу і контроль над своїм тілом».

– Приховати? – спитав татувальник, оглядаючи його груди. – Чим приховати?

– Татуванням.

– Зрозуміло... А яким саме?

Андрос знизав плечима, бажаючи лише одного – якомога швидше приховати ці огидні позначки зі свого минулого.

– Не знаю. Вибирайте самі.

Фахівець похитав головою і подав Андросові книжечку про древні та священні традиції татування.

– Коли будете готові – приходьте.

Андрос дізнався, що Громадська бібліотека Нью-Йорка мала у своєму зібранні п'ятдесят три книжки про татування, і за кілька тижнів він їх усі перечитав. Заново відчувши пристрасть до читання, він тільки й знав, що тягав стоси книжок з бібліотеки додому, жадібно поглинав їх, милуючись Центральним парком у хвилини відпочинку. Ці книги про татування відкрили Андросові дивовижний світ, про існування якого він навіть не здогадувався: світ символів, містики, міфології та магії. І що більше він читав, то більше усвідомлював, яким же сліпцем був. Він почав вести записи, занотовуючи свої думки, ескізи та химерні мрії. Коли у бібліотеці не залишилося цікавих йому книг, він звернувся до торговців рідкісними виданнями, щоб ті роздобули йому декотрі з найзагадковіших езотеричних творів: «De Praestigiiis Daemonum», «Lemegeton», «Ars Almadel», «Grimorium Verum», «Ars Notoria»[20] тощо. Він прочитав їх усі і зміцнився в думці, що навколишній світ може запропонувати йому багато нових скарбів. «Довкола мене повно таємниць, що виходять за межі людського розуміння».

Якось він відкрив для себе твори Алістера Кроулі – проникливого й далекоглядного

містика початку двадцятого сторіччя, якого церква затаврувала як «найлихішу людину з тих, що коли-небудь жили». Великі уми завжди вселяють страх в уми посередні. Андрос довідався про силу ритуалів та заклинань. Він дізнався: священні слова, коли їх правильно промовити, ставали ключами, що відчиняли брами до інших світів. «За нашим всесвітом є темний всесвіт, з якого я черпатиму свою силу». І хоча Андрос прагнув якомога скоріше набути цієї сили, він знав, що перед цим йому слід дотриматися певних правил та виконати деякі завдання.

«Стань святим, – написав Кроулі. – Зроби себе священним».

Колись древній ритуал «священнодійства» був звичаєвим законом багатьох країн. Від давніх юдеїв, що спалювали пожертви в храмі, до індіанців майя, що обезголовлювали людей на вершечках пірамід Чічен-Іца, і до Христа, який приніс себе у жертву на хресті, древні люди добре розуміли потребу Бога в жертвах. Офірування було древнім ритуалом, через який люди забезпечували собі прихильність богів і робили себе священними.

Sacra – священний.

Face – робити.

Sacrifice – жертвувати.

І хоча від ритуалу жертвоприношення відмовилися багато сторіч тому, його вплив і сила лишилися. Купка сучасних містиків, включно з Алістером Кроулі, і досі практикували це мистецтво, удосконалюючи його з часом, і перетворювали себе на дещо більше. Андрос запрогнув трансформувати себе так само, як це зробили вони. Однак він знав, що для цього йому доведеться пройти по небезпечному містку.

Кров – ось те єдине, що розділяє світло і темряву.

Якось уночі у вікно в туалеті до помешкання Андроса залетіла ворона. Він дивився, як птах тріпотів крилами й метався туди-сюди, а потім принішк, неначе змирився зі своєю неспроможністю вирватися на волю. Андрос уже знав достатньо багато, щоб розпізнати цю прикмету. «Мене кличуть вперед».

Затиснувши птаха у руці, він став перед саморобним олтарем у своїй кухні і виголосив заклинання, яке вивчив напам'ять.

«Камія, Еоміах, Макбал, Емої, Зазеан... найсвятішими іменами ангелів з Книги Ассамаян заклинаю тебе допомогти мені в цьому дійстві силою Єдиного Істинного Бога».

Тоді Андрос опустил ніж і обережно проколов велику вену на правому крилі переляканого птаха. Ворона спливала кров'ю, а він дивився на потічок червоної рідини, що стікав у спеціально підставлену металеву чашку, як раптом відчув у повітрі несподіваний холод. Але таки продовжив ритуал.

«Всемогутні Адонаї, Ашаї, Елохім, Елохі, Еліон, Ашер, Ехейє, Шадаї... прийдіть мені на допомогу, щоб оця кров мала силу та дієвість у всьому, що я побажаю, і у всьому, що я вимагатиму».

Тієї ночі йому снилися птахи... гігантський фенікс, що піднімався з палаючого вогню. Наступного ранку Андрос прокинувся з силою та енергією, яких не відчував з дитинства. Він пішов у парк на пробіжку і біг швидше й далі, аніж будь-коли. Втомившись, він зупинився і незчисленну кількість разів віджався та присів. До нього повернулася сила.

І тієї ночі йому знову наснився фенікс.

До Центрального парку знову прийшла осінь, звірки нищпорили скрізь у пошуках поживи, щоб заготувати харч на зиму. Андрос терпіти не міг холоду, але регулярно виходив надвір до своїх винахідливо захованих пасток, які повнилися спійманими живими пацюками та білками. Він приносив їх додому в рюкзаку і виконував дедалі складніші ритуали.

«Емануїл, Месія, Йод, Хе, Вау... благаю вас, визнайте мене гідним».

Криваві ритуали живили його сили. З кожним днем Андрос почувався дедалі молодшим. Він читав удень і вночі – древні містичні тексти, епічні середньовічні поеми, стародавніх філософів... і що більше він дізнавався про істинну природу речей, то більше пересвідчувався, що людству немає на що сподіватися. «Вони сліпі... вони безпорадно і безглуздо блукають у світі, якого ніколи не зрозуміють».

Андрос і досі залишався людиною, але відчував, що поступово перетворюється на дещо інше. Величніше. На дещо священне. Його масивне тіло прокинулося зі сплячки і стало набагато сильнішим, аніж будь-коли. Нарешті він збагнув своє істинне призначення. «Моє тіло – це лише вмістилище для мого наймогутнішого скарбу, мого розуму».

Андрос знав, що його справжній потенціал іще не повністю реалізований, тому почав копати глибше, занурившись у книжки. «У чому моє призначення?» В усіх древніх текстах йшлося про добро і зло, про необхідність для людини обирати між ними.

«Свій вибір я зробив давно, – думав Андрос, анітрохи не розкаючись. – Що є зло? Лише закон природи? За світлом йде темрява. За порядком іде хаос. Все занепадає і загниває. Бездоганно впорядкований кристал зрештою перетворюється на часточки пилу. Є ті, хто творять, і ті, хто руйнують».

Але тільки прочитавши «Втрачений рай» Мільтона, Андрос побачив свою долю, своє призначення. Якимось він прочитав про впалого ангела, войовничого демона, що боровся зі світлом. То був доблесний та хоробрий ангел, якого звали Молох.

Молох ходив по землі, як бог. Пізніше Андрос довідався, що древньою мовою це ім'я звучало як Малах.

«Я теж стану Малахом».

Як і всі великі трансформації, ця теж мала розпочатися з пожертви, але не пацюків чи птахів. Ні, це перетворення потребувало справжньої жертви.

Раптом йому прийшло осяяння, якого ще ніколи він не пізнавав у житті. Перед ним чітко вималювалося його призначення. Три дні поспіль він робив ескіз на велетенському аркуші паперу. Скінчивши, він отримав проект істоти, на яку прагнув перетворитися.

Андрос повісив цей ескіз на повний зріст на стіну і споглядав його, наче власне віддзеркалення.

«Я – шедевр».

І наступного дня він поніс це креслення до тату-салону.

Тепер він був готовий.

РОЗДІЛ 78

Масонський меморіал Джорджа Вашингтона розташовується на вершечку пагорба Шатерс-Гілл в Александрії, що в районі Вірджинія. Збудована трьома чіткими ярусами з використанням трьох архітектурних ордерів – доричного, іонічного та коринфського, ця вишукана споруда здійснюється як наочний символ зростання людського інтелекту. Навіяна давнім Александрійським маяком на острові Фарос біля Єгипту, ця височенна вежа вивершується угорі єгипетською пірамідою зі шпилем, схожим на язик полум'я.

Усередині напрочуд красивого мармурового фойє стоїть масивна бронзова статуя Джорджа Вашингтона при повних масонських регаліях разом зі справжньою кельмою, якою він користувався, коли закладав наріжний камінь калітолійської будівлі. А над фойє височать дев'ять поверхів з дивовижними приміщеннями, серед яких є грот, кімната-склеп та каплиця тамплієрів. Тут зберігаються надзвичайні скарби: понад двадцять тисяч масонських творів, неймовірна копія ковчега Завіту і навіть масштабна модель тронної зали з храму царя Соломона.

Коли спеціальний вертоліт Сікорський УН-60 помчав низько над річкою Потомак, агент ЦРУ Сімкінс поглянув на годинник. «Шість хвилин до прибуття їхнього потяга». Він знервовано перевів погляд і зиркнув у вікно на сяючий масонський меморіал, що бовванів на обрії. Він мусив визнати, що ця прекрасна, яскраво освітлена вежа приголомшувала не менше, ніж будь-яка споруда на Національній алеї. Сімкінсу ніколи не доводилося бувати в цьому меморіалі, і ця ніч не буде винятком. Якщо все піде за планом, Роберт Ленгдон та Кетрін Соломон вийдуть з підземки в наручниках.

– Туди! – скрикнув агент, показуючи пілотові на станцію «Кінг-стріт» навпроти меморіалу. Пілот зробив крутий віраж і посадив машину на порослу травою галявинку біля підніжжя Шатерс-Гілл.

Перехожі з подивом повитрищалися на групу агентів на чолі з Сімкінсом, а ті, вивалившись із гелікоптера, чкурнули до станції «Кінг-стріт». Пасажири у сходовому колодязі перелякано притиснулися до стін, коли повз них протупотіло кілька озброєних людей у чорному.

Станція «Кінг-стріт» виявилася більшою, ніж уявляв собі керівник групи, бо вона одночасно обслуговувала декілька різних ліній – блакитну, жовту та для міжміських поїздів. Він кинувся до мапи метро на стіні, знайшов Фридом-плаза і пряму лінію, що вела до цієї станції.

– Блакитна лінія, південна платформа! – вигукнув Сімкінс. – Спускайтеся туди і всіх повиганяйте! – Група кинулася виконувати наказ.

Сімкінс підбіг до квиткової каси, швидко показав своє посвідчення і крикнув жінці, що сиділа всередині:

– Коли прибуває наступний поїзд зі станції «Метро-Центр»?

Жінка перелякано забелькотіла:

– Я точно не знаю. Потяги блакитної лінії прибувають кожні дванадцять хвилин, але чіткого графіку немає.

– Скільки часу минуло після прибуття останнього поїзда?

– П'ять чи шість хвилин, не більше.

Тернер Сімкінс швидко порахував. «Прекрасно. Ленґдон буде в наступному поїзді».

А у вагоні швидкого підземного потяга Кетрін Соломон неспокійно завовтузилася на твердому пластиковому сидінні. Яскраві флуоресцентні світильники вгорі різали їй очі, і вона боролася з бажанням хоча б на хвилюк заплющити повіки. Ленґдон сидів поруч у порожньому вагоні і кволо зиркав на шкіряну сумку, що стояла біля його ніг. У нього теж злипалися очі, бо ритмічне погойдування вагона заколисалю його, ввівши у транс.

Кетрін уявила собі химерний зміст професорової сумки. «Навіщо ЦРУ ця піраміда?» Беламі пояснив, що Сато може полювати на неї тому, що знає про її істинний потенціал. Але навіть якщо ця піраміда й справді відкривала місцезнаходження древніх секретів, Кетрін було важко повірити, що перспектива дізнатися про якусь містичну первісну мудрість насправді цікавить ЦРУ. Вона чула про кілька гучних справ, коли ЦРУ спіймали на впровадженні парапсихологічних і телепатичних програм, що межували з древньою магією та містикою. 1995 року виник скандал, що дістав назву «Старгейт-Сканнейт», навколо секретної розробки ЦРУ «дистанційне бачення» – щось на кшталт телепатичної трансляції інтелекту, яка дозволяла «глядачеві» переміщувати свій погляд подумки до будь-якого місця на земній кулі і без фізичної присутності потайки за ним спостерігати. Звісно, ця технологія не була абсолютно новою. Містики називали це астральною проекцією, а йоги – виходом за межі тіла. На жаль, перелякані американські платники податків визнали цю ідею абсурдною, і програми довелося згорнути. Принаймні на публіку.

Іронія полягала в тім, що Кетрін побачила досить помітну подібність між невдалими програмами ЦРУ та власними фундаментальними відкриттями у галузі ноетичної науки.

Вона відчула сильне бажання зателефонувати до поліції й дізнатися, чи знайшли вони щось у Калорама-Гайтс, але тепер вони з Ленґдоном не мали телефонів, до того ж спроба зв'язатися з представниками влади найпевніше буде хибним кроком: хто-зна, як далеко сягнули щупальця Сато.

«Спокійно, Кетрін, не хвилюйся». За кілька хвилин вони будуть у надійній схованці і стануть гостями людини, яка пообіцяла їм дати відповіді на запитання. І Кетрін сподівалася, що ці відповіді, хоч якими б вони не були, допоможуть їй знайти брата.

– Роберте! – прошепотіла вона. – Наша зупинка наступна.

Ленґдон поволі вийшов з гіпнотичного стану.

– Ага, дякую. – Коли поїзд, гуркочучи, наблизився до станції, він підняв свою сумку і якимось невпевнено поглянув на Кетрін. – Сподіваймося, що наше прибуття не відзначиться чимось екстраординарним.

Коли Тернер Сімкінс підбіг до своїх людей, що розосередилися поза опорами вздовж колії, з платформи підземки вже повиганяли пасажирів. З протилежного боку почувся віддалений гуркіт, який швидко посилювався, і агент Сімкінс відчув, як його накрыла хвиля затхлого теплого повітря.

«Від нас не втечете, містере Ленґдон».

Сімкінс обернувся до двох агентів і жестом наказав підійти.

– Дістаньте посвідчення і зброю. Ці поїзди автоматизовані, але скрізь є кондуктори, що відчиняють двері. Знайдіть його.

Ось у тунелі з темряви виринули фари поїзда, і повітря пронизало верещання гальм. Потяг вискочив на станцію, уповільнюючи хід, а тим часом Сімкінс та двоє агентів висунулися над колією і замахали цеерушними значками, сподіваючись, що кондуктор побачить їх ще до того, як розчинить двері.

Потяг швидко наближався. Нарешті у третьому вагоні Сімкінс побачив перелякане обличчя кондуктора, який, вочевидь, щосили намагався збагнути, навіщо ці люди в чорному махають йому своїми посвідченнями. Сімкінс підтюпцем побіг до вагона, а поїзд тим часом майже зупинився.

– ЦРУ! – крикнув Сімкінс, простягаючи своє посвідчення. – Не відчиняйте двері! – Потяг повільно пропливав повз нього, а агент швидко йшов за вагоном із кондуктором, постійно вигукуючи: – Не відчиняйте двері! Ви чуєте мене?! Не відчиняйте двері!

Нарешті потяг зупинився, і отетерілий кондуктор з вираженими очима часто-часто закивав.

– А що сталося? – спитав він у бокове вікно.

– Не дайте потягу рушити далі, – сказав Сімкінс. – І не відчиняйте двері.

– Гаразд.

– Ви можете впустити нас до першого вагона?

Кондуктор перелякано кивнув і вийшов із поїзда. Він зачинив за собою двері, а потім провів Сімкінса та його людей до першого вагона і відчинив двері вручну.

– Зачиніть за нами двері, – наказав Сімкінс, витягаючи пістолет. Агент та його підлеглі швидко увійшли до яскраво освітленого першого вагона. А кондуктор замкнув за ними двері.

У вагоні було тільки чотири пасажири – три хлопці-підлітки і стара бабця, і всі вони, ясна річ, перелякано вирачилися на трьох озброєних чоловіків. Сімкінс підняв своє посвідчення.

– Усе нормально. Просто сидіть і не рухайтесь.

Лідер групи та його люди почали обшук, просуваючись до хвоста заблокованого потяга вагон за вагоном. На тренуваннях у центрі підготовки цей метод називався «витискання зубної пасти». Пасажирів було мало, і агенти, обшукавши половину вагонів, не знайшли нікого, хто хоча б віддалено нагадував Роберта Ленгдона чи Кетрін Соломон. Однак Сімкінс не втрачав упевненості. У вагоні метро ніде сховатися. Не було тут ані туалетів, ані багажного відділення, ані запасних виходів. Розтиснути двері було майже неможливо, до того ж обабіч платформи за потягом пильно стежили агенти, розставлені Сімкінсом.

«Спокійно, все буде в нормі».

Однак коли керівник групи зайшов у передостанній вагон, він відчув легке занепокоєння. Там сидів лише один пасажир – якийсь китаєць. Сімкінс та його люди пройшлися вагоном, уважно вдивляючись у кожний закуток. Але нікого не знайшли.

– Останній вагон, – сказав Сімкінс, піднявши наготові зброю, і трійко агентів рушили до дверей останньої секції потяга. Увійшовши всередину, всі троє заклакли.

– Якого біса?! – Сімкінс кинувся в кінець вагона і занишпорив під усіма лавками. А потім з почервонілим від люті обличчям повернувся до своїх людей і гаркнув: – Куди вони, в чорта, поділися?!

РОЗДІЛ 79

А за вісім миль на північ від Александрії, що в районі Вірджинія, Роберт Ленгдон та Кетрін Соломон тихо ступали широкою, вкритою інеєм галявиною.

– Тобі треба було акторкою стати, – зауважив Ленгдон, і досі перебуваючи під враженням від кмітливості та імпровізаційних здібностей Кетрін.

– У тебе теж непогано вийшло, – посміхнулася вона у відповідь.

Спочатку Ленгдон спантеличено дивився на Кетрін, коли та несподівано стала викидати коники в таксі. Без будь-якого пояснення вона почала вимагати, щоб їх відвезли до Фридом-плаза, бо їй, бач, щось наверзлося про єврейську зірку та велику печатку Сполучених Штатів. Вона намалювала на купюрі відомий кожному прихильникові змовницьких теорій рисунок і кілька разів наполягла, щоб Ленгдон дивився саме туди, куди вона показувала.

Нарешті Ленгдон второпав, що показувала Кетрін не на купюру, а на малесеньку лампочку індикатора на спинці еолійського сидіння. Лампочка була така засмальцьована, що професор її спочатку навіть не помітив. Але коли нахилився вперед, то побачив, що вона тьмяно горить червоним світлом, а ще розгледів три ледь помітні слова просто під цією лампочкою:

ПРАЦЮЄ ВНУТРІШНІЙ ЗВ'ЯЗОК

Ленгдон остовпіло поглянув на Кетрін, яка переляканими очима показувала йому на передне сидіння – мовляв, поглянь туди. Він так і зробив, потай зиркнувши крізь перегородку. Мобільник таксиста лежав на панелі приладів – розкритий, освітлений і направлений на динамік внутрішнього зв'язку. І за мить Ленгдон збагнув вибрик Кетрін.

«Вони дізналися, що ми в таксі... вони нас підслуховують».

Ленгдон уявлення не мав, скільки часу залишилося їм із Кетрін до тієї миті, коли їхнє авто зупинять і оточать. Отже, вони мали діяти швидко й рішуче. Професор одразу ж підіграв Кетрін, здогадавшись, що її бажання дістатися до Фридом-плаза не мало жодного стосунку до піраміди, просто там була велика станція підземки – «Метро-Центр», з якої можна вирушити в шести різних напрямках червоною, блакитною чи оранжевою лінією.

Коли вони вискочили з таксі на Фридом-плаза, Ленгдон взяв ініціативу на себе і швидко зімпровізував, пустивши переслідувачів хибним слідом до масонського меморіалу в Александрії. А тим часом вони забігли до станції, проскочили повз блакитну платформу і сіли на потяг червоної лінії.

Проїхавши шість зупинок на північ до Тенлітауна, вони вийшли нагору в тихому

районі, де мешкала заможна публіка. Їхній пункт призначення, найвища споруда на багато миль довкола, одразу ж вималювалася на обрії поряд із Массачусетс-авеню, на широкій акуратно підстриженій галявині.

Тепер, опинившись, за виразом Кетрін, «поза мережею», вони пішли по вогкій примерзлій траві. Праворуч виднівся парк у середньовічному стилі, знаменитий своїми трояндовими кущами та альтанкою Дім привидів. Вони пройшли повз парк і рушили прямісінько до красивої будівлі, куди їх запросили. У тому сховищі десять каменів з гори Синай, один – з самих небес, а іще один – образ лихого батька Люка.

– Ніколи не була тут вночі, – зауважила Кетрін, розглядаючи яскраво освітлені вежі.
– Видовищно!

Цей неоготичний шедевр стояв якраз на північній межі Ембасі-роу. Ленґдон погодився, бо уже встиг забути, якою по-справжньому гарною була ця місцина. Він не бував тут вже багато років відтоді, як написав про цю дивовижну споруду невеличку статтю для дитячого журналу, сподіваючись викликати захват у маленьких американців і бажання прийти помилуватися нею. Стаття, що називалася «Мойсей, місячне каміння та "Зоряні війни"», вже роками друкувалася в туристичних путівниках.

«Вашинґтонський національний собор. Де ще можна розпитати про Єдиного Істинного Бога, як не тут?» – майнула в Ленґдона думка. Він раптом гостро відчув, що і справді повернувся сюди через багато років.

– А в цьому соборі й справді є десять каменів з гори Синай? – спитала Кетрін, оглядаючи дві дзвіниці.

Ленґдон кивнув.

– Біля основного олтаря. Вони символізують десять заповідей, які Бог дав Мойсею на горі Синай.

– А місячний камінь?

«Камінь з самих небес».

– Так. Одне з мозаїчних вікон зветься «Космічне вікно», і в нього дійсно вмонтовано шматок місячного каменя.

– Гаразд, але навряд чи можна всерйоз говорити про останній камінь. – Кетрін кинула на нього скептичний погляд. – Це що... статуя Дарта Вейдера?

Ленґдон хихикнув.

– Ти маєш на увазі лихого батька Люка Скайвокера? Саме так. Дарт Вейдер – один з найпопулярніших гротесків Національного собору. – Він показав угору, на західні вежі. – Уночі його погано видно, але він там є.

– Що ж робить Дарт Вейдер у Вашингтонському національному соборі, скажіть з ласки своєї?

– Яюсь проводили дитячий конкурс – хто краще зобразить якість страхіття, що втілює зло. І Дарт переміг.

Вони дійшли до величних парадних сходів у глибині вісімдесятифутової арки, розташованої під круглим вікном-розеткою небаченої краси. Піднімаючись сходами, Ленґдон подумки повернувся до загадкового незнайомця, що йому зателефонував цього вечора. «Будь ласка, не називайте імен... Скажіть, вам вдалося захистити ввірену вам мапу?» Важка піраміда в сумці професора вже добряче натерла йому плече,

хотілося якомога скоріше поставити її додолу.

Притулок та відповіді на запитання.

Коли вони наблизилися до верхнього сходового майданчика, перед ними вирости величні дерев'яні двері.

– Ну що, може, постукаємо? – спитала Кетрін.

Ленґдон подумав про те саме, але цієї миті одна з половинок рипнула і прочинилася.

– Хто там? – спитав кволий голос. В одвірку з'явилося зморщене обличчя старого у священницькій рясі, його невидючі затуманені очі вкривали білі плями катаракти.

– Мене звать Роберт Ленґдон, – відповів професор. – Кетрін Соломон і я шукаємо притулку.

Сліпий дід полегшено зітхнув:

– Слава Богу. Я чекав на вас.

РОЗДІЛ 80

Раптом Ворен Беламі побачив проблиск надії.

Щойно директору Сато зателефонував якийсь оперативник, і вона одразу ж вибухнула гнівною тирадою.

– Так знайдіть їх, чорт вас забирай! – заволатала в телефон японка. – У нас обмаль часу!

Вона вимкнула телефон і знову заходила туди-сюди перед Беламі, неначе роздумуючи, що робити далі. Нарешті вона зупинилася біля нього і обернулася.

– Містере Беламі, я поставлю вам одне запитання й лише один раз. – Сато прискіпливо поглянула Архітекторові прямо у вічі. – Відповідайте «так» чи «ні»: ви маєте хоч якесь уявлення про те, куди міг подітися Роберт Ленґдон?

Беламі абсолютно точно знав це, але похитав головою.

– Ні.

Пронизливий погляд Сато чіпко тримався його очей.

– На жаль, частина моїх обов'язків полягає у тому, щоб дізнаватися, коли люди брешуть, а коли – кажуть правду.

Архітектор відвів погляд.

– На жаль, нічим не можу вам допомогти.

– Містере Беламі, – мовила Сато. – Сьогодні о шостій пополудні, коли ви вечеряли в

приміському ресторані, вам зателефонував один чоловік і сказав, що викрав Пітера Соломона.

Беламі відчув на спині неприємний холодок і знову зустрівся поглядом з японкою. «Як вона про це дізналася?»

– Цей чоловік, – вела далі Сато, – сказав вам, що послав Роберта Ленгдона до капітолійської будівлі і дав йому завдання завершити роботу, яка... яка потребувала й вашої допомоги. Він попередив, що коли Ленгдон не виконає свого завдання, ваш друг Пітер Соломон помре. Ви піддалися паніці й одразу ж спробували зв'язатися з Пітером Соломоном за всіма його номерами, але не змогли. І після цього ви чимдуж кинулися до Капітолію.

Беламі й уявити не міг, звідки японка дізналася про його телефонні дзвінки Пітерові.

– Коли ви втекли з Капітолію, – оповідала далі Сато, не виймаючи з рота цигарки, – то послали текстове повідомлення викрадачеві Пітера і запевнили його, що вам із Ленгдоном вдалося роздобути масонську піраміду.

«Звідки ж вона отримує інформацію? – здивувався Беламі. – Навіть Ленгдон не знає, що я надіслав текстове повідомлення». Щойно вони опинилися в тунелі, який вів до Бібліотеки конгресу, Беламі зайшов до електрощитової кімнати, щоб увімкнути тимчасове освітлення. На мить усамітнівшись, він вирішив послати коротку СМС-ку викрадачеві, повідомивши його про втручання Сато і запевнивши, що він і Ленгдон роздобули піраміду і підуть назустріч його вимогам. Звісно, це була брехня, але Беламі сподівався, що зможе так виграти час – як для порятунку Пітера Соломона, так і для того, щоб надійно переховати піраміду.

– Хто вам сказав, що я надіслав повідомлення? – гнівно спитав Беламі.

Сато кинула на лавку стільниковий телефон Архітектора.

– Для цього не треба бути комп'ютерним генієм.

Тепер Беламі пригадав: під час затримання агенти забрали у нього телефон разом із ключами.

– Що ж до решти моєї внутрішньої інформації, то закон про боротьбу з тероризмом дає мені право підслуховувати телефонні розмови кожного, хто, на мою думку, становить реальну загрозу національній безпеці. Я вважаю, що така загроза виходить від Пітера Соломона, і тому минулого вечора я вжила певних заходів.

Беламі не одразу усвідомив почуте – настільки неймовірним воно було.

– Ви прослуховували телефонні розмови Пітера Соломона?

– Так. Саме так я й дізналася, що викрадач дзвонив вам, коли ви були у ресторані. А потім ви послали Пітерові голосове повідомлення, де стривоженим голосом розповіли про те, що трапилося.

Беламі збагнув, що вона має рацію.

– Ми також перехопили дзвінок від Роберта Ленгдона з Капітолію. Він дуже непокоївся, що його заманили сюди. Я одразу ж поїхала до Капітолію і прибула раніше вас, бо мені було ближче. Стосовно ж того, що саме наштовхнуло мене на думку перевірити сумку професора на рентгенівському обладнанні... Я здогадалася, що Ленгдона втягнули в цю справу, тому наказала своєму персоналові ще раз вивчити ту начебто безневинну телефонну розмову між Ленгдоном та викрадачем Соломона, який

назвався його асистентом. Викрадач переконав професора приїхати прочитати лекцію і прихопити з собою той маленький пакуночок, який Пітер віддав йому колись на зберігання. Коли ж Ленгдон не захотів розповідати мені про цей пакунок, я запитала рентгенівський знімок його сумки.

У Белаї голова пішла обертом від почутого; думки плуталися. Так, все, що сказала Сато, скидалося на правду, та водночас у її історії щось не сходилося.

– Але... Звідки ви взяли, що Пітер Соломон становить загрозу національній безпеці?

– Повірте мені, Пітер Соломон – це справді серйозна загроза безпеці нашої країни, – відрізала японка. – І, якщо чесно, то й ви теж, містере Белаї.

Архітектор різко випростався – і наручники знову різонули йому зап'ястя.

– Не зрозумів?

Сато удавано посміхнулася.

– Ви, масони, граєте у ризиковану гру, бо приховуєте одну небезпечну, дуже небезпечну таємницю.

«Про що вона каже – про древні таємниці?»

– Дякувати Богу, ви чинили правильно, приховуючи свій секрет від пересічної публіки. Однак останнім часом ви були необачні й легковажні, тому цієї ночі ваша найнебезпечніша таємниця може стати надбанням широкого загалу. І якщо ми цього не зупинимо, наслідки будуть катастрофічними.

Белаї отетеріло дивився на неї.

– Якби ви на мене не напали, – заявила Сато, – то швидко збагнули б, що ми з вами в одній команді.

«В одній команді». Ці слова викресали у Белаї думку, яка здалася йому неймовірною. «Невже Сато – член «Східної Зірки»? – Орден «Східної Зірки», який дехто вважав спорідненою з масонами організацією, практикував схожу містичну філософію поблажливої доброзичливості, таємної мудрості та духовної відкритості. – Одна команда? А я – в наручниках?! А Пітера – підслуховують?!»

– Ви допоможете мені зупинити цього чоловіка. Його потенціал здатний призвести до катаклізму, від якого наша країна ніколи не оговтається. – Її обличчя закам'яніло.

– А чому ж ви тоді його не вистежуєте?!

Сато саркастично поглянула на Белаї.

– Невже ви думаєте, що я не роблю цього? Слід, що вів до Соломоного телефону, обірвався, перш ніж ми спромоглися встановити його місцезнаходження. Інший номер, яким користувався цей чоловік, був на одноразовому телефоні, який майже неможливо вистежити. Приватна авіакомпанія повідомила нам, що замовлення на рейс зробив асистент Соломона з Соломоного стільникового телефону та через Соломонову картку «Марквис Джет». Ми не можемо вийти на слід. Утім, це не так важливо. Навіть якщо ми достеменно дізнаємося, де він, я б не ризикувала вживати заходів для його захоплення.

– А чому ні?!

– Я би воліла не розголошувати секретну інформацію, – мовила Сато, якій уривався

терпець. – Прошу вас прийняти це на віру.

– І не збираюся!

Очиці Сато перетворилися на дві крижані цятки. Вона різко обернулася і гукнула крізь Джунглі.

– Агенте Гартман! Мій портфель, будь ласка.

Беламі почув сичання обладнаних електронікою дверей, і до Джунглів впевненим кроком увійшов агент. Він приніс блискучий титановий портфель-дипломат і поставив його на долівку біля ніг директорки відділу безпеки.

– Залиште нас, – наказала Сато.

Агент пішов, знову засичали двері, а потім запала тиша.

Сато взяла металеву валізку, поклала собі на коліна і клацнула замками. Вона повільно підвела очі на Архітектора.

– Мені дуже не хочеться цього робити, але ми майже не маємо часу і ви не залишили мені іншого вибору.

Беламі поглянув на загадкову валізку, і хвиля страху накопилася на нього. «Невже вона піддасть мене тортурам?» Він знову сіпнувся, марно намагаючись скинути наручники.

– Що в тому портфелі?!

Сато похмуро посміхнулася.

– Те, що переконає вас поглянути на речі з моєї точки зору. Це я вам гарантую.

РОЗДІЛ 81

Підземне приміщення, де Малах практикував своє магічне мистецтво, було сховане напрочуд винахідливо. Для тих, хто заходив до підвалу його будинку, це приміщення здавалося цілком звичайним – типовий льох із бойлером, змішувачем, стосом дров та купою всякої всячини. Однак цей видимий простір був лише частиною Малахового підвалу. Для своїх потаємних занять він відгородив чималу його частину.

Ця потаємна частина – свого роду робоче місце – являла собою кілька сполучених маленьких кімнат, кожна з яких виконувала певну функцію. Єдиним входом до цього підземелля були круті сходи, приховані у великій залі, тому виявити таємну частину підвалу було практично неможливо.

Цієї ночі, коли Малах спускався крутими сходами, всі татуйовані символи та знаки на його тілі неначе ожили в лазуровому світлі спеціальних ламп, встановлених у підвалі. Рухаючись крізь зеленкувато-блакитний серпанок, він проминув кілька зачинених дверей і попрямував до найбільшої кімнати у кінці коридору.

Найбільша святиня, як полюбляв називати її Малах, являла собою правильний квадрат

зі стороною завдовжки дванадцять футів. Зодіак має дванадцять знаків. День має дванадцять годин. До раю ведуть дванадцять брам. У центрі камери стояв кам'яний стіл – квадрат сім на сім. Одкровення має сім печаток. Храм має сім сходинок. У центрі цього стола висів ретельно відрегульований світильник, що циклічно мінняв спектр заданих кольорів, і кожен із циклів завершувався протягом шести годин відповідно до священного Столу планетарних годин. Година Янора – блакитна. Година Наснії – червона. Година Салама – біла.

Зараз була година Цери, а це означало, що світильник випромінював м'яке світло з пурпуровим відтінком. Маючи лише шовкову пов'язку на сідницях та кастрованому статевому органі, Малах почав свої приготування.

Спочатку він старанно змішав хімікати для обкурювання, які пізніше мав підпалити, щоб очистити й освятити повітря. Потім склав неторкано-чисту шовкову мантию, яку згодом збирався вдягнути замість пов'язки. І насамкінець виконав обряд очищення посудини з водою для змащення своєї жертви. Скінчивши приготування, він розклав всі інгредієнти на допоміжному столику.

Потім Малах підійшов до полиці і взяв маленьку скриньку зі слонової кістки, яку теж поклав на допоміжний стіл разом з іншими предметами. І хоча він ще не був готовий скористатися тим, що лежало всередині скриньки, він не втримався – підняв віко і зазирнув усередину, щоб помилуватися своїм скарбом.

То був ніж.

У скриньці зі слонової кістки на підкладці з чорного оксамиту лежав блискучий жертвний ніж, який Малах припас саме для цієї ночі. Він придбав його минулого року на близькосхідному чорному ринку антикваріату аж за мільйон шістсот тисяч доларів.

«Це найзнаменитіший ніж у цілому світі».

Цей неймовірно древній ніж, що вважався втраченим, складався із залізного леза та кістяного руків'я. За багато сторіч він побував у руках багатьох могутніх осіб. Однак на кілька останніх десятиріч він зник, зачавшись в одній таємній приватній колекції. Малах доклав величезних зусиль, щоб його віднайти. Він здогадувався, що цей ніж не бачив крові багато десятиріч, якщо не сторіч. Але цієї ночі його лезо знову відчує ту жертвну енергію, для якої воно і було призначене.

Малах обережно витягнув ніж з його м'яких піхов і побожно відполірував лезо шматком шовкової тканини, змоченої в освяченій воді. Його навички вдосконалилися з часу перших невмілих експериментів у Нью-Йорку. Чорна магія, яку практикував Малах, була відома під багатьма назвами на багатьох мовах, але, незалежно від назви, вона була точною наукою. Ця доісторична процедура колись вважалася ключем до порталів сили та влади, але її давним-давно заборонили, загнавши на задвірки окультизму та чаклунства. Ті нечисленні, що й досі практикували це мистецтво, вважалися божевільними, але Малах краще знав, що до чого. «Це заняття не для людей з посередніми здібностями». Древня чорна магія, як і сучасна наука, являла собою дисципліну, що мала точні формули, ретельно визначені інгредієнти та чіткий хронометраж.

Це мистецтво не було тією безсилою чорною магією сьогодення, яку нерішуче й перелякано практикують люди цікаві й допитливі. Це мистецтво, як і ядерна фізика, містило потенціал, здатний вивільнити потужну енергію. Застереження було суворим: невмілий практик ризикує потрапити під нищівний удар зворотного потоку і загинути.

Малах облишив милуватися жертвним ножем і зосередив увагу на аркуші цупкого пергаменту, що лежав перед ним на столі. Цей пергамент він виготовив самотужки зі шкіри ягняти. Згідно з ритуалом, це ягня було чисте, бо ще не досягло статевої зрілості. Біля пергаменту лежала ручка, виготовлена з воронячого пера, срібна

тарілочка і три мерехтливі свічки, розставлені навколо масивного мідного келиха. У келих було налито трохи густої яскраво-червоної рідини.

То була кров Пітера Соломона.

Кров – це квінтесенція вічності.

Малах узяв ручку-перо, поклав ліву руку на пергамент і, вмочивши кінчик пера у кров, ретельно обвів контур своєї розкритої долоні. Скінчивши цю процедуру, він домалював п'ять символів древніх таємниць на пучках.

Корона означає царя, яким я стану.

Зірка означає небеса, які визначили мою долю.

Сонце означає просвітлення моєї душі.

Ліхтар означає слабе світло людського знання й розуміння.

А ключ означає той предмет, якого мені бракує, але який я сьогодні нарешті отримаю.

Малах закінчив свій «кровопис» і підняв догори пергамент, милуючись своєю роботою у мерехтінні трьох свічок. Потім зачекав, поки висохне кров, згорнув пергамент втрое і, повторюючи містичне древнє заклинання, підніс його до третьої свічки. Пергамент спалахнув яскравим полум'ям. Малах поклав його на срібну тарілочку і дав йому догоріти. Згоряючи, висушена шкіра перетворювалася на чорний порошок попіл. Коли полум'я згасло, Малах обережно висипав попіл у келих з кров'ю. А потім розколотив суміш воронячим пером.

Рідина набула темнішого, майже чорного кольору.

Тримаючи келих обома руками, Малах підняв його над головою і виголосив подяку, промовляючи співучим речитативом древні заклинання, пов'язані з причащенням кров'ю. Потім обережно перелив чорну суміш у скляний флакон і закоркував. Це буде чорнилом, яким Малах розпише свою нетатуйовану плоть на маківці голови і таким чином завершить свій шедевр.

РОЗДІЛ 82

Вашингтонський національний собор є шостим у світі за своїми розмірами і здіймається угору вище за тридцятиповерховий хмарочос. Прикрашений понад двома сотнями мозаїчних вікон, п'ятдесятьма трьома курантами та обладнаний потужним органом, цей готичний шедевр може одночасно прийняти понад три тисячі парафіян.

Однак цієї ночі великий собор був безлюдний.

Преподобний Колін Геловей, настоятель собору, мав такий вигляд, наче йому було тисяча років. Змарнілий та сутулий, він шкутильгав наосліп у своїй простій чорній рясі, не кажучи ні слова. Ленгдон та Кетрін мовчки йшли слідком у темряві центрального проходу завдовжки чотириста футів. Прохід був трохи викривлений ліворуч, щоб створити сприятливіший оптичний ефект. Біля великого середхрестя настоятель провів їх повз хресну перегородку – символічну перетинку, що відділяла

публічну зону від святилища.

Над олтарем витав запах ладану. Це священне місце було затемнене і освітлювалося лишень непрямим світлом, що відбивалося від покритого листовим металом склепіння. Над місцем для хору висіли прапори п'ятдесяти штатів. На заолтарній перегородці виднілися різьблені зображення біблійних сюжетів. Настоятель Геловей пішов далі, певно, знаючи свій шлях напам'ять. На мить Ленґдонові здалося, що вони прямують до головного олтаря, де вмонтовано десять каменів з гори Синай, але старий звернув ліворуч і навпомацки пройшов у майстерно сховані двері, що вели до адміністративної прибудови.

Пройшовши коротким коридором, вони опинилися перед службовими дверима з мідною табличкою:

Преподобний доктор Колін Геловей

Настоятель собору

Геловей відчинив двері й увімкнув світло, вочевидь уже при звичаївшись робити гостям таку приємність. Впустивши їх всередину, він зачинив двері.

Кабінет настоятеля був маленький, проте затишний, з книжковими полицями, столом, різьбленим гардеробом та приватним туалетом. На стінах висіли гобелени шістнадцятого сторіччя та декілька картин на релігійні теми. Старий настоятель кивнув гостям на два шкіряних крісла, що стояли навпроти стола. Ленґдон сів поруч із Кетрін і відчув вдячність до старого за те, що нарешті дістав змогу зняти з плеча важучу сумку і поставити її додолу собі під ноги.

«Притулок та відповіді на запитання», – подумав професор, вмощуючись у зручному кріслі.

Старий дочовгав до стола і всівся у крісло з високою прямою спинкою, а потім зморено зітхнув і поглянув на гостей своїми невидючими очима. Та коли він заговорив, голос його виявився напрочуд потужним.

– Як я розумію, – почав настоятель, – ми ще не зустрічалися, але маю таке відчуття, ніби добре знаю вас обох. – Він дістав хустку і злегка витер нею уста. – Професоре Ленґдон, я знайомий з вашими працями, включно з вашою цікавою та розумною статтею про символіку цього собору. А з вашим братом, міс Соломон, ми вже багато років є братами-масонами.

– Пітер потрапив у страшну біду, – озвалася Кетрін.

– Мені вже сказали про це, – зітхнув старий. – І я зроблю все від мене залежне, щоб вам допомогти.

Ленґдон не помітив на руці настоятеля масонського персня, однак він знав, що багато масонів, особливо серед церковників, воліли не демонструвати своєї належності до масонства.

На початку розмови Ленґдон та Кетрін виявили, що настоятель Геловей вже дізнався про деякі сьгоднішні події з телефонного повідомлення Ворена Беламі, а поки вони переповідали йому решту подробиць, вираз стурбованості на обличчі старого змінила тривога.

– І цей чоловік, що захопив нашого любого Пітера, – спитав настоятель, – наполягає, аби ви розшифрували йому піраміду в обмін на життя Пітера?

– Так, – відповів Ленґдон. – Він переконаний, що це мапа, яка виведе його на потаємну схованку з древніми таємницями.

Настоятель поглянув на Ленґдона своїми лячними білуватими очима.

– Мої вуха підказують мені, що ви не вірите в такі речі.

Ленґдон не бажав марнувати час на розмови в такому ключі.

– Не має значення, вірю я чи ні. Ми мусимо допомогти Пітерові. На жаль, коли ми розшифрували піраміду, то ніякого шляху вона не вказала.

Старий випрямився у своєму кріслі.

– Ви розшифрували піраміду?

У розмову втрутилася Кетрін. Вона пояснила, що, всупереч застереженням Беламі та проханню її брата, аби Ленґдон не розкривав пакунок, вона таки розкрила його, бо для неї головне – хоч якось допомогти Пітерові. Вона розповіла настоятелю про золотий горішній камінь, про магічний квадрат Альбрехта Дюрера і про те, як цей квадрат допоміг їм розшифрувати масонський тест з шістнадцяти літер і отримати фразу Jeova Sanctus Unus.

– І це все, що там написано? – спитав настоятель. – Єдиний Істинний Бог?

– Так, пане, – відказав Ленґдон. – Вочевидь ця піраміда є не стільки географічною мапою, скільки метафоричною.

Настоятель простягнув руки.

– Дайте я помацаю її.

Ленґдон розстебнув сумку, витяг піраміду і поставив її на стіл перед преподобним настоятелем.

А потім разом із Кетрін почав спостерігати, як тендітні пальці старого обмацали кожен дюйм цього каменя – вигравіруваний текст, гладеньку основу й усічену вершину. Закінчивши, старий знову простягнув руки.

– А горішній камінь?

Ленґдон витяг із сумки маленький кам'яний футляр, розкрив його і подав горішній камінь настоятелеві. Старий, який нетерпляче очікував цієї миті, обмацав золоту пірамідку так само ретельно, як і кам'яну, досліджуючи кожен її дюйм. Дійшовши до напису, він затримав на ньому руку, вочевидь зіштовхнувшись з певними труднощами прочитування невеличкого, елегантно виконаного напису.

– Ця таємниця криється в Цьому Порядку, – допоміг йому Ленґдон. – А слова «Цьому» і «Порядку» написано з великої букви.

Коли старий поставив горішній камінь на піраміду і припасував, його обличчя було позбавлене будь-яких емоцій. Він на мить завмер, неначе читаючи молитву, а потім побожно пробігся кілька разів пальцями по завершеній піраміді. Тоді він простягнув руку, намацав кубічний футляр, взяв його і ретельно обмацав усередині та зовні.

Закінчивши, він відклав убік кубічний футляр і відкинувся на спинку крісла.

– А скажіть-но мені, – спитав він несподівано суворим голосом. – Навіщо ви до мене

прийшли?

Це питання заскочило Ленґдона зненацька.

– Пане, ми пришли сюди тому, що ви нам самі так сказали. До того ж містер Беламі запевнив, що ми можемо вам довіряти.

– Однак ви не повірили йому!

– Прошу?

Білі очі настоятеля наче пронизували Ленґдона наскрізь.

– Паунок із горішнім каменем був запечатаний. Містер Беламі сказав вам не розпечатувати його, однак ви це зробили. Пітер Соломон теж застерігав вас не відкривати його. Однак ви це зробили.

– Пане, – втрутилася Кетрін. – Ми сподівалися допомогти моєму братові. Чоловік, який його викрав, вимагав, щоб ми розшифрували...

– Я це розумію, – урвав її настоятель, – однак чого ви домоглися, розкривши паунок? Нічого. Викрадач Пітера хоче знати місцеположення, і його не задовольнить фраза Jeova Sanctus Unus.

– Згоден, – сказав Ленґдон, – але, на жаль, це все, про що сповіщає піраміда. Як я вже сказав, вона є не стільки географічною мапою, скільки фігуральним...

– Помиляєтеся, професоре, – знову перервав його настоятель. – Масонська піраміда є справжньою мапою. І вказує на справжнє, реально існуюче місце. Ви цього не розумієте, тому що не повністю розшифрували піраміду. Аж ніяк не повністю.

Ленґдон та Кетрін обмінялися спантеличеними поглядами.

Настоятель поклав руки на піраміду так ніжно, неначе пестячи її.

– Ця мапа, як і древні таємниці, має декілька рівнів значення. Її істинний секрет і досі прихований від вас.

– Настоятелю Геловей, – мовив Ленґдон. – Ми ретельно вивчили кожен дюйм піраміди та горішнього каменя. Там більше немає на що дивитися.

– У їхньому теперішньому стані дійсно немає. Але предмети мають здатність змінюватися.

– Прошу?

– Професоре, наскільки вам відомо, перспектива, яку обіцяє ця піраміда, – у чудесній перетворювальній силі. Легенда твердить, що ця піраміда здатна змінювати свою форму, фізичні обриси, щоб розкрити свої секрети. Як і той знаменитий камінь, що віддав меч Екскалібур у руки короля Артура, масонська піраміда здатна трансформуватися – якщо захоче – і відкриє свої таємниці гідним.

Ленґдонові спало на думку, що старий просто вижив з розуму.

– Вибачте, пане. Я правильно зрозумів – ви стверджуєте, що ця піраміда може зазнати справжньої фізичної трансформації?

– Професоре, якщо я простягну руку і перетворю цю піраміду просто на ваших очах, ви повірите в те, що побачили?

Ленґдон не знав, що й сказати.

– Ну, тоді я просто не матиму іншого вибору.

– От і добре. Зараз я саме це і зробию. – Старий знову витер хустиною рота. – Дозвольте нагадати вам, що колись, у давні часи, навіть найгеніальніші уми вважали, що земля плоска. Бо якби вона була круглою, як куля, тоді, гадали вони, океани просто повиливалися б. Уявіть собі, як би вони з вас глузували, якби ви заявили, що «земля не лише являє собою кулю, а ще й існує невидима загадкова сила, що притискає все до її поверхні»!

– Є різниця, – зауважив Ленґдон, – між силою тяжіння та здатністю перетворювати предмети дотиком руки.

– Та невже? Невже не можна уявити, що ми й досі живемо в ранньому Середньовіччі, і досі насміхаємося з припущення про існування «містичної» сили, яку ми не бачимо або не можемо збагнути? Якщо історія чогось нас навчила, то навчила саме того, що химерні ідеї, з яких ми сьогодні глузуємо, одного дня стають прописними істинами. Я заявляю, що можу трансформувати цю піраміду дотиком пальця, а ви вже запишете мене в безумці. Я очікував більшого від історика. Бо історія повниться великими мислителями, котрі заявляли про одне й те саме... великими умами, котрі наполегливо твердили, що людина володіє містичними здібностями, яких ми ще не усвідомили.

Ленґдон знав – настоятель має рацію. Відомий вираз герметиків: «Невже ви не знаєте, що ви боги?» – був однією з опор, на яких покоїлися древні таємниці. Що угорі, те і внизу... Людина створена за Божою подобою... Апофеоз. Власна божественність людини, її прихований потенціал – ця тема постійно повторювалася в древніх текстах різних культур і віросповідань. Навіть Біблія вигукнула у Псалмі вісімдесят другому вірші шостому: «Ви боги, і сини ви Всевишнього всі!»

– Професоре, – вів далі старий настоятель. – Я розумію, що ви, як і багато інших освічених людей, неначе застрягли між двома світами – однією ногою ви стоїте у духовному, а другою – у матеріальному. Ваше серце прагне віри, але ваш інтелект цього не дозволяє. Утім, вам, як вченому, було б корисно повчитися у великих мислителів людства. – Він замовк і прокашлявся. – Наскільки я пам'ятаю, один з найбільших геніїв людства усіх часів заявив: «Те, що є для нас незбагненним, реально існує. За таємницями природи ховається дещо ефемерне, невловне та непоясненне. Благоговіння перед цією силою, що перебуває за межами нашого розуміння, і є моєю релігією».

– Хто це сказав? – спитав Ленґдон. – Ганді?

– Ні, – втрутилася Кетрін. – Це сказав Альберт Ейнштейн.

Кетрін Соломон перечитала буквально кожне слово, будь-коли написане Ейнштейном, і була вражена його глибокою повагою до містичного, а також його передбаченням, що колись це відчуття оволодіє широкими масами. «Релігія майбутнього, – писав Ейнштейн, – буде космічною релігією. Вона вийде за межі конкретного персонального Бога і позбудеться догм та теології».

Видно було, що Робертові Ленґдону ця думка не давала спокою. Кетрін відчула, як зростає його розчарування старим священником єпископальної церкви, і добре розуміла чому. Вони прийшли сюди за відповідями, а натомість знайшли сліпого діда, котрий стверджував, що здатен перетворювати предмети дотиком руки. Втім, неприхована пристрасть старого до містичних сил знову нагадала Кетрін про її брата.

– Отче Геловей, – сказала вона. – Пітер у біді. За нами женеться ЦРУ. А Ворен Беламі послав нас до вас, щоб ви нам допомогли. Я не знаю, що каже ця піраміда і куди вона показує, але якщо її розшифрування допоможе Пітеру, то ми мусимо це зробити. Може, містер Беламі й волів пожертвувати життям мого брата, щоб сховати цю піраміду, але нашій родині від неї було лише горе. Хоч який би секрет вона в собі не ховала, він мусить припинити своє існування сьогодні.

– Маєте рацію, – суворо мовив старий. – Сьогодні все припинить своє існування. Ви про це подбали. – Він зітхнув: – Міс Соломон, зірвавши печатку з цієї скриньки, ви започаткували низку подій, після яких уже не буде вороття назад. Цієї ночі в дію вступили сили, про які ви ще не знаєте. Кажу вам, вороття не буде.

Кетрін остовпіло вп'ялася очима в преподобного настоятеля. У його інтонації було щось апокаліптичне, неначе він говорив про сім печаток Одкровення чи про скриню Пандори.

– Попри всю повагу до вас, пане, – втрутився Ленгдон, – я не можу собі уявити, як звичайна кам'яна піраміда здатна започаткувати хоч щось.

– Звісно, що не можете, професоре. – Старий сліпо дивився крізь нього. – Бо ще нездатні бачити.

РОЗДІЛ 83

Сидячи на лаві у Джунглях з перенасиченим вологою повітрям, Архітектор Капітолію відчув, як по його спині рясно котяться краплі поту. Зап'ястя, стиснуті наручниками, боліли, але вся його увага була прикута до зловісної титанової валізки, яку Сато щойно розкрила на лавці поміж ними.

– Вміст цього портфеля, – сказала вона, – переконає вас поглянути на речі з моєї точки зору. Це я вам гарантую.

Маленька японка прибрала валізку з його очей – йому ще належало побачити її вміст, але уява Архітектора вже малювала найжахливіші речі. Сато проробляла руками якісь маніпуляції всередині валізки, і Беламі очікував, як вона ось-ось витягне звідти кілька блискучих, гострих як бритва знарядь для тортур.

Раптом у портфелі замерехтіло світло; воно стало яскравішим і невдовзі освітіло обличчя японки знизу. Її руки рухалися всередині, і світло змінювало відтінки. За мить вона схопила скриньку і повернула її до Беламі так, щоб він міг зазирнути всередину.

Архітектор примружився від світла, що линуло від екрана якогось футуристичного на вигляд переносного комп'ютера з телефонною слухавкою, двома антенами та подвійною клавіатурою.

На екрані виднівся логотип ЦРУ і текст:

Захищений логін

Користувач: Інуе Сато

Категорія допуску: гриф 5

Під вікном для логіна оберталася іконка стану:

Зачекайте, будь ласка...

Здійснюється дешифрування файлу...

Беламі стрільнув очима на Сато, а та прикипіла до його обличчя немилотливим поглядом.

– Мені б не хотілося показувати вам це, – мовила вона. – Але ви не залишили мені вибору.

Екран знову замерехтів, і Беламі побачив, як файл розкрився і його вміст заповнив увесь рідкокристалічний монітор.

Кілька секунд Архітектор мовчки витріщався на екран, намагаючись усвідомити, що він бачить. Поступово до нього приходило розуміння, і він відчув, як кров відринула від обличчя. Охоплений жахом, Беламі мовчки дивився, не в змозі відвести погляд.

– Але ж це... це неможливо! – вигукнув він. – Як таке могло статися?!

Сато кинула на нього похмурий погляд.

– Це ви поясніть мені, як таке могло статися, містере Беламі. Поясніть.

Коли Архітектор Капітолію осягнув наслідки того, що побачив на екрані, увесь його всесвіт небезпечно хитнувся, зависнувши на краю моторошної прірви.

«Господи милосердний... Яку ж страшну помилку я зробив!»

РОЗДІЛ 84

Настоятель Геловой відчув приплив життєвих сил.

Як і всі смертні, він знав, що близько час, коли він скине земну оболонку, але це станеться точно не цієї ночі. Його сильне серце билосся швидко, а гострий розум міркував проникливо. «Я ще маю виконати деяку роботу».

Пробігшись ревматичними пальцями по гладеньких гранях піраміди, він ледве повірив тому, що відчував. «Ніколи й не уявляв, що доживу до цієї миті». Впродовж поколінь складові цієї мапи-символону тримали на безпечній відстані одна від одної. І тепер вони, нарешті, з'єдналися. Геловею стало цікаво, чи про цей час ішлося в пророцтвах?

Дивним чином розпорядилася доля – піраміду зібрали докупі двоє немасонів. Однак це чомусь видавалося доречним.

Таємниці виходять за межі внутрішніх кіл... з темряви – на світло.

– Професоре! – Настоятель повернув голову в тому напрямку, де чулося дихання Ленґдона. – А Пітер не казав, чому саме вам він ввірив на зберігання цей маленький пакунок?

– Він сказав, що його хочуть викрасти впливові люди, – відповів Ленґдон.

Священик кивнув.

– Так, Пітер і мені сказав те саме.

– Невже? – раптом озвалася Кетрін, що сиділа ліворуч. – Ви говорили з моїм братом про цю піраміду?

– Звісно, – відповів Геловей. – Ми говорили з вашим братом багато про що. Колись я був Верховним магістром Храмового дому, і він інколи приходив до мене за порадою. Десь рік тому він прийшов до мене глибоко стривожений. І сів саме туди, де ви сидите зараз, і спитав, чи вірю я в надприродні лиховісні передчуття.

– Лиховісні передчуття? – перепитала Кетрін. – Ви маєте на увазі... видіння?

– Не зовсім. То було якесь передчуття. Пітер сказав, що відчув, як зростає присутність якоїсь темної сили в його житті. Відчув, наче щось стежило за ним і вичікувало, збираючись заподіяти йому велике зло.

– Вочевидь він мав рацію, – зауважила Кетрін, – якщо зважити на те, що той самий чоловік, який вбив нашу матір та мого племінника, прибув до Вашингтона і став одним із братів-масонів Пітера.

– Це дійсно так, – сказав Ленґдон, – але це не пояснює втручання ЦРУ.

Та Геловей був іншої думки.

– Люди при владі завжди зацікавлені у посиленні своєї влади.

– Але ж... – заперечив Ленґдон, – ЦРУ і містичні таємниці? Це якось не клеїться.

– Ще й як клеїться, – втрутилася Кетрін. – Вплив ЦРУ посилюється завдяки технічним досягненням. Вони завжди експериментували з містичними науками – екстрасенсорикою, дистанційним баченням, різким обмеженням сенсорної інформації та посиленням розумових здібностей за допомогою хімічних препаратів. І всі ці експерименти зводилися до одного: розкрити невивчений потенціал людського розуму. Якщо я й навчилася чогось у Пітера, то ось чого: наука та містика тісно пов'язані, різні лише підходи до розв'язання проблем. Їхні цілі – ідентичні, відрізняються тільки методи.

– Пітер сказав мені, – зауважив Геловей, – що цариною ваших студій є сучасна містична наука?

– Якщо конкретніше, то ноетика. І вона доводить, що людина має силу та здібності, про які ми навіть не здогадуємося. – Кетрін кивнула на мозаїчне вікно із відомим образом «Сяйного Христа», де Ісус зображений із променями світла, що виходять з його голови та рук. – Взагалі-то, нещодавно я використала переохолоджений прилад із зарядовим зв'язком, щоб сфотографувати руки цілителя під час сеансу. І ці фото вийшли дуже схожими на оцей образ Христа у вашому вікні... З пучок цілителя струменіла енергія.

«Добре тренований інтелект», – подумав настоятель і спитав:

– А як ще, по-вашому, Ісус зцілював хворих?

– Я чудово знаю, – продовжила Кетрін, – що сучасна наука висміює цілителів та шаманів, але я бачила це на власні очі. Мої відеокамери чітко зафіксували чоловіка, що випромінював потужну енергію з кінчиків своїх пальців... він змінював клітинний склад тіла свого пацієнта. Якщо це не божественна сила, тоді я не знаю, як це назвати.

Настоятель Геловей не зміг стримати посмішку. Кетрін мала таку саму палку пристрасть до предмета своїх інтересів, як і її брат.

– Колись Пітер порівнював ноетичну науку з твердженнями тих древніх дослідників, з яких глузували, бо ті схилилися до єретичної концепції про сферичність Землі. Але зненацька ці єретики перетворилися на героїв, відкривши нові світи і розширивши обрії світобачення для кожного на цій планеті. Пітер гадає, що вам вдасться зробити те саме. Він покладає великі сподівання на вашу роботу. Зрештою, всі значущі філософські зрушення у світі починалися з однієї сміливої ідеї.

Звісно, Геловей знав: не треба йти до лабораторії, щоб пересвідчитися, як реалізовано цю нову ідею, це сміливе припущення про величезний нерозкритий потенціал людини. У його соборі практикували цикли цілющих молитов, і він не раз бачив їхні чудесні результати та задокументовані медиками фізичні перетворення. Питання полягало не в тому, наділив чи не наділив Господь людину величезною силою, а в тому, як цю силу вивільнити.

Старий настоятель побожно обхопив долонями піраміду і тихо мовив:

– Друзі мої. Я не знаю достеменно, куди показує ця піраміда, але я знаю ось що. Десь неподалік заховане величезне духовне багатство... Багатство, що терпляче чекало в темряві упродовж багатьох поколінь. Я вірю, що це каталізатор, котрий має силу трансформувати наш світ. – І він торкнувся золотого вершечка горішнього каменя. – Тепер, коли піраміду складено, цей час швидко наближається. А чому б ні? Про перспективу фундаментальної трансформації та просвіти пророкували з незапам'ятних часів.

– Отче, – почав Ленгдон виклично. – Ми знаємо про Одкровення святого Іоанна і про справжній сенс Апокаліпсису, але навряд чи біблійне пророцтво...

– Заради Бога, Книга Одкровення – це така плутанина! – вигукнув настоятель. – Ніхто не знає, як її тлумачити. Я кажу про світлі голови, що писали зрозумілою мовою: про пророцтва святого Августина, сера Френсіса Бекона, Ньютона, Ейнштейна – і далі за списком. Усі ці генії передвіщали трансформаційний момент просвіти. Навіть Ісус сказав: «Ніщо не сховане так, що не вийде назовні, жодна таємниця не уникне світла».

– Таке передбачити неважко, – завважив Ленгдон. – Бо кількість знань зростає експонентно. Що більше ми знаємо, то більшою є наша здатність навчатися і то швидше ми розширюємо базу своїх знань.

– Так, – додала Кетрін. – У науці ми спостерігаємо це постійно. Кожна нова, тобто винайдена, технологія стає інструментом для винаходження інших нових технологій... Це як снігова куля, що зростає під час руху. Саме тому наука за останні п'ять років пройшла шлях більший, аніж за попередні п'ять тисяч. Експонентне зростання. В математичному виразі з плином часу експонентна крива прогресу перетворюється майже на вертикаль, саме тому розвиток нині відбувається неймовірно швидкими темпами.

У кабінеті настоятеля запала тиша, і Геловей відчув, що його гості й досі не уявляють собі, як ця піраміда допоможе їм дізнатися щось нове. «Саме тому доля й

привела вас до мене, – подумав він. – Настав час мені відіграти свою роль».

Багато років преподобний отець Геловей та його брати-масони були охоронцями. Але тепер все змінилося.

«Я більше не охоронець. Я проводир».

– Професоре Ленгдон, – сказав Геловей, нахилиючись над столом. – Візьміть, будь ласка, мене за руку.

Роберт Ленгдон непевно дивився на розгорнуту долоню настоятеля Геловея.

«Ми що – молитись зібралися?»

Професор ввічливо простягнув руку і поклав її в змарнілу долоню старого. Той міцно стиснув її, але не почав молитви. Натомість він намацав вказівний палець Ленгдона і спрямував його донизу, на кам'яний футляр, у якому колись зберігався золотий горішній камінь.

– Ви дивитесь, але не бачите, – сказав настоятель. – Якби ви дивилися пучками своїх пальців, так як я, то дізналися б, що цей куб іще не все вам розповів.

Ленгдон слухняно провів пучкою всередині коробочки, але не відчув нічого. Внутрішня поверхня була абсолютно гладкою.

– А ви ще пошукайте, – підказав Геловей.

Нарешті палець Ленгдона щось намацав – малесеньке випукле кружальце, мікроскопічну цятку в центрі основи куба. Витягнувши руку, він придивився. Маленьке кружальце було майже невидиме для неозброєного ока.

«Що це?»

– А ви не впізнаєте цей символ? – поцікавився настоятель.

– Символ? – перепитав Ленгдон. – Та я майже нічого не бачу.

– Натисніть на нього.

Ленгдон зробив, як йому сказали – натиснув пучкою на малесеньку цятку. «І що ж, на його думку, станеться?»

– Тримайте палець, – підказав настоятель. – Тисніть сильніше.

Ленгдон зиркнув на Кетрін, але та спантеличено поправила за вухом пасмо волосся.

Нарешті за кілька секунд старий кивнув.

– Гаразд, приберіть руку. Сеанс алхімії завершено.

«Алхімії?» Роберт Ленгдон витяг руку з кам'яної скриньки й ошелешено замовк. Не змінилося анічогоїсінько. Скринька так і стояла на столі.

– Нічого не сталося, – нарешті озвався професор.

– А ви погляньте на пучку свого пальця, – порадив настоятель. – І побачите там трансформацію.

Ленґдон поглянув на палець, але єдиною трансформацією, що він побачив, був маленький рівець від крихітного виступу: малесеньке кружальце з цяткою посередині.

– А тепер ви впізнаєте цей символ? – спитав настоятель.

Так, Ленґдон упізнав його, але більше вразила здатність старого відчутти деталі цього кружальця. Вочевидь, Геловой вже добре натренувався бачити кінчиками пальців.

– Це алхімічний символ, – зауважила Кетрін, підсовуючи своє крісло і вдивляючись у палець Ленґдона. – Древній символ, що означає золото.

– І справді. – Настоятель посміхнувся і поплескав кам'яну скриньку. – Мої вітання, професоре. Ви щойно досягли того, до чого прагнув кожен алхімік упродовж усієї історії людства. З непотрібної речовини ви утворили золото.

Ленґдон насупився. Почуте не справило на нього враження. Звичайнісінький дешевий фокус – який у ньому сенс?

– Цікава думка, пане настоятелю, але боюся, що цей символ – кружальце з цяткою посередині – має десятки значень. Він називається «циркумпункт» і є одним з найпоширеніших символів у світі.

– Про що ви кажете? – скептично перепитав настоятель.

Ленґдон не міг повірити, що масон не знає духовного значення цього символу.

– Пане, циркумпункт має незчисленну кількість значень. У Давньому Єгипті цей символ означав Ра – бога-сонце, а в сучасній астрономії він і досі використовується на позначення сонця. У східній філософії він означає духовне внутрішнє бачення третім оком, а також божественну троянду і знак просвітлення. Кабалісти використовують його для позначення Кетери – найвищої сфіроті і «найприхованішої з усіх прихованих речей». Древні містики називали цей символ Божим Оком, від якого походить Всевидяче Око на великій печатці Сполучених Штатів. Піфагорійці використовували циркумпункт як символ Монади – Божественної Істини, Prisca Sapientia[21], як символ поєднання та примирення розуму й душі, а також...

– Та годі вам, – розсміявся настоятель. – Дякую, професоре. Звісно, ви маєте рацію.

Тепер Ленґдон збагнув, що його пошили в дурні. «Він і так все це знає».

– Циркумпункт, – сказав Геловой, і досі посміхаючись, – є загалом символом древніх таємниць. І тому я припускаю, що його знаходження в цьому футлярі – це не випадковість. Згідно з легендами, секрети цієї мапи сховані в найменшій з її деталей.

– Прекрасно, – мовила Кетрін, – але навіть якщо цей символ зображено там не просто так, то він аж ніяк не наближає нас до розшифрування цієї мапи, правда ж?

– Ви раніше сказали, що розламану печатку було втиснено перснем Пітера?

– Так.

– І ви сказали, що цей перстень з вами?

– Так, він у мене, – відповів Ленґдон. Засунувши руку в кишеню, він дістав пластиковий пакет і поклав його на стіл перед настоятелем.

Геловой взяв перстень і почав обмацувати його.

– Цей унікальний перстень виготовили одночасно з масонською пірамідою, і, згідно з традицією, його носив масон, який відповідав за її збереження. Сьогодні, коли я намацав маленький циркумпункт в основі кам'яної скриньки, то збагнув, що цей перстень є насправді частиною символону.

– Невже?

– Я в цьому не сумніваюся. Пітер – мій близький друг, і він носив цей перстень багато років. Я його досить добре знаю. – З цими словами Геловой подав перстень Ленґдонові. – Можете самі пересвідчитися.

Ленґдон узяв перстень, уважно до нього придивився і пробігся пальцями по двоголовому феніксу, цифрі 33, написам «Порядок із хаосу» та «Усе відкривається на тридцять третьому ступені». Але нічого незвичного не відчув. Та коли його пальці почали обводити зовнішнє коло древньої прикраси, він раптом зупинився. Спантеличено перевернувши перстень, професор вдивився у самісінький його край.

– Знайшли? – спитав настоятель.

– Гадаю, що так! – відповів Ленґдон.

Кетрін ближче підсунула стілець.

– А що там?

– Знак «градус» на краю, – сказав Ленґдон, демонструючи їй свою знахідку. – Він такий малий, майже непомітний для очей, але на дотик цей знак вигравіруваний і схожий на малесеньку насічку.

Знак градуса розташовувався скраю, здавалося, наче його навмисне зробили одного розміру з випуклим кружальцем в основі кам'яного футляра.

– Він має той самий розмір? – збуджена й зацікавлена Кетрін присунулася ще ближче.

– Є лише один спосіб перевірити це. – Ленґдон взяв перстень, опустил його в скриньку і з'єднав два крихітних кружальця. Потім натиснув, кружальце-виступ у скриньці сумістилося з круглим отвором на персні – і почулося слабке, але чітке «кляц!»

Вони всі аж підскочили.

Ленґдон чекав, але не сталося нічого.

– Що то було? – спитав священник.

– Нічого, – відповіла Кетрін. – Кружальця з'єдналися... Але більше нічого не відбулося.

– Жодного великого перетворення? – спантеличено спитав Геловой.

«Ми ще не закінчили», – здогадався Ленґдон, поглянувши на двоголового фенікса та число 33, вирізьблені на персні. Все відкривається на тридцять третьому ступені. На думку професорові одразу спав Піфагор, священна геометрія та кути; він подумав, а чи не означає в цьому випадку слово degree математичне поняття «градус», а не «ступінь»?

Завмерши серцем, Ленґдон простягнув руку і взявся за перстень, який неначе прикипів до основи скриньки. А потім почав повільно повертати його праворуч.

Все відкривається на тридцять третьому «градусі».

Професор повернув перстень на десять градусів... двадцять... тридцять...

Ленґдон аж ніяк не очікував того, що сталося потім.

РОЗДІЛ 85

Перетворення.

Настоятель Геловей почув, як щось сталося, але не побачив.

Потойбіч стола мовчки залякли Ленґдон та Кетрін, мабуть, оніміло витріщившись на кам'яний куб, який щойно з гучним ляскотом трансформувався просто перед їхніми очима.

Геловей не втримався і посміхнувся. Він очікував на такий результат і, хоча й досі не знав, як це допоможе їм розшифрувати піраміду, насолоджувався рідкісним шансом навчити символознавця з Гарварду дечого з царини символів.

– Професоре, – сказав настоятель, – мало хто знає, що масони побожно ставляться до форми цього куба – ми його називаємо ашлар, бо він є тривимірним відтворенням набагато древнішого двовимірного символу. – Настоятелю не треба було питати, чи впізнав професор древній символ, що лежав тепер перед ними на столі. Бо то був один з найвідоміших символів у світі.

Роберт Ленґдон дивився на трансформовану скриньку, що лежала перед ним на столі, і в його голові здійснювався вихор думок. «Я й гадки не мав...»

Кілька секунд тому він засунув руку в кам'яну скриньку, взявся за масонський перстень і потихеньку прокрутив його. Перстень повернувся на тридцять три градуси – і куб зненацька зазнав перетворення просто в нього на очах. Квадратні грані, що утворювали сторони куба, розпалися, коли розімкнулися їхні приховані замочки. І скринька водномить розклалася навсібіч, лунко ляснувши кришкою та боками об стіл.

«Куб став хрестом, – подумав Ленґдон. – Відбулося щось на кшталт алхімічного перетворення одного символу на інший».

Кетрін приголомшено витріщилася на розкладений куб.

– Масонська піраміда має стосунок до християнства?

На мить Ленґдонові спало на думку те саме. Зрештою, християнське розп'яття було шанованим символом серед масонів і багато з них були християнами. Однак серед масонів були і юдеї, мусульмани, буддисти, індуїсти, а також ті, що не спромоглися дати визначення богу, якому вони поклонялися. Тому присутність виключно християнського символу скидалася на обмеження.

– Це не розп'яття, – дійшов висновку Ленг'дон, підводячись з-за стола. – Цей хрест з циркумпунктом посередині є подвійним символом, тобто таким, у якому два символи поєднуються, щоб утворити один.

– Ти про що? – спитала Кетрін, супроводжуючи поглядом Ленг'дона, який схвильовано ходив туди-сюди.

– Хрест, – відповів професор, – став християнським символом лише в четвертому столітті нашої ери. А задовго до цього його використовували давні єгиптяни, щоб показати перетин двох вимірів – людського та небесного. Що вгорі, те і внизу. Він слугував візуальним зображенням того перехрестя, де людина і Бог стають єдиним цілим.

– Зрозуміло.

– Відомо, – вів далі Ленг'дон, – що циркумпункт має багато значень, найбільш езотеричне з них означає троянду, алхімічний символ бездоганності. Але якщо розташувати її в центрі хреста, то вийде зовсім інший символ – роза і хрест.

Геловой усміхнено відкинувся на спинку крісла.

– О Господи, твоя воля. Ви точно перебрали міру!

Кетрін теж підвелася.

– Може, я чогось не розумію?

– Роза і хрест, – пояснив Ленг'дон, – є для франкмасонства звичним символом. Один із титулів масонів шотландського обряду навіть має назву лицар Рози і Хреста; колись ним нагороджували розенкрейцерів, що зробили значний внесок у масонську містичну філософію. Цього звання удостоїлися багато великих науковців: Джон Ді, Еліас Ешмол, Роберт Флудд...

– Саме так, – підтвердила Кетрін. – Під час своїх досліджень я прочитала всі маніфести розенкрейцерів.

«Це має робити кожен науковець, – подумки схвально відзначив Ленг'дон. Древній містичний орден рози і хреста (Ancient and Mystical Order Rosae Crucis) справив сильний вплив на науку, а його історія дуже нагадувала легенду про древні таємниці: стародавні мудреці володіли секретною мудрістю, яку передавали через віки і вивчали лише найгеніальніші уми. Слід визнати, що історичний перелік відомих розенкрейцерів дивовижним чином збігався зі списком «хто є хто» з європейських знаменитостей доби Відродження: Парацельс, Бекон, Флудд, Декарт, Паскаль, Спіноза, Ньютон, Лейбніц.

Згідно з доктриною розенкрейцерів «порядок вибудовувався з езотеричних істин давнього минулого», істин, які слід було «ховати від пересічної людини» і які обіцяли перспективу глибокого проникнення в «духовну сферу». З роками символ братства розенкрейцерів розквітнув, перетворившись на красиву троянду на оздобленому хресті, хоча починався він як скромна цятка в кружальці на простому нездобленому хресті.

– Ми з Пітером часто обговорювали філософію розенкрейцерів, – сказав Геловой, звертаючись до Кетрін.

Настоятель стисло змалював взаємозв'язок між масонами та розенкрейцерами, а Ленг'дон знову подумки повернувся до фрази, яка весь вечір не давала йому спокою. Jeova Sanctus Unus. «Ця фраза якось пов'язана з алхімією». Він силувався пригадати, що саме казав йому колись Пітер про цю фразу, і згадка про розенкрейцерів знову

наштовхнула його на цю думку. «Міркуй, Роберте!»

– Засновником розенкрейцерів, – розповідав Геловей, – був здогадно якийсь німецький містик, відомий під ім'ям Крістіан Розенкрейц – вочевидь, псевдонім, під яким, можливо, ховався сам Френсіс Бекон, котрий, як вважають деякі історики, сам заснував це братство, але не існує доказів того, що...

– Псевдонім! – озвався раптом Ленґдон, аж сам спантеличившись цим несподіваним вигуком. – Авжеж! Jeova Sanctus Unus! Це псевдонім!

– Про що ти кажеш? – вимогливо спитала Кетрін.

Професор відчув, як пришвидшився його пульс.

– Всю ніч я намагався пригадати, що ж казав мені колись Пітер про Jeova Sanctus Unus та про зв'язок цієї фрази з алхімією. І нарешті я пригадав! Йдеться не стільки про алхімію, скільки про алхіміка! Дуже відомого алхіміка!

Геловей хихикнув.

– Давно час було здогадатися, професоре. Я двічі згадав його ім'я, а також слово «псевдонім».

Ленґдон витріщився на старого.

– Так ви знали?!

– Ну, у мене виникли припущення, коли ви розповіли про напис Jeova Sanctus Unus, який ви розгадали за допомогою магічного квадрата Дюрера, але коли ви згадали про розу і хрест, то у мене вже не лишилося сумнівів. Як вам, певно, відомо, серед особистих паперів науковця, про якого йде мова, був примірник маніфесту розенкрейцерів, рясно вкритий нотатками.

– А про кого йде мова? – спитала Кетрін.

– Про одного з найталановитіших науковців світу! – відказав Ленґдон. – Він був алхіміком, членом Лондонського Королівського наукового товариства, розенкрейцером; деякі зі своїх найзагадковіших праць він підписав псевдонімом Jeova Sanctus Unus!

– Тобто Єдиний Істинний Бог? – спитала Кетрін. – Скромний хлопець, нічого не скажеш.

– Радше, напрочуд талановитий, – виправив її Геловей. – Він підписувався таким ім'ям, бо, як і давні адепти – магістри езотеричної філософії, мислив себе божественним. До того ж шістнадцять літер у Jeova Sanctus Unus можна переставити і вийде ім'я цього науковця латиною, тобто маємо довершений псевдонім.

На обличчі Кетрін з'явився здивований вираз.

– Отже, Jeova Sanctus Unus – це латинська анаграма імені відомого алхіміка?

Ленґдон схопив аркуш паперу та ручку зі стола священика і почав щось писати, водночас пояснюючи.

– Якщо поміняти літеру J на I, а літеру V на U, то цей вираз можна переробити таким чином, що матимемо ім'я цього чоловіка.

І Ленґдон написав шістнадцять літер: Isaacus Neutonus.

Він подав папірець Кетрін і сказав:

– Гадаю, що ти про нього чула.

– Ісак Ньютон? – здивовано спитала Кетрін, уп'явшись очима в аркуш. – То он про що каже нам напис на цій піраміді!

На мить Ленґдон подумки повернувся до Вестмінстерського абатства, до пірамідальної гробниці Ньютона, біля якої він відчув схоже прозріння. «А сьогодні цей великий науковець знову нагадав про себе». Звісно, це не було збігом обставин... піраміди, таємниці, приховане знання... все це було взаємопов'язаним. Ім'я Ньютона завжди було незмінною віхою на шляху тих, хто прагнув здобути приховане знання.

– Ісак Ньютон, – зауважив Геловей, – мусить мати стосунок до розшифрування цієї піраміди. Не знаю, який саме стосунок, але...

– Геніально! – скрикнула раптом Кетрін, і очі її розширилися. – Я знаю, як треба розшифрувати піраміду!

– Ти здогадалася? – спитав Ленґдон.

– Так! – вигукнула вона. – Як же ми раніше цього не побачили! Відповідь просто у вічі нам впадала! Це проста алхімічна процедура. Я можу трансформувати цю піраміду, використовуючи базову науку! Ньютонівську науку!

Ленґдон напружено намагався збагнути, куди хилить Кетрін.

– Отче Геловей, – сказала Кетрін. – Якщо прочитати напис на персні, то...

– Годі! – Старий раптом підняв угору палець, закликаючи до тиші. Потім злегка схилив голову набік, наче до чогось прислухаючись. За мить він різко підвівся з-за стола. – Друзі мої, безперечно, ця піраміда розкрила нам іще не всі свої таємниці. Я не знаю, на що натякає міс Соломон, але якщо вона дізналася, який наступний крок ви маєте зробити, тоді мою роль завершено. Збирайте свої речі і більше нічого мені не кажіть. Залиште мене в невіданні. Я би волів не мати інформації – на той випадок, якщо наші візитери спробують витягнути її з мене силою.

– Візитери? – спитала Кетрін, прислухаючись. – Я нічого не чую.

– Невдовзі почуєте, – відповів Геловей, рушаючи до дверей. – Мерщій.

А на іншому краю міста вежа стільникового зв'язку намагалася встановити контакт з телефоном, який лежав, розбитий на шматки, на асфальті. Не знайшовши сигналу, вона переадресувала виклик на голосову пошту.

– Роберте! – почувся панічний вигук Ворена Беламі. – Де ти є?! Зателефонуй мені негайно! Відбувається щось жахливе!

РОЗДІЛ 86

А тим часом Малах, стоячи біля стола в лазуровому світлі підвальних ламп,

продовжував приготування. Він працював, а його шлунок бурчав від голоду. Та Малах не звертав уваги. Дні, коли він був рабом примх своєї плоті, скінчилися.

Перетворення вимагає жертви.

Як і більшість духовно найрозвиненіших індивідів в історії людства, Малах став на свій шлях, здійснивши найшляхетнішу з тілесних пожертв. Кастрація була не такою болісною, як він очікував. І, як він пізніше дізнався, досить поширеною процедурою. Кожного року тисячі чоловіків зазнавали хірургічної кастрації – це називалося «орхієктомія» – через різні мотиви: від бажання змінити стать або для обмеження пристрасті до статевого життя і до глибоко вкорінених духовних переконань. Малахові ж причини були найвищого порядку. Подібно до міфологічного Аттіса, що кастрував сам себе, Малах знав, що здобуття безсмертя вимагало абсолютного розриву з матеріальним світом чоловіків та жінок.

«Гермафродит поєднує обидві статі».

У наші дні євнухів ігнорують та побоюються, хоча древні люди розуміли внутрішню силу трансмутаційної жертви. Навіть перші християни чули, як Сам Ісус вихваляв чесноти євнухів, про що йдеться в Євангелії від Матвія, розділ дев'ятнадцятий вірш дванадцятий: «...і є скопці, що самі оскопили себе ради Царства Небесного. Хто може вмістити, нехай вмістить».

Пітер Соломон зробив тілесну жертву, хоча однієї руки було замало для такої грандіозної схеми. Утім, під кінець ночі Соломон принесе більшу, набагато більшу тілесну жертву.

«Для того щоб створити, я мушу знищити».

Така природа полярності.

Звісно, Пітер Соломон заслуговував на ту долю, що чекала його сьогодні. Це буде доречний кінець. Колись, давним-давно, він відіграв визначну роль на життєвому шляху Малаха як простого смертного. Саме тому Пітер був обраний відіграти визначну роль у грандіозному перетворенні Малаха. Цей чоловік заслужив на той жах і біль, якого мав сьогодні зазнати. Пітер Соломон не був тим чоловіком, яким його вважали серед широкого загалу.

«Він пожертвував власним сином».

Колись Пітер Соломон поставив свого сина перед неймовірним вибором: багатство чи мудрість. «І Захарій зробив хибний вибір». Рішення, що його прийняв хлопець, було початком низки подій, які насамкінець втягнули його в глибини пекла. Він потрапив до тюрми Соганлик. І Захарій загинув у тій турецькій буцегарні. Цю історію знав увесь світ. Але світ не знав, що Пітер Соломон міг врятувати свого сина.

«Я там був, – подумав Малах. – І все чув».

Малах ніколи не забуде тієї ночі. Жорстоке рішення Соломона означало кінець для його сина, Зака, але цей кінець став початком, народженням Малаха.

«Декотрі мусять померти, щоб інші могли жити».

Світло над головою Малаха почало змінювати колір, і він збагнув, що вже пізня година. Закінчивши приготування, він пішов крутими сходами до будинку. Час повертатися до деяких справ у матеріальному світі.

РОЗДІЛ 87

«Все відкривається на тридцять третьому ступені, – думала Кетрін на бігу. – Я знаю, як трансформувати піраміду!» Всю ніч відповідь була у них перед очима.

Кетрін та Ленґдон, залишившись самі, кинулися через прибудову собору, орієнтуючись за знаком «Вихід у двір». І дійсно, як і сказав їм настоятель, вони невдовзі вискочили до великого огороженого двору.

Внутрішній двір собору являв собою усамітнений восьмикутний сад з постмодерністським фонтаном. Кетрін здивувалася, як шумно хлюпала в ньому вода – аж відлуння котилося! Та раптом вона збагнула – то шумів не фонтан.

– Гелікоптер! – скрикнула вона, і нічне небо над ними прорізав промінь яскравого світла. – Ховаймося під отой портик!

Сліпуче сяйво прожектора затопило сад саме тієї миті, коли Ленґдон та Кетрін добігли до протилежного боку двору і прослизнули під готичну арку в тунель, що виводив на галявину за огорожею. Зігнувшись у тунелі, вони перечекали, поки гелікоптер пролетів над їхніми головами і заклав над собором широкий віраж.

– Бачу, Геловей не помилився щодо візитерів, – зауважила Кетрін, вражена проникливістю старого настоятеля. «Поганий зір компенсується чудовим слухом». А у її власних вухах тим часом ритмічно гупала пульсуюча кров.

– Сюди! – сказав Ленґдон і, схопивши сумку, рушив у тунель.

Настоятель Геловей дав їм один ключ і кілька чітких вказівок. Та, на жаль, коли вони дійшли до кінця тунелю, то побачили, що від пункту призначення їх відділяє широка відкрита галявина, залита світлом прожектора з гелікоптера, що гуркотів угорі.

– Ми не зможемо її перебігти, – сказала Кетрін.

– Стривай, ось поглянь. – І Ленґдон показав на чорну тінь, що виникла ліворуч на галявині. Вона з'явилася як аморфна пляма і швидко зростала, рухаючись у їхньому напрямку. Вона ставала дедалі чіткішою, рухалася дедалі швидше, розширювалася і насамкінець перетворилася на великий чорний прямокутник, увінчаний неймовірно високими шпилями.

– Фасад собору заступає світло прожектора, – сказав Ленґдон.

– Вони сідають перед входом!

Професор схопив Кетрін за руку.

– Тікаймо! Мерщій!

А в соборі настоятель Геловей відчув таку легкість ходи, якої не знав уже багато років. Він пройшов через велике середхрестя, неф і вийшов через притвор до парадних дверей.

Настоятель чув, що перед фасадом завис вертоліт, і уявив, як його прожектор світить крізь розеткове мозаїчне вікно, кидаючи яскраві кольори по усьому святилищу. Він пригадав той час, коли міг бачити кольори. Дивно, але темна порожнеча, в якій він тепер жив, допомогла йому зрозуміти багато речей. «Зараз я бачу ясніше, ніж будь-коли».

Геловея покликали до Бога ще в юності, і все своє життя він любив церкву так, як любив би її всякий інший священнослужитель. Подібно до тих своїх колег, які щиро присвятили свої життя служінню Богу, Геловея втомився. Він провів життя, намагаючись достукатися до людських сердець крізь гармидер невігластва.

«І на що ж я сподівався?»

Від доби хрестових походів і до інквізиції та американської політики ім'я Ісуса привласнювали всілякі спритники, роблячи його союзником у боротьбі за владу. З давніх часів невігласи завжди кричали найгучніше, скеровуючи наївні маси у потрібному напрямку і примушуючи йти, наче отара за ними. Свої мирські бажання вони прикривали цитатами зі Святого Письма, яке по-справжньому не розуміли. Вони вихвалялися нетерпимістю як доказом твердості своїх переконань. І тепер, після багатьох століть, людство примудрилося остаточно втратити все те прекрасне, що було пов'язане з Ісусом.

Сьогодні зустріч із розою і хрестом дала йому велику надію і нагадала пророцтва з маніфестів розенкрейцерів, які він читав незчисленну кількість разів у минулому і прекрасно пам'ятав і донині.

Розділ Перший: Єгова врятує людство, відкривши йому ті секрети, які раніше приберігав для обраних.

Розділ Четвертий: Увесь світ стане подібний єдиній книзі, а всі суперечності між наукою і теологією будуть усунуті.

Розділ Сьомий: Перед кінцем світу Бог створить могутній потік духовного світла, яке полегшить страждання людства.

Розділ Восьмий: Перед тим як це одкровення стане можливим, людство мусить прокинутися від важкого сну, спричиненого отруйною чашею, наповненою фальшованим вином з теологічної лози.

Геловея знав, що Церква давним-давно збилася з істинного шляху, і все своє життя присвятив тому, щоб повернути її назад. І тепер він збагнув, що цей момент швидко наближався.

Морок найтемніший перед світанком.

Оперативник ЦРУ Тернер Сімкінс примостився у відкритих дверях гелікоптера Сікорський УН-60 і, коли той приземлився на примерзлу траву, хутко зістрибнув униз. З'єднавшись із своїми людьми, він одразу ж махнув пілотові, щоб той злітав і спостерігав за всіма виходами.

«Ніхто з цієї будівлі не вийде».

«Вертушка» знову піднялася в нічне небо, а Сімкінс з підлеглими побіг сходами до парадного входу собору. Не встиг він вирішити, у які з шести дверей гепати, як одні з них рвучко розчинилися.

– Слухаю вас, – пролунав із напівтемряви спокійний голос. Сімкінс насилу побачив

зігнуто постать у священицькій рясі.

– Це ви – настоятель Колін Геловей?

– Так, це я, – відповів старий.

– Я шукаю Роберта Ленґдона. Ви його бачили?

Старий настоятель вийшов на світло і подивився повз Сімкінса лячними невидючими очима.

– Якби я його побачив, то це було б чудо.

РОЗДІЛ 88

Час збігає.

Нола Кей, аналітик відділу безпеки, і без того була заведена, а коли взялася за третю чашку кави, їй здалося, що в її тілі замість крові почав циркулювати електричний струм.

«Наразі від Сато жодної звістки».

Нарешті задзвонив телефон, і Нола аж стрибонула до нього.

– Відділ безпеки, – відповіла вона. – Нола слухає.

– Ноло, це Рік Парріш з системної безпеки.

Нола розчаровано опустила плечі. «Це не Сато».

– Привіт, Ріку. Чим можу допомогти?

– Хотів тебе підбадьорити – можливо, наш відділ незабаром матиме інформацію, над якою ти зараз працюєш.

Нола відставила чашку з кавою. «А звідки ти, в біса, знаєш, над чим я сьогодні працюю?»

– Вибач, просто ми зараз проводимо бета-тестування нашої нової програми безперервних покращень, – пояснив Парріш. – І вона постійно видає номер твоєї робочої станції.

Нарешті Нола збагнула, про що йшлося. Зараз ЦРУ випробовувало нову програму «співробітницької інтеграції», призначеної для того, щоб у режимі реального часу сповіщати різні відділи управління, якщо трапиться так, що вони оброблятимуть однакові або співвідносні масиви інформації. В добу терористичних небезпек, коли все залежало від швидкості реагування, запорукою відвернення катастрофи могло стати звичайне повідомлення з сусідньої кімнати від хлопця, що аналізує саме ту інформацію, яка тобі потрібна. Але стосовно Ноли ця нова програма скоріше виявилася завадою, аніж реальною допомогою. І вона охрестила це нововведення «програмою безперервних погіршень».

– А й дійсно, я забула, – сказала Нола. – Що у тебе є? – Вона була впевнена, що, окрім неї, ніхто в цій будівлі не знав про теперішню кризу, а тим паче – не працював над її усуненням. Єдиною комп'ютерною роботою, яку цієї ночі виконувала Нола, було історичне дослідження для Сато, що стосувалося езотеричних масонських тем. Однак Нола визнала за необхідне підіграти.

– Та так, нічого особливого, але... – відповів Парріш, – але увечері ми спіймали одного хакера, а програма постійних покращень наполягає, щоб я поділився з тобою цією інформацією.

– Спіймали хакера? – спитала Нола і відсюрбнула кави. – Цікаво. Ану розкажи.

– Десь годину тому, – пояснив Парріш, – ми вистежили хлопця на ім'я Зубіаніс, який намагався дістатися до файла з нашої внутрішньої бази даних. Цей тип запевняє, що виконував роботу на замовлення і уявлення не має, навіщо йому заплатили за доступ саме до цього файла. Запевняє, що й гадки не мав, що ця інформація зберігається на сервері ЦРУ

– Зрозуміло.

– Ми допитали його. Він поза підозрою. Але ось яка химерна штука: цього ж вечора, тільки трохи раніше, було зафіксовано ще одну спробу дістатися до цього самого файла. Схоже, що хтось проник до системи, імітувавши її роботу, упав на хвіст, як то кажуть, здійснив конкретизований пошук за ключовими словами і роздобув відредагований варіант. Річ у тім, що ці ключові слова якісь дивні... А одне з них програма постійних покращень взагалі позначила як збіг найвищого пріоритету, і воно є унікальним для обох наших комплектів даних. – Парріш зробив паузу. – Тобі відоме слово «символон»?

Нола аж підскочила, розплескавши каву по столу.

– Решта ключових слів – так само химерні, – продовжив Парріш. – Піраміда, портал...

– Негайно спускайся до мене, – наказала йому Нола, витираючи стіл. – І прихопи все, що накопав!

– А ці слова для тебе дійсно щось означають?

– Я сказала – негайно!

РОЗДІЛ 89

Кафедральний коледж – елегантна, схожа на замок будівля, розташована поруч із національним собором. За задумом першого керівника єпископальної церкви у Вашингтоні, коледж проповідників започатковувався для забезпечення безперервної освіти церковників після їхнього висвячення. У наші дні тут пропонують розмаїття освітніх програм з теології, світової юриспруденції, цілительства та духовності.

Поки гелікоптер знову не піднявся над собором, щоб своїм прожектором перетворити ніч на день, Ленгдон і Кетрін кинулися через галявину, відімкнули двері ключем, який дав їм Геловей, і непоміченими прослизнули всередину будівлі. Захекані, вони зупинилися у фойє, аби роздивитися довкола. Відкинувши необхідність вмикати світло,

добровільно виказуючи гелікоптеру свою присутність, вони пішли коридором повз низку конференц-залів, аудиторій та зон відпочинку. Інтер'єр коледжу нагадав Ленг'донові неоготичні споруди Йельського університету – захопливі ззовні та дивовижно утилітарні зсередини, бо елегантність було принесено в жертву необхідності витримувати інтенсивний потік відвідувачів.

– Сюди, – сказала Кетрін, кивнувши в дальній куток залу. Вона не мала часу поділитися з Ленг'доном своїм відкриттям стосовно піраміди, але це відкриття вочевидь пришвидшила згадка про Ісака Ньютона. Коли вони бігли через галявину, вона встигла лише сказати, що зможе трансформувати піраміду за допомогою класичної науки. Ленг'дон і гадки не мав, що їй для цього потрібно і яким чином вона збиралася трансформувати суцільний шматок граніту чи золота, але після перетворення куба, свідком якого він став, схильний був повірити їй у перетворення піраміди.

Вони вже дійшли до кінця залу, і Кетрін спохмурніла, бо, вочевидь, не побачила того, що шукала.

– Ти сказав, що в цій будівлі є щось на кшталт жилих кімнат?

– Так, для розміщення учасників конференцій.

– Тож десь тут має бути кухня, еге ж?

– А ти що – зголодніла?

Вона зиркнула на нього з-під лоба.

– Ні, мені потрібна лабораторія.

«Звісно, що потрібна». Нарешті Ленг'дон помітив низхідні сходи з потрібним символом. То була улюблена піктограма американців.

Підвальна кухня скидалася на виробничий цех – нагромадження конструкцій з іржостійкої сталі та величезних чанів, вочевидь розрахованих на приготування харчів для великих груп людей. Кетрін зачинила двері й увімкнула світло. Й одразу ж автоматично увімкнулася вентиляція.

Жінка заходилася нишпорити в шафах.

– Роберте, – майже наказала вона, – будь ласка, витягни піраміду і постав її на плиту.

Відчувши себе новачком-практикантом під орудою досвідченого шеф-кухаря, Ленг'дон зробив, як йому сказали: дістав піраміду, зверху припасував горішній камінь. А Кетрін тим часом уже наповнювала величезний чан гарячою водою з крана.

– Будь ласка, постав оце на плиту.

Ленг'дон підняв важучий масний чан на плиту, а Кетрін тим часом увімкнула газовий пальник на всю потужність.

– Ми що – раків варитимемо? – з надією в голосі спитав професор.

– Дуже смішно. Ні, ми займемося алхімією. Щоб ти знав, це чан для вермішелі, а не для раків. – І вона показала на вставний друшляк, який витягла з чана і поклала на плиту поруч із пірамідою.

«Який же я йолоп».

– Отже, кипляча вермішель допоможе нам розшифрувати піраміду?

Кетрін проігнорувала це зауваження і серйозно продовжила:

– Не сумніваюся, що ти знаєш історичну та символічну причину, чому масони обрали число тридцять три своїм найвищим ступенем.

– Звісно, знаю. У добу Піфагора, за шість сторіч до народження Христа, традиційна нумерологія вихваляла число тридцять три як найвище з усіх старших чисел. То була найсвятіша цифра, що символізувала Божественну істину. Ця традиція продовжилася серед масонів... і деінде. Не випадково християн навчали, що Христос був розіп'ятий у віці тридцяти трьох років, хоча реальних історичних відомостей стосовно цього не існувало. Не випадково також, що Йосипові, за переказами, було тридцять три, коли він одружився з Дівою Марією, що Ісус здійснив тридцять три чуда, що ім'я Господа згадується в Книзі Буття тридцять три рази і що в ісламі мешканці раю назавжди залишаються тридцятидвохлітніми.

– Тридцять три, – сказала Кетрін, – це священне число в багатьох містичних традиціях.

– Саме так, – підтвердив Ленґдон, і досі не здогадуючись, який стосунок має до цього чан для вермішелі.

– Тому для тебе не стане несподіванкою, що перші алхіміки, розенкрейцери та містики на кшталт Ісака Ньютона також вважали це число священним.

– Авжеж, – погодився Ленґдон. – Ньютон глибоко цікавився нумерологією, пророцтвами та астрологією, але який стосунок це має...

– Все відкривається на тридцять третьому ступені.

Ленґдон витяг з кишені Пітерів перстень і прочитав цей напис. А потім поглянув на чан з водою.

– Вибач, я не розумію, що ти хочеш сказати.

– Роберте, спочатку ми припустили, що слово degree стосується масонського ступеня, але коли ми повернули перстень на тридцять три градуси, то куб зазнав трансформації і перетворився на хрест. І в той момент ми збагнули, що слово degree використовується тут в іншому значенні.

– Так. У значенні градуса дуги.

– Саме так. Але слово degree має ще одне значення.

Ленґдон зиркнув на чан з водою.

– Градус температури?

– Авжеж! – вигукнула Кетрін. – Весь час це рішення було перед нами. Все відкривається на тридцять третьому градусі. – Якщо ми нагріємо піраміду до тридцяти трьох градусів, то вона, можливо, щось і відкриє нам.

Ленґдон знав, що Кетрін Соломон була жінкою винятково розумною, однак йому здавалося, що вона не бере до уваги однієї важливої обставини.

– Якщо я не помиляюся, то за шкалою Фаренгейта тридцять три градуси – це майже

точка замерзання. Чи не слід нам радше поставити піраміду до холодильника?

Кетрін посміхнулася.

– Не слід – якщо ми хочемо дотримуватися рецепта, складеного великим алхіміком та містиком-розенкрейцером, який підписував свої праці псевдонімом Jeova Sanctus Unus.

«Ісак Ньютон складав рецепти?»

– Роберте, температура є фундаментальним каталізатором в алхімії, і вона не завжди вимірювалася за Фаренгейтом чи Цельсієм. Існують набагато давніші шкали температур, і одну з них винайшов Ісак Ньютон.

– Шкала Ньютона! – вигукнув Ленгдон, збагнувши, що Кетрін має рацію.

– Так, шкала Ньютона! Він склав власну систему кількісного визначення температури, що базувалася виключно на природних явищах. За точку відліку він узяв температуру танення льоду і назвав її нульовим градусом. – Кетрін на мить замовкла, а потім продовжила: – Гадаю, мені не треба пояснювати тобі, який градус він визначив, як температуру кипіння води – основу основ всіх алхімічних процесів?

– Тридцять три.

– Так, тридцять три! Тридцять три градуси. За Ньютовою шкалою температура кипіння води становить тридцять три градуси. Пам'ятаю, колись я спитала брата, чому Ньютон вибрав саме це число. Мені воно здалося вибраним навмання. Кипляча вода – основа основ алхімічних процесів – тож чому він вибрав саме тридцять три? Чому не щось елегантніше? Чому, наприклад, не сто? Пітер пояснив мені тоді, що для містика Ісака Ньютона не існувало числа елегантнішого за тридцять три.

«Все відкривається на тридцяти трьох градусах». Ленгдон зиркнув на чан з водою, а потім – на піраміду.

– Кетрін, ця піраміда складається з суцільного шматка граніту й щирого золота. Невже ти думаєш, що температури кипіння води вистачить для трансформації?

Посмішка на її обличчі засвідчила, що Кетрін знала дещо, чого не знав він. Вона впевненим кроком підійшла до плити, підняла піраміду, увінчану золотим горішнім каменем, і поставила її на сітчастий друшляк. А потім обережно опустила в киплячу воду.

– Погляньмо, що з цього вийде.

А високо над собором пілот із ЦРУ перевів свій гелікоптер у режим автоматичного зависання і почав оглядати периметр будівлі та ділянку навколо. Жодного поруху. Його прилад теплобачення не міг проникнути крізь товсті стіни собору, тому він не знав, що саме робить зараз група всередині, але якщо хтось спробує вислизнути, тепловізор зреагує на це миттєво.

І за хвилину термодатчик запищав. Працюючи за тим самим принципом, що й система домашньої безпеки, детектор зафіксував великий перепад температур. Зазвичай це відбувалося тоді, коли людина рухалася у холодному доквіллі, але те, що з'явилося на моніторі, радше нагадувало температурну хмару, ділянку гарячого повітря, яку несло через галявину. Пілот знайшов джерело тепла: витяжку активної вентиляції в будівлі збоку від кафедрального собору.

«Не варто уваги, – подумав він, бо спостерігав такі перепади дуже часто. – Хтось

куховарить або прасує білизну». Пілот уже хотів був відвернутися, але збагнув, що тут щось не так: автомашин на стоянці не видно, не видно й освітлених вікон у будинку.

Він довго вдивлявся у відеомонітор гелікоптера. А потім зв'язався по радіо з керівником групи.

– Сімкінсе, це, можливо, й дрібниця, але...

– Температурний індикатор розжарення! – здогадався Ленг'дон. – Винахідливо, нічого не скажеш.

– Класична наука, – мовила Кетрін. – Різні речовини розжарюються за різних температур. Ми називаємо їх температурними маркерами. У науці такі маркери використовуються повсюдно.

Ленг'дон поглянув униз, на занурені у воду піраміду та горішній камінь. Вода закипала, над нею клубочилася пара, але професор не відчував якоїсь особливої надії на трансформацію. Він поглянув на годинник – і його серце тьохнуло – 23.45.

– Гадаєш, тут щось почне люмінесціювати від нагрівання?

– Не люмінесціювати, Роберте, а розжарюватися. Існує велика різниця. Розжарення спричинюється нагріванням, і воно трапляється за певної температури. Наприклад, коли виробники загартовують сталеві балки, то роблять на них прозоре сітчасте покриття, яке розжарюється при заданій температурі, аби робітники могли знати, що балки готові. Згадай про перстень-вимірювач настрою. Надінь його на палець – і він мінятиме свій колір залежно від температури тіла.

– Кетрін, цю піраміду виготовили на початку дев'ятнадцятого століття! Я ще можу повірити, що вмілі ремісники були в змозі змайструвати секретні замочки в кам'яному футлярі, але нанести прозоре термальне покриття?! Це неймовірно.

– Навпаки – це дуже легко, – відказала Кетрін, з надією поглянувши на занурену піраміду. – Древні алхіміки увесь час використовували органічні фосфорні сполуки як термомаркери. Китайці виготовляли кольорові феєрверки, і навіть давні єгиптяни... – Кетрін замовкла на півслові, споглядаючи вир води.

– Що таке? – спитав Ленг'дон і теж подивився в чан. Але не побачив нічого.

Кетрін нахилилася, зазирнула в чан, а потім зненацька обернулася і побігла через кухню до дверей.

– Ти куди? – гукнув Ленг'дон їй услід.

За інерцією проїхавши слизькою кахляною підлогою, Кетрін зупинилася і клацнула вимикачем. Світильники й витяжка враз вимкнулися, і кімната поринула в суцільну темряву й тишу. Ленг'дон обернувся до піраміди і крізь пару вп'явся очима в горішній камінь у воді. Коли Кетрін прибігла назад, він аж рота від здивування роззявив.

Точнісінько так, як і передбачала Кетрін, невеличка ділянка золотого горішнього каменя світилася під водою. Вода закипала, і дедалі яскравіше проступали літери.

– Текст! – прошепотіла Кетрін.

Ленг'дон ошелешено кивнув. Просто під викарбуваним у горішньому камені написом проявлялися сяючі слова. Здавалося, їх було лише три. Ленг'дон іще не міг прочитати

їх, проте подумав, що, можливо, вони й справді розкриють їм те, що вони шукали сьогодні. «Піраміда є цілком реальною мапою, – сказав їм Геловей, – і вона вказує на цілком реальне місце».

Коли літери стали ще яскравішими, Кетрін вимкнула газ і вода поволі припинила вирувати. Тепер під її спокійною поверхнею чітко виднівся горішний камінь.

А сяючі слова можна було легко прочитати.

РОЗДІЛ 90

Ленґдон і Кетрін стояли над чаном з водою в тьмяно освітленій кухні кафедрального коледжу і розглядали трансформований горішний камінь. На одній з його граней світився розжарений напис.

Ленґдон прочитав сяючий текст, ледь вірячи власним очам. Він знав, що начебто піраміда мала вказати на конкретне місцеположення, але ніколи не думав, що воно буде настільки конкретним.

Франклін-сквер, вісім

– Це адреса, – приголомшено прошепотів професор.

Кетрін була так само приголомшена.

– Я не знаю, що за цією адресою. А ти?

Ленґдон похитав головою. Він знав, що майдан Франкліна розташований у старій частині Вашингтона, але цієї адреси не знав. Він поглянув на вершечок горішнього каменя і пробігся по ньому очима вниз, прочитавши увесь текст.

Ця

таємниця

криється в Цьому Ордені

Майдан Франкліна, вісім

Отже, на майдані Франкліна розташований якийсь Орден?

Може, там є якась будівля, що приховує вхід до гвинтових сходів, які ведуть глибоко під землю?

Ленґдон і гадки не мав, чи й справді за цією адресою щось сховано під землею. Найважливішим для нього наразі було те, що вони з Кетрін розшифрували піраміду і тепер могли вести переговори про звільнення Пітера.

І це сталося вчасно.

Світні стрілки годинника з Мікі-Маусом показували, що у них лишилося менше десяти хвилин.

– Зателефонуй! – Кетрін кивнула на телефон, що висів у кухні на стіні.

Цей момент настав так несподівано, що Ленґдон розгубився – і завагався.

– А ми впевнені, що це потрібно?

– Я – на всі сто.

– Я нічого не скажу йому, доки ми не переконаємося, що Пітер у безпеці.

– Правильно. Ти ж пам'ятаєш номер?

Ленґдон кивнув, підійшовши до кухонного телефону, зняв слухавку і набрав мобільний номер викрадача. Підійшла Кетрін і прихилила голову до слухавки, щоб теж чути розмову. Коли пролунали гудки, Ленґдон внутрішньо приготувався знову почути химерний лиховісний шепіт чоловіка, який заманив його сьогодні до Капітолію.

Нарешті на дзвінок відповіли.

Однак без привітання. Взагалі без звуку. Потойбіч лінії чулося лише дихання.

Ленґдон почекав, а потім заговорив:

– Я маю необхідну вам інформацію, але якщо ви хочете її отримати, спочатку дайте нам поговорити з Пітером.

– А хто це? – спитав жіночий голос.

Ленґдон аж підстрибнув від несподіванки.

– Це Роберт Ленґдон, – рефлекторно відповів він. – А ви хто? – На мить йому здалося, що він набрав неправильний номер.

– Вас звуть Ленґдон? – спитала жінка зі здивуванням у голосі. – Тут дехто хоче з вами поговорити.

– Що?! Вибачте, з ким я говорю?

– Це охоронець Пейдж Монтгомері з «Ексклюзивної безпеки». – Голос жінки відчутно тремтів. – Може, ви нам щось поясните й допоможете. Приблизно годину тому моя напарниця прийняла дзвінок 911 в Калорама-Гайтс... з приводу можливого захоплення заручників. Я втратила з нею контакт і приїхала сюди з підмогою, щоб перевірити помешкання. Мою напарницю ми знайшли мертвою на задньому подвір'ї. Власника будинку немає, тому нам довелося виламати двері. На столі у залі задзвонив мобільник, і я...

– Так ви всередині?

– Так, і дзвінок 911 виявився правильним... – сказала жінка і затнулася. – Вибачте, якщо я сумбурно висловлююсь, але у мене напарницю вбили, а тут іще ми знайшли заручника. Він у вкрай поганому стані, але ми намагаємося його врятувати. Він питав про двох людей – Роберта Ленґдона і Кетрін.

– Це мій брат! – випалила Кетрін у слухавку, притиснувшись головою до голови

Ленґдона. – Це я телефонувала у 911! З ним усе гаразд?

– Взагалі-то, пані... – голос жінки знову затремтів. – Він у дуже поганому стані. У нього відрізана права рука...

– Благаю, – мовила Кетрін, – дайте мені з ним поговорити!

– Зараз йому надають допомогу. Він час від часу втрачає свідомість. Якщо ви десь поруч, то краще приїздіть сюди. Він хоче вас бачити.

– Ми приблизно за шість хвилин їзди від вас, – сказала Кетрін.

– Тоді раджу вам поквапитися. – У слухавці почувся приглушений шум, а потім жінка заговорила знову: – Вибачте, здається, мене кличуть. Поговоримо, коли приїдете.

І телефон замовк.

РОЗДІЛ 91

З підвалу Ленґдон і Кетрін кинулися вгору і побігли темним коридором до парадних дверей. Над їхніми головами вже не чулося гуркоту лопатей гелікоптера, і в Ленґдона зажеврила надія, що їм вдасться вислизнути непоміченими, дістатися до Калорама-Гайтс і побачити Пітера.

Вони знайшли його. Він живий. Півхвилини тому, коли вони скінчили розмову з жінкою-охоронцем, Кетрін витягла піраміду та горішний камінь із чана. З піраміди ще капала вода, коли вона поклала її до професорової шкіряної сумки, відчуваючи шкірою тепло, яке і досі випромінював кам'яний моноліт.

Збудження через звістку, що Пітера нарешті знайшли, на якийсь час затьмарило інші думки про світний напис на горішньому камені: майдан Франкліна, вісім. Але у них іще буде час, коли вони доберуться до Пітера.

Піднявшись сходами та завернувши за ріг, Кетрін різко зупинилася і показала на гостьову кімнату потойбіч залу. У вікно в еркері Ленґдон побачив довгастий гелікоптер на галявині, а біля нього пілота, що дивився у протилежний від них бік і про щось розмовляв по рації. Поблизу гелікоптера стояв джип «ескалада» із затемненими вікнами.

Тримаючись у затінку, Ленґдон та Кетрін увійшли до гостьової кімнати і обережно поглянули у вікно – чи, бува, не видно поруч решти оперативної групи. Дякувати Богу, широчезна галявина перед національним собором була порожня.

– Напевне, вони в соборі, – сказав Ленґдон.

– Ні, не в соборі, – почувся голос позаду.

Ленґдон та Кетрін різко обернулися і побачили, хто їм відповів. В одвірку стояли дві темні постаті, націливши на них лазерні приціли своїх гвинтівок, і на грудях Ленґдона вже затанцювала червона цятка.

– Так приємно знову бачити вас, професоре, – почувся знайомий хрипкий голос. Агенти

розступилися, і крихітна фігура директорки Сато, легко прослизнувши повз них, перетнула гостьову кімнату і зупинилася перед Ленґдоном. – Сьогодні ви зробили кілька вкрай хибних кроків.

– Поліція знайшла Пітера Соломона, – з притиском заявив Ленґдон. – Він у поганому стані, але живий. Усе скінчилося.

Може, Сато й здивувалася звістці, що Пітера знайшли, але не дала знаки. Прилипнувши до Ленґдона немиготливими очима, вона підійшла до нього майже впритул.

– Професоре, запевняю вас, це ще не кінець. А якщо втрутилася поліція, то це лише ускладнює справу. Я вже казала вам сьогодні, що ситуація є вкрай делікатною та непевною. Вам не слід було тікати з цією пірамідою.

– Пані, – випалила Кетрін. – Мені конче необхідно побачитися з братом. Можете забрати піраміду, але ви мусите...

– Я мушу?! – грізно спитала Сато, крутнувшись до Кетрін. – Ви – міс Соломон, наскільки я розумію? – Вона спопелила Кетрін поглядом, а потім повернулася до Ленґдона. – Поставте вашу сумку на стіл.

Ленґдон поглянув на дві червоні цятки на своїх грудях – і поставив шкіряну сумку на кавовий столик. До нього обережно наблизився агент, розстебнув сумку і розкрив її, опустивши краї. З сумки вирвалася маленька хмаринка пари. Він присвітив всередину ліхтариком, якусь мить здивовано помовчав, а потім кивнув Сато.

Директорка підійшла і зазирнула всередину. Волога піраміда та горішній камінь блищали в промені ліхтаря. Сато нахилилася і уважно придивилася до горішнього каменя, котрий, як збагнув Ленґдон, вона бачила раніше лише на рентгенівському знімку.

– Цей напис, – вимогливо спитала Сато, – він для вас щось означає? «Ця таємниця криється в Цьому Порядку» чи в Ордені?

– Ми точно не знаємо, пані.

– А чому піраміда така гаряча?

– Ми занурили її у киплячу воду, – без вагань пояснила Кетрін. – Це була частина процедури розшифрування коду. Ми все вам скажемо, але дозвольте мені побачитися з братом. Він таке перестраждав...

– Ви варили піраміду?! – спитала Сато.

– Вимкніть ліхтарик, – сказала Кетрін. – І погляньте на горішній камінь. Можливо, напис і досі видно.

Агент вимкнув ліхтарик, і Сато нахилилася над каменем. Навіть зі свого місця Ленґдон бачив, що текст на золотій пірамідці і досі слабо світився.

– Майдан Франкліна, вісім? – здивовано мовила Сато.

– Так, пані. Цей текст, вочевидь, було написано якимось лаком, що світиться від розжарювання. Тридцять третій ступінь виявився насправді...

– А адреса? – вимогливо спитала директорка. – Цьому типові потрібна саме адреса?

– Так, – сказав Ленґдон. – Він вважає, що піраміда – це мапа, яка виведе його до місця, де схований безцінний скарб – ключ до розкриття древніх таємниць.

Сато недовіжливо поглянула на горішній камінь.

– Скажіть мені, – спитала вона, і в її голосі почулися легкі нотки страху, – а ви ще не контактували з цим чоловіком? Ви ще не дали йому цю адресу?

– Ми намагалися. – І Ленгдон розповів, що трапилось, коли вони зателефонували на мобільний викрадача.

Сато слухала, облизуючи язиком свої жовті зуби. Здавалося, директорка ось-ось вибухне гнівом, але натомість повернулася до одного з агентів і тихим шепотом сказала:

– Приведіть його. Він у джипі.

Агент кивнув і щось сказав по рації.

– Приведіть кого? – спитав Ленгдон.

– Того єдиного чоловіка, який здатен виправити ту чортову халепу, у яку ми через вас вскочили!

– Яка халепа?! – огризнувся Ленгдон. – Тепер, коли Пітер у безпеці...

– Заради всього святого! – вибухнула Сато. – Йдеться не про Пітера! Я намагалася пояснити вам, професоре, але ви здумали діяти проти мене, а не допомагати мені! Саме через вас сталася ця жахлива халепа! Коли ви знищили свій мобільний телефон, який ми і справді намагалися відстежити, ви знищили можливість спілкування з цим чоловіком. А ця адреса, яку ви виявили, – якою б вона, в біса, не була, – це наш єдиний шанс спіймати того психа. Щоб грати в цю гру, мені були потрібні ви: щоб дати йому адресу й водночас довідатися, де його зловити!

Не встиг Ленгдон відповісти, а Сато вже спрямувала залишки свого гніву на Кетрін.

– А ви, міс Соломон! Ви ж знали, де живе цей маніяк! Чому не сказали мені? Натомість послали приватного охоронця перевірити помешкання цього чоловіка. Невже ви не розумієте, що знищили будь-який шанс спіймати його там? Я рада, що ваш брат у безпеці, але дозвольте мені пояснити вам, що сьогодні ми зіштовхнулися з кризою, наслідки якої сягають далеко за межі проблем вашої родини. Вони дадуться взнаки в усьому світі. Чоловік, що захопив вашого брата, володіє величезною силою, і ми мусимо спіймати його негайно.

Коли вона закінчила свою тираду, з темряви виринула тендітна висока постать Ворена Беламі. Він здавався якимось скуйовдженим, побитим і шокованим... неначе щойно побував у пеклі.

– Ворене! – підскочив Ленгдон. – З вами все гаразд?

– Ні, – відповів Беламі. – Не гаразд.

– Ви чули? Пітер уже в безпеці.

Беламі кивнув з таким безнадійним та приголомшеним виглядом, наче сталось щось непоправне.

– Так, я чув розмову. Я радий.

– Ворене, що, в біса, відбувається?

У розмову втрутилася Сато.

– Поговорите за хвилину, шановні. А зараз містер Беламі вийде на зв'язок з цим психом і поспілкується з ним. Так, як він робив увесь вечір.

Ленґдонові здалося, що під ногами гойднулася земля.

– Беламі не контактував із цим психом ввечері! Той навіть не знає про участь Беламі у цій справі!

Сато повернулася до Беламі й здивовано звела брови.

Беламі зітхнув:

– Роберте, мені шкода, але я не був з вами до кінця чесним сьогодні.

Ленґдонові аж відібрало мову, і він приголомшено витріщився на нього.

– Мені здавалося, що я чиню правильно... – сказав Беламі, і на його обличчі з'явився переляканий вираз.

– Що ж, – мовила Сато. – Зараз ви маєте можливість і справді вчинити правильно, і молимося Богу, щоб це спрацювало. – Неначе підкреслюючи зловісний тон Сато, годинник на каміні вже відбивав дванадцятку. Сато кинула Беламі пакет з його речами. – Ось ваші манатки. Вашим мобільним можна робити фото?

– Так, пані.

– Добре. Підніміть горішній камінь.

Малах щойно отримав повідомлення від свого інформатора – Ворена Беламі, масона, якого він послав увечері до Капітолію на допомогу Робертові Ленґдону. Беламі, як і професор, хотів повернути Пітера Соломона живим і запевнив Малаха, що допоможе професору роздобути і дешифрувати піраміду. Всю ніч Малах отримував електронною поштою повідомлення про перебіг подій; ці повідомлення автоматично переадресувалися на його мобільний телефон.

«Цікаво, що буде цього разу», – подумав Малах, відкриваючи повідомлення.

Від: Ворена Беламі

змушений розлучитися з ленґдоном, але нарешті

маю потрібну вам інформацію.

доказ додається, телефонуйте стосовно частини,

якої бракує. вб

– один додаток (jрег) –

«Зателефонувати стосовно частини, якої бракує?» – здивувався Малах, розкриваючи додаток.

Додаток виявився фотографією.

Коли Малах побачив її, то аж охнув і відчув, як його серце збуджено закалатало. То був знімок великим планом маленької золотої пірамідки. «Це ж легендарний горішний камінь!» На грані піраміди виднівся красиво вирізьблений напис із багатообіцяльним посланням: «Ця таємниця криється в Цьому Порядку».

А під написом Малах побачив дещо приголомшливе. Горішний камінь неначе світився. Не вірячи своїм очам, він дивився на світний текст, поки збагнув, що легенда виявилася правдою: «Масонська піраміда трансформує себе, щоби відкрити свій секрет гідним».

Як відбулося це магічне перетворення – Малах не знав і не хотів знати. Йому було байдуже. Світний текст чітко вказував на конкретне місце в окрузі Колумбія, точнісінько так, як і йшлося в пророцтві. Майдан Франкліна. На жаль, фото горішнього каменя містило також вказівний палець Ворена Беламі, який навмисне затуляв критично важливу частину інформації на золотій пірамідці.

Ця

таємниця

криється в Цьому Порядку

Майдан Франкліна, ■■■

«Зателефонувати стосовно частини, якої бракує». Тепер Малах збагнув, що мав на увазі Беламі.

Увесь вечір Архітектор Капітолію співпрацював із ним, але тепер вирішив зіграти в дуже небезпечну гру.

РОЗДІЛ 92

Ленгдон, Кетрін та Беламі сиділи разом із Сато в гостьовій кімнаті кафедрального коледжу під прискіпливими поглядами кількох озброєних агентів ЦРУ. Перед ними на столику і досі стояла розкрита шкіряна сумка Ленгдона, з якої визирав золотий вершечок піраміди. Слова майдан Франкліна, вісім уже зникли, не лишивши жодного сліду свого існування. Кетрін благала Сато дозволити їй побачитися з братом, але японка лише хитала головою, не відриваючи очей від мобільного телефону Беламі, що лежав на кавовому столику. Він мав задзвонити.

«Чому ж Беламі не сказав мені правди?» – дивувався Ленгдон. Вочевидь, Архітектор увесь вечір підтримував контакт із викрадачем Пітера, запевняючи його, що Ленгдон успішно просувається у справі розшифрування піраміди. То був блеф, спроба виграти час для Пітера. Насправді Беламі робив усе, що міг, аби завадити кожному, хто загрожував розкрити таємницю піраміди. Однак тепер Беламі перейшов на інший бік. Вони з Сато ладні ризикнути таємницею піраміди, аби лише спіймати цього чоловіка.

– Заберіть свої руки! Не чіпайте мене! – вигукнув у холі старечий голос. – Я

сліпий, але не немічний! І чудово орієнтуюся в коледжі! – То гучно протестував настоятель Геловей, коли двоє агентів ЦРУ зтягли його під руки до гостьової кімнати й всадили в крісло.

– Хто тут? – вимогливо спитав Геловей, дивлячись перед собою невидючими очима. – Схоже, вас тут багато. Скільки ж вам треба, щоб затримати стару людину? Ану кажіть!

– Нас семеро, – заявила Сато. – Включно з Робертом Ленг'доном, Кетрін Соломон, а також вашим братом-масоном Вореном Беламі.

Геловей важко опустил плечі, і увесь його гонор вмить випарувався.

– З нами все гаразд, – пояснив Ленг'дон. – І ми щойно дізналися, що Пітер у безпеці. Він у поганому стані, але під охороною поліції.

– Слава Богу, – видихнув настоятель. – А...

Від гучного брязкоту всі в кімнаті аж підскочили. То завібрував на столику мобільний Беламі. Всі затихли.

– Що ж, містере Беламі, – мовила Сато. – Не помиліться. Ви чудово знаєте, які високі ставки.

Беламі глибоко вдихнув і повільно випустив повітря. А потім простягнув руку і натиснув на кнопку «відповідь».

– Це Беламі, – сказав він, гучно промовляючи до телефону, що лежав на столі.

Голос, що затріскотів у динаміку, був той самий – напівшепіт із присвистом. Схоже, що чоловік говорив із безконтактного спікерфону в авто.

– Уже за північ, містере Беламі. І я збираюся нарешті позбавити Пітера страждань.

У кімнаті запала напружена тиша.

– Дайте мені поговорити з ним.

– Це неможливо, – відказав чоловік. – Він зв'язаний у багажнику.

Ленг'дон та Кетрін обмінялися поглядами, а потім захитали головами, запевняючи усіх присутніх: «Він блефує! Пітера з ним уже немає!»

Сато кивнула Беламі, щоб той наполягав.

– Мені потрібен доказ, що Пітер живий, – сказав Беламі. – Я не дам вам решти інформації...

– Вашому Верховному магістру потрібен лікар. Не гайте часу на переговори. Скажіть мені номер на майдані Франкліна, і я привезу Пітера туди.

– Я ж сказав вам, що...

– Негайно! – вибухнув чоловік. – Інакше я зараз зупинюся – і Пітер помре!

– А тепер слухайте мене, – твердо відказав Беламі. – Якщо хочете мати решту адреси, ви гратимете за моїми правилами. Зустрінете мене на майдані Франкліна. Ви доставите Пітера живим, а я скажу вам номер будівлі.

– А звідки мені знати, що ви не привезете на хвості копів?

– Я не можу ризикувати і грати у подвійну гру. Життя Пітера – не єдиний козир у ваших руках. Я чудово знаю, що сьогодні поставлено на кін.

– Ви прекрасно розумієте, – сказав голос у телефоні, – що коли я відчую на майдані Франкліна хоч найменший натяк на чийось присутність, окрім вашої, то просто поїду далі і тоді від Пітера Соломона й сліду не залишиться. І, звісно, це буде найменшою вашою бідною.

– Я приїду сам, – похмуро запевнив Беламаї. – Коли ви передасте мені Пітера, я дам вам усе, що потрібно.

– Зустрінемося посеред майдану, – відповів чоловік. – Мені знадобиться принаймні двадцять хвилин, щоб туди дістатися. Раджу почекати на мене стільки, скільки доведеться.

І телефон замовк.

А кімната одразу ж ожила: Сато викрикувала накази, а оперативники, схопивши свої рації, рушили до дверей.

– Мерщій, мерщій!

У цьому хаосі Ленґдон зиркнув на Беламаї, чекаючи від нього хоч якогось пояснення, що насправді відбувалося сьогодні, але Архітектора вже хутко повели до дверей.

– Мені треба побачитися з братом! – скрикнула Кетрін. – Ви мусите нас відпустити!

Сато підійшла до Кетрін впритул.

– Я нічого не мушу, міс Соломон. Второпали?

Та Кетрін наполягала на своєму, з викликом прошиваючи поглядом маленькі чорні очиці японки.

– Міс Соломон, моїм першочерговим завдання є затримання отого чоловіка на майдані Франкліна, а ви залишитесь тут з одним із моїх помічників, поки я не виконаю це завдання. Тоді – і лише тоді – ми займемося вашим братом.

– Ви не розумієте однієї важливої обставини, – заперечила Кетрін. – Я достеменно знаю, де живе цей чоловік. Це за п'ять хвилин їзди звідси, у районі Калорама-Гайтс, і в його помешканні можна знайти докази, які вам допоможуть! До того ж ви сказали, що не хочете розголосу. Хтозна, що почне говорити Пітер, коли його стан стабілізується.

Сато міцно стиснула губи, вочевидь зважуючи почуте. Надворі завилала турбіна гелікоптера, розкручуючи лопаті. Сато насупилася і повернулася до одного з підлеглих.

– Гартмане, беріть «ескаладу» і везіть міс Соломон та містера Ленґдона до Калорама-Гайтс. Пітер Соломон нікому й нічого не мусить розповісти. Зрозуміло?

– Так, пані, – відказав агент.

– Зателефонуйте мені, коли будете на місці. Скажете, що там знайшли. І не випускайте цих двох з очей.

Агент Гартман коротко кивнув, витягнув ключі від джипа і рушив до дверей. Кетрін поспішила слідком за ним, а Сато обернулася до Ленґдона і кинула:

– Невдовзі побачимося, професоре. Знаю – ви вважаєте мене ворогом, але це зовсім не так. Негайно вирушайте до Пітера. Справу ще не завершено.

А поруч із Ленґдоном за кавовим столиком тихо сидів настоятель Геловой. Його руки знайшли кам'яну піраміду, яка й досі стояла перед ним у розкритій професоровій сумці. Старий священик пробігся пальцями по досі теплій кам'яній поверхні.

Ленґдон спитав у нього:

– Отче, а ви поїдете побачитися з Пітером?

– Я вам лише заважатиму. – Геловой прибрав руки і застібнув сумку над пірамідою. – Я залишуся прямо отут і молитимуся за одужання Пітера. Ми зможемо поговорити опісля. Але коли ви покажете Пітерові піраміду, то передасте йому дещо від мене, добре?

– Звісно, – відповів Ленґдон, надіваючи сумку на плече.

– Передайте йому ось що. – Отець Геловой прокашлявся: – Масонська піраміда завжди зберігала і зберігає свою таємницю... по-справжньому і щиро.

– Не розумію.

Старий підморгнув йому невидючими очима.

– Просто перекажіть оце Пітерові. Він зрозуміє.

І настоятель Геловой злегка вклонився та почав молитися.

Спантеличений Ленґдон залишив його і поквапився до авто. Кетрін уже вмостилася на передньому сидінні «ескалади» і розповідала агентові, куди їхати. Ленґдон сів на заднє сидіння і не встиг зачинити дверцята, як гігантське авто зі швидкістю реактивного літака рвонуло галявиною і помчало до Калорама-Гайтс.

РОЗДІЛ 93

Майдан Франкліна розташований у північно-західному секторі центральної частини Вашингтона поміж вулицями К і Тринадцятою. Довкола нього зосереджені численні історичні споруди, найвідомішою з яких є школа Франкліна, з якої Александр Грехем Белл 1880 року надіслав своє перше бездротове радіоповідомлення.

Здійснивши свою подорож від Національного собору за якихось кілька хвилин, гелікоптер УН-60 швидко наближався до майдану із заходу. «Маємо ще багато часу», – подумала Сато, вдивляючись униз, у майдан Франкліна. Вона знала, що її людям важливо зайняти позиції непоміченими ще до того, як з'явиться їхня ціль. «Він сказав, що прибуде сюди не раніше, ніж за двадцять хвилин».

За командою Сато пілот здійснив маневр «легенький дотик» над дахом найвищої споруди в околиці – знаменитої й престижної офісної будівлі за адресою «майдан Франкліна, один», що мала на вершечку два золотавих шпилі. Цей маневр був, звісно, незаконним, але «вертушка» з'явилася над будинком лише на кілька секунд, ледь торкнувшись своїми лижвами вкритого гравієм даху. Коли всі повискакували, пілот негайно підняв

машину, заклав віраж на схід, щоб набрати «нечутну висоту» і забезпечувати звідти невидиму підтримку.

Сато почекала, поки її команда збереться і підготує Беламаї для виконання завдання. Архітектор, здавалося, і досі не оговтався від потрясіння, яке пережив, коли переглядав файл на ноутбучі директорки відділу безпеки. Беламаї прекрасно зрозумів точку зору Сато і тепер в усьому йшов їй назустріч.

– Усе готово, пані, – сказав агент Сімкінс. За командою Сато двоє агентів провели Беламаї дахом і, спустившись із ним до сходового колодязя, прямували до першого поверху, щоб зайняти там позиції.

Сато підійшла до краю будівлі і зазирнула вниз. Зарослий деревами квадратний парк займав цілий квартал. «Тут є де сховатися». Група Сато прекрасно розуміла важливість раптового і несподіваного перехоплення. Якщо об'єкт відчує тут їхню присутність і вирішить ушитися, то... Директорка навіть подумки такого не допускала.

Вітер на вершечку будівлі був поривчастий та холодний. Сато обхопила себе руками і ширше розставила ноги, щоб її, бува, не здуло за край. З цієї високої виграшної позиції майдан Франкліна видався меншим, аніж вона звикла його бачити внизу, і не так щільно забудованим. «Де ж тут будівля номер вісім?» Цю інформацію Сато наказала роздобути своєму аналітикові Нолі, від якої очікувала звістки з хвилини на хвилину.

Ось внизу з'явилися агенти і Беламаї. Схожі на мурашок, вони розосередилися і зникли в темряві засадженої деревами зони. Сімкінс поставив Архітектора в центрі безлюдного парку, а сам разом із групою розчинився в природному середовищі, щезнувши з виду. Кілька секунд – і Беламаї залишився на самоті. Тремтячи від холоду, він походжав під вуличним ліхтарем туди-сюди.

Сато не мала до нього співчуття.

Вона підкурила цигарку і затяглася, відчуваючи теплий дим у своїх легенях. Задоволена тим, що все внизу йшло за планом, вона відійшла від краю, чекаючи на два телефонні дзвінки – один від аналітика Ноли, а другий – від агента Гартмана з Калорама-Гайтс.

РОЗДІЛ 94

«Обережніше! Не так швидко!»

Ленгдон ухопився за сидіння «ескалади», коли авто вилетіло з-за повороту так стрімко, що мало не стало на два колеса. Або агент Гартман хотів похизуватися перед Кетрін своєю водійською майстерністю, або він мав наказ дістатися до Пітера Соломона швидше, ніж той встигне щось сказати представникам місцевої влади.

Професор пережив чимало неприємних секунд, поки водій грав наввипередки з червоним світлом на перехрестях в Ембасі-роу, а тепер вони вже мчали звивистими вулицями району Калорама-Гайтс. Кетрін на ходу вигукувала напрямки, бо минулого дня вже побувала в помешканні чоловіка, який викрав Пітера.

На кожному повороті шкіряна сумка в ногах у Ленгдона розгойдувалася навсібіч, і раптом професор почув стукання горішнього каменя, який, вочевидь, зірвався з

піраміди і тепер торохтів на дні сумки. Побоюючись за цілісність золотої пірамідки, Ленґдон почав нишпорити в сумці, поки знайшов горішній камінь. Він і досі був теплий, але сяючий текст зник, залишивши сам початковий текст.

Ця таємниця криється в Цьому Порядку.

Він намірився покласти пірамідку до бокової кишені, як раптом помітив на її гладенькій поверхні щось схоже на грудочки. Професор здивувався і вже хотів було обтерти їх, але ті міцно прилипли до поверхні, як шматки застиглої пластмаси. «Що це, в біса, таке?» Тепер він побачив, що й уся поверхня великої піраміди теж вкрита якимись невеличкими білими цятками. Ленґдон відідрав одну нігтем і розкатав між пальцями.

– Це що – віск? – вирвалося у нього.

Кетрін зиркнула через плече.

– Що там?

– На всій поверхні піраміди та горішнього каменя з'явилося щось схоже на шматочки воску. Я не розумію. Звідки вони взялися?

– Може, то у твоїй сумці щось було?

– Не думаю...

Ось вони виїхали за поворот, і Кетрін показала рукою вперед, звертаючись до агента Гартмана:

– Ось він! Приїхали.

Ленґдон підвів очі і побачив обертальний маячок автомобіля охорони на під'їзній доріжці. Ковзні ворота були відсунуті вбік, і агент Гартман спрямував свій джип всередину двору.

Це був вражаючий особняк. Усе світло у ньому було увімкнене, а парадні двері – розчахнуті. На під'їзній доріжці та на галявині стояли кілька авто, припаркованих абияк: вочевидь, сюди прибули поспіхом. У деяких із них працювали на холостих обертах двигуни і горіли фари, більшість яких світили на будинок, але одна пара – навскоси. Саме ці фари на мить засліпили їх, коли вони в'їжджали у двір.

Агент Гартман різко загальмував на галявині біля світлого седана з яскравим написом «Ексклюзивна безпека». Через обертальні маячки та сліпучі фари прибулим було погано видно.

Кетрін вискочила з машини і прожогом кинулася до будинку. Ленґдон накинув сумку на плече, не встигши замкнути її, і підтюпцем побіг за Кетрін через галявину до відчинених парадних дверей. А позаду Ленґдона чвиркнув електронний замок – то агент Гартман замкнув джип і поспішив слідком.

Пристрибом піднявшись сходами, Кетрін кинулася через парадні двері й зникла у будинку. Ленґдон перетнув поріг за нею і побачив, як вона вже проминула хол і побігла на звук голосів. Попереду виднівся обідній стіл, за яким спиною до них сиділа жінка у формі охоронця.

– Констеблю! – скрикнула Кетрін на бігу. – А де Пітер Соломон?

Ленґдон кинувся слідом за нею, але раптом в око йому впав якийсь несподіваний рух. Ліворуч, у вікні вітальні, він побачив, як зачиняються ворота на під'їзну доріжку.

«Дивно». Щось іще впало йому в око... на що він спочатку не звернув уваги через сліпучі фари. Півдюжини авто, як прийдеться розставлені на галявині, аж ніяк не були схожі на поліцейські машини та машини служби охорони.

«"Мерседес"... "Гаммер"... "Тесла Родстер"?»

І цієї ж миті Ленґдон збагнув, що голоси, які він чув, линули з телевізора в ідальні.

Повертаючись, як у сповільненій прокрутці на екрані, Ленґдон гукнув:

– Кетрін, стривай!

Та, обернувшись, він побачив, що Кетрін Соломон уже не біжить.

Вона летить.

РОЗДІЛ 95

Кетрін Соломон відчула, що падає, але не зрозуміла чому.

Вона бігла через хол до охоронця в ідальні, але раптом відчула, як ноги зачепилися за невидиму перешкоду і її тіло злетіло у повітря.

А тепер поверталось на землю, а точніше, на дубову підлогу.

Кетрін із розгону вдарилася грудьми об долівку, і їй забило дух. Масивний вішак-стійка захитався і важко гепнувся поруч, мало не зачепивши її. Хапаючи ротом повітря, Кетрін підвела голову і побачила, що до основи вішака прив'язано тонкий дріт, що тягнувся через хол. Більше того, жінка-охоронець на стільці і пальцем не поворухнула.

«Що це за штучки дурнуваті?»

– Кетрін! – гукнув їй Ленґдон, і вона перекотилася набік, щоб побачити його. І відчула, як у неї кров застигла в жилах. «Роберте! Обережно, ззаду!» Кетрін хотіла закричати, але не змогла, бо ще не оговталася від удару. Вона лише спостерігала, наче в якомусь жахливому уповільненому повторі, як Ленґдон біжить через хол їй на допомогу, не бачачи позаду себе агента Гартмана, а той спотикається, вхопивши себе руками за шию, щоб висмикнути за руків'я довгу викрутку, що стирчить з його шиї, а крізь пальці у нього бризкає кров.

Коли агент заточився і впав, Кетрін побачила його убивцю.

«Боже мій – ні!»

Цей чоловік, що мав на своєму голому тілі лише якусь химерну пов'язку на стегнах, вочевидь ховався біля парадних дверей. Його м'язисте тіло з ніг до голови вкривали дивовижні татування. Грюкнувши дверима, він кинувся через хол навздогін за Ленґдоном.

Агент Гартман упав на підлогу тієї миті, коли зачинилися парадні двері. Ленґдон

спантеличено озирнувся, але татуйований чоловік був уже поруч і штрикнув йому в спину якимось пристроєм. Блиснуло світло, засичав електричний розряд, і Кетрін побачила, як Ленґдон заціпенів. З широко розплющеними скляними очима він подався уперед і впав на підлогу нерухомою паралізованою купою ганчір'я, вдарившись об вершечок піраміди у своїй сумці, від чого та випала на підлогу.

Навіть не удостоївши свою жертву поглядом, татуйований чоловік переступив через Ленґдона і рушив до Кетрін. Вона стала відповзати до їдальні і зачепилася за стілець. Жінка-охоронець, що сиділа на ньому, хитнулася і гепнулася поруч на підлогу. На її неживому обличчі застиг вираз невимовного жаху, а з рота мертвої жінки стирчала ганчірка.

Велетень добіг до Кетрін, перш ніж вона встигла відреагувати, і з нелюдською силою схопив її за плечі. Його обличчя, тепер уже без гриму, являло собою жахливе видовище. М'язи велетня розслабилися, потім знову напружилися, і вона відчула, як її перевернули на живіт, неначе ганчір'яну ляльку, і різко притиснули коліном до підлоги. На мить Кетрін здалося, що її зараз переламають навпіл, але нападник лише заламував їй руки за спину.

Повернувши голову і притиснувшись щогою до килима на підлозі, Кетрін бачила Ленґдона, який лежав до неї спиною і досі конвульсивно здригався. За ним у холі непорушно лежав агент Гартман.

У зап'ястя Кетрін уп'явся холодний метал, і вона здогадалася, що їй зв'язують дротом руки. Вона перелякано сіпнулася – і зап'ястя пронизав нестерпний біль.

– Будете смикатися – тільки поріжете дротом руки, – попередив чоловік.

Обмотавши зап'ястя, він взявся за кісточки, роблячи свою справу з моторошною вправністю. Кетрін хвицнула ногою, і він боляче стусонув її під коліно своїм важким, як гиря, кулаком, за кілька секунд зв'язавши їй ноги.

– Роберте! – нарешті спромоглася гукнути вона.

Ленґдон застогнав. Впавши на сумку, він лежав на підлозі холу, а біля його голови валялася піраміда. Кетрін збагнула, що піраміда – її остання надія.

– Ми розшифрували піраміду! – крикнула вона нападникові. – Я скажу вам усе!

– Звісно, що скажеш. – З цими словами він витяг кляп із рота убитої жінки-охоронця і засунув його до рота Кетрін.

Кляп відгонив смерть.

Роберт Ленґдон почувався так, наче його тіло стало чужим. Він лежав, заціпенілий та безсилий, притиснувшись щогою до дубової підлоги. Він достатньо чув про шокери, щоб знати, що вони знерухомлюють людину, тимчасово паралізуючи нервову систему. Їхню дію, яку інколи називають електром'язовою дестабілізацією, можна прирівняти до удару блискавки. Здавалося, страшний біль пронизав кожен молекулу його тіла. І тепер, попри всі його спроби зосередитися, м'язи відмовлялися виконувати команди, які він їм посилав.

«Піднімайся!»

Лежачи паралізований обличчям додолу, Ленґдон судомно потроху ковтав повітря, ледь спроможний дихати. Він іще не бачив чоловіка, який на нього напав, зате вже помітив, що агент Гартман нерухомо лежить на підлозі, а під ним розтікається калюжа

крові. Ленґдон чув, як кричала і лаялася Кетрін, але кілька секунд тому її голос став приглушеним, наче нападник щось запхнув їй до рота.

«Вставай, Роберте! Ти мусиш їй допомогти!» По його ногах побігли кольки: то було болісне й пекуче відновлення чутливості, але кінцівки й досі не слухалися. «Рухайся!» Його руки конвульсивно смикнулися – то до них поверталася чутливість; за кілька секунд він відчув власні обличчя і шию. Величезним зусиллям Ленґдон спромігся повернути голову, шкрябнувшись щогою об підлогу, і поглянути в ідальню.

Поле зору йому застувала кам'яна піраміда, яка випала з сумки і тепер лежала на підлозі на боці, а її основа була лише за кілька дюймів від його обличчя.

Ленґдон не одразу збагнув, що він перед собою бачить. Кам'яний квадрат, вочевидь, був основою піраміди, однак зараз вона видавалася трохи інакшою. Зовсім іншою. Так, то був квадрат, кам'яний квадрат, але він більше не був пласким та гладеньким. «Як же таке могло статися?» Кілька секунд він незмигтно дивився на піраміду: «Може, у мене галюцинації? Скільки разів я бачив основу цієї піраміди... І не бачив на ній жодних позначок!»

І раптом Ленґдон збагнув, що сталося.

Його дихальний рефлекс уже відновився, і він аж охнув від несподіванки, збагнувши, що масонська піраміда відкрила ще не всі свої таємниці. «Я став свідком ще однієї трансформації».

Ленґдона осяяло, і він умить збагнув значення фрази, яку Геловой прохав передати Пітерові: «Масонська піраміда завжди берегла свою таємницю... по-справжньому і щиро». Ці слова здалися йому тоді якимись дивними, але тепер Ленґдон розумів, що Геловой передавав Пітеру закодоване послання. Іронія полягала в тому, що цей самий код був сюжетним поворотом в одному вельми посередньому трилері, який професор читав багато років тому.

Щирий. Sin-cere.

Ще з днів Мікеланджело скульптори приховували огріхи у своїх витворах, замазуючи тріщини гарячим воском, а потім втираючи в нього кам'яний пил. Цей метод вважався нечесним, нещирим, і тому кожна скульптура без воску, тобто sin cere, називалася «щирою». Отак ця фраза й увійшла до лексикону. Ми і донині підписуємо наші листи словом «щиро» – як обіцянкою, що вони написані «без воску», тобто із щирими почуттями.

Гравірування на основі піраміди були приховані тим самим способом. Коли Кетрін, згідно з вказівками на горішньому камені, «зварила» піраміду, віск відтанув, відкривши напис на основі. Коли Геловой пробігся руками по піраміді в гостьовій кімнаті коледжу, він, вочевидь, відчув, що на основі проступили позначки.

І тепер Ленґдон, на мить забувши про небезпеку, яка загрожувала йому та Кетрін, споглядав неймовірний набір символів, що з'явилися на основі піраміди. Він і гадки не мав, що вони означали і що вони врешті-решт розкажуть, але одне він знав напевно. Масонська піраміда ще не розкрила всі свої секрети. Франклін-сквер, вісім – це ще не остаточна відповідь. Хтозна, що зрештою допомогло – чи то раптовий приплив адреналіну завдяки цій здогадці, чи то кілька додаткових секунд, які Ленґдон без зайвих рухів пролежав на підлозі, але раптом він відчув, що відновлює контроль над своїм тілом.

Пересилюючи біль, він відштовхнув рукою сумку з пірамідою вбік, щоб відкрити собі простір для огляду. І з жахом побачив, що Кетрін зв'язали, а до рота засунули шмат ганчірки. Ленґдон поверушив м'язами, намагаючись звестися на коліна, – і враз заціпенів, не вірячи своїм очам. В одвірку ідальні щойно з'явилось моторошне

страховисько: чоловіча постать, не схожа ні на що, раніше бачене ним у житті.

«Господи милосердний, що ж це...»

Ленґдон відштовхнувся ногами і перекотився на бік, намагаючись відповзти, але гігантський татуйований чоловік схопив його, різко перевернув на спину і всівся йому на груди. Колінами він боляче уперся Ленґдонові в біцепси і припилив його до підлоги. На грудях нападника Ленґдон розгледів зморщеного двоголового фенікса. Його шия, обличчя та брита голова були вкриті химерним візерунком надзвичайно витончених символів, а точніше, окультних знаків, які – і це професор добре знав – використовувалися під час ритуалів чорної магії.

Не встиг Ленґдон придивитися пильніше, як велетень затиснув йому вуха долонями, підняв голову з підлоги і зі страшною силою гепнув об дубову долівку.

Все поглинула темрява.

РОЗДІЛ 96

Малах стояв у холі власного будинку й споглядав результати кривавої розправи. Його домівка скидалася на поле битви.

Роберт Ленґдон лежав непритомний біля його ніг.

Кетрін Соломон, зв'язана і з кляпом у роті, лежала в ідальні. Неподалік від неї скоцюрблений труп жінки-охоронця звалився із стільця. Ця жінка, відчайдушно намагаючись врятувати своє життя, вчинила так, як наказав їй Малах. З ножем біля горла вона відповіла на дзвінок по Малаховому мобільному і брехнею змусила Ленґдона і Кетрін мерщій мчати сюди. «Напарниці в неї не було, а справи Пітера Соломона зовсім кепські». Як тільки жінка виконала свою роль, Малах тихенько задушив її.

Щоб створити враження, наче його немає дома, він зателефонував Беламі зі свого мобільного в одній зі своїх автомашин. «Я зараз в дорозі, – сказав він Беламі... й тим, хто міг чути їхню розмову. – Пітер у мене в багажнику». А насправді Малах їздив лише між своїм гаражем та галявиною, навмання порозставлявши кілька зі своїх незчисленних авто з працюючими двигунами та увімкненими фарами.

Обман спрацював прекрасно.

Майже.

Єдиною заковикою було скривавлене тіло у чорному одязі, що лежало біля парадних дверей із викруткою в шиї. Малах обшукав труп і не стримав єхидної усмішки, коли знайшов у кишені вбитого надсучасну рацію та мобільний телефон з логотипом ЦРУ. «Здається, навіть вони змушені зважати на мою силу». Повитягавши з пристроїв батарейки, він розтросив їх важким дверним фіксатором.

Малах знав, що йому доведеться поспішати тепер, коли в справу втрутилося ЦРУ. Він знову підійшов до Ленґдона. Професор лежав непритомний і мав оклигати ще не скоро. Малах із трепетом перевів погляд на піраміду, що лежала на підлозі біля розкритої професорової сумки. Йому перехопило подих, а серце шалено закалатало.

«Скільки років я чекав цієї миті...»

Тремтячими руками підняв він масонську піраміду. Пробігшись пальцями по викарбуваних написах, він відчув побожний захват від перспективи, яку вони обіцяли. Переборюючи свій транс, Малах поклав піраміду та горішний камінь назад у сумку і застебнув її.

«Невдовзі я зберу піраміду в більш безпечному місці».

Він перекинув сумку через плече, а потім спробував підняти Ленґдона, але треноване м'язисте тіло професора виявилось важчим, аніж здавалося. Тож Малах вхопив його попід пахви і потягнув підлогою. «Йому не сподобається, коли він побачить, де опинився», – подумав він.

Раптом у кухні заволав телевізор. Звуки тих голосів були частиною обману, і тепер його можна вимкнути. Там саме показували телепроповідника, який напучував своїх парафіян молитвою «Отче наш». «От якби хтось із цих загіпнотизованих глядачів побачив, де звучить зараз ця молитва!» – подумки глузував Малах.

«...як на небі, так і на землі», – повторила речитативом група парафіян.

«І дійсно, – погодився Малах. – Що вгорі, те і внизу».

«...і не введи нас у спокусу».

«Допоможи нам побороти слабкість нашої плоті».

«...але збав нас від лукавого...» – благали молільники.

Малах посміхнувся: «А оце буде важко. Бо темрява зростає».

Однак він віддавав їм належне – вони принаймні стараються. Людські істоти, що зверталися до невидимих сил із проханням допомоги, були в цьому світі вимираючою породою.

Коли Малах тягнув Ленґдона через вітальню, конгрегація проголосила: «Амінь!»

«Амон, – виправив їх Малах. – Колиска вашої релігії – Єгипет». Бог Амон був прототипом Зевса, Юпітера, а також кожного Бога в його сучасній іпостасі. І донині кожна конфесія на землі вигукувала варіанти одного імені: Амен! Амінь! Аум!

Телепроповідник цитував місця з Біблії, де описувалася ієрархія ангелів, демонів та духів, які керували небесами та пеклом. «Захищайте душі ваші від нечистої сили! – застерігав проповідник. – Вознесіть молитвою серця ваші! Бог та ангели почують вас!»

«Правду каже, – похвалив його Малах. – А ще їх почують демони».

Він давно дізнався, що правильним застосуванням мистецтва магії зможе відкрити портал до духовної сфери. Ті невидимі сили, що там існують, трапляються в різних формах – подібно до людей. Вони, як і люди, бувають і добрі, і злі. Сили Світла зцілювали, захищали і прагнули принести у всесвіт порядок. Сили Темряви функціонували в протилежному напрямку – руйнували і призводили до хаосу.

Якщо до них правильно звернутися, то ці невидимі сили можна було переконати скоритися волі молільника на землі і, таким чином, наділити його надприродною силою. В обмін на свою допомогу ці сили вимагали жертв: сили Світла – молитов та похвальби, а сили Темряви – пролітої крові.

Що більша пожертва, то більша сила, якою наділяється той, хто цю жертву здійснює. Малах почав свою практику з крові дрібних тварин і птахів. Однак з часом він ставав дедалі сміливішим у своєму виборі жертви. «І сьогодні я зроблю завершальний крок».

«Остерігайтеся! – вигукнув проповідник, попереджаючи про прийдешній Апокаліпсис. – Невдовзі розпочнеться завершальна битва за людські душі!»

«І то правда, – погодився Малах. – І я стану найсильнішим її учасником».

Звісно, ця битва почалася давним-давно. У Давньому Єгипті ті, хто удосконалили мистецтво магії, увійшли в історію як великі адепти: у своєму розвитку вони далеко перевершили пересічних індивідів і стали істинними воїнами Світла. Вони ходили землею як боги. Вони будували храми для посвячення, до яких приїздили неофіти з усього світу, щоб причаститися до мудрості. Вони виплекали расу золотих людей. На якийсь нетривалий час здалося, що людство невдовзі ушляхетниться, піднесеться над самим собою і вийде за межі своїх земних уз.

То була золота доба древніх таємниць.

Однак людина, як істота з плоті та крові, виявилися вразливою до гріхів гордині, ненависті, дратівливості та пожадливості. З часом з'явилися і такі, що спотворили саме мистецтво, перекрутили його і стали зловживати ним задля власної вигоди. І цей перекручений та спотворений різновид мистецтва вони почали використовувати для того, щоб викликати темні сили. Це «альтеративне» мистецтво магії розвинулося, стало потужним, і його вплив був швидким та п'янким.

І це – моє Мистецтво.

Це – моя велика Робота.

Просвітлені адепти та їхні езотеричні братства побачили це зростаюче зло і усвідомили, що людина не використовує ново-знайдене знання заради блага собі подібних. Тому вирішили сховати цю мудрість і тримати її подалі від лихих очей негідних. І зрештою її було втрачено.

З цією втратою сталося Велике Падіння Людини.

І настала Темрява.

Шляхетні потомки адептів мужньо трималися й донині вперто наосліп шукали Світло, намагаючись заволодіти втраченою силою свого славетного минулого, щоб стримувати Темряву і долати її. То були священики – чоловіки та жінки – в церквах, храмах та гробницях усіх релігій на землі. Час знищив спогади, відсторонив їх від їхнього минулого. Вони більше не знали Джерела, з якого колись лилася їхня могутня мудрість. І коли їх питали про божественні таємниці предків, нові хранителі віри голосно відмовлялися від них, засуджуючи їх як ересь.

«Невже вони й справді забули?» – подумав Малах.

Відлуння цього древнього мистецтва чулося в кожному куточку світу – від містичних кабалістів юдаїзму до езотериків-суфітів у ісламі. Його залишки збереглися в таємничих ритуалах християнства, у його богоспоживальному ритуалі святого причастя, в ієрархії святих, ангелів та демонів, у заклинаннях та ритуальних співах, в астрологічній підоснові церковних календарів, у священицьких рясах, а також в обіцянці вічного життя. Навіть у наш час християнські священики виганяють злих духів, вимахуючи кадилами, калатаючи у священні дзвони та окропляючи святою водою. Християни і досі практикують надприродне мистецтво вигнання бісів – древній ритуал їхньої віри, що потребував здатності не лише виганяти демонів, а й викликати їх.

«Але вони все одно нездатні побачити своє минуле».

Ніде містичне минуле церкви не проявлялося так очевидно, як в її епіцентрі. У місті-державі Ватикан, посеред площі Святого Петра стоїть великий єгипетський обеліск. Висічений за тринадцять століть до першого подиху Христа, цей містичний та незбагнений моноліт здається тут недоречним, ніби не має стосунку до сучасного християнства. Однак він там стоїть. У самому серці Христової церкви. Як кам'яний маяк, що волає бути почутим. Як нагадування тим нечисленним мудрецам, які ще не забули, звідки все пішло. Ця церква, зроджена з древніх таємниць, і досі зберігає їхні обряди та символи.

А один символ – найважливіший і найвищий.

Олтарі, ризи, шпилі та священні книги прикрашає єдиний образ християнства – образ безцінної людської істоти, принесеної в жертву. Християнство краще, ніж будь-яка інша віра, розуміло перетворювальну силу пожеготи. Навіть зараз, на честь пожеготи, зробленої Ісусом, його послідовники роблять свої слабенькі персональні пожеготи: постяться, не споживають м'яса на Великий піст, сплачують десятину...

«Звісно, всі ці пожеготи не мають сили, вони марні. Без крові немає істинної пожеготи».

Сили Темряви віддавна звикли до кривавих жертвоприношень і стали від того такими могутніми, що силам добра насилу вдавалося стримувати їх. Невдовзі Світло померкне назавжди і адепти Темряви вільно гулятимуть у свідомості людей.

РОЗДІЛ 97

– Майдан Франкліна, номер вісім мусить існувати, – наполягала Сато. – Перевір іще раз!

Нола Кей сіла за стіл і поправила навушники.

– Пані, я вже скрізь перевірила... немає такої адреси в окрузі Колумбія.

– Але ж я стою зараз на дахові номера першого на майдані Франкліна, – відказала Сато. – Мусить бути й номер восьмий!

«Директор Сато – на дахові будинку?»

– Зачекайте, не вимикайтеся. – І Нола почала новий пошук. Спочатку їй хотілося розповісти директорці про хакера, але зараз Сато просто зациклилася на майдані Франкліна, номер вісім. До того ж Нола не мала ще про хакера повної інформації. «Тільки працювати заважає, чортів мисливець за хакерами!»

– Ага, – мовила Нола, вдивляючись в екран. – Тепер я бачу, в чому проблема. Майдан Франкліна, один – не адреса, а назва будинку. А офіційна адреса – вулиця К, номер тринадцять-нуль-один.

Та ця інформація лише роздратувала начальницю.

– Ноло, я не маю часу пояснювати тобі: піраміда чітко вказує на адресу – майдан Франкліна, вісім.

Нола аж підстрибнула у своєму кріслі. «Піраміда вказує конкретне місцеположення?»

– Напис читається таким чином, – продовжила Сато. – Ця таємниця криється в Цьому Ордені. Майдан Франкліна, вісім.

Нола не одразу в'їхала в почуте.

– Орден... це як масонська організація або ж братство?

– Здається, що так, – відповіла Сато.

Нола на мить замислилася, а потім знову почала набирати текст.

– Пані, а може, номери на майдані з роками змінилися? Тобто якщо ця піраміда й справді така древня, як стверджує легенда, то, можливо, на час її створення номери на майдані Франкліна були інші? Зараз я здійснюю пошук без «номер вісім»... Я ввела ключові фрази «орден», «майдан Франкліна» та «Вашингтон, О. К.»... Можливо, у такий спосіб ми знайдемо, чи дійс... – Раптом Нола замовкла на півслові, побачивши результати пошуку.

– Що ти знайшла? – вимогливо спитала Сато.

Нола прикипіла поглядом до екрана: перший результат у списку – видовищна Велика єгипетська піраміда, яка слугувала схематичним фоном для головної сторінки, присвяченої споруді на майдані Франкліна. І ця споруда була не схожа на жодну іншу на цьому майдані.

Та й на решту споруд у цьому місті.

Нола заціпеніла не тому, що її вразила химерна архітектура цієї будівлі. Нолу вразив опис її призначення. Текст на веб-сторінці сповіщав, що цю незвичну будівлю споруджено як містичне святилище, спроектоване для власних потреб... одним древнім таємничим орденом.

РОЗДІЛ 98

Свідомість повернулася до Роберта Ленгдона разом зі страшенним болем, від якого розколювалася голова.

«Де я?»

Там де він був, панувала темрява. Непроглядна, як у печері. І стояла оглушлива тиша.

Він лежав на спині з руками, притиснутими до боків. Приголомшений і спантеличений, він спробував поворухнути пальцями на руках та ногах і з полегшенням констатував, що вони рухалися вільно і безболісно. «Що ж сталося?» За винятком страшного болю в голові та непроглядної темряви все інше здавалося більш-менш у нормі.

Майже все. Ленгдон збагнув, що лежить на твердій і незвично гладенькій, схожій на скло долівці. Ще дивнішим було те, що ця гладенька поверхня безпосередньо

контактувала з його оголеним тілом – плечима, спиною, сідницями, стегнами та литками. «Я що – голий?» Він спантеличено пробігся руками по тілу.

«Господи! Куди ж, у біса, подівся мій одяг?»

У темряві гойднулося павутиння пам'яті, і короткими блискавками в його свідомості спалахували фрагменти спогадів... як страшні фотознімки: мертвий агент ЦРУ, обличчя якоїсь татуйованої істоти... страшний удар головою об підлогу. Ось спогади побігли швидше, і він пригадав жахливу картину: зв'язана Кетрін з кляпом у роті лежить на підлозі в ідальні.

«О Господи!»

Ленґдон хотів був підскочити й сісти, але тріснувся лобом об якийсь предмет, підвішений за кілька дюймів над його головою. Знову голова вибухнула різким болем, і він упав майже непритомний. Ще не зовсім отямившись, Ленґдон простягнув руки і помацав ними над собою – що ж завадило йому піднятися? Те, що він виявив, якимось не вкладалося в голову. Отже, ця кімната мала стелю, що була на висоті всього-на-всього один фут над його головою. «Що за чортівня?» Професор хотів розставити руки, щоб перекотитися набік, але руки вперлися в стінки.

Нарешті до нього дійшло. Роберт Ленґдон лежав не в кімнаті.

«Я в ящику!»

І, лежачи в суцільній темряві схожого на домовину контейнера, Ленґдон відчайдушно загепав кулаком у стінки. Потім покликав на допомогу. Він кликав знову і знову. Жах, що охопив його, зростав із кожною секундою і насамкінець став нестерпним.

«Мене поховали живцем».

Віко химерної домовини не піддавалася, навіть коли він, охоплений несамовитою панікою, щосили впирався в неї руками і ногами. Наскільки міг судити Ленґдон, цей ящик був зроблений з товстого скловолокна. Герметичного. Звуконепроникного. Світлонепроникного. І втечонепроникного.

«Я задихнуся в цьому ящику, і ніхто мене не знайде».

Йому пригадався той глибокий колодязь, куди він упав у дитинстві, пригадалася та страшна ніч, коли він бродив у воді в темній та бездонній ямі. Ця травма назавжди залишила шрам на психіці професора. Все життя носив він у душі важкий тягар: страх замкненого простору, клаустрофобію.

І сьогодні, похований заживо, Роберт Ленґдон пережив свій найстрашніший кошмар.

Кетрін Соломон беззвучно тремтіла на підлозі Малахової ідальні. Гострий дріт на руках та ногах уже вп'явся в її плоть, і найменший порух, здавалося, лише сильніше його затягував.

Татуйований чоловік жорстоким ударом забив Ленґдонові памороки, а потім потягнув його обважніле тіло підлогою, прихопивши із собою кам'яну піраміду та горішний камінь. Куди поділися нападник та Ленґдон – Кетрін не мала жодного уявлення. Агент, що супроводжував їх, загинув. Упродовж багатьох хвилин вона не чула ані звуку і подумала, що татуйованого чоловіка та Ленґдона вже немає в будинку. Вона спробувала було кричати на допомогу, але з кожною спробою ганчірка в її роті небезпечно підповзала до горла.

Аж ось вона почула, як до неї наближаються чиїсь кроки, і, без надії сподіваючись, Кетрін повернула голову – може, то хтось прийшов на допомогу? Але в коридорі виник масивний силует нападника. Кетрін аж сіпнулася, пригадавши, як цей самий чоловік стояв у їхньому будинку десять років тому.

«Він убив мою родину».

Ось він рушив до неї. Ленґдона ніде не було видно. Чоловік нагнувся, підхопив її за талію і безцеремонно перекинув через плече. Дріт врізався їй у зап'ястя, але кляп приглушив зболені крики. Він поніс її через хол до вітальні, де ще вчора вони спокійнісінько пили чай.

«Куди він мене несе?»

Чоловік із Кетрін на плечі перетнув вітальню і зупинився перед великим олійним полотном «Три Грації», яким вона милувалася ще вчора.

– Ви сказали, що вам подобається ця картина, – прошепотів чоловік, мало не торкаючись її вуха губами. – Я радий. Це може бути останнім витвором мистецтва, який ви побачите у своєму житті.

І з цими словами він простягнув руку і натиснув на величезну раму праворуч. Шокована Кетрін побачила, як картина крутнулася на центральній опорі, наче обертальні двері. «Потаємний прохід». Вона спробувала пручатися, але чоловік обхопив її міцніше і пройшов у одвірок, схований за полотном. Коли «Три Грації» знову обернулися і зачинилися за ними, Кетрін побачила, що зворотний бік картини вкритий грубим ізоляційним шаром. Він вочевидь призначався для того, щоб звуки, які тут лунатимуть, ніхто не почув назовні.

Приміщення за картиною було тісне і більше схоже на коридор, аніж на кімнату. Чоловік доніс її до дальнього кінця, відчинив масивні двері і виніс на невеличку площадку. Кетрін побачила перед собою вузькі сходи, що вели до глибокого підвалу. Вона хотіла було набрати в легені повітря і закричати, але кляп душив її.

Сходи були круті і вузькі. Стіни по обидва боки були зроблені з цементу і освітлювалися блакитнуватим сяйвом, що, здавалося, випромінювалося знизу. На неї війнуло теплим та їдким повітрям, просякнутим химерною сумішшю запахів: ядучими хімікатами, приємним ароматом ладану та різким і землистим запахом людського поту. А над усім цим панувала добре відчутна аура первісного тваринного страху.

– Ви вразили мене своєю наукою, – прошепотів чоловік, коли вони дійшли до дна сходового колодязя. – Сподіваюсь, і моя наука вразить вас.

РОЗДІЛ 99

Причаївшись у темряві парку Франкліна, оперативник ЦРУ Тернер Сімкінс не зводив пильного погляду з Ворена Беламі. Наразі ніхто не заковтнув наживку, але було ще рано.

Раптом писнула його рація, і він увімкнув її, сподіваючись, що хтось із його людей щось помітив. Але то була Сато. З новою інформацією.

Сімкінс вислухав начальницю і розділив занепокоєння.

– Не вимикайтеся. Зараз я подивлюся. – Проповзши крізь кущі, у яких він ховався, агент став уважно вдивлятися туди, звідки прийшов на майдан. Трохи поманеврувавши в заростях, Сімкінс нарешті знайшов позицію, з якої все було добре видно.

«Чорт забирай!»

У полі його зору з'явилася будівля, схожа на мечеть зі Старого Світу. Вона примостилася між двома набагато більшими спорудами; її мавританський фасад був оздоблений блискучими теракотовими кахлями, викладеними вигадливими візерунками. Над трьома масивними дверима виднілися три яруси вузьких, як бійниці, вікон. Здавалося, що в них ось-ось з'являться арабські лучники, щоб пустити стріли в кожного непроханого гостя.

– Я бачу її, – сказав Сімкінс.

– Чи не видно ознак діяльності?

– Жодної.

– Добре. Мені треба, щоб ви змінили позицію і пильно спостерігали за цією спорудою. Вона називається храм Святині Алмаса, у ній розташоване головне управління якогось таємничого ордену.

Сімкінс уже давно працював у окрузі Колумбія, але нічого не знав про цей храм та про древній містичний орден, чие головне управління розташовувалося на майдані Франкліна.

– Ця споруда, – пояснила Сато, – належить групі, що називається древній арабський орден шляхетних адептів Таємничої Святині.

– Ніколи про них не чув.

– А я гадаю, що чули, – заперечила Сато. – Вони є філією масонів і більше відомі під назвою адепти Святині.

Сімкінс із сумнівом кинув погляд на оздоблену будівлю. «Адепти Святині? Це ті, що будували шпитали для дітей?» Він не міг уявити собі більш безневинного ордену, аніж братство філантропів, котрі вбиралися у червоні фески і марширували на парадах.

Та побоювання Сато таки мали підґрунтя.

– Пані, якщо наш об'єкт здогадається, що шукана ним споруда насправді є орденом, розташованим на майдані Франкліна, йому не потрібна буде адреса. Він просто не з'явиться на призначене рандеву, а піде прямісінько до потрібного місця.

– Ото ж і я боюся. Наглядайте за входом.

– Слухаю, пані.

– Є якісь звістки від агента Гартмана з Калорама-Гайтс?

– Ні, пані. Ви ж сказали йому телефонувати безпосередньо вам.

– Так, але він і досі не обізвався.

«Дивно, – подумав Сімкінс, поглянувши на годинник. – Уже давно пора».

Голий Роберт Ленгдон лежав сам-один у непроглядній темряві і тремтів. Паралізований страхом, він більше не міг гепати чи кричати. Натомість заплющив очі, намагаючись вгамувати своє серце, що бухало, як кувалда, і контролювати дихання, яке від паніки стало частим та уривчастим.

«Ти просто лежиш під широченним нічним небом, – намагався він переконати себе. – Над тобою немає нічого, окрім незчисленних миль бездонного простору».

Ця заспокійлива уявна картина допомогла йому пережити кілька хвилин у тісному томографі. Зазвичай це не обійшлося б без потрібної дози заспокійливих пігулок. Однак сьогодні сеанс візуалізації не допомагав узагалі.

Ганчірка в роті Кетрін Соломон просунулася глибше і вже перешкоджала диханню. Татуйований монстр заніс її вузькими сходами до темного підвального коридору. У дальньому кінці вона на якусь мить побачила кімнату, освітлену химерним червонувато-пурпуровим світлом, але до неї вони не дійшли. Натомість чоловік зупинився біля маленької бічної кімнати, заніс Кетрін усередину і посадив на дерев'яний стілець. Її зв'язані руки він завів за спинку стільця, щоб вона не поворухнулася.

Кетрін відчула, як гострий дріт знову вривався їй у зап'ястя. Та вона майже не відчувала болю, бо його поглинула паніка через те, що вона вже ледь могла дихати. Ганчірка в роті прослизала дедалі глибше у горло. Рефлекторно ковтаючи, Кетрін лише заганяла кляп іще далі, і у неї вже попливло перед очима.

А позаду неї татуйований чоловік зачинив двері й увімкнув світло. Очі Кетрін засльозилися, і все перед очима перетворилося на одну розмиту пляму.

Перед нею з'явилося розмите видіння розмальованої плоті, і цієї миті Кетрін відчула, як затремтіли її повіки. Ще трохи – і вона знепритомніє. Раптом перед її очима з'явилася луската рука і висмикнула ганчірку з її рота.

Кетрін вхопила ротом безцінне повітря, глибоко вдихнула – і закашлялася, коли в її легені хлинув живильний потік. Її зір почав поволі прояснятися – і перед її очима виникло обличчя демона. Людського в ньому було мало. Шию, обличчя та бриту голову вкривав химерний візерунок з дивовижних татуйованих символів. За винятком маленького кружальця на маківці, кожен квадратний дюйм його тіла був прикрашений татуваннями. Велетенський двоголовий фенікс на грудях зловісно вирячився на неї очима-сосками, наче якийсь ненажерливий стерв'ятник, що терпляче вичікував її смерті.

– Відкрийте рота, – прошепотів демон.

Кетрін з невимовною огидою прошила оком потвору.

– Що?

– Рота розкрий, – повторив чоловік. – Бо знову засуну кляп.

Кетрін затремтіла і розкрила рота. Чоловік простягнув свій товстий вказівний палець і встромив між її губами. Коли він доторкнувся до її язика, Кетрін мало не знудило. Нарешті чоловік витяг мокрий палець і підняв його до маківки своєї бритої голови. Заплющивши очі, він масажними рухами втер слину в маленьке кружальце нетатуйованої плоті.

Кетрін з огидою відвернулася.

Кімната, в якій вона сиділа, виявилася чимось на кшталт бойлерної – труби на стінах, булькання, флуоресцентне освітлення. Та не встигла вона як слід роздивитися, як її погляд прикипів до дечого, що лежало на підлозі. То була купа одягу: водолазка, твідова спортивна куртка, мокасини та годинник з Мікі-Маусом.

– Господи! – Кетрін крутнулася до татуйованої тварюки, що стояла перед нею. – Що ви зробили з Робертом?

– Ш-ш-ш, – прошепотів чоловік. – Бо він вас почує. – Відступивши вбік, він показав рукою собі за спину.

Та Ленґдона там не було. Кетрін тільки й побачила, що великий чорний ящик зі скловолокна. Його форма моторошно нагадувала ті важкі ящики, в яких доставляли тіла загиблих на війні. Ящик був надійно замкнений двома масивними застібками.

– Роберт – усередині?! – випалила Кетрін. – Але ж він задихнеться!

– Ні, не задихнеться. – Чоловік показав на кілька прозорих трубок, що тягнулися до днища ящика. – То йому так хотілося б.

Лежачи в цілковитій темряві, Ленґдон прислухався до приглушених вібрацій, що донеслися із зовнішнього світу. «Що то? Голоси?» І він почав гепати в ящик та щосили вигукувати:

– Допоможіть! Хто-небудь чує мене?!

Десь далеко почувся приглушений вигук.

– Роберте! О Боже, ні! Ні!

Він упізнав голос. То був голос Кетрін. Переляканий голос. Та навіть попри це, то був жаданий звук. Ленґдон набрав повні легені повітря, щоб прокричати у відповідь, але враз зупинився, несподівано відчувши щось на своїй шиї. Здавалося, з-під ящика дув легенький вітерець. «Як таке може бути?» Він припишк, розмірковуючи і прислухаючись. «Так, і справді». Ленґдон відчув, що волосинки на його шиї лоскоче легенький подув повітря.

Він почав інстинктивно мацати долівку ящика, шукаючи, звідки надходить повітря. Це зайняло якусь секунду, не більше. «Ось тут маленька дірка!» Цей маленький перфорований отвір був схожий на злив кухонної раковини, з тією різницею, що з нього йшов постійний потік повітря.

«Він нагнітає мені повітря. Він не хоче, щоб я задихнувся».

Та недовго тривало полегшення, яке відчув професор. З дірочок у отворі раптом почувся моторошний звук. Булькання рідини неможливо було сплутати з жодним іншим звуком. І ця рідина текла до нього в ящик.

Кетрін приголомшено дивилася на потік прозорої рідини, що прямував по одній з трубок до ящика, де лежав Ленґдон. Ця химерна картина скидалася на сценічний номер якогось схибленого фокусника.

«Невже він напompовує воду в ящик?!»

Кетрін щосили смикнулася, ігноруючи різкий біль від дроту, що знову вп'явся їй в зап'ястя. Та нічого не змогла вдіяти – лише сиділа і панічно спостерігала. Вона почула, як Ленґдон почав відчайдушно бахкати по стінках, але коли вода дісталася до нижньої частини ящика, гепання припинилося. На якусь мить запала моторозна тиша. А потім удари відновилися з іще більшою силою та відчаєм.

– Випустіть його! – стала благати Кетрін. – Ви не зробите цього!

– Так, потонути у воді – це дійсно страшна смерть, – зауважив чоловік, спокійно походжаючи колами. – Ваша асистентка Триш може це підтвердити.

Кетрін почула ці слова, але вони не вмістилися в її свідомості.

– Може, ви пригадуєте, колись я мало не потонув, – прошепотів чоловік. – То було біля вашого родинного маєтку на Потомаці. Ваш брат вистрелив у мене, я впав униз, у ярк, і пробив кригу. У тому місці, де колись був місток Зака.

Кетрін з ненавистю та огидою поглянула на нього. «Це він убив мою матір».

– Того вечора боги захистили мене, – сказав він. – І показали мені, як стати одним із них.

Вода, що булькала під головою в Ленґдона, була теплою на дотик, приблизно кімнатної температури. Її вже набігло кілька дюймів завглибшки, і вона повністю покрила всю нижню частину його оголеного тіла. Коли вода поповзла вгору по ребрах, Ленґдон відчув, як невблаганно насувається на нього жорстока реальність.

«Я загину».

Його вкотре охопила паніка, і він знову почав несамовито гепати в ящик.

РОЗДІЛ 101

– Випустіть його! – знову заклинала Кетрін крізь сльози. – Ми зробимо все, що вам потрібно!

Рідина прибувала, і Кетрін почула, як Ленґдон іще відчайдушніше закалатав у ящик. Але татуйований монстр лише посміхнувся.

– А з вами набагато легше мати справу, аніж з вашим братом. Мені чимало довелося пововтузитися з Пітером, поки він виказав мені свої таємниці...

– Де він? – скрикнула Кетрін. – Де Пітер?! Кажіть! Ми зробили точно так, як ви

хотіли! Ми розшифрували піраміду і...

– Ні, ви не розшифрували піраміду. Ви намагалися надурити мене. Приховали інформацію і привезли з собою агента держбезпеки. Не така поведінка заслуговує на мою винагороду.

– Ми не мали вибору, – відказала Кетрін, захиляючись слізьми. – ЦРУ вас розшукує. Вони змусили нас їхати зі своїм агентом. Я все вам розповім, тільки випустіть Пітера! – Кетрін чула, як Ленґдон кричить і гепас в ящик, і бачила, як прибуває вода. Вона знала, що часу в неї обмаль.

А чоловік у татуюваннях задумливо потер підборіддя і спокійно спитав:

– Отже, на майдані Франкліна на мене чатують агенти ЦРУ?

Кетрін не сказала нічого. Тоді чоловік ухопив своїми велетенськими долонями її за плечі і повільно потягнув уперед. Зв'язані руки Кетрін були зафіксовані за спинкою стільця, тому її плечі пронизав нестерпний біль. Іще трохи – і вони повискакують із суглобів.

– Так! – скрикнула вона. – На майдані Франкліна вас ждуть агенти!

Мучитель потягнув іще сильніше.

– Яка адреса вказана на маленькій піраміді?

Біль у зап'ястях та плечах став нестерпним, але Кетрін мовчала.

– Краще скажіть зараз, Кетрін, інакше я поламаю вам руки, а потім – знову спитаю.

– Вісім! – вигукнула, охнувши від болю. – Пропущена цифра – вісім! На горішньому камені написано: Ця таємниця криється в Цьому Ордені – Франклін-сквер, вісім! Присягаюся! Мені більше нема чого вам сказати! Адреса – майдан Франкліна, вісім.

Та чоловік і далі тримав її за плечі.

– Це все, що я знаю, – кричала Кетрін. – Ось вам адреса! А тепер відпустіть мене! Випустіть Роберта з отого ящика!

– Та я б і випустив, – мовив чоловік, – але є одна проблема. Я не зможу потрапити до майдану Франкліна, вісім, бо мене там спіймають. Скажіть, а що за тією адресою?

– Я не знаю!

– А символи на основі піраміди? На нижній стороні? Ви знаєте, що вони означають?

– Які символи на основі? – Кетрін і гадки не мала, про що він говорить. – На нижній стороні немає символів. Там шліфована чорна поверхня.

Не звертаючи ані найменшої уваги на приглушені крики по допомогу, що лунали зі скляного контейнера, татуюваний велетень неквапливо підійшов до сумки Ленґдона і витяг звідти кам'яну піраміду, потім повернувся до Кетрін і підняв перед нею основу піраміди так, щоб вона могла її бачити.

Коли Кетрін побачила викарбувані символи, то аж охнула від несподіванки.

«Але ж... цього не може бути!»

Усю нижню частину піраміди вкривали загадкові різьблені символи. «Там же нічого раніше не було! Я в цьому впевнена на всі сто!» Кетрін ані найменшого уявлення не мала, що ці символи означають. Здавалося, вони містили в собі всі містичні вірування, серед яких були навіть такі, про належність яких вона могла лишень здогадуватися.

«Суцільний хаос».

– Я... я й гадки не маю, що все це означає, – нарешті сказала Кетрін.

– Я також, – відповів поневолювач. – На щастя, в нашому розпорядженні є спеціаліст. – І він зиркнув на контейнер. – Може, його спитаємо, як ви гадаєте? – І з цими словами чоловік поніс піраміду до ящика.

На мить у Кетрін з'явилася надія, що цей звір відімкне застібки на ляді. Натомість він спокійно сів на ящик, простягнув руку до верхньої частини ляди і відсунув маленьку панель, за якою виявилось плексигласове віконце.

«Світло!»

Згори хлинув промінь світла, і Ленґдон зіщулив повіки. Поки його очі звикали, надія змінилася розгубленістю. Він побачив, що то був не отвір, а віконце у верхній частині ящика.

– Де Кетрін! – скрикнув він. – Випустіть мене!

Чоловік посміхнувся.

– Ваша подруга Кетрін тут, зі мною. Її життя – у моїх руках. Ваше – також. Але часу у вас обмаль, тому я пропоную вислухати мене дуже уважно.

Ленґдон ледь чув його крізь скло, а вода тим часом уже піднялася йому по груди.

– Вам відомо, що на основі піраміди є символи?

– Так! – вигукнув Ленґдон, бо вже бачив ці численні символи, коли піраміда лежала на підлозі. – Але я й гадки не маю, що вони означають! Вам треба їхати до майдану Франкліна, номер вісім! Всі відповіді – там! Саме про це горішній камінь...

– Професоре, і вам, і мені відомо, що там на мене чекають агенти ЦРУ. Я не збираюся лізти у пастку. До того ж мені не потрібен номер. На тій площі є лише одна будівля схожа на ту, що мені потрібна, храм Святині Алмаса. – Він помовчав, прикипівши поглядом до Ленґдона. – Древній арабський орден шляхетних адептів Таємничої Святині.

Ленґдон розгубився. Він знав про Святиню Алмаса, але забув, що вона розташована на майдані Франкліна. «Невже адепти святині і є тим... Орденом?»

– Ви знаєте про цю будівлю?

– Звичайно ж!

Ленґдон підняв свою важку від пульсуючого болю голову, щоб вуха не закривала прибуваюча вода. – Я можу вам допомогти! Випустіть мене звідси!

– Тож ви вважаєте, що зможете пояснити мені, який стосунок має цей храм до символів

на основі піраміди?

– Так! Тільки дайте мені поглянути на ці символи!

– Що ж, дуже добре. Побачимо, що ви мені скажете.

«Швидше!» Теплувата рідина прибувала, і Ленгдон штовхнув ляду, сподіваючись, що його поневолювач зараз її відчинить. «Благаю, швидше!» Та ляда так і не піднялася. Натомість над плексигласовим вікном з'явилася і зависла основа піраміди.

Охоплений панікою, Ленгдон прикипів очима до неї.

– Гадаю, що так вам добре видно? – спитав чоловік, тримаючи піраміду татуйованими руками. – Думайте, професоре, і думайте швидко. Бо у вас менше від хвилини.

РОЗДІЛ 102

Роберт Ленгдон часто чув: якщо загнати тварину в куток, то вона здатна проявити неймовірну силу. Однак коли він чимдуж уперся у віко свого ящика, то не сталося нічого. Ляда не піддалася, а вода і далі прибувала. Маючи над собою не більше шести дюймів прошарку повітря, Ленгдон підняв голову до цього дихального простору. Його обличчя майже притискалося до плексигласового вікна, а очі були за кілька дюймів від основи кам'яної піраміди з її незбагненними різьбленими символами.

«Я жодної гадки не маю, що це означає».

Прихований впродовж сторіч під шаром воску та кам'яного пилу, головний напис масонської піраміди нарешті вийшов назовні. Рисунок являв собою правильну квадратну сітку символів з усіх галузей людського знання, які тільки можна було уявити: з алхімії, астрології, геральдики, магії, нумерології, окультизму, а також грецькі й латинські літери. Сукупно то була анархія символів – солянка з абетки, літери якої належали до десятків різних мов, культур та історичних епох.

«Суцільний хаос».

Навіть вдавшись до найсміливіших наукових тлумачень, символознавець Роберт Ленгдон не міг збагнути, як цю сітку символів можна розшифрувати так, щоб дістати хоч якась логічне й зрозуміле пояснення. «Порядок із хаосу? Це ж просто неможливо».

Рівень води поволі піднімався до горла, і Ленгдон відчував, як разом із нею піднімається й рівень його страху. Він знову лупцював по ящику, а піраміда і далі дивилася на нього, немов глузуючи.

Охоплений панікою та відчаєм, Ленгдон зосередив кожен шматочок своєї розумової енергії на цій шахівниці символів. «Що ж вони означають?» На жаль, цей неймовірний набір був таким різноманітним, що професор навіть не знав, звідки почати. «Вони ж належать до різних історичних епох!»

За стінкою ящика чувся приглушений голос Кетрін: вона слізно благала відпустити Ленгдона. Попри свою нездатність побачити правильне рішення, перспектива швидкої

смерті мобілізувала, здавалося, кожну клітину його тіла, щоб таке рішення знайти. Він відчув дивовижну ясність розуму, якої ніколи раніше не відчував. «Думай!» Ленґдон уважно придивився до сітки, шукаючи ключ – схему розташування символів, приховане слово, якийсь спеціальний знак, хоч щось, але знову побачив лише сітку не пов'язаних один з одним символів. «Хаос».

Ленґдон відчував, як з кожною секундою химерне заціпеніння охоплює його тіло. Неначе плоть готувалася захистити мозок від болісної смерті. Вода вже загрожувала затекти у вуха, тому професор підвів голову, скільки міг, і притиснувся до плексигласового вікна. Перед його очима замиготіли моторошні видіння: хлопчик з Нової Англії бродить у воді на дні глибокого темного колодязя. Дорослий чоловік у Римі, затиснутий у пастку між скелетом та перевернутою домовиною.

Кетрін несамовито кричала. З того, що міг чути Ленґдон, вона намагалася угамувати психа, бо хіба ж зможе професор дешифрувати піраміду, не побувавши у храмі Алмаса?

– Вочевидь, у цій споруді схована друга половина головоломки! Як Роберт Ленґдон розшифрує піраміду, не маючи повної інформації?!

Ленґдон оцінив її зусилля, але був майже впевнений, що «майдан Франкліна, вісім» не стосувався храму Алмаса. «Це зовсім не та доба!» Згідно з легендою, масонську піраміду створили в середині дев'ятнадцятого сторіччя, за багато десятиліть до того, як з'явилися адепти Святині. Ленґдон підозрював, що тоді навіть назви «майдан Франкліна» не існувало. Не міг же горішний камінь вказувати на незбудовану споруду за неіснуючою адресою. Те, на що вказував напис «майдан Франкліна, вісім», мусило існувати 1850 року.

На жаль, мозок Ленґдона не давав варіантів.

Він понишпорив у закапелках пам'яті, намагаючись знайти хоч щось підходяще цій добі. «Майдан Франкліна, вісім? Дещо, що існувало 1850 року?» Але даремно. Тим часом вода вже просочувалася йому у вуха. Відчайдушно поборюючи страх, професор знову уважно придивився до сітки символів потойбіч скла. «Я не розумію, який між ними зв'язок!» Охоплений нестримним жахом, його мозок почав перебирати всі найдальші паралелі.

«Майдан Франкліна – квадратний... ця сітка символів теж являє собою квадрат... квадрат та компас є масонськими символами... Масонські олтарі мають форму квадрата... квадрати мають кути дев'яносто градусів. – Вода продовжувала підніматися, та Ленґдон викинув її зі своїх думок. – Франклін, номер вісім... вісім... ця сітка – вісім на вісім, у слові «Франклін» – вісім літер... Фраза «Цей Орден» має вісім літер... перевернута вісімка – символ вічності... вісім у нумерології – це символ руйнації...»

Та нічого конкретного не спадало на думку.

А за стінкою ящика Кетрін і досі благала, та Ленґдона чув тепер лише уривчасто, бо вода вже хлюпала навколо голови.

«...Неможливо, не розібравшись... з написом на горішньому камені... таємниця криється всередині...»

А потім її голос зник.

Вода залила Ленґдонові вуха, позбавивши можливості чути Кетрін. Раптом стало тихо, як у материнській утробі. Тиша поглинула його, і Ленґдон збагнув, що невдовзі він і справді помре.

Ця таємниця криється всередині...

Ці останні слова Кетрін відлунили у глухій тиші його домовини.

Ця таємниця криється всередині...

Дивно, але професор пригадав, що саме ці слова він чув багато разів раніше.

«Ця таємниця криється... всередині...»

Йому здалося, що навіть у такий відчайдушний момент древні таємниці глузують з нього. Фраза «Ця таємниця криється всередині» була основним постулатом цих древніх таємниць, який спонукав людину шукати Бога не в небесах угорі, а всередині самого себе. Ця таємниця криється всередині. Саме таким було послання всіх великих учителів-містиків.

«Царство Небесне – всередині вас самих», – казав Ісус Христос.

«Пізнай себе», – казав Піфагор.

«Ви не знаєте, що ви – боги», – стверджував Гермес Трісмегіст.

І цей список можна продовжувати без кінця...

Всі містичні вчення всіх століть намагалися донести цю саму думку. Ця таємниця криється всередині. Та людство спрямовувало погляди в небеса, сподіваючись побачити там лик Божий.

Однак ця думка стала зараз для Ленґдона найвищою іронією. Бо саме цієї миті, коли його обличчя було повернуте до небес, як і обличчя тих сліпців, що жили до нього, Роберт Ленґдон зненацька побачив світло.

Здогадка уразила його як блискавка.

Ця таємниця

криється всередині Ордена

Франклін-сквер, вісім

Він усе враз зрозумів.

Напис на горішньому камені раптом набув кришталеву прозору ясності. Всю ніч його значення дивилося йому прямо у вічі. Текст на горішньому камені, як і на масонській піраміді, являв собою символон, тобто розбитий на частини код. Значення напису на горішньому камені було приховане настільки просто, що Ленґдон не розумів, як вони з Кетрін не помітили його раніше.

Та найбільше вражало те, що напис на золотій пірамідці і справді пояснював, як слід розшифровувати символи на основі піраміди. Це було так просто! Пітер Соломон мав рацію: цей золотий горішний камінь виявився могутнім талісманом, що мав здатність витворити порядок з хаосу.

Ленґдон почав гепати у ляду й кричати.

– Я здогадався, я здогадався!

Піраміда, що висіла над ним, гойднулася і відпливла геть. І знову з'явилося лячне

татуйоване обличчя, і його скажені очі уп'ялися в професора крізь маленьке вікно.

– Я розв'язав загадку! – закричав Ленг'дон. – Випустіть мене!

Коли татуйований звір заговорив, професор із заповненими водою вухами не почув нічого. Однак очі помітили, як губи поневолювача промовили єдине слово:

– Розкажи.

– Розкажу! – відчайдушно заволав Ленг'дон, бо вода вже почала заливати йому очі. – Випустіть мене! Я все поясню! Це дуже просто!

Губи татуйованого чоловіка знову ворухнулися.

– Розкажи... бо помреш.

Вода вже заповнила майже увесь ящик, і залишався тільки останній дюйм повітря. Ленг'дон закинув голову назад, щоб утримати рот над поверхнею води. При цьому тепла рідина залила йому очі і закрила зір. Вигнувши спину, професор притис рот до плексигласового вікна.

І Роберт Ленг'дон, якому повітря залишалось на якихось кілька секунд, розповів про секрет дешифрування масонської піраміди.

Коли він скінчив говорити, вода зімкнулася над його ротом. Ленг'дон інстинктивно зробив останній вдих і міцно стис губи. За мить вода покрила його повністю, досягши верху домовини і розтікшись по плексигласовому вікну.

«Йому вдалося це, – збагнув Малах. – Ленг'дон вирахував, як розкрити секрет піраміди».

Відповідь була такою простою. Такою очевидною.

А за вікном занурене обличчя Роберта Ленг'дона дивилося на нього широко розплющеними, сповненими благоання очима.

Малах похитав головою і повільно проказав губами кілька слів:

– Дякую, професоре. А тепер насолоджуйтеся потойбічним життям.

РОЗДІЛ 103

Як чоловік, що серйозно займався плаванням, Роберт Ленг'дон часто думав – що відчуває людина, яка тоне? А тепер він збагнув, що йому доведеться пізнати це на власному досвіді. Він був здатен затримувати дихання довше, аніж звичайні люди, але вже почав відчувати реакцію свого тіла на відсутність повітря. У його крові накопичувався двоокис вуглецю, спричиняючи інстинктивне бажання вдихнути. «Не дихай!» Та з кожною секундою сила дихального імпульсу зростала. Ленг'дон знав, що дуже скоро настане момент, який називався точка зламу затримки дихання. То був критичний момент, коли людина вже нездатна довільно затримувати дихання.

«Розкрий ляду!» Ленг'донові інстинктивно захотілося знову гепати в стінки ящика, але він добре знав, що не можна марнувати дорогоцінного кисню. Все, що він міг тепер

робити, – це дивитися крізь каламутну воду поверх себе і сподіватися. Зовнішній світ звівся до розпливчастого клаптика світла в плексигласовому вікні. Великі м'язи почало пеком пекти – то починалася гіпоксія.

Раптом над ним з'явилося гарне примарне обличчя і прикипіло поглядом до нього. То було обличчя Кетрін; її правильні риси крізь пелену води здалися зовсім нереальними. Їхні очі зустрілися крізь товщу води та скла, і на мить професорові здалося, що він урятований. «Кетрін!» Та раптом він почув її крики – то були крики на смерть переляканої людини – і здогадався, що її міцно тримає поневолювач. Татуйована потвора хотіла, щоб Кетрін стала свідком того, що зараз мало статися.

«Вибач мені, Кетрін...»

У цьому зловісному темному ящику, Ленгдон, поглинутий водою, щосили намагався збагнути, що це – його останні моменти життя. Невдовзі його більше не буде... все, ким він був та міг стати, – все це скоро закінчиться. Коли помре його мозок, всі спогади, що зберігалися в сірій речовині, разом із набутими знаннями, – все це щезне у вирі хімічних реакцій.

І цієї миті Ленгдон збагнув власну нікчемність у величезному всесвіті. Такого самотнього та принизливо-смиреного відчуття він іще ніколи не знав. І став майже із вдячністю чекати, коли настане точка зламу затримки дихання.

І цей момент настав.

Легені Ленгдона витіснили свій відпрацьований вміст і стислися, радісно готуючись до такого бажаного вдиху. Однак він протримався ще кілька миттєвостей. Своїх останніх миттєвостей. А тоді, як людина, що більше не може тримати руку на гарячій плиті, він віддався на волю долі.

Рефлекс узяв гору над здоровим глуздом.

Його губи розкрилися.

Його легені розширилися.

І в них хлинула вода.

Біль, що пронизав йому груди, виявився жакливішим, аніж Ленгдон міг собі уявити. Вода увірвалася в легені як потік вогню. За мить біль стрельнув у черепну коробку, і йому здалося, що її розчавлюють велетенськими обценьками. У вухах прогримів грім, і крізь нього почувся несамопитий крик Кетрін Соломон.

Блиснуло сліпуче світло.

І настала темрява.

Роберт Ленгдон пішов у небуття.

РОЗДІЛ 104

«Кінець».

Кетрін Соломон кинула кричати. Ставши свідком смерті Ленґдона під водою, вона впала в ступор; страх та відчай паралізували її. За плексигласовим вікном порожні очі Ленґдона безтямно дивилися в простір. На обличчі застиг вираз смутку й болю. З рота вирвалися останні малесенькі бульбашки повітря, а потім, неначе згодившись віддати Богові душу, гарвардський професор почав повільно опускатися на дно контейнера... і поступово зник під водою.

«Все. Його нема». Кетрін оніміло заклала.

Татуйований чоловік простягнув руку і з безжальною діловитістю, наче завершуючи якусь тривіальну справу, затулив маленьке віконце, закривши в ящику труп Ленґдона.

А потім, як і не було нічого, посміхнувся до Кетрін.

– Ну що – ходімо?

Не чекаючи відповіді, він перекинув через плече її заціпеніле від горя тіло і поніс із кімнати. Кількома розмашистими пружними кроками мучитель переніс Кетрін у дальній кінець залу, до просторого приміщення, залитого червонувато-пурпуровим світлом. Кімната відгонила чимось схожим на ладан. Підійшовши до квадратного стола в центрі приміщення, він безцеремонно скинув її спиною униз так, що у Кетрін аж дух забило. На дотик поверхня стола була шорсткою й холодною. «Це що – камінь?»

Не встигла Кетрін отямитися і зорієнтуватися, як чоловік розв'язав їй руки та ноги. Вона інстинктивно спробувала пручатися, але її заціпенілі кінцівки майже не реагували на імпульси. А татуйований монстр уже прив'язував її міцними шкіряними пасками до стола – спочатку коліна, потім стегна, а руки примотав до тулуба. Останній перев'яз він зробив над грудьми.

На це пішло якихось кілька секунд – і Кетрін знову лежала зв'язана, не маючи можливості поворухнути ані рукою, ані ногою. У зап'ястях та кісточках застудили молоточки – то поновлювався кровообіг.

– Відкрий рота, – прошепотів чоловік, облизуючи свої татуйовані губи.

Кетрін з огидою зціпила зуби.

Чоловік простягнув свій вказівний палець і повільно обвів ним її губи, від чого в Кетрін аж мурашки поза шкірою побігли. Вона ще міцніше зціпила зуби. Татуйований чоловік самовдоволено хихикнув і другою рукою натиснув на больову точку у неї на шиї. У Кетрін одразу ж відвисла щелепа. Вона відчула, як його палець проник їй до рота і поведив по язичці. Кетрін векнула від огиди і спробувала вкусити палець, але мучитель уже встиг витягнути його. Вишкіряючись, він показав їй вологий палець. А потім заплющив очі і знову втер слину в маленьке, не покрите татуюванням, кружальце на голові.

Чоловік зітхнув і розплющив очі. А потім із моторошною неквапливістю вийшов із кімнати.

У раптово запалій тиші Кетрін чула гупання власного серця. Прямо над нею, освітлюючи низьку стелю кімнати, раз по раз спалахували в певній послідовності химерні вогні – від пурпурово-червоного до темно-малинового. Коли ж вона придивилася до стелі, то прикипіла до неї поглядом. Кожен квадратний дюйм її поверхні вкривали малюнки. Цей неймовірний колаж нагадував карту зоряного неба, де купчилися планети, зірки та сузір'я впереміш з астрологічними знаками, картами та формулами. Там були стрілки, що вказували напрямок еліптичних орбіт, геометричні символи, що вказували на кути підйому, згори униз дивилися на неї різноманітні зодіакальні істоти. Здавалося, неначе якийсь схиблений науковець дав волю своїй

фантазії у Сікстинській капеллі.

Кетрін відвернулася, але стіна ліворуч була не кращою. Низка свічок на середньовічних консолях кидала своє мерехтливе сяйво на поверхню, повністю вкриту сторінками текстів, фотографіями та малюнками. Декотрі з цих сторінок скидалися на папірус чи пергамент, вирваний з древніх книг, між ними виднілися фото, малюнки, мапи та діаграми. Все це було міцно приліплене клеєм до стіни. Між ними – у незчисленних хаотичних варіаціях – простягнулося павутиння тонких мотузок, прикріплених кнопками.

Кетрін знову відвернулася і поглянула в протилежний бік.

Але там вона, на жаль, побачила найжахливішу картину.

Поруч із кам'яною плитою, до якої вона була прив'язана, стояла невеличкий допоміжна тумбочка, яка нагадала їй столик для інструментів у хірургічному відділенні шпиталю. На тумбочці лежали кілька предметів, серед яких були шприц, флакон із темною рідиною і... великий ніж з кістяним руків'ям та залізним лезом, відполірованим до дзеркального блиску.

«О Господи! Що ж він зібрався зі мною робити?!»

РОЗДІЛ 105

Фахівець із безпеки систем Рік Парріш нарешті вбіг пристрибом до кабінету Ноли Кей, тримаючи в руках аркуш паперу.

– Чому затримався? – grimнула на нього Нола. – Я ж казала тобі прийти негайно!

– Вибач, – мовив він, чіпляючи на носа окуляри з товстими лінзами. – Я намагався зібрати для тебе якомога більше інформації, але...

– Лишень покажи мені, що маєш.

Парріш подав їй роздруківку.

– Це відредагований варіант, але ти збагнеш, про що йдеться.

Нола здивовано продивилася текст.

– Я і досі намагаюся вирахувати, як хакеру вдалося проникнути в нашу мережу, – пояснив Парріш, – але, найпевніше, делегований ним «павук» осідлав один з наших пошукових...

– Припини! – відрубала Нола. – На біса ЦРУ здався засекречений файл про піраміди, древні портали та викарбувані символи?

– Саме через це я й затримався. Я спробував дізнатися, до якого ж документа намагався дістатися хакер, і тому простежив шлях доступу до файла. – Парріш замовк і прокашлявся. – Виявилось, що цей документ перебуває в секторі, за який відповідає особисто директор ЦРУ.

Нола різко крутнулася на стільці і спантеличено витріщилася на фахівця з безпеки.

«Начальник її начальниці ховає у себе файл про масонську піраміду?» Вона знала, що нинішній директор, як і багато інших керівників ЦРУ, був можновладним масоном, але якось не уявляла, що хтось із них буде зберігати масонські секрети на комп'ютері ЦРУ.

Однак після того, що Нола побачила за останню добу, її вже ніщо не дивувало.

Агент Сімкінс лежав долілиць у чагарнику на майдані Франкліна. Його очі звичайно спостерігали за величним входом до храму Алмаса. Нічого. Ні світла всередині, ні руху біля дверей. Він повернув голову, щоб перевірити, чи на місці Беламі. Той походжав у центрі парку, скоцюрбившись від холоду. А було й справді дуже холодно. Сімкінс бачив, як афроамериканець увесь тремтить та сіпається.

Телефон агента завібрував. То була Сато.

– На скільки спізнюється наш об'єкт? – спитала вона.

Сімкінс поглянув на годинник.

– Об'єкт сказав, що буде через двадцять хвилин. Минуло майже сорок. Щось трапилося.

– Він не приїде, – сказала Сато. – Це кінець.

Сімкінс збагнув, що вона має рацію.

– Від Гартмана немає звісток?

– Ні, він так і не звітував про прибуття до Калорама-Гайтс. Я не можу до нього додзвонитися.

Сімкінс заляк. Якщо це так, то дійсно щось трапилося. І дуже серйозне.

– Я щойно зв'язалася з людьми з оперативного забезпечення. Вони теж не можуть на нього вийти.

«От лайно!»

– А вони визначили місцезнаходження «ескалади» по джі-пі-ес?

– Так. Приватне помешкання в районі Калорама-Гайтс, – відповіла Сато. – Збирайте своїх людей. Ми ідемо.

Сато клацнула кришкою, вимикаючи телефон, і поглянула на дивовижні обриси Вашингтона на тлі нічного неба. Крижаний вітер хльостав її, наче батоном, проникаючи крізь легку куртку. Японка обхопила себе руками, щоб зігрітися. Директору Інуе Сато рідко бувало холодно чи страшно. Однак зараз вона відчувала і те, і друге.

Малах, в одній лише пов'язці на стегнах, кинувся крутими сходами з підвалу, проскочив у сталеві двері, потім – через обертальне полотно «Три грації» і опинився у вітальні. «Треба швидко готуватися». Він зиркнув на мертвого агента ЦРУ, що лежав на підлозі. «У моєму будинку вже небезпечно залишатися».

З кам'яною пірамідою в руці, Малах швидко рушив до свого кабінету на першому поверсі і сів за переносний комп'ютер. Увівши свій логін, він уявив Ленґдона в підвалі і подумав, що мине багато днів, а може, й тижнів, поки у потаємній частині підземелля знайдуть занурений у воду труп. Утім, це нічого не змінило б. На той час Малаха вже давно не буде.

«Ленґдон впорався зі своїм завданням. Блискуче впорався».

Професор не лише поєднав дві складові піраміди, але й вираховував, як розкодувати таємничі символи на її основі. На перший погляд здавалося, що розшифрувати їх неможливо, однак відповідь виявилася напрочуд простою. Вона буквально впадала в очі.

Комп'ютер Малаха ожив, і на його екрані висвітилося повідомлення, яке він отримав раніше: фото сяючого горішнього каменя, частково затуленого пальцем Беламаї.

Ця

таємниця криється

всередині Цього Ордена

Франклін-сквер, ■■■

«Вісім... Франклін-сквер», – сказала Кетрін Малахові. Вона також зізналася, що на майдані Франкліна чатують агенти ЦРУ, сподіваючись спіймати Малаха і заодно дізнатися, про який «орден» йшлося на горішньому камені. Про масонський? Про адептів Святині? Про орден розенкрейцерів?

Малах знав тепер, що про жоден орден тут не йшлося. «Ленґдон докопався до істини».

Десять хвилин тому, коли вода сягала йому обличчя, гарвардський професор знайшов ключ до розгадки таємниці піраміди. «Франклінів квадрат восьмого порядку!» – зі страхом в очах вигукнув професор. «Таємниця криється всередині квадрата Франкліна восьмого порядку!»

Спочатку Малах не второпав, що то означає.

– Це не адреса! – заволав Ленґдон, притиснувши рота до плексигласового віконця. – Франклінів квадрат восьмого порядку! Це магічний квадрат! – А потім професор сказав дещо про Альбрехта Дюрера і про те, що перший код піраміди був ключем до розшифрування завершального коду на основі піраміди.

Малах знав про магічні квадрати – kameas, як їх називали колись древні містики. В стародавньому тексті De Occulta Philosophia[22] детально описувалася сила магічних квадратів і способи побудови потужних окультних знаків на основі магічних числових сіток. Ленґдон казав йому, що магічний квадрат містив ключ до розгадки основи піраміди?

– Потрібен магічний квадрат вісім на вісім! – скрикнув Ленґдон, коли з води

виглядали лише його губи. – Магічні квадрати розподіляються на порядки! Квадрат три на три буде квадратом третього порядку! Вам потрібен квадрат восьмого порядку!

А коли вода вже ось-ось мала поглинути професора, він востаннє вдихнув і відчайдушно вигукнув щось про відомого масона, батька-засновника Америки, науковця, містика, математика і винахідника... а також творця містичного квадрата, який і досі називають його іменем.

Франклін.

Малаха як блискавка вразила, і він збагнув, що Ленгдон має рацію.

І тепер, затамувавши подих у передчутті чуда, Малах сидів у своєму кабінеті за комп'ютером. Він здійснив швидкий пошук в Інтернеті, дістав десятки варіантів відповіді, вибрав одну з них і прочитав:

Квадрат Франкліна восьмого порядку

Одним з найвідоміших в історії магічних квадратів є квадрат восьмого порядку, оприлюднений 1769 року американським науковцем Бенджаміном Франкліном. Цей квадрат уславився тим, що містив не бачені раніше «суми вигнутих діагоналей». Одержимість Франкліна цими містичними математичними формами пояснюється, найповніше, його особистим знайомством з видатними алхіміками та містиками того часу, а також вірою в астрологію, на яку він, до речі, спирався, складаючи прогнози в «Альманасі бідолашного Річарда».

Малах уважно вивчив знаменитий витвір Франкліна – унікальну комбінацію цифр від 1 до 64 включно, у котрій кожен рядок, стовпчик та діагональ давали в сумі одну й ту саму магічну константу. «Таємниця криється всередині Франклінового квадрата восьмого порядку» – ось як треба читати напис на піраміді.

Малах посміхнувся. Тремтячи від збудження, він ухопив кам'яну піраміду, перевернув її і поглянув на основу.

Ці шістдесят чотири символи треба попереставляти і розташувати в іншому порядку, визначивши їхню послідовність відповідно до магічного квадрата Франкліна. Хоча Малах і уявити собі не міг, як цю сітку хаотичних символів розташувати так, щоб вони набули значення, однак він мав віру в древні пророцтва.

Ordo ab chao. Порядок із хаосу.

Він завершив дешифрування і спантеличено дивився на результат. Вимальовувалася досить чітка картина. Заплутана сітка трансформувалася... набула іншого вигляду... і хоча Малах і не збагнув увесь текст до кінця, все ж він зрозумів достатньо, щоб знати, в якому напрямку рушати.

«Ця піраміда показує шлях».

Сітка вказувала на один з найбільших у світі містичних об'єктів. Хоч яким би неймовірним це не видавалося, але саме цей об'єкт як завершальний пункт своєї подорожі й уявляв Малах у своїх мріях.

Так призначила йому доля.

РОЗДІЛ 107

Кетрін Соломон відчувала під собою холод кам'яного стола.

Жахливі картини смерті Роберта і думки про брата вирували в її свідомості. Невже Пітер теж загинув? Химерний ніж на сусідньому столику час від часу нагадував їй про те, що така ж страшна доля чекає і на неї.

«Невже це й справді глухий кут і виходу немає?»

Дивним чином її думки повернулися до дослідницької роботи, яку вона здійснювала, до ноетичної науки та до тих фундаментальних відкриттів, котрі вона нещодавно зробила. «І все це тепер втрачено... згоріло в полум'ї пожежі...» Їй не вдасться тепер поділитися зі світом своїм відкриттям. Своє найдивовижніше відкриття Кетрін зробила лишень кілька місяців тому, і його результати містили потенціал, здатний змінити ставлення людства до такого явища, як смерть. Дивно, але, коли вона згадувала про цей експеримент, думки її сповнювалися несподіваною втіхою.

Ще молодою дівчиною Кетрін Соломон часто замислювалася, чи є життя після смерті. Чи існує рай? Що трапляється, коли ми помираємо? Вона подорослішала, і наукові факти швидко стерли в її свідомості всі нафантазовані уявлення про рай, пекло чи життя після смерті. Концепцію «життя після смерті» вона сприймала виключно як витвір людського розуму, як казочку для полегшення сприйняття жахливої правди про скінченність нашого буття.

«Принаймні так мені тоді здавалося...»

Рік тому Кетрін із братом обговорювала одне з найактуальніших філософських питань – про існування людської душі, зокрема, чи має людина якусь форму свідомості, що здатна вижити поза межами тіла?

Вони обоє відчували, що така форма людської душі, мабуть, таки існує. Із цим погоджувалися більшість древніх філософів. Буддійська та брамінська мудрість виходили з існування такого явища, як метемпсихоз, тобто переселення душі до іншого тіла після смерті. Послідовники Платона вважали тіло «тюрмою», з якої тікає душа, а стоїки називали душу *aropasma tou theu* – «часточкою Бога» – і вірили, що Бог забирає її собі після смерті.

З певним розчаруванням Кетрін усталилася на думці, що концепцію людської душі, певно, ніколи не вдасться довести науковим шляхом. Підтвердити, що людська свідомість живе за межами тіла після його смерті було тим самим, що видихнути кільце цигаркового диму, а потім, кілька років по тому, намагатися знайти його.

Після їхньої дискусії у Кетрін виникла дивна ідея. Колись її брат згадав у розмові про Книгу Буття, яка містила описання душі, як нешама (*Neshamah*) – щось на кшталт духовного «розуму», що існував окремо від тіла. Кетрін збагнула, що слово «розум» передбачало наявність думки. Ноетична наука однозначно твердила, що думки мають масу, тому цілком природно припустити, що людська душа також має свою масу.

«Чи можна зважити людську душу?»

Звісно, ця ідея видавалася неймовірною, надто абсурдною.

А за три дні Кетрін несподівано прокинулася від міцного сну і різко сіла у ліжку. Вона швидко вдяглася, поїхала до своєї лабораторії і негайно почала готувати експеримент, що був вражаюче простим і водночас лячно сміливим.

Кетрін і гадки не мала, вдасться експеримент чи ні, і тому вирішила поки нічого не казати Пітерові до завершення роботи. Робота зайняла чотири місяці, але зрештою Кетрін привезла свого брата до лабораторії та викотила на візку велику купу приладдя, яке ховала в дальній комірчині.

– Я сама його спроектувала і зібрала, – сказала вона, демонструючи Пітерові своє відкриття. – Ти не здогадуєшся, що це таке?

Брат здивовано витріщився на химерну машину.

– Мабуть, інкубатор?

Кетрін розсміялася і похитала головою, хоча здогадка була цілком слушною. Пристрій і справді скидався на прозорий шпитальний інкубатор, або ж кувез, для дочасно народжених дітей. Однак ця машина була на зріст дорослого чоловіка – довгаста, герметична й прозора пластикова капсула, схожа на такий собі футуристичний спальний мішок. Він розташовувався поверх численних електронних приладів.

– Може, ось це допоможе тобі здогадатися, – сказала Кетрін, підключаючи свій витвір до джерела електроструму. На машині засвітився дисплей, Кетрін почала ретельно калібрувати кілька давачів, і на дисплеї застрибали цифри.

Коли вона закінчила, то на ньому висвітилося:

0,0000000000 кг.

– Це ваги? – спитав Пітер.

– Не просто ваги. – Кетрін взяла тоненьку паперову смужку з найближчого столика і обережно поклала її на капсулу. Цифри на дисплеї знову застрибали і застигли на новій величині:

0,0008194325 кг.

– Це надточні мікроваги, – пояснила Кетрін. – З роздільною здатністю до кількох мікрограмів.

Однак з обличчя Пітера і досі не сходив спантеличений вираз.

– Ти що – збудувала надточні ваги для людини?

– Саме так. – З цими словами Кетрін підняла прозору ляду капсули. – Якщо я поміщу всередину людину і закрию цю ляду, то індивід опиниться всередині повністю герметичної системи. Ніщо не проникає назовні та всередину. Ані газ, ані рідина, ані часточки пилу. Ніщо не зможе вийти звідси – ані подих людини, ані випари поту, ані тілесні рідини – нічого.

Пітер пригладив пальцями свою густу кучму сріблястого волосся – він мав однаковий із сестрою жест, що означав знервованість.

– Гм... але ж цей індивід тут досить швидко помре.

Кетрін кивнула.

– Приблизно за шість хвилин, залежно від швидкості дихання.

Пітер повернувся і поглянув на неї впритул.

– Щось я не розумію...

Вона посміхнулася.

– Невдовзі зрозумієш.

Полишивши машину, Кетрін повела Пітера до пункту управління лабораторією і всадила перед плазмовим монітором. Натиснувши на кнопки клавіатури, вона знайшла кілька відеофайлів, що зберігалися на голографічних твердих дисках. Коли екран замерхтів і засвітився, перед ними з'явилося щось на кшталт домашнього відео.

Об'єктив камери пройшовся по скромній спальні з незастеленим ліжком, пляшечками з медикаментами, дихальним пристроєм та кардіомонітором. Пітер отетеріло витріщався на екран – камера рухалася, аж поки в її об'єктив не потрапив змайстрований його сестрою ваговий пристрій, розташований приблизно по центру кімнати.

Очі Пітера розширилися.

– Що це, в біса, означає?

Прозора лядя капсули була відкрита, а всередині лежав дуже старий дід у кисневій масці. Його стара дружина та працівниця хоспісу стояли поруч із машиною. Чоловік важко й уривчасто дихав, і очі його були заплющені.

– Цей чоловік у капсулі був колись моїм викладачем точних наук у Йельському університеті, – пояснила Кетрін. – Останнім часом він тяжко хворів. Він завжди казав, що волів би заповісти своє тіло науці, тому, коли я пояснила йому ідею мого експерименту, викладач одразу ж погодився взяти в ньому участь.

Пітер заціпеніло мовчав від пережитого потрясіння, споглядаючи сцену, що перед ним розгорталася.

Аж ось працівниця хоспісу повернулася до дружини старого.

– Вже час. Він готовий.

Старенька витерла хусткою сльози і кивнула – рішуче і спокійно.

– Гаразд.

Працівниця простягла руку й обережно зняла зі старого кисневу маску. Чоловік трохи ворухнувся, але його очі так і не розплющилися. Медсестра відкотила вбік дихальне обладнання та інше приладдя, і чоловік у капсулі залишився повністю сам-один посеред кімнати.

Тоді дружина помираючого підійшла до машини, нахилилася і ніжно поцілувала чоловіка в лоб. Старий не розплющив очей, але його губи ворухнулися, і на них з'явилася легка любляча посмішка.

Без кисневої маски чоловік дихав дедалі важче. Смерть наближалася – швидко й невблаганно. З гідною подиву й поваги силою та спокоєм його дружина повільно опустила прозору ляду, а потім затиснула і пристебнула її, зробивши точнісінько так, як і навчила її Кетрін.

Пітер стривожено відсахнувся.

– Кетрін, що це таке, заради Бога?!

– Усе нормально, – прошепотіла Кетрін. – У капсулі ще вдосталь повітря. – Вона вже багато разів передивлялася це відео, однак її серце пришвидшено забилося. Вона показала на ваги під капсулю, де лежав умираючий. На дисплеї висвітлювалися цифри: 51,4534644 кг.

– Це вага його тіла, – сказала Кетрін.

Дихання старого стало швидким та неглибоким, і Пітер заворожено подався вперед, до екрана.

– Така була його воля, – прошепотіла Кетрін. – Дивись, що зараз станеться.

Дружина старого відійшла, сіла поруч із медсестрою на ліжку і стала спостерігати.

Впродовж наступних шістдесяти секунд поверхове дихання вмираючого пришвидшилося, і раптом у якусь мить перервалося – неначе старий сам встановив цей момент. Він просто востаннє вдихнув – і не видихнув. І все зупинилося.

То був кінець.

Дружина та медсестра мовчки обнялися, заспокоюючи одна одну.

І більше нічого не трапилося.

За кілька секунд приголомшений Пітер поглянув на Кетрін.

«Зачекай», подумала вона, поглядом вказуючи братові на цифровий дисплей капсули, який і досі світився, показуючи вагу тіла померлого.

А потім сталося те, що сталося.

Коли Пітер це побачив, то аж відсахнувся і мало не впав зі стільця.

– Але ж... але ж це... – він приголомшено прикрив долонею рота. – Я не можу повірити, що...

Великому Пітерові Соломону рідко коли відбирало мову. Перша реакція Кетрін на побачене була такою самою. За кілька секунд після смерті чоловіка цифри на вагах раптом різко змінилися. Відразу ж після своєї смерті чоловік став легшим. Зміна ваги була мікроскопічною, але цілком вимірюваною... Потенційні наслідки цього експерименту були колосальними, вони вражали і не вміщалися у свідомості.

Кетрін пригадала, як тремтячими руками принесла лабораторні нотатки.

– Схоже, що в людському тілі існує невидимий «матеріал», який покидає його в момент смерті. Він має цілком вимірювану кількісно масу, і фізичні бар'єри не є для нього

перешкодою. Я мушу припустити, що ця маса пересувається у просторовому вимірі, який я поки що не можу визначити.

З шокованого виразу на братовому обличчі Кетрін зрозуміла, що він збирається сказати.

– Кетрін... – почав Пітер, затинаючись і кліпаючи очима, – чи це, бува, не наснилося? – Наскільки я розумію, ти щойно зважила людську душу.

І вони надовго позамовкали.

Кетрін відчула, що брат намагається збагнути всі чудесні й справді революційні наслідки. «Мусить сплинути певний час». Якщо щойно побачене і справді було тим, чим вони його вважали, тобто доказом того, що душа, або ж свідомість, чи життєва сила може залишати межі тіла, то щойно вони здобули чіткі й недвозначні відповіді на незчисленні містичні запитання: переселення душ, космічна свідомість, досвід клінічної смерті, астральна проекція, бачення на відстані, сон наяву тощо. У медичних журналах було повно розповідей пацієнтів, які померли на операційному столі і дивилися на свої тіла згори, а потім знову поверталися до життя.

Пітер мовчав, і раптом Кетрін помітила в його очах сльози. Вона все зрозуміла. І сама заплакала. Вони з Пітером пережили втрату близьких, тому для будь-кого у їхньому становищі найлегший натяк на те, що людський дух живе після смерті, давав їм слабку, але надію.

«Він думає зараз про Захарія», – подумала Кетрін, пригадавши вираз глибокої журби, який часто бачила в очах свого брата. Роками Пітер носив у собі тягар відповідальності за смерть сина. Він багато разів казав сестрі, що найстрашнішою помилкою свого життя вважає те, що залишив Захарія у в'язниці і ніколи не зможе собі цього простити.

Нагорі гепнули двері – Кетрін різко сіпнула, вийшла зі стану задумливості і знову опинилася у підвалі на холодному кам'яному столі. Металеві двері на верхньому майданчику крутих сходів з грукотом зачинилися – то повертався татуйований чоловік. Кетрін почула, як він увійшов до однієї з кімнат, розташованих уздовж коридору, щось там зробив, а потім вийшов і рушив до кімнати, де на столі лежала вона. Чоловік увійшов, і Кетрін побачила, як він щось штовхає поперед себе. Щось важке, на коліщатах. Коли татуйований монстр вийшов на світло, Кетрін не повірила своїм очам: поневолювач штовхав перед собою візок, у котрому сидів якийсь чоловік.

Суто розумово Кетрін упізнала чоловіка у візку. Але емоційно вона відмовлялася вірити тому, що бачила.

«Пітер?»

Вона не знала, чи радуватися їй тому, що її брат живий, чи жахатися. Тіло Пітера було вибрите. Зникла його срібляста чуприна разом із бровами, а гладенька шкіра блищала так, наче її намастили олією. Він був у чорній шовковій мантиї. На місці його правої п'ясті був лишень обрубок, замотаний у чистий свіжий бинт. Пронизані болем братові очі поглянули в очі сестри, сповнені жалю й горя.

– Пітере! – крикнула вона надтріснутим голосом.

Брат хотів був щось відповісти, але видав лише приглушені гортанні звуки. Тепер Кетрін побачила, що Пітера прив'язали до візка, а рот заткнули кляпом.

Татуйований чоловік простягнув руку і ніжно погладив голену маківку Пітера.

– Я приготував вашого брата до почесної місії. Цієї ночі йому належить зіграти

видатну роль.

Все тіло Кетрін залякло. «Ні!»

– Ми з Пітером за кілька секунд підемо, але я подумав, що ви захочете попрощатися.

– Куди ви його повезете? – тремтячим голосом спитала Кетрін.

Чоловік посміхнувся.

– Ми з Пітером маємо здійснити подорож до священної гори. Саме там є скарб. Масонська піраміда розкрила мені його місцезнаходження. Ваш приятель Роберт Ленгдон дуже мені допоміг.

Кетрін поглянула у вічі брату.

– Він... убив Роберта.

Обличчя Пітера скорчилося від болю, він дико замотав головою, наче відганяючи від себе нові страждання, які він був не в змозі винести.

– Тихенько, Пітере, заспокойся, – мовив татуйований, знову ніжно погладивши його по бритій голові. – Не будемо руйнувати урочистий момент. Попрощайся зі своєю сестричкою. Це ваша остання родинна зустріч.

Від безсилового відчаю в Кетрін потемніло в очах.

– Навіщо ви це робите?! – закричала вона на татуйованого. – Чим ми перед вами завинили?! Чому ви так ненавидите мою родину?!

Татуйований монстр підійшов до неї, нахилився і прошепотів їй на вухо:

– Я маю свої причини, Кетрін. – Потім підступив до допоміжного столика і взяв з нього химерний ніж. Повернувшись до неї, він провів відшліфованим лезом по її щоці. – Наскільки мені відомо, це найзнаменитіший жертвний ніж у світі.

Кетрін не знала ні про які знамениті ножі, але цей видався їй зловісним і древнім. Його лезо здалося їй гострим як бритва.

– Не бійтесь, – мовив татуйований. – Я не витрачатиму на вас його магічну силу і прибережу для більш достойної жертви... у священному місці. – Пітере, ти ж впізнаєш цей ніж?

Очі її брата широко розкрилися від страху та приголомшення.

– Так, Пітере, цей древній артефакт і досі існує. Я роздобув його за великі гроші... і приберігав спеціально для тебе. Нарешті ми зможемо одночасно скінчити нашу болісну подорож.

Із цими словами татуйований обережно загорнув ніж у тканину разом із рештою предметів – кадилицею, флаконами з рідиною, білою атласною тканиною та іншими церемоніальними речами. Потім поклав усе це в шкіряну сумку Роберта Ленгдона – разом із кам'яною пірамідою та золотим горішнім каменем. Кетрін безпорадно спостерігала, як чоловік застібнув професорову сумку, а потім повернувся до брата.

– Ти ж понесеш оце, Пітере, еге ж? – І з цими словами він поставив важку сумку Пітерові на коліна.

Потім татуйований підійшов до комода і заходився там нишпорити. Кетрін почула, як

дзенькотять якісь металеві предмети. Повернувшись, чоловік взяв жінку за праву руку і випростав її. Кетрін не бачила, що він робив, зате Пітер, вочевидь, бачив, бо несамовито засмикався.

Раптом вона відчула різкий укол під правим ліктем – і тілом розтеклося химерне тепло. Пітер видавав недоладні гнівні звуки, марно намагаючись відірватися від важкого крісла. Кетрін відчула, як передпліччям і пальцями поширюється холодне заціпеніння.

Коли чоловік відступив убік, вона побачила, що так нажахало її брата. Татуйований ввів їй у вену голку, яку використовують для донорів. Однак голка не була прикріплена до трубки. Кров витікала з неї, збігаючи по ліктю, передпліччю і капала просто на кам'яний стіл.

– Людський пісковий годинник, – сказав чоловік. – Вистачить приблизно на годину. Якщо ти підеш мені назустріч, то я матиму час врятувати її. Ну, а якщо ти цього не зробиш, то твоя сестра тут і помре... у темряві... самотня.

Пітер заволав щось нерозбірливе крізь кляп.

– Знаю, знаю, – співчутливо мовив чоловік, поклавши руку Пітерові на плече. – Тобі зараз важко. Втім, це досить дивно. Так не має бути, бо тобі не вперше втрачати члена родини. Слід уже звикнути. – Татуйований замовк, а потім нахилився і прошепотів йому на вухо. – Звісно, я маю на увазі твого сина Захарія в тюрмі Соганлик.

Прив'язаний Пітер знову смикнувся і щось приглушено крикнув крізь кляп.

– Припиніть! – заволала Кетрін.

– Я добре пам'ятаю ту ніч, – глузливо зауважив чоловік, закінчуючи збиратися. – Я все почув. Начальник тюрми запропонував відпустити твого сина, але натомість ти захотів провчити Захарія... і покинув його. І твій хлопець добре засвоїв цей урок, еге ж? – Чоловік криво всміхнувся. – Його втрата стала моєю знахідкою.

Татуйований витяг полотняну ганчірку і запхав її глибоко до рота Кетрін.

– Смерть, – прошепотів він їй, – має приходити тихо.

Пітер несамовито засіпався. Не кажучи ні слова, татуйований потягнув візок із кімнати, спинкою уперед, даючи Пітерові змогу кинути на сестру довгий прощальний погляд.

Їхні очі зустрілися – востаннє.

А потім він зник.

Кетрін чула, як вони піднімаються крутими сходами і проходять у металеві двері. Татуйований замкнув за собою металеві двері і рушив до картини «Три грації». За кілька хвилин Кетрін почувала, як завівся двигун.

А потім в особняку запала тиша.

Кетрін лежала в темряві і стікала кров'ю.

РОЗДІЛ 108

Розум Роберта Ленґдона витав над безкраєю безоднею.

Ні світла. Ні звука. Ні відчуття.

Лише нескінченна і тиха порожнеча.

М'якість.

Невагомість.

Тіло відпустило його. Тепер він – розкріпачений і вільний.

Фізичний світ припинив своє існування. Час також припинив своє існування.

Роберт Ленґдон тепер являв собою чисту свідомість. Безтілесний елемент свідомості в порожнечі широченного всесвіту.

РОЗДІЛ 109

Спецвертоліт УН-60 низько гуркотів над широкими дахами району Калорама-Гайтс, несучись до точки, вказаної групою підтримки. Агент Сімкінс першим помітив джип «ескалада», поспіхом припаркований перед одним з особняків. Брама до під'їзної доріжки була зачинена, сам будинок поринув у темряву, наче біля нього нічого не відбувалося.

Сато дала сигнал на посадку.

Вертоліт твердо приземлився на галявині посеред кількох автомобілів, один з яких виявився седаном із проблісковим маячком на даху.

Сімкінс та його люди вистрибнули з гелікоптера і зі зброєю наготові кинулися до ґанку. Виявивши, що парадні двері зачинені, Сімкінс склав долоні «човником» і придивився у вікно. У холі було темно, але агент розгледів слабкі контури тіла на підлозі.

– От чорт! – прошепотів він. – Це Гартман.

Один з агентів схопив стілець, що стояв на ґанку, і пожбурих його у вікно біля входу. У ревінні гелікоптера позаду звук розбитого скла був майже нечутним. Через кілька секунд вони всі були всередині. Сімкінс кинувся у хол і схилився над Гарманом, щоб перевірити його пульс. Пульсу не було. Але було багато крові. І тоді агент побачив викрутку, що стирчала з шиї Гартмана.

«Господи». Сімкінс випростався і віддав своїм людям наказ зробити повний обшук. Агенти розосередилися на першому поверсі, обмацуючи своїми лазерними прицілами темряву розкішного будинку. У вітальні, що слугувала також кабінетом, вони не знайшли нічого, але у їдальні, на свій подив, виявили труп задушеної жінки-охоронця. Сімкінс швидко втрачав надію, що Роберт Ленґдон та Кетрін Соломон іще

живі. Цей жорстокий убивця влаштував засідку, і якщо він примудрився убити агента ЦРУ та озброєного охоронця, то у професора та науковця, здавалося, не було жодного шансу вижити.

Пересвідчившись, що на першому поверсі їх немає, Сімкінс послав двох агентів нагору. Тим часом він знайшов сходи, що вели з кухні до підвалу, і спустився ними. На нижньому майданчику він увімкнув світло. Підвал був просторим і бездоганно чистим, наче ним ніколи й не користувалися. Бойлери, голі цементні стіни, кілька ящиків. «Взагалі нічого». Сімкінс рушив назад до кухні, а в цей момент його люди спустилися з другого поверху, хитаючи головами.

Будинок був порожній.

Окрім двох трупів, тут нікого не було.

Сімкінс зателефонував Сато, доповівши, що об'єкт не знайдено, і повідомивши прикру новину.

Коли Сімкінс вийшов у хол, Сато вже піднімалася сходами на ґанок. За нею виднілася постать Ворена Беламі. І досі приголомшений, він сидів у гелікоптері з титановою валізкою Сато на колінах. Захищений ноутбук директорки відділу безпеки забезпечував їй всесвітній доступ до комп'ютерної мережі ЦРУ через закодовані супутникові канали висхідного зв'язку. Цієї ночі Сато вже скористалася цим комп'ютером, щоб поділитися з Беламі певною інформацією, і таким чином схилила його до повної співпраці. Сімкінс не знав, що там побачив на екрані Беламі, але, хай там що, Архітектор відтоді ходив як мішком прибитий.

У холі Сато на мить зупинилася, схиливши голову над тілом Гартмана. А ще за мить підвела очі і всвердлила їх у Сімкінса.

– Не видно Ленґдона чи Кетрін? Або Пітера Соломона?

Сімкінс похитав головою.

– Якщо вони й досі живі, то він забрав їх із собою.

– А який-небудь комп'ютер у будинку ви знайшли?

– Так, пані. У кабінеті.

– Покажіть.

Сімкінс провів Сато до вітальні. Шикарний килим був усіяний скалками скла з розбитого вікна. Вони пройшли повз камін, велику картину, кілька книжкових полиць і вийшли до дверей кабінету. У приміщенні, обшитому деревом, стояв антикварний стіл із великим комп'ютерним монітором. Сато обійшла стіл, придивилася до екрана й одразу ж невдоволено скривилася.

– От зараза! – стиха мовила вона.

Сімкінс теж обійшов стіл і поглянув на екран. Зображення на ньому не було.

– Щось не так?

Сато кивнула на порожню установчу станцію на столі.

– Він користується переносним комп'ютером. І взяв його з собою.

Сімкінс не второпав.

– Він має інформацію, яку ви хочете побачити?

– Ні, – похмуро і серйозно відповіла Сато. – Він має інформацію, яку ніхто не мусить бачити. Ось що я хочу.

А внизу, у потаємному підвалі, Кетрін Соломон почула гуркіт гелікоптера, а потім – звук розбитого скла і важкі кроки підлогою над нею. Вона спробувала кричати на допомогу, але кляп не давав. І що дужче вона напружувалася, то швидше витікала кров з її ліктя. Вона вже відчувала легку задишку та запаморочення.

Кетрін знала, що мусить заспокоїтися. «Міркуй, Кетрін. Воруши звивинами». І, зосередившись, вона увійшла в стан медитації.

Розум Роберта Ленґдона дрейфував у порожньому просторі. Він вдивлявся в безкраю порожнечу, шукаючи хоч якісь точки відліку. Але нічого не знаходив.

Абсолютна темрява. Абсолютна тиша. Абсолютний спокій.

Не відчувалося навіть сили тяжіння, щоб визначити, де низ, а де верх.

Його тіло щезло.

«Напевне, це смерть».

Здавалося, час то видовжувався, то розширювався, то стискався, наче тут, у цьому місці, він не мав чітких хронометричних орієнтирів. І Ленґдон втратив всяке уявлення про те, скільки часу минуло.

«Десять секунд? Десять хвилин? Десять днів?»

Раптом, немов спалахи далеких галактик, матеріалізувалися спогади, ударними хвилями накопуючись на нього з безмежної порожнечі.

І враз Роберт Ленґдон почав пригадувати. Образи пронизали його – виразні й тривожні. Ось він дивиться в обличчя, вкрите татуваннями. Ось дві дужі руки вхопили його за голову і гепнули об підлогу.

Вибухнув біль... І настала темрява.

Потім – присмеркове світло.

Серцебиття.

Рвані пасма пам'яті. Його, напівпритомного, тягнуть кудись донизу, донизу, донизу. Його поневолювач щось декламує:

Verbum significatium... Verbum omnificum... Verbum perdo...

Директор Сато стояла в кабінеті, чекаючи, поки відділ ЦРУ, що займався супутниковим відеозв'язком, обробить її запит. Суцільне супутникове покриття було великою вигодою роботи в окрузі Колумбія. Якщо поталанить, то супутник, що був цієї ночі в потрібному місці, дасть необхідні фотознімки цього будинку. Можливо, він зафіксував авто, яке виїхало звідси десь півгодини тому.

– Вибачте, пані, – сказав інженер супутникового зв'язку. – Сьогодні ці координати не були в зоні покриття. Хочете зробити заявку на повторний пошук зображень з іншого супутника?

– Дякую, не треба. Надто пізно. – Вона вимкнула телефон.

Сато зітхнула, не знаючи, як вирахувати, куди вирушив їхній об'єкт. Вона вийшла у хол, де її люди вже помістили тіло агента Гартмана у мішок і понесли до гелікоптера. Раніше Сато вже наказала агенту Сімкінсу збирати своїх людей і готуватися до повернення в Ленґлі, але зараз Сімкінс чомусь стояв навкарачки у вітальні. «Він що, схибив?»

– Із вами все гаразд?

Сімкінс підвів голову і якимось дивно зиркнув на директорку.

– Ось погляньте сюди. – І показав на долівку. Сато підійшла до нього і поглянула вниз, на дорогий килим. І, не побачивши там нічого, похитала головою. – А ви нахиліться, – порадив Сімкінс. – І погляньте на ворс.

Вона так і зробила. І за мить побачила. В одному місці виднілися дві прямі лінії зіжмаканого і притисненого ворсу, наче килимом через кімнату везли на коліщатах щось важке.

– Найцікавіше, – мовив Сімкінс, – це те, куди ведуть оці сліди. – І він махнув рукою. Сато простежила поглядом за двома слабкими паралельними лініями, що йшли через вітальню. Здавалося, ці сліди зникають під великою – від стелі до підлоги – картиною біля каміна. «Що за чортівня?»

Сімкінс підійшов до картини і спробував підняти її над підлогою. Але не зміг. Картина не піддалася.

– Ага, вона прикріплена, – здогадався він і пробігся пальцями по її краях. – Стривайте, ось якась штука внизу.... – Його палець натиснув на маленький гачок під краєм картини, і щось клацнуло.

Сімкінс штовхнув картину, та повільно крутнулася, як обертальні двері, і Сато пройшла вперед.

Агент увімкнув ліхтар і присвітив у темряву.

Сато примружила очі. «Ось воно».

У кінці короткого коридору виднілися важкі металеві двері.

Спогади, що клубочилися в темряві свідомості Ленґдона, як прийшли, так і пішли. І залишили по собі розжарені червоні іскорки, що кружляли в чорній порожнечі, супроводжувані далеким шепотом.

Verbum signification... Verbum omnificum... Verbum perdo...

Речитатив скидався на монотонне гудіння голосів, що співають середньовічний церковний гімн.

Verbum significatium... Verbum omnificum...

Раптом крізь непроглядну порожнечу до нього докотилися нові слова, і їхнє відлуння зазвучало довкола нього.

Апокаліпсис... Франклін... Апокаліпсис... Вербум... Апокаліпсис...

Несподівано десь далеко вдарив поминальний дзвін. Він звучав і звучав, все сильніше й сильніше. Ось у ньому з'явилися закличні нотки, наче дзвін сподівався, що Ленґдон збагне, що то його розум закликають іти за тим звуком.

РОЗДІЛ 111

Дзвін на вежі дзвонив аж три хвилини, і від його звуку навіть дрижав срібний канделябр над головою Ленґдона. Кілька десятиріч тому він ходив на лекції до цієї затишної аудиторії у спецшколі «Філіпс Ексетер». Однак сьогодні він прийшов сюди, щоб послухати, як один його добрий приятель промовлятиме до учнівського зібрання. Коли світло згасло, Ленґдон сів біля задньої стіни, під пантеоном портретів директорів школи.

Натовп поступово вгамувався і замовк.

У повній темряві на кафедрі з'явилася висока невиразна постать і стала за трибуну.

– Доброго ранку, – прошепотів у мікрофон безликий голос.

Усі напружено випросталися, намагаючись побачити, хто до них звертається.

Увімкнувся проектор слайдів, демонструючи вицвіле коричнево-чорне фото – мальовничий замок із фасадом із пісковика, з високими квадратними вежами та готичним орнаментом.

Привид знову заговорив:

– Хто може сказати, де розташована ця будівля?

– В Англії! – почувся в темряві дівчачий голос. – Цей фасад є комбінацією ранньої готики та пізнього романського стилю, а отже, це норманський замок, споруджений в Англії приблизно в дванадцятому столітті.

– Ти ба! – мовив голос без обличчя. – Тут хтось знається на архітектурі.

Звідусіль почулося тихе невдоволене бурчання.

– На жаль, – мовив привид, – ви помилилися на три тисячі миль і півтисячоліття.

Аудиторія зацікавлено прикинула.

Тепер на проекторі слайдів з'явилося кольорове сучасне фото того самого замку, тільки під іншим кутом. На передньому плані домінували вежі замка, споруджені з пісковика, видобутого в каменоломні Сенека Крик, але на задньому плані, навдивовижу близько, було видно прикрашений колонами величний білий купол Капітолію Сполучених Штатів.

– Хвилиночку! – знову скрикнула та сама дівчинка. – В окрузі Колумбія існує норманський замок?

– Так, з 1855 року, – відповів голос. – Саме тоді й було зроблене наступне фото.

З'явився новий слайд – чорно-білий знімок інтер'єру із зображенням великої склепінчастої зали, обставленої скелетами тварин, виставковими стендами, скляними банками з біопрепаратами, археологічними артефактами та гіпсовими відбитками доісторичних рептилій.

– Цей прекрасний замок, – вів далі голос, – став першим науковим музеєм Америки. То був подарунок від заможного британського науковця, котрий, як і батьки-засновники, вірив, що наша молода країна стане краєм просвіти. Він заповів засновникам Америки велике багатство і попросив їх спорудити у її центрі «заклад для накопичення та поширення знань». – Промовець надовго замовк. – Хто може назвати ім'я цього щедрого науковця?

– Джеймс Смітсон? – несміливо обізвався чийсь голос у передніх рядах.

Аудиторією прокотився шепіт – всі раптом згадали про Смітсона.

– Це й справді був Смітсон, – підтвердив чоловік на кафедрі. Тепер Пітер Соломон вийшов на світло; очі його весело виблискували. – Доброго ранку. Мене звуть Пітер Соломон. Я керівник Смітсонівського інституту.

Учні шалено заплодували.

А Ленґдон, сидячи у напівтемряві, заворожено спостерігав, як Пітер захопив уяву молоді фотографічною подорожжю раннім періодом історії Смітсонівського інституту. Ця вистава почалася зі Смітсонівського замку, його підвальних наукових лабораторій, з коридорів, уставлених експонатами, з виставкового залу, заповненого молюсками, з науковців, що називали себе «хранителями ракоподібних істот». Він показав навіть старе фото двох найвідоміших – і вже покійних – мешканців замку: то були дві сови, одну з яких звали Накопичення, а другу – Поширення. Півгодинна слайдова вистава закінчилася показом вражаючого супутникового фото Національної алеї, вздовж якої зараз розташувалися відділення Смітсонівського музею.

– Як я вже сказав на початку, – мовив на завершення Пітер, – Джеймс Смітсон та батьки-засновники Америки вважали, що наша велика країна має стати осередком просвіти. Гадаю, що сьогодні вони пишалися б результатами свого починання. Їхній знаменитий Смітсонівський інститут став символом науки та поширення знань у самісінькому центрі нашої країни. Він є живим пам'ятником нашим батькам-засновникам і їхньому баченню Америки як країни, заснованої на принципах знання, мудрості й науки.

Соломон вимкнув проектор під гучні оплески. Увімкнулося освітлення, й одразу ж здійнявся ліс рук – аудиторія нетерпляче чекала відповідей на запитання.

Соломон надав слово маленькому рудоволосому хлопцеві з середнього ряду.

– Містере Соломон, – почав він здивованим голосом. – Ви сказали, що наші батьки-засновники втекли від релігійного гніту Європи, щоб заснувати країну на принципах

наукових досягнень.

– Саме так.

– Але ж... У мене склалося враження, що засновники Америки були глибоко віруючими людьми і заснували нашу країну саме як християнську державу.

Соломон посміхнувся.

– Друзі мої, зрозумійте мене правильно. Так, батьки-засновники і справді були глибоко релігійними людьми, але вони були деїстами, тобто людьми, що вірили в Бога в універсальному, широкому значенні. Єдиним релігійним ідеалом, який вони пропагували, була релігійна свобода. – Соломон витяг мікрофон з тримача і вийшов з-за трибуни. – Засновники Америки мали перед своїми очима образ просвіченої країни-утопії, де свобода думки, освіта має та досягнення науки витіснять темряву за давніх релігійних забобонів.

Руку підняла білявка в чорному.

– Так?

– Сер, – почала дівчинка, піднявши угору свій стільниковий телефон. – Я збирала про вас інформацію в Інтернеті і довідалася, що ви впливовий франкмасон.

Соломон підніс догори свій масонський перстень.

– У цьому немає таємниці. Могли б і не витратити гроші на Інтернет.

Учні розсміялися.

– Гаразд, – вагаючись мовила дівчинка. – Ви щойно сказали про «задавнені забобони», і мені здалося, що коли хтось і поширює ці давні забобони, то це масони.

Соломон і оком не змигнув.

– Та невже? А чому?

– Ну, я взагалі-то багато читала про масонство, і знаю, що у вас є чимало дивних древніх ритуалів та вірувань. Я знайшла в Інтернеті статтю, де йдеться, що масони віряють у потужну силу якоїсь древньої магічної мудрості, здатної підняти людину до рівня богів.

Усі повернулися і поглянули на білявку так, наче вона несповна розуму.

– Взагалі-то, – зауважив Соломон, – вона правду каже.

Дітлахи відвернулися від дівчинки і подивилися на Пітера широко розкритими очима.

Стримуючи посмішку, Соломон спитав білявку:

– А що ще сказано в тій премудрій інтернет-статті стосовно цієї магічної мудрості?

На обличчі дівчинки з'явився занепокоєний вираз, але вона не перервала читання зі знайденої веб-сторінки.

– Щоб сховати цю мудрість від людей лихих і недостойних, древні закодували свої знання, приховавши могутні істини під покровом метафоричної мови символів, міфів та алегорій. І донині ця зашифрована мудрість оточує нас повсюдно. Вона закодована у нашій міфології, нашому мистецтві та окультних працях древності. На жаль, сучасна

людина втратила здатність дешифрувати це складне мереживо символів... і тому цю велику істину загублено.

Соломон уважно вислухав дівчинку.

– Це все?

Вона знічено завовтузилася у кріслі.

– Та ні, є ще дещо. Трохи.

– Я так і думав. Будь ласка, розкажіть нам.

Дівчинка трохи завагалася, але потім прокашлялася і продовжила:

– Згідно з легендою, мудреці, що колись давно зашифрували древні таємниці, залишили щось на кшталт ключа... чи пароля, яким ці закодовані секрети можна розкодувати. Кажуть, що цей магічний пароль, відомий як *verbum significatium*, має здатність зняти покривало темряви та відімкнути древні таємниці, відкрити їх для вивчення і зрозуміння людством.

Соломон задумливо посміхнувся.

– Та ото ж... *verbum significatium*... – Він якусь мить дивився у простір поперед себе, а потім знову опустив очі на біляву дівчинку. – А де ж зараз це чудесне слово? Цей пароль?

Дівчинка знітилася, певно, пошкодувавши, що кинула виклик запрошеному промовцеві, але таки дочитала інформацію на веб-сторінці:

– Легенда стверджує, що *verbum significatium* сховане глибоко під землею, де терпляче чекає свого історичного моменту, коли людство не зможе існувати без істини, знань та мудрості всіх віків. На цьому лихому й темному перехресті людство нарешті здобуде з-під землі це слово й почнеться нова чудесна епоха знань та просвіти.

Дівчинка вимкнула свій мобільний і знічено опустила в крісло, очікуючи глузливої, нищівної відповіді.

Після тривалої тиші ще один учень підняв руку.

– А ви самі вірите у це, містере Соломон?

Пітер посміхнувся.

– Чом би й ні? Наша міфологія має тривалу традицію магічних слів, що забезпечують проникнення в таємниці та набуття богоподібної сили. І донині дітлахи вигукують «абракадабра!», сподіваючись створити щось із нічого. Звісно, ми вже забули, що це слово аж ніяк не іграшка; воно має коріння в древньому арамейському містицизмі – *Avraha KaDabra* означає «я творю, коли говорю».

Тиша.

– Але ж, пане, – наполягав один учень, – невже ви й справді вірите у здатність єдиного слова... цього *verbum significatium*, чи як там... що воно спроможне відімкнути нам древню мудрість і забезпечити просвіту і знання в усьому світі?

Обличчя Пітера Соломона не видало жодної емоції.

– Мої переконання не повинні вас цікавити. Вас має цікавити те, що це пророцтво про прийдешню просвіту відлунує буквально в кожній релігійній вірі та в кожній філософській традиції на землі. Індуси називають цей час добою «Кріта», астрологи – добою Водолія, юдеї описують прихід месії, теософи називають це Новою добою, а космологи – Гармонічною Конвергенцією і навіть пророкують конкретну дату.

– Двадцять перше грудня 2012 року? – вигукнув хтось.

– Так, це станеться бентежно швидко... якщо ви вірите в математику індіанців майя.

Ленґдон тихо розсміявся, пригадавши, як Соломон років з десять тому передбачив нинішній сплеск телевізійних спецвипусків, які пророкуватимуть, що кінець світу настане 2012 року.

– Точний час не має значення, – мовив Соломон, – але мені видається напрочуд цікавим той факт, що всі різноманітні філософські течії людства дивовижним чином сходилися в одному: іде велика доба просвітлення. В кожній культурі, в кожній епосі, в кожному куточку світу мрія людини зосереджувалася на одній і тій самій чітко визначеній ідеї – на прийдешньому апофеозі людини... на неминучій трансформації нашого людського інтелекту і реалізації його справжнього потенціалу. – Соломон посміхнувся. – Чим же можна пояснити таку синхронність вірувань?

– Їхньою істинністю, – почувся тихий голос з юрми учнів.

Пітер різко обернувся.

– Хто це сказав?

Піднята рука належала тендітному азійському хлопчику з тонкими рисами обличчя, що вказували на його непальське чи тибетське походження.

– Мабуть, в душі кожного закарбовано універсальну істину. Можливо, всередині кожного з нас криється одне й саме повідомлення, як, скажімо, спільна константа в наших ДНК. Вочевидь, ця колективна істина і пояснює схожість усіх наших легенд, всіх наших внутрішніх повідомлень.

Соломон аж просяяв. Він стиснув долоні біля грудей і поштиво вклонився хлопчику.

– Дякую.

Усі в аудиторії мовчали.

– Істина, – мовив Пітер, звертаючись до аудиторії. – Істина має силу. І якщо всі ми схилиємося до схожих ідей, то, може, ми робимо це тому, що ці ідеї є істинними... закарбованими глибоко в наших душах. І коли ми чуємо істину, навіть не розуміючи її, то відчуваємо, що вона знаходить відгук всередині нас... що вона звучить в унісон з нашою підсвідомою мудрістю. Імовірно, що істина не пізнається нами; ця істина радше воскресає в нашій пам'яті, наново пригадується, наново розпізнається... як те, що вже існує всередині нас.

В аудиторії запанувала абсолютна тиша.

Соломон розтяг її на кілька секунд, а потім тихо сказав:

– На завершення я хотів би додати, що відкриття істини – це завжди нелегко, завжди бентежно. Впродовж усієї історії кожен період просвіти супроводжувався темрявою і переслідуваннями. Такими є закони природи і збереження рівноваги. І якщо поглянути на темряву, яка зростає зараз у світі, ми мусимо усвідомлювати, що одночасно з нею зростає і не менш потужне Світло. Ми з вами стоїмо на порозі воістину великого

періоду просвітлення, і всім нам – всім вам – дуже пощастило жити в цей переломний історичний момент. З усіх людей, що жили на землі в усі історичні епохи саме нам з вами випав цей нетривалий момент, коли ми станемо свідками нашого остаточного відродження. Після тисячоліть темряви ми побачимо, як наші науки, наші уми і навіть наші релігійні вірування відкриють нам істину.

Аудиторія ось-ось мала вибухнути оплесками, але Пітер підняв руку, закликаючи до тиші.

– Міс! – звернувся він безпосередньо до незгідливої білявої дівчинки з мобільним телефоном. – Розумію, що ми з вами мало в чому погоджуємося, але хочу вам подякувати. Ваша пристрась є важливим каталізатором майбутніх змін. Темрява живиться апатією, а переконання є нашою найпотужнішою протиотрутою. Продовжуйте вивчати вашу віру. Вивчайте Біблію. – Він посміхнувся. – Особливо її завершальні сторінки.

– Апокаліпсис? – спитала дівчинка.

– Саме так. Книга Одкровення є вражаючим прикладом нашої спільної істини. Ця остання книга Біблії розповідає ту саму історію, що й безліч інших релігій та вірувань. Усі вони пророкують відкриття великої мудрості.

– А хіба в Апокаліпсисі не йдеться про кінець світу? – спитав хтось. – Ну, Антихрист, Армагеддон, завершальна битва добра зі злом?

Соломон посміхнувся.

– Хто з вас вивчає грецьку?

Піднялося кілька рук.

– Що буквально означає слово «Апокаліпсис»?

– Воно означає... – почав один учень, потім замовк і за мить продовжив немов зі здивуванням: – Апокаліпсис означає «відкривати» або ж «показувати».

Соломон схвально кивнув хлопцеві.

– Саме так. Апокаліпсис буквально означає «відкриття», «виявлення». Біблійна Книга Одкровення пророчить відкриття великої істини та незбагненої мудрості. Апокаліпсис – це не кінець світу, а радше, кінець того світу, який ми знаємо. Пророцтво Апокаліпсису – це лише одне з багатьох прекрасних пророцтв Біблії, яке зазнало перекручень. – Соломон підступив до краю сцени. – Повірте мені, Апокаліпсис дійсно гряде... і він буде зовсім не таким, як нас вчили.

Високо над його головою вдарив дзвін.

Здивовані й приголомшені учні вибухнули громом оплесків.

РОЗДІЛ 112

Кетрін Соломон вже зависла на краю свідомості, коли раптом почувся оглушливий вибух

і її струсонула потужна ударна хвиля.

За кілька секунд вона відчула запах диму.

У її вухах задзвеніло.

Почулися приглушені голоси. Далекі вигуки. Кроки. Раптом їй стало легше дихати. То з рота витягли кляп.

– Ви у безпеці, – прошепотів чоловічий голос. – Тримайтеся.

Кетрін гадала, що чоловік висмикне з її руки голку, але він натомість почав вигукувати накази.

– Принесіть аптечку! Причепіть апарат переливання крові до голки! Введіть їй розчин Рінгера з лактатом і виміряйте кров'яний тиск! – Чоловік почав перевіряти її основні життєві показники, а потім спитав: – Міс Соломон, той чоловік, який з вами це зробив... Куди він подівся?

Кетрін щосили намагалася розплющити очі, але відчула, що слабне.

– Нам конче потрібно знати, куди він пішов, – наполягав чоловік.

Кетрін прошепотіла у відповідь три слова, хоча знала, що вони прозвучать безглуздо.

– До... священної гори.

Директор Сато переступила через скручені вибухом сталеві двері і пішла дерев'яними сходами до потаємного підвалу. Внизу її зустрів один з агентів.

– Пані, мені здається, що вам буде цікаво дещо побачити.

Сато пішла за агентом до однієї з кімнат у кінці вузького коридору. Ця кімната була яскраво освітленою та порожньою за винятком купи одягу на долівці. Сато відразу ж упізнала твідову куртку та мокасини Роберта Ленгдона.

Агент показав рукою у дальній куток, на великий, схожий на труну контейнер.

«Що це, в біса, таке?»

Директор підійшла до контейнера і побачила, що через усю кімнату до нього тягнулася прозора пластикова трубка. Японка обережно наблизилася до ящика.

Вона помітила, що у верхній частині він мав ковзну кришку. Простягнувши руку, Сато відсунула засувку, під якою було маленьке, схоже на портал віконце.

І відсахнулася.

За плексигласовим вікном виднілося занурене у воду безтямне обличчя професора Роберта Ленгдона.

Світло!

Безмежна порожнеча, у якій дрейфував Ленгдон, раптом заповнилася сліпучим сонцем. Промені розпеченого добіла світла полилися крізь темряву простору і обпекли його

МОЗОК.

Світло було повсюди.

Раптом з сяйної хмарини перед ним виник прекрасний силует. То було обличчя... розпливчате й нечітке... Крізь порожнечу на нього дивилися очі. Обличчя оповивали потоки світла, і Ленґдонові спало на думку, що він бачить перед собою лик Божий.

Сато дивилася на домовину контейнера, міркуючи, чи мав професор хоч якесь уявлення про те, що з ним сталося. Навряд чи, вирішила вона. Бо метою цієї технології саме і була дезорієнтація.

Баки для сенсорної депривації, тобто для відключення органів чуттів, з'явилися ще в п'ятдесятих роках двадцятого сторіччя і досі являли собою пристрій для розваг та експериментів багатьох прихильників вчення про Нову добу. Те, що називалося «плаванням», забезпечувало можливість відчутти себе наче всередині материнської утроби... То було щось на кшталт допоміжного засобу для медитації, який притлумлював мозкову діяльність шляхом усунення всіх сенсорних надходжень – світла, звуку, дотику та навіть сили тяжіння. У стандартних баках людина плавала на спині в гіперщільному соляному розчині, який дозволяв тримати обличчя над поверхнею води і дихати.

Однак в останні роки ці баки зазнали революційних перетворень.

Збагачений киснем фтористий вуглець.

Ця нова технологія, відома під назвою тотальна рідинна вентиляція (TLV), настільки суперечила здоровому глузду, що мало хто вірив у її існування.

Дихальна рідина.

Дихання рідиною стало реальністю ще 1966 року, коли Леланд К. Кларк успішно підтримав життєдіяльність миші, зануреної на кілька годин у збагачений киснем фтористий вуглець. 1989 року технологія TLV зробила вражаючий кінематографічний дебют у фільмі «Безодня» («The Abyss»), хоча мало хто з глядачів здогадувався, що вони бачать перед собою реальну сцену.

Тотальна рідинна вентиляція виникла в результаті спроб медицини полегшити дихання дочасно народженим немовлятам, повертаючи їх до стану заповненої рідиною матки. Людським легеням, що провели багато місяців в утробі, не звикати до заповненого рідиною стану. Спочатку фторовуглець був надто в'язким, щоби ним можна було вільно дихати, але досягнення сучасної науки дозволили здобути дихальну рідину майже такої самої консистенції, що й вода.

Науково-технічне управління ЦРУ – «Чарівники з Ленґлі», як їх називали у розвідувальних колах, – чимало працювало зі збагаченим киснем фторовуглем і в результаті створили технології для військового відомства США. Елітні групи нирців із ВМС встановили, що дихання збагаченою киснем рідиною – на відміну від гелієво-кисневої суміші чи суміші «тримікс» – давало можливість пірнати на значно більші глибини і не наражатися при цьому на ризик кесонової хвороби. Схожим чином НАСА та ВПС теж виявили, що пілоти, оснащені рідинними дихальними апаратами замість традиційних кисневих, набували здатності витримувати набагато більші перевантаження під час прискорення, аніж зазвичай, завдяки тому що дихальна рідина розподілялася по внутрішнім органам більш рівномірно, аніж газ.

Сато колись чула, що вже існують «лабораторії екстремального досвіду», де можна побувати в баках TLV – «Медитаційних машинах», як вони тепер називалися. Можливо, цей конкретний бак було встановлено тут для особистих експериментальних потреб його власника, хоча міцні запірні клямки по боках пристрою не залишали у Сато сумнівів, що цей бак використовувався для лиховісніших цілей – як технологія допиту, відома й ЦРУ.

Ця сумнозвісна технологія, такі собі «водні тортури», виявилася дуже ефективною, бо жертва і справді вірила в те, що тоне. Сато знала про кілька секретних операцій, коли баки для сенсорної депривації використовувалися з метою посилення цієї ілюзії до нового, жахаючого рівня. Жертва, яку поміщали в такий бак, і справді «тонула». Паніка, пов'язана з передчуттям смерті у воді, зазвичай не давала в'язневі можливості відчувати, що дихальна рідина є трохи в'язкішою, аніж вода. Коли ця рідина вливалася в легені, людина зазвичай непритомніла від страху, а потім зрештою прокидалася у своїй камері-«одиначці».

До дихальної рідини додавалися спеціальні хімічні речовини, що викликали заціпеніння, а також паралізуючі препарати та галюциногени. Всі вони створювали в ув'язненого враження повного відокремлення від свого тіла. Коли його мозок посилав кінцівкам команди рухатися, нічого не відбувалося. Стан «мертвості» був жахаючий сам по собі, але справжня дезорієнтація наставала під час «народження наново», яке, разом із застосуванням яскравого світла, холодного повітря та оглушливого шуму, виявлялося надзвичайно травматичним та болісним. Після кількох занурень із подальшим «відродженням» в'язень ставав настільки дезорієнтованим, що не мав уявлення – живий він чи мертвий. І був готовий розповісти допитувачеві абсолютно все.

Сато спочатку хотіла почекати прибуття медичної групи, щоб витягти Ленг'дона з бака, але збагнула, що не має часу. «Мені треба знати те, що знає він».

– Вимкніть світло, – сказала вона. – І знайдіть кілька ковдр.

Сліпуче сонце згасло.

Обличчя зникло.

Темрява повернулася, і Ленг'дон чув далекий шепіт, що долітав до нього через світлові роки неосяжної порожнечі. Приглушені голоси... нерозбірливі слова... Потім почулася вібрація, наче увесь світ ось-ось розлетиться на шматки.

А потім сталося воно.

Раптом всесвіт розколовся навпіл. У порожнечі з'явилася велетенська розщелина, неначе простір тріснув по швах. В отвір хлинув сіруватий туман, і Ленг'дон побачив жахаючу картину. Раптом до нього простягнулися відокремлені від тіла руки і вхопили його тіло, намагаючись вирвати зі звичного всесвіту.

«Ні!» Він спробував відбитися від цих рук, але сам він не мав ані рук, ані кулаків. Чи все ж таки мав? Несподівано він відчув, як його мозок обростає тілом. Плоть повернулася, і тепер її тримали дужі руки і тягнули догори. «Ні! Благаю, не треба!»

Але було пізно.

Коли руки просмикнули його в отвір-розщелину, груди пронизав страшний біль. Ленг'донові здалося, що в легенях у нього пісок. «Я не можу дихати!» Раптом він відчув, що лежить горілиць на такій нестерпно твердій та холодній поверхні, що навіть уявити важко. Щось методично тиснуло йому на груди – знову і знову, сильно й боляче. А він випльовував із себе щось тепле.

«Я хочу повернутися назад».

Він відчув себе щойно народженою дитиною.

Ленґдон корчився в конвульсіях, випльовуючи рідину. Його шия та груди страшенно боліли. Горлянку вогнем пекло. Хтось розмовляв, намагаючись говорити пошепки, та однаково звук був оглушливий. Погляд професора був затуманений, і він тільки й бачив, що якісь розмиті контури. Його шкіра зацімліла і відчувалася, як мертва шкура.

Знову йому стиснуло груди... Навіть іще важче. «Я не можу дихати!»

Ленґдон знову і знову викашлював рідину. Раптом його охопив нездоланий дихальний рефлекс, і він різко розширив легені. До них увірвалося холодне повітря, і професор відчув себе новонародженою дитиною, що робить свій перший у житті ковток повітря. Цей світ зустрів його нестерпним болем. Все, що хотілося Ленґдонові, – це повернутися до материнської утробы.

Роберт Ленґдон і гадки не мав, скільки часу минуло. Тепер він відчув, що лежить на боці на твердій підлозі, замотаний у рушники та ковдри. На нього знову дивилося те саме обличчя, але сяючі потоки світла довкола зникли. У його свідомості й досі відлунював далекий речитатив.

Verbum significatium... Verbum omnicum...

– Професоре Ленґдон, – прошепотів хтось. – Ви знаєте, де ви?

Ленґдон слабо кивнув – і знову закашлявся.

А найважливіше – він почав усвідомлювати, що відбувалося цієї ночі.

РОЗДІЛ 113

Загорнутий у вовняні ковдри, Ленґдон стояв на тремтячих ногах і дивився на відкритий бак із рідиною. Його тіло повернулося до нього, хоча він шкодував про це. Легені та горло пеком пекло. Цей світ виявився жорстким і жорстоким.

Сато щойно пояснила професорові, що таке бак для позбавлення чутливості. І додала, що, якби його не витягли звідти, він би зрештою помер від голоду або навіть гірше. Ленґдон мало сумнівався в тім, що Пітера піддали такій самій процедурі. «Пітер у проміжному стані, – сказав йому вчора ввечері татуйований. – Він у чистилищі... В Хамістагані».

«Тож недивно, – подумав Ленґдон, – що Пітер, зазнавши кількох повторних «відроджень», сказав своєму викрадачеві все, що той хотів знати».

Сато знаком показала професору йти за нею, і він пішов, а точніше, зашкунтильгав вузьким коридором, заглиблюючись у химерне лігво, яке тепер мав можливість побачити. Вони увійшли до квадратної кімнати з кам'яним столом та якимось химерним

лиховісним освітленням. Там була Кетрін – і Ленґдон полегшено зітхнув. Однак картина, яку він побачив, таки була тривожною.

Кетрін лежала на спині на кам'яному столі. На підлозі валялися просякнуті кров'ю рушники. Агент ЦРУ тримав над нею апарат для переливання крові, від якого до передпліччя йшла трубка.

Кетрін тихо схлипувала.

– Кетрін! – крикнув Ленґдон, ледь в змозі говорити.

Вона повернула голову; вираз її обличчя був розгублений.

– Роберте, ти?! – Її очі розширилися, спочатку – від подиву, а потім – від радості.
– Але ж... Я бачила, як ти потонув.

Професор підійшов до кам'яного стола.

Кетрін насилу підвелася і сіла, ігноруючи апарат для переливання крові та застереження агента. Ленґдон подався вперед, Кетрін простягнула руки, обійняла його замотане в ковдри тіло і міцно притисла до себе.

– Слава Богу, – прошепотіла вона, цілючи його в щоку. А потім ще раз поцілувала і ущипнула, наче не вірячи, що перед нею справжній Ленґдон. – Але я не розумію, як ти...

Сато почала розповідати їй щось про баки для позбавлення чуттів та збагачений киснем фторовуглець, але Кетрін її не слухала. А просто притискала до себе Ленґдона.

– Роберте, – нарешті сказала вона. – Пітер живий. – Тремтячим голосом розповіла вона про жакливу зустріч з братом. Описала його фізичний стан, пригадавши інвалідний візок, химерний ніж, натяки на якусь «пожертву», а також те, як цей татуйований монстр залишив її стікати кров'ю, – це називалося «людський пісковий годинник»: щоб змусити до співпраці і зробити більш зговірливим її брата.

Ленґдон ледь міг говорити.

– А ти... маєш хоч якесь уявлення... куди вони поїхали? – насилу проказав він.

– Він сказав, що повезе Пітера на священну гору.

Професор відсахнувся і витріщився на неї.

В очах у Кетрін стояли сльози.

– Татуйований сказав, що розшифрував сітку на основі піраміди і що піраміда направила його до священної гори.

– Професоре, – настійливо спитала Сато. – Вам це про щось говорить?

Ленґдон похитав головою.

– Абсолютно. – Однак він відчув приплив надії. – Але якщо він здобув інформацію з основи піраміди, то ми теж зможемо її здобути і дізнатися, куди вирушати. Це я розказав йому, як розкодувати піраміду.

Сато похитала головою.

– Піраміда зникла. Ми скрізь обшукали. Він забрав її з собою.

Якусь мить Ленґдон мовчав. Заплющивши очі, він намагався пригадати те, що бачив на нижньому боці піраміди. Сітка символів була останнім, що він бачив перед «смертю», а травматичні спогади мають здатність глибоко закарбовуватися в пам'яті. Він пригадував якусь частину символів, звісно, не всі, але, може, цього вистачить.

Він повернувся до Сато і квапливо мовив:

– Можливо, я й пригадаю стільки, скільки потрібно, але мені треба, щоб ви подивилися дещо в Інтернеті.

Сато витягнула свій смартфон «Блекбері».

– Пошукайте «Квадрат Франкліна восьмого порядку».

Японка кинула на нього спантеличений погляд, але без зайвих питань таки натискала на кнопки.

Професор і досі бачив нечітко і лише починав придивлятися й звикати до химерного оточення. Він збагнув, що кам'яний стіл, на який вони зараз спиралися, укритий плямами засохлої крові, а геть усі стіни заліплені книжковими сторінками, фотографіями, малюнками, мапами, а всі вони з'єднані між собою гігантським павутинням мотузок.

«О Господи!»

Кутаючись у ковдри, Ленґдон наблизився до цього химерного колажу. До стіни кнопками були пришпилені сторінки древніх текстів, від заклинань чорної магії до християнського Святого Письма; там були зображення символів та окультних знаків, роздруківки веб-сторінок, присвячених теоріям всесвітньої змови, а також супутникове фото Вашингтона, округ Колумбія, списане нотатками та знаками питання. На одному з аркушів був довгий список слів багатьма мовами. Деякі з них Ленґдон упізнав, як священні масонські слова, інші – як древні магичні слова, а решта були рядками з церемоніальних заклинань.

Невже це те, що він шукає?

Єдине слово?

Невже все так просто?

Давній та глибоко вкорінений скептицизм Ленґдона стосовно масонської піраміди ґрунтувався, головним чином, на тому, що ця піраміда, здогадно, мала відкрити, а саме – місцезнаходження древніх таємниць. Це був якийсь гігантський склеп, заповнений мільйонами книжок, котрі якимось чином уникнули знищення в давно зруйнованих древніх бібліотеках, де вони колись зберігалися. Все це видавалося просто неможливим. «Здоровенний підвал? Та ще й в окрузі Колумбія?» Однак тепер, коли він пригадав лекцію Пітера в спецшколі «Філіпс Ексетер» і побачив список магичних слів, то перед ним відкрилася ще одна вражаюча перспектива.

Ленґдон однозначно не вірив у силу магичних слів, однак був переконаний на сто відсотків, що татуйований чоловік у них однозначно вірив. Професор знову уважно придивився до нотаток, мап, текстів, роздруківок та мотузок, що їх з'єднували, – і його серце пришвидшено закалатало.

Стала очевидною загальна раз у раз повторювана тема.

«Господи, він шукає *verbum significatium*... Втрачене Слово. – Ленґдон дав своїм думкам змогу кристалізуватися і пригадав деякі фрагменти з Пітерової лекції. – Втрачене Слово – ось що він шукає! Ось що, на його думку, заховане десь у Вашингтоні!»

Сато підійшла і стала поруч.

– Ви оце шукали? – І простягнула йому смартфон.

Ленґдон поглянув на сітку вісім на вісім з цифрами, що виднілася на екрані.

– Так, саме це. – Він схопив шматок паперу. – Мені потрібна ручка.

Сато дістала ручку з кишені й подала йому.

– Будь ласка, покваптеся.

А у своєму кабінеті у підвалі Науково-технічного управління Нола Кей знову вивчала відредагований документ, що його приніс системний фахівець з безпеки Рік Парріш. «На біса директорові ЦРУ цей файл про древні піраміди та потаємне підземне сховище?»

Вона схопила слухавку і набрала номер.

Сато відповіла миттєво, і голос її звучав напружено:

– Ноло, я щойно сама збиралася тобі зателефонувати.

– Я маю нову інформацію, – повідомила Нола. – Не впевнена, що вона доречна, але я виявила, що існує відредагований...

– Викинь це з голови, хай там що, – перервала її Сато. – У нас обмаль часу. Нам не вдалося затримати об'єкт, і я маю всі підстави вважати, що він ось-ось спробує втілити в життя свою погрозу.

По спині у Ноли побігли мурашки.

– Але є й гарна новина: ми точно знаємо, куди він вирушив. – Сато глибоко вдихнула. – А погана новина та, що він прихопив із собою переносний комп'ютер.

РОЗДІЛ 114

Приблизно за десять миль від свого маєтку Малах закутав Пітера Соломона в ковдру і покотив у візку до величезної будівлі через залиту місячним сяйвом автостоянку. Ця будівля мала саме тридцять три зовнішні колони, і кожна з них – точнісінько тридцять три фути заввишки. О такій пізній годині в цій велетенській, як гора, споруді вже нікого не було, отже, вони нікому не потраплять на очі. Та це й не мало істотного значення. Здалеку навряд чи хтось придивлятиметься до високого, дбайливого на вигляд чоловіка в довгому чорному пальті, який вивіз інваліда на

вечірню прогулянку.

Коли вони дісталися до тильного входу, Малах підкотив Пітера до електронного замка. Пітер прошив його очима, не бажаючи вводити свій код.

Малах розсміявся.

– Гадаєш, що я взяв тебе з собою, аби ти мене сюди впустив? Швидко ж ти забув, що я один із твоїх братів-масонів! – І, простягнувши руку, він набрав код доступу, який йому ввірили після його ініціації до тридцять третього ступеня.

Важкі двері клацнули і відімкнулися.

Пітер застогнав і почав смикатися в кріслі.

– Пітере, Пітере, ти чого, – заспокійливо проспівав Малах. – Згадай свою сестричку Кетрін. Будь розумником і слухайся мене – тоді вона житиме. Ти можеш її врятувати. Даю слово.

Малах вкотив свого заручника всередину і замкнув двері. Серце його пришвидшено закалатало від приємного передчуття. Прокотивши Пітера коридорами до ліфта, він натиснув на кнопку. Двері розчинилися, і Малах позадкував до кабінки, тягнучи за собою візок. А потім так, щоб Пітер бачив, що він робить, Малах картинно простяг руку і натиснув на найвищу кнопку.

Обличчя заручника спотворив вираз страху.

– Ш-ш-ш, – Малах ніжно погладив голену маківку Пітерової голови, коли двері зачинилися. – Як тобі добре відомо, увесь секрет в тому – як померти.

«Я не пам'ятаю всіх символів!»

Ленґдон заплющив очі, чимдуж намагаючись пригадати точне розташування символів на основі піраміди, але навіть його добрій та образній пам'яті це було не до снаги. Він записав кілька пригаданих символів і розташував їх так, як і в магічному квадраті Франкліна.

Та наразі не бачив нічого, що мало б хоч якийсь сенс.

– Поглянь! – підказала Кетрін. – Ти напевне на правильному шляху. Перший рядок – суцільні грецькі літери. Однорідні символи розташовуються один біля одного!

Ленґдон теж помітив цю закономірність, але не міг придумати жодного грецького слова, яка відповідала б такій конфігурації літер та інтервалів. «Мені потрібна перша літера». Він знову поглянув на магічний квадрат і спробував пригадати літеру, розташовану в точці 1 в нижньому лівому куті. «Міркуй!» Ленґдон заплющив очі, намагаючись уявити основу піраміди. «Нижній рядок... побіля лівого кута вниз... яка ж літера там була?»

На мить професор немов повернувся до баку з рідиною. Шокований і переляканий, він вдивлявся крізь плексигласове вікно в основу піраміди.

І раптом він побачив її. Важко дихаючи, Ленґдон розплющив очі.

– Перша літера – ейч!

Повернувшись до сітки, він вписав першу літеру. Слово й досі було неповним, але він побачив уже достатньо. І раптом здогадався, яке слово то могло бути.

Нєрєдоц!

Завмерши серцем Ленґдон набрав у смартфоні нове слово для пошуку: англійський еквівалент цього добре відомого грецького слова. Першим знайденим текстом була енциклопедична стаття. Він прочитав її й упевнився, що мав рацію і що стаття правильна.

HEREDOM (іменник). Значує слово серед масонів «високого ступеня», запозичене з ритуалів французьких розенкрейцерів, де означає міфічну гору в Шотландії, легендарне місце першого зібрання цього Ордену. Від грецького Нєрєдоц, яке походить від Hieros-domos, що грецькою означає Священний дім.

– Знайшов! – вигукнув Ленґдон, сам не вірячи у свою удачу. – Ось куди вони вирушили!

Сато теж прочитала статтю, зазирнувши професорові через плече, – і розгубилася.

– До якоїсь загадкової гори в Шотландії?

Ленґдон похитав головою.

– Ні. До будівлі у Вашингтоні, яка має кодову назву Гередом.

РОЗДІЛ 115

Храмовий дім – відомий серед братчиків як Гередом – завжди вважався гордістю масонів шотландського обряду в Америці. Цю споруду з крутим пірамідальним дахом було названо на честь міфічної гори в Шотландії. Однак Малах знав, що скарб, схований у Храмовому домі, був не міфічним, а цілком реальним.

Він не мав сумніву, що саме це місце і шукав. «Бо шлях сюди вказала масонська піраміда».

Поки старий ліфт повільно виповзав на третій поверх, Малах витяг аркуш паперу, на якому він переінакшив сітку символів за допомогою квадрата Франкліна. Тепер усі грецькі літери змістилися у перший рядок, а разом із ними один простий символ.

Інформація була гранично чіткою і зрозумілою.

Під Храмовим домом.

Heredom!

«Втрачене Слово – тут... десь тут, неподалік».

Хоча Малах і не знав достеменно, як визначити його місцезнаходження, проте був певен: відповідь криється в решті символів сітки. Напрочуд доречним виявився той факт, що коли справа дійшла до розгадування секретів масонської піраміди та цієї споруди, то свою кваліфіковану допомогу надав йому не будь-хто, а сам Пітер Соломон – Верховний магістр.

А Пітер все смикався і смикався у візку, видаючи крізь кляп якісь нерозбірливі звуки.

– Знаю, знаю, що ти непокоїшся через Кетрін, – сказав Малах. – Але ми майже прийшли. Скоро кінець.

Для Малаха цей кінець настав якимось несподівано. Скільки минуло років – років болісних страждань та ретельного планування, і ось, нарешті, довгоочікувана мить настала.

Ліфт уповільнив хід, і Малах відчув приплив радісного збудження.

Кліть сіпнулася і зупинилася.

Бронзові двері відчинилися, і Малах побачив перед собою розкішне приміщення. Велика, прикрашена символами кімната купалася в місячному сяйві, яке проникало всередину крізь високе вікно-стелю.

«Я пройшов повне коло», – подумав Малах.

Храмова зала – тут Пітер Соломон та його брати так необачно ініціювали Малаха і зробили одним з них. І тепер настав час відкрити найпотаємніший секрет масонів, в існування якого більшість братчиків навіть не вірили.

– Він нічого не знайде, – сказав Ленгдон, досі відчуваючи запаморочення та дезорієнтацію, коли йшов з підвалу слідком за Сато та рештою агентів. – Слова, як такого, не існує. Це лише метафора, символ древніх таємниць.

За ними вибралася звідти й ослаблена Кетрін за допомогою двох агентів.

Поки група обережно пробиралася через покалічені вибухом двері, а потім через обертальну картину виходила до вітальні, Ленгдон пояснив Сато, що Втрачене Слово було в масонстві найстійкішим символом. Єдине слово, записане таємничою мовою, яку вже ніхто не міг розшифрувати. Це слово, як і самі таємниці, обіцяло відкрити приховану силу лише тому, хто виявиться достатньо просвіченим, щоб його розгадати.

– Кажуть, – підсумував Ленгдон, – що коли роздобути і зрозуміти це Втрачене Слово, відкриються й стануть зрозумілими і древні таємниці.

Сато змріяла професора допитливим поглядом.

– То ви вважаєте, що цей чоловік шукає єдине слово?

Ленгдон мав погодитися, що спершу це дійсно звучало абсурдно, однак врешті-решт давало відповіді на численні запитання.

– Розумієте, я не спеціаліст з церемоніальної магії, – пояснив він, – але з тих документів на стінах та з опису Кетрін голови цього чоловіка випливає, що він, на

мою думку, сподівається знайти це Втрачене Слово і написати його на своєму тілі.

Сато повела групу до їдальні. На галявині вже розігрівав свою турбіну гелікоптер, і його лопаті гуркотіли дедалі гучніше.

А Ленґдон і далі міркував уголос:

– Якщо цей тип і справді вірить, що невдовзі добереться до моці древніх таємниць, то в його уяві немає символу більш потужного, аніж Втрачене Слово. Якщо йому вдасться знайти його і написати на маківці голови – а вона вже сама по собі є священним місцем, – тоді він, безперечно, вважатиме себе бездоганно прикрашеним і готовим до ритуалу... – Раптом Ленґдон замовк, помітивши, як Кетрін зблідла від думки про страшну долю, яка чекає Пітера.

– Але ж, Роберте, – мовила вона кволим голосом, що ледь чувся через виття турбіни. – Це добра новина, хіба ж ні? Якщо він хоче написати на своїй маківці Втрачене Слово перед тим, як принести в жертву Пітера, то це означає, що ми маємо певний час. Він не уб'є мого брата, поки не знайде це слово. А якщо його взагалі не існує...

Агенти всадили Кетрін у крісло, а Ленґдон спробував зобразити на своєму обличчі вираз надії.

– На жаль, Пітер і досі думає, що ти стикаєш кров'ю і невдовзі помреш. І тому гадає, що єдиним способом твого порятунку є співпраця з тим психом... тому, можливо, він допоможе йому знайти те слово.

– Ну то й що? – наполягала вона. – Якщо його не існує...

– Кетрін! – Ленґдон впритул подивився на неї. – Якби я знав, що ти помираєш і якби хтось пообіцяв мені, що твій порятунок – у Втраченому Слові, я б знайшов цьому чоловікові слово – будь-яке слово, а потім би молив Бога, щоб він дотримався своєї обіцянки.

– Директоре Сато! – раптом гукнув агент із сусідньої кімнати. – Ідіть подивіться!

Сато квапливо вийшла з їдальні і побачила, що один з агентів спускається сходами зі спальні. У руках він тримав біляву перуку. «Що за чортівня?!»

– Чоловіча перука, – пояснив агент, подаючи начальниці знахідку. – Я знайшов її у туалетній кімнаті. Придивіться до неї уважно.

Білява перука виявилася набагато важчою, аніж очікувала Сато. Здавалося, шапочку перуки було відлито з якогось щільного матеріалу на кшталт желатину. Дивно, але з нижньої її частини стирчав дріт.

– Гелева батарейка, що набуває форми голови, – пояснив агент. – Вона живить волоконно-оптичну мікрокамеру, сховану у волоссі.

– Що?! – Сато помацала пальцями і справді знайшла малесенький об'єкт камери, непомітно захований серед білявих пасом. – Отже, це прихована камера?

– Відеокамера, – уточнив агент. – Накопичує зображення на цю маленьку твердотільну плату. – І він показав на маленький, як поштова марка, силіконовий квадратик, вмонтований у шапочку. – Можливо, камера вмикається, реагуючи на рух.

«Господи! – подумала Сато. – Так он як він примудрився це зробити!»

Цей мікроскопічний різновид «шпигунської камери у квітці на лацкані» відіграв основну роль в тій кризі, з якою зіштовхнулася директор відділу безпеки цієї ночі. Вона роздратовано поглянула на перуку, а потім віддала її агентові.

– Продовжуйте обшук помешкання, – наказала вона. – Мене цікавить кожна крихта інформації про цього типа, яку вам вдасться знайти. Ми знаємо, що він прихопив із собою ноутбук, і я хочу довідатися, як саме збирається він підключити його до зовнішнього світу за межами цього будинку. Подивіться, чи немає тут якихось інструкцій, кабелів та іншого причандалля, що зможе підказати нам, яке комп'ютерне «залізо» він має.

– Слухаю, пані. – Агент поквапився виконувати наказ.

«Час їхати». Сато почула, як тонко завищала турбіна гелікоптера, і поквапилася до ідальні, куди Сімкінс завів Беламаї, а тепер витягував з нього інформацію про будівлю, до якої, як вони вважали, вирушив їхній об'єкт.

Храмовий дім.

– Парадні двері запечатані зсередини, – розповідав Беламаї, загорнутий у теплоізоляційну ковдру з фольги, бо й досі помітно тремтів після тривалого чекання на холоді на майдані Франкліна. – Єдиний вхід до будівлі через задні двері. На них замок з пін-кодом, відомим лише братам-масонам.

– А який конкретно там код? – вимогливо спитав Сімкінс, роблячи швидкі нотатки.

Беламаї сів, бо надто ослаб, щоб стояти. Вицокуючи зубами, він назвав напам'ять вхідний код і додав:

– Адреса – Шістнадцята вулиця, сімнадцять-тридцять три, але вам знадобляться під'їзна дорога та стоянка, а до них не так просто добратися, тому...

– Я достеменно знаю, де це, – перервав його Ленг'дон. – Я проведу вас, коли ми туди дістанемося.

Сімкінс похитав головою.

– Ви не поїдете, професоре. Це військова...

– Чорта з два я не поїду! – вишкірився Ленг'дон. – Там Пітер! А ця будівля – справжній лабіринт! Без проводиря у вас піде не менше десяти хвилин, щоб знайти Храмову залу!

– Він має рацію, – зауважив Беламаї. – Це й справді лабіринт. Там є ліфт, але він старий та шумний, і до того ж відкривається просто посеред Храмової зали. Якщо ви хочете проникнути в приміщення непомітно, вам доведеться йти сходами пішки.

– Ви можете взагалі не знайти туди дороги, – попередив Ленг'дон. – Від того заднього входу вам доведеться пройти через залу регалій, залу слави, потім – через середній сходовий майданчик, атріум, парадні сходи...

– Досить, – мовила Сато. – Ленг'дон іде з нами.

Енергія зростала.

Малах котив Пітера Соломона до олтаря, відчуючи, як вона пульсує в ньому і розтікається тілом. «З цієї будівлі я вийду незрівнянно могутнішим, аніж зайшов». Все, що лишилося, – це знайти остаточний інгредієнт.

«Verbum significatum, – шепотів він сам собі. – Verbum omnificum».

Зупинивши візок із Пітером біля олтаря, Малах зайшов до нього спереду і розстебнув важку сумку, що лежала на колінах полоненого. Засунувши руку всередину, він витяг важку кам'яну піраміду і підняв її до місячного сяйва перед очима Пітера, показуючи йому сітку символів, викарбуваних на основі.

– Всі ці довгі роки, – глузливо мовив він, – ви, масони, навіть не здогадувалися, яким чином піраміда приховувала свої таємниці. – Малах обережно поставив піраміду на кут олтаря і повернувся до сумки. – А цей талісман, – продовжив він, витягуючи горішній камінь, – і справді творить порядок із хаосу, саме так, як і обіцялося. – Поставивши металевий вершечок на кам'яну піраміду, він одступив убік, щоби Пітер міг добре бачити. – Поглянь-но, твій символон нарешті зібрано докупи.

Обличчя Пітера перекривилося, і він спробував щось сказати.

– От і добре. Бачу, ти щось хочеш мені сказати. – Малах грубо висмикнув кляп із рота полоненого.

Пітер Соломон закашлявся, кілька секунд хапав ротом повітря і лише потім зміг заговорити.

– Кетрін...

– Час Кетрін збігає. Якщо хочеш врятувати її, пропоную тобі робити так, як я скажу. – Малах підозрював, що вона, напевне, вже померла, а якщо ні, то ось-ось помре. Втім, яка різниця. Їй довелося прожити достатньо довго, щоб подумки попрощатися зі своїм братом.

– Благаю, – мовив Пітер хрипким уривчастим голосом. – Пошліть до неї «швидку допомогу»...

– Саме це я і зроблю. Але спочатку ти скажеш мені, як вийти на потаємні сходи.

На обличчі Пітера з'явився вираз непідробного здивування.

– Що?!

– Сходи. У масонській легенді йдеться про сходи, що ведуть на кілька сотень футів під землю до потаємного місця, де заховане Втрачене Слово.

Здивування на обличчі Пітера змінилося панікою.

– Ти ж знаєш цю легенду, – насмішковано мовив Малах. – Про потаємні сходи, сховані за величезним каменем. – І він показав на головний олтар – масивний гранітний блок із позолоченим написом івритом: І сказав Бог: Хай станеться світло! І сталося світло. – Вочевидь, оце – те саме місце. Вихід до сходів мусить критися на якомусь із поверхів під нами.

– У цьому будинку немає потаємних сходів! – заволав Пітер.

Малах терпляче посміхнувся і махнув рукою догори.

– Ця будівля має форму піраміди. – І він показав на чотиригранну склепінчасту стелю, що звужувалася догори і закінчувалася квадратним горішнім вікном у центрі.

– Так, Храмівий дім являє собою піраміду, але яке...

– Пітере, в моєму розпорядженні вся ніч. – Малах поправив білу шовкову мантию на своєму бездоганному тілі. – Однак Кетрін має набагато менше часу. Якщо ти хочеш, щоб вона жила, то скажеш мені зараз, як вийти на сходи.

– Я вже сказав вам, – заявив Пітер, – що в цій споруді немає ніяких потаємних сходів!

– Та невже? – І Малах неквапливо дістав аркуш паперу, на якому він переінакшував сітку символів з основи піраміди. – Це завершальне послання від масонської піраміди. Твій друг Роберт Ленгдон допоміг мені його розшифрувати.

Малах підняв аркуш і підніс його до очей Пітера. Коли Верховний магістр побачив його, то у нього аж подих перехопило. Шістдесят чотири символи не лише помінялися місцями і утворили групи з чітким значенням... Навіть більше – з хаосу матеріалізувалося зображення.

Зображення сходів під пірамідою.

Пітер Соломон приголомшено розглядав сітку символів, не вірячи своїм очам. Масонська піраміда поколіннями приховувала свою таємницю. Раптом ця таємниця ось-ось мала розкритися, і груди Пітера пронизало холодне лиховісне передчуття.

«Це завершальний код піраміди».

З першого погляду істинне значення цих символів так і залишилося для Пітера таємницею, зате він одразу ж збагнув, чому цей татуйований чоловік вірив у те, що вірив.

«Він гадає, що під пірамідою Гередом є потаємні сходи. Він хибно розуміє ці символи».

– Де вони?! – grimнув татуйований. – Скажи, де знайти сходи, і я врятую Кетрін.

«Якби ж то я міг сказати, – подумав Пітер. – Адже насправді їх немає». Міф про ці сходи був суто символічною частиною великих алегорій масонства. Як відомо, гвинтові сходи з'являлися на масонських креслярських дошках другого ступеня. Вони відображали інтелектуальне сходження людини до Божественної Істини. Як і драбина Якова, гвинтові сходи були символом стежини на небеса... подорожі людини до Бога... зв'язку між земною та духовною сферами. Її східці означали численні чесноти людського розуму.

«Він же має це знати, – подумав Пітер. – Бо пройшов усі ініціації».

Кожен масон-ініціат дізнавався про символічні сходи, якими мав змогу піднятися і які забезпечували йому можливість «причаститися до таємниць науки про людину». Франкмасонство, як і ноетична наука та древні таємниці, побожно ставилося до ще

нерозкритого потенціалу людського розуму, і багато масонських символів стосувалося саме психології людини.

«Розум покоїться на плотському тілі, як золотий горішній камінь. Філософський камінь. По сходах спинного хребта опускається і піднімається енергія. Вона циркулює, поєднуючи небесний розум із плотським тілом».

Пітер знав, що недаремно хребет складається саме з тридцяти трьох хребців. Є тридцять три ступені масонства. Sacrum, основа хребта, або ж крижі, буквально означало «священна кістка». Тіло людське і справді є храмом. Глибоко шанована масонами наука про людину являла собою древнє розуміння того, як слід використовувати цей храм для його наймогутнішого та найшляхетнішого призначення.

На жаль, якщо розказати цьому чоловікові правду, то це аж ніяк не допоможе Кетрін. Пітер іще раз поглянув на сітку символів і зітхнув з виглядом людини, змушеної визнати свою поразку.

– Ваша правда, – збрехав він. – Під цією спорудою дійсно є потаємні сходи. І як тільки ви пошлете допомогу Кетрін, я вам їх покажу.

Татуйований мовчки вирячився на нього.

Соломон виклично дивився на нього.

– Або ви врятуєте мою сестру і дізнаєтеся правду, або убийте нас обох – і назавжди залишіться у невіданні!

Чоловік повільно опустив руку з аркушем і похитав головою.

– Ти засмучуєш мене, Пітере. Ти не пройшов випробування. Ти й досі тримаєш мене за дурня. Невже ти й справді не розумієш, що я шукаю? Невже ти й справді гадаєш, що я не збагнув свого істинного потенціалу?

З цими словами він повернувся до Пітера спиною і скинув свою мантию. Коли білий шовк тріпотливо упав на підлогу, Пітер вперше побачив довге татуювання, яке йшло вздовж хребта чоловіка.

«Боже милосердний...»

Від білої пов'язки на стегнах та сідницях посередині мускулистої спини піднімалися елегантні гвинтові сходи. Кожна сходинка розташовувалася на окремому хребці. Приголомшений Пітер мовчки піднявся поглядом сходами аж до основи черепа татуйованого чоловіка.

Пітер мовчав і лише дивився.

Татуйований нахилив голову назад і показав кружечок голої плоті на маківці свого черепа. Неторкану шкіру обрамляв змії, що скрутився кільцем, кусаючи себе за хвіст.

Очищення і спокута гріхів.

Чоловік випрямився й обернувся до Пітера. Величезний двоголовий фенікс на його грудях вирячився на нього невидючими очима.

– Я шукаю Втрачене Слово, – сказав чоловік. – Ти мені допоможеш? Чи хочеш померти разом із сестрою?

«Ти знаєш, як його знайти, – подумав Малах. – Ти знаєш щось таке, про що не хочеш мені розповідати».

Під час допиту Пітер Соломон розказав багато такого, про що, мабуть, зараз і не пам'ятав. Від повторних «процедур» у бакові для сенсорної депривації він почав марити і став слухняним. Неймовірно, але коли Пітер «розколовся», то все, що він розповів, дивовижним чином збігалось з легендою про Втрачене Слово.

«Втрачене Слово не метафора... воно і справді існує. Це слово записане древньою мовою... воно було сховане впродовж сторіч. Воно здатне наділити неймовірною силою кожного, хто усвідомить його істинне значення. Воно залишається у схованці й донині... а масонська піраміда здатна вказати його місцезнаходження».

– Пітере, – сказав Малах, незмигними очима прикипівши до свого полоненого. – Коли ти поглянув на сітку символів, ти дещо побачив. Тебе осяяло і ти зробив відкриття. Ця сітка щось для тебе означає. Розкажи мені.

– Я нічого не розкажу, поки ви не пошлете допомогу Кетрін!

Малах посміхнувся.

– Повір мені, перспектива втратити сестру просто зараз – це твоя найменша проблема. – Не кажучи більше ні слова, він повернувся до професорової сумки і заходився виймати речі, а потім розкладати їх на жертвовному олтарі.

Складена шовкова тканина. Сніжно-біла.

Срібне кадило. Єгипетське миро.

Флакони з кров'ю Пітера. Змішаною з попелом.

Чорне вороняче крило. Його священне стило.

Жертвний ніж. Викуваний із заліза метеорита, що впав у Ханаанській пустелі.

– Гадаєте, я боюся померти? – вигукнув Пітер голосом, сповненим гніву. – Якщо Кетрін помре, то мені більше нічого втрачати! Ви убили всю мою родину! Ви забрали у мене все!

– Ні, не все, – відповів Малах. – Іще не все. – Він засунув руку до сумки і витяг звідти переносний комп'ютер, який взяв зі свого кабінету. Потім увімкнув його і поглянув на свого полоненого. – Боюся, ти ще не повністю усвідомив істинну природу скрути, у яку потрапив.

РОЗДІЛ 117

У Ленгдона аж в животі похолело, коли спецвертоліт різко підскочив з галявини, заклав крутий віраж і помчав зі швидкістю, якої професор ніяк не очікував від гелікоптера. Кетрін залишилася видужувати. З нею zostалися Беламі й один агент ЦРУ, який продовжив обшук, чекаючи на прибуття підкріплення.

Перш ніж Ленгдон пішов, вона цьомкнула його в щоку і прошепотіла:

– Бережи себе, Роберте.

І зараз, коли вертоліт нарешті вирівнявся і взяв курс на Храмовий дім, професорові, в якого аж дух перехопило від страху польоту, це побажання видалося вкрай доречним.

Біля нього сиділа Сато і давала команди пілоту:

– Курс – на майдан Дюпон-серкл! – вигукнула вона, перекрикуючи оглушливий гуркіт. – Будемо сідати там!

Ленґдон спантеличено обернувся до неї.

– Дюпон? Та це ж за кілька кварталів від Храмового дому! Ми ж можемо сісти на стоянці безпосередньо біля Храму!

Сато похитала головою.

– Нам треба увійти до будівлі тихо й непомітно. Якщо об'єкт зачує наше наближення...

– Ми не маємо часу! – заперечив Ленґдон. – Цей псих збирається убити Пітера! Звук гелікоптера навпаки може перелякати його і зупинити!

Сато поглянула на нього своїми холодними крижаними очима.

– Я вже сказала вам, що безпека Пітера Соломона не є моєю основною метою. Здається, я зрозуміло висловлююся.

Та Ленґдонові не хотілося вислуховувати ще одну лекцію з питань національної безпеки.

– Слухайте, я – єдиний на борту, хто знає, як треба правильно орієнтуватися в тому будинку.

– Охолоньте, професоре, – попередила його японка. – Ви перебуваєте тут як член моєї групи, і я змушу вас повністю зі мною співпрацювати. – Вона на мить замовкла, а потім додала: – Втім, зараз вже час повністю поінформувати вас про надзвичайну серйозність сьогоденної кризи.

Сато потягнулася під сидіння і видобула звідти лискучий титановий портфельчик. Вона відкрила його, всередині виявився надзвичайно складний і «наворочений» комп'ютер. Коли директорка увімкнула його, на екрані з'явився логотип ЦРУ, а також командний рядок для логіна.

Ввівши свій реєстраційний код, Сато спитала:

– Професоре, ви пам'ятаєте оту біляву перуку, яку ми знайшли у помешканні того чоловіка?

– Пам'ятаю.

– Так от – в ній ми знайшли оптоволоконну відеокамеру, сховану у волоссі.

– Прихована відеокамера? Щось я не розумію. Сато спохмурніла.

– Скоро зрозумієте. – І запустила потрібний файл.

Будь ласка, хвилинку...

Здійснюється декодування файла...

Вискочило вікно, заповнивши весь екран. Сато підняла комп'ютер і поставила його Ленґдонові на коліна, немовби посадовивши його в перший ряд в кінотеатрі.

На екрані з'явилося незвичне зображення.

Ленґдон аж відсахнувся від несподіванки.

– Що це, в біса, таке?!

На розпливчастому і темному відео виднівся чоловік із зав'язаними очима. На ньому був одяг середньовічного єретика, якого ведуть на шибеницю, – петля на шиї, ліва штанина закована до коліна, правий рукав сорочки закований до ліктя, а з-під розхристаної сорочки видніються голі груди.

Ленґдон дивився на екран, не вірячи очам своїм. Він достатньо багато читав про масонські ритуали, аби збагнути, що він перед собою бачить.

«Масон-ініціат... готується отримати перший ступінь».

Чоловік був надзвичайно м'язистий і високий, в уже знайомій перуці та з сильно засмаглою шкірою. Ленґдон одразу упізнав риси його обличчя. Вочевидь, татуювання були сховані під товстим шаром гриму кольору засмаглої шкіри. Він стояв перед дзеркалом на повний зріст, знімаючи своє зображення на відеокамеру, сховану в перуці.

Але ж... навіщо?

Потім екран згас.

І з'явилося нове зображення. Маленька, тьмяно освітлена прямокутна кімната. З виразною шаховою долівкою із чорних та білих кахлів. Низький дерев'яний олтар, з трьох боків обрамлений стовпами, на яких горіли мерехтливі свічки.

Ленґдон відчув, що починає розуміти, про що йдеться.

«Господи милосердний!»

Працюючи в хаотичному стилі домашнього відео, камера націлилася тепер на периферію, на невеличку групу чоловіків, що спостерігали за ініціатом. На всіх чоловіках були ритуальні масонські регалії. Ленґдон не міг в темряві роздивитися їхні обличчя, але не мав жодного сумніву, де саме цей ритуал відбувався.

Таких зал ложі з традиційним інтер'єром було багато в різних країнах світу, але туманно-блакитний трикутний фронтон над кріслом магістра свідчив, що це найстаріша масонська ложа в окрузі Колумбія – Потомацька ложа № 5 – осередок Джорджа Вашингтона та масонських батьків-засновників, які заклали наріжний камінь Білого дому та Капітолію.

Ця ложа функціонувала й донині.

Пітер Соломон, на додаток до обов'язків керівника Храмового дому, був також і магістром цієї місцевої ложі. Саме в таких ложах зазвичай і починалася подорож ініціата... саме там він проходив перші три ступені франкмасонства.

– Братове, – почувся знайомий голос Пітера. – В ім'я Великого Творця Всесвіту я відкриваю цю ложу для здійснення масонського ритуалу першого ступеня!

І гучно ляснув молоток.

Спантеличений Ленґдон розгублено продивився кілька відеосюжетів, де напливом показувалося, як Пітер Соломон виконує деякі з найцікавіших та найбільш вражаючих ритуалів.

Ось він притискає блискучий меч до оголених грудей ініціата... погрожує посадити його на палю, якщо той «необачно видасть таємниці масонства»... описує чорно-білу долівку як «живих та мертвих»... перелічує покарання, серед яких було розрізання горлянки від вуха до вуха, виривання язика з коренем та поховання тіла в шорсткому морському піску...

Ленґдон витріщався на екран, не вірячи своїм очам. «Невже я й справді це бачу?» Масонські ритуали посвяти століттями залишалися під покровом таїни. Нечисленні розповіді, що пробивалися назовні, йшли від тих масонів, які з різних причин опинилися за межами братства. Звісно, професорові доводилося читати ці розповіді, але читати – то одне, а бачити на власні очі – зовсім інше.

Особливо, якщо відеоряд відредагувати і подати саме таким чином. Ленґдон вже здогадався, що це відео – не що інше, як упереджений пропагандистський ролик, з якого вилучено всі шляхетні аспекти обряду ініціації, навмисне зроблено наголос на моментах найбільш бентежних та суперечливих. Ленґдон збагнув, що коли це відео оприлюднити, то воно неодмінно стане Інтернет-сенсацією буквально за один день. Творці й прихильники теорії масонської змови накинуться на це відео як гієни. Масонські організації, а особливо – Пітер Соломон – втраплять у вогненний вихор звинувачень та цькування, і їм доведеться відчайдушно оборонятися, щоб звести до мінімуму заподіяну шкоду... навіть попри те, що насправді цей ритуал був безневинним та суто символічним.

До того ж відео містило зловісне біблійне посилання на принесення людини в жертву... «Авраам скорився Всевишньому, запропонувавши йому власного сина». Ленґдон подумав про Пітера, і йому захотілося, щоб гелікоптер летів якомога швидше.

Відеоряд на екрані змінився.

Та сама зала. Тільки іншої ночі. Тепер це був ритуал посвячення в масони другого ступеня. Цього разу, більш енергійний та емоційний. За обрядом спостерігає вже більша група масонів. Пітер Соломон сидить у кріслі магістра. Ініціат стає навколішки перед олтарем... дає обітницю «завжди берегти таємниці франкмасонів»... погоджується на покарання: його «грудну клітку розірвуть, а пульсуюче серце кинуть на землю, як подачку ненажерливим звірам»...

Відеоряд знову змінився – і в Ленґдона пришвидшено забилося серце. Ще одна ніч. Ще більша юрма. На підлозі – схожа на домовину креслярська дошка.

Третій ступінь.

То був ритуал смерті – найжорсткіший серед усіх ступенів. То був момент, коли ініціата змушували «постати лицем до лица із загрозою власному існуванню». Фактично, саме цей жорстокий допит дав початок виразу «піддати когось допиту третього ступеня». І хоча Ленґдон і був теоретично знайомий з цією процедурою, він аж ніяк не був готовий побачити її на власні очі.

То було вбивство.

Різкими хаотичними сценами це відео демонструвало жорстоке вбивство очима самої жертви. Там були симульовані удари по голові, включно з ударами, завданими масонським кам'яним молотком. А тим часом настоятель скорботно розповідав про «вдовиченка» – Хірама Абіфа – головного архітектора Соломонового храму, котрий визнав за краще померти, аніж видати таємну мудрість, яку знав.

Звісно, напад був удаваним, але від споглядання цього сюжету на екрані кров холола в жилах. Після того як ініціатові було завданого останнього, смертельного удару, його – «мертвішого за мертвих» – поклали в символічну труну, очі замкнули, а руки схрестили на грудях, як справжньому покійнику. Брати масони підвелися і скорботно обійшли померлого під звуки похоронного маршу, виконуваного на органі.

Моторозна сцена.

А далі – ще гірше.

Коли всі масони зібралися довкола свого убитого брата, прихована камера чітко показала їхні обличчя. І Ленґдон зрозумів, що Пітер Соломон був не єдиним відомим чоловіком у цій залі. Один з присутніх, що дивився на ініціата в труні, мало не щодня з'являвся на екранах телевізорів.

То був відомий американський сенатор.

«О Господи...»

Сцена знову змінилася. Тепер – надворі... Ніч... відеозображення знову стрибає... чоловік іде вулицею, а перед камерою розвиваються його біляві пасма. Ось він завертає за ріг... камера опускається і показує щось у чоловіка в руці... то доларова купюра; великим планом – велика печатка Сполучених Штатів... всевидяче око, незавершена піраміда... і раптом об'єктив від купюри переміщається на схожий силует вдалині... то масивна пірамідальна споруда зі спадистими боками та зрізаним верхом.

Храмовий дім.

Ленґдон відчув, як із глибини душі піднімається холодний страх.

А відео крутилося далі – ось чоловік поспішає до будівлі, йде вгору багатоярусними сходами до велетенських бронзових дверей, розташованих поміж двома сімнадцятитонними сфінксами-охоронцями.

Неофіт входить до піраміди, де здійснюється ініціація.

Темрява.

Вдалині потужно заревів орган... і з'явилося нове зображення.

Храмова зала.

Ленґдон затамував подих.

Порожнеча на екрані сяяла електричними вогнями. А олтар з чорного мармуру, розташований під вікном-стелею, виблискував у місячному сяйві. Довкола олтаря на шкіряних кріслах ручної роботи з горіхового дерева поважно сиділи члени ради з масонів тридцять третього ступеня, які зібралися, щоб бути свідками. Камера повільно і з навмисною ретельністю пройшлася по їхніх обличчях.

Ленґдон заляк, із жахом прилипнувши до екрана.

Хоча він і не здогадувався, що мало відбутися, але побачене цілком вписувалося в загальну канву. Зрозуміло, серед найвідоміших і найушлавлених масонів найбільш потужного і впливового міста у світі цілком логічно перебувало чимало відомих та впливових постатей. Тому серед тих, хто зібрався довкола олтаря – у довгих шовкових рукавичках, масонських фартухах та з блискучими перснями, було декілька наймогутніших людей країни.

Двоє суддів верховного суду...

Міністр оборони...

Голова палати представників...

На екрані з'являлися відомі діячі, і Ленґдонові стало зле від побаченого.

Троє відомих сенаторів...

Міністр внутрішньої безпеки...

І...

Директор ЦРУ...

Ленґдону захотілося відвести погляд, але він не зміг. Сцена не лише заворожувала та притягувала – вона лякала. І йому враз стала зрозумілою тривога і збентеженість Сато.

Потім ця картина перетворилася на одне-єдине шокуєче зображення.

То був людський череп, наповнений темно-червоною рідиною. Цю мертву голову, славнозвісну *caput mortuum*, подав ініціативі своїми витонченими руками сам Пітер Соломон, і його золотий масонський перстень зблиснув у мерехтінні свічок. Червона рідина виявилася вином... однак вона таки блищала, наче кров. Візуальний ефект виявився моторошний.

«П'яте випивання», – здогадався Ленґдон, бо колись сам читав розповідь про цей священний обряд в «Листах про масонську інституцію», написаних президентом США Джоном Квінсі Адамсом. Але бачити на власні очі, як це відбувається... як за цим спокійно спостерігають найвпливовіші люди Америки... Більш захопливого видовища Ленґдонові не доводилося бачити.

Ініціат узяв череп у руки... і його обличчя віддзеркалилося на гладенькій поверхні вина. «Нехай вино, що я вип'ю, стане мені смертельною отрутою, – заявив він, – якщо я коли-небудь навмисне чи ненавмисне порушу свою обітницю».

Ясна річ, цей ініціат збирався порушити свою клятву так, як ніхто й уявити собі не міг.

Ленґдон навіть думати боявся, що станеться, коли це відео оприлюднять. Усі вимагатимуть пояснень. В уряді зчиниться гармидер, і запанує анархія. Усі радіохвилі заповнять голоси представників антимасонських груп, фундаменталістів та прихильників змовницьких теорій, і всі вони сіятимуть ненависть та страх, заклинаючи до нового полювання на відьом.

Істину буде спотворено до непізнаванності, це Ленґдон знав напевне. Як і завжди то було з масонами.

А істина полягала в тому, що зосередженість братства на смерті насправді являла

собою оптимістичну хвалу життю. Масонський ритуал був спрямований на те, щоб розбудити людське єство з дрімоти, піднести його з темної домовини необізнаності до світла і дати очі, щоб людина мала здатність бачити. Лише пізнавши смерть, можна повністю пізнати і поцінувати життя. Тільки збагнувши скінченність наших днів на землі, можна усвідомити важливість і необхідність прожити їх із честю та шляхетністю, служачи інтересам своїх ближніх.

Масонські ритуали посвяти вражали і лякали, бо мали перетворювальне значення. Масонські обітниці були такими суворими, бо слугували нагадуванням, що честь людини та твердість її слова – це все, що вона набуває в цьому світі. Масонські вчення були таємничими тому, що призначалися для всіх, мали бути універсальними, всіма зрозумілими. І тому їх поширювали через звичні символи та метафори, що виходили за межі релігій, культур та національностей, створюючи єдину «світову» свідомість братерської любові.

На якусь коротку мить Ленґдон відчув слабку надію. Він спробував запевнити себе, що якщо це відео просочиться до широкої публіки, то вона поставиться до нього толерантно, зрозумівши, що всі ритуали містили в собі дещо, що могло видатися моторошним, коли вирвано з контексту, – зображення розп'яття, юдейський ритуал обрізання, мормонське хрещення померлих, католицьке вигнання бісів, ісламський нікаб, шаманське лікування трансом, юдейський обряд спокутування капарот і навіть фігуральне споживання тіла й крові Христа.

«Це мрійництво, видавання бажаного за дійсне, – подумав Ленґдон. – Звісно, що це відео призведе до хаосу». Він уявляв собі, що станеться, якщо лідерів Росії чи ісламського світу побачать на відео, де вони притискатимуть ножі до оголених грудей, даватимуть страшні клятви, здійснюватимуть удавані вбивства, лягатимуть у символічні домовини і питимуть вино з людських черепів. Всесвітнє обурення буде швидким і приголомшливим.

«Поможи нам, Боже...»

А на екрані ініціат підніс череп до своїх губ. Трохи перехилив його – і відпив вина, скріпивши свою обітницю. А потім опустив череп і кинув погляд на присутніх. Найвпливовіші та найвідоміші люди Америки схвально закивали головами.

«Ласкаво просимо, брате», – сказав Пітер Соломон.

Тільки тоді, коли зображення зникло і екран потемнів, професор збагнув, що він продивився запис на одному подиху.

Сато мовчки простягнула руку, відкрила валізку і зняла її з колін Ленґдона. Професор повернувся до неї, аби щось сказати, але не зміг ані слова вимовити. Та йому й не треба було. На його обличчі відбилосся розуміння потенційних катастрофічних наслідків оприлюднення цього відео. Сато мала рацію. Сьогодні й справді вибухнула криза, яка загрожувала національній безпеці... Криза незбагнених масштабів.

РОЗДІЛ 118

Із самою лише пов'язкою на стегнах Малах походжав перед візком, у якому сидів Пітер Соломон.

– Пітере, – прошепотів він, насолоджуючись кожною миттю того страху, що він бачив у очах своєї жертви, – ти забув, що маєш ще одну родину – своїх братів-масонів. Я і їх знищу, якщо ти мені не допоможеш.

Соломон, освітлений мерехтінням екрана комп'ютера, що лежав у нього на колінах, був схожий на чоловіка, що впав у ступор.

– Благаю... – нарешті мовив він, затинаючись. – Якщо це відео оприлюднити...

– Якщо? – розсміявся Малах. – Якщо його оприлюднити? – він кивнув на маленький стільниковий модем, підключений до комп'ютера. – Та я уже маю вихід на весь світ.

– Ви не зможете...

«Зможу», – подумав Малах, насолоджуючись жахом в очах Соломона.

– Ти маєш можливість мене зупинити, – сказав він. – І врятувати свою сестру. Але тобі доведеться розповісти мені те, що я хочу знати. Втрачене Слово десь заховане, Пітере, і я знаю, що ця сітка чітко вказує, де його знайти.

Пітер знову поглянув на сітку символів, але очі його не видали жодної емоції.

– Можливо, це додасть тобі натхнення. – Малах простягнув руку до комп'ютера над плечем Пітера і натиснув на кілька клавіш, запускаючи програму електронної пошти – від чого його полонений помітно напружився. На екрані з'явилося повідомлення, яке Малах встиг підготувати раніше. То був відеофайл із чималим списком адрес основних засобів масової інформації.

Малах посміхнувся.

– Що ж, мабуть, настав час поділитися нашим секретом з усім світом, як ти гадаєш?

– Ні!

Малах простягнув руку і натиснув на кнопку «надіслати». Пітер сіпнувся, марно намагаючись скинути комп'ютер на підлогу.

– Розслабся, Пітере, – прошепотів Малах. – Це величезний файл. Щоб він пішов у Інтернет, знадобиться кілька хвилин. – І він показав на світловий індикатор процесу:

Надсилається повідомлення: завершено 2%

– Якщо ти скажеш те, що мені потрібно, я перерву відсилення цього файла і його ніхто ніколи не побачить.

Пітер аж сплотнів, дивлячись, як рухається індикатор.

Надсилається повідомлення: завершено 4%

Малах зняв комп'ютер з колін Пітера, поставив на крісло зі свинячої шкіри і повернув так, щоб заручник міг бачити екран і те, як відбувається надсилення повідомлення. А потім повернувся до Пітера і поклав йому на коліна аркуш із символами.

– Легенди стверджують, що масонська піраміда розкриє Втрачене Слово. Це завершальний код піраміди. Гадаю, ти знаєш, як його прочитати.

Малах зиркнув на комп'ютер.

Надсилається повідомлення: завершено 8%

Малах поглянув на Пітера. Соломон прошивав його очима, повними ненависті.

«Можеш мене ненавидіти, – подумав Малах. – Що сильніша емоція, то потужніша енергія вивільниться після завершення ритуалу».

А в Ленглі Нола Кей притисла слухавку до вуха, ледь чуючи слова Сато крізь гуркіт гелікоптера.

– Вони сказали, що пересилання файлу зупинити не можна! – кричала Нола. – Для того щоб повимикати місцевих Інтернет-провайдерів, знадобиться принаймні година, а якщо він має вихід на бездротових провайдерів, то відключення стаціонарного Інтернету все одно нічого не дасть.

У наші дні зупинити потік цифрової інформації стало майже неможливо. Надто вже багато існує шляхів доступу до Інтернету. У світі, де існує і кабельний Інтернет, і бездротовий, і стільникові модеми, і суперфони, і оснащені електронною поштою кишенькові персональні комп'ютери, єдиним способом запобігти витоку даних є знищення машини-першоджерела вихідної інформації.

– Я тут дістала у спеців технічні характеристики моделі УН-60, на якій ви зараз летите, – мовила Нола, – і, здається, ваша машина оснащена генератором електромагнітного імпульсу.

Останнім часом гармати ЕМІ, тобто генератори електромагнітного імпульсу, стали звичним явищем. Використовувалися вони здебільшого для того, щоб з безпечної відстані зупиняти авто з втікачами. Пострілом висококонцентрованого електромагнітного випромінювання гармата ЕМІ могла фактично спелити електроніку будь-якого пристрою, на який її націлювали, – автомобіля, стільникового телефону, комп'ютера. Згідно зі специфікаціями, які роздобула Нола, модель УН-60 мала змонтований на шасі шестигігагерцовий магнетрон із лазерним прицілом та рупорною антеною з підсиленням на п'ятдесят децибелів, здатною посилати імпульс потужністю десять гігаватів. Якщо цим імпульсом поцілити в переносний комп'ютер, його материнська плата згорить, миттєво стерши всю інформацію на цупкому диску.

– ЕМІ не допоможе! – вигукнула Сато. – Об'єкт перебуває у кам'яній будівлі, що створює щільний протимагнітний екран. Неможливо прицілитися. Чи помітила ти ознаки того, що відео вже оприлюднене?

Нола поглянула на другий екран, де здійснювався безперервний моніторинг sensation новин про масонів.

– Наразі жодних, пані. Але як тільки його оприлюднять, я дізнаюся про це впродовж кількох секунд.

– Тримай мене в курсі, – наказала Сато і відімкнулася.

У Ленґдона аж дух перехопило – гелікоптер різко пішов на зниження над садами Дюпона. Кілька перехожих перелякано розбіглися, побачивши вертоліт, що опустився у прогалину між деревами і жорстко приземлився на галявині з південного боку двоярусного фонтана, спроектованого тими самими двома чоловіками, які створили меморіал Лінкольна.

Через тридцять секунд Ленґдон вже сидів поруч із водієм у «запозиченому» джипі «лексус», який чимдуж мчав Нью-Гемпшир-авеню до Храмового дому.

Пітер Соломон відчайдушно намагався зміркувати, що робити. Все, що спадало йому на думку, – це образ Кетрін, що стікала кров'ю у підвалі... та ще відео, яке він щойно побачив. Він повільно повернув голову до екрана комп'ютера, що стояв за кілька ярдів на кріслі зі свинячої шкіри. Процес передавання просунувся майже на третину.

Надсилається повідомлення: завершено 29%

А тим часом татуйований походжав довкола квадратного олтаря, розмахуючи кадилом та щось тихо декламує. Вгору потягнулися густі пасма білого диму. Очі чоловіка були широко розкриті; здавалося, він перебував у якомусь демонічному трансі. Пітер перевів погляд на древній ніж, що лежав, чекаючи свого часу, на розгорнутій на олтарі білій шовковій тканині.

Пітер Соломон уже не мав сумнівів: цієї ночі він помре у цьому храмі. Питання було в тому – як померти. Зможе він знайти спосіб врятувати свою сестру і своє братство чи його смерть буде марною? Він поглянув на коліна, де лежав аркуш із сіткою символів. Коли вона вперше постала перед його очима, то миттєвий шок засліпив його і завадив його зору пронизати покров хаосу й углядіти вражаючу істину. Однак зараз справжнє значення цих символів стало для нього абсолютно чітким і зрозумілим. І він побачив цю сітку по-новому.

Тепер Пітер Соломон достеменно знав, що мав робити.

Глибоко вдихнувши, він поглянув на місяць крізь вікно у стелі й заговорив.

Усі великі істини – прості.

Малах усвідомив це давним-давно.

Пояснення Пітера Соломона було таким граціозним та бездоганним, що Малах не взяв під сумнів його правдивість. Неймовірно, але розшифрування завершального коду піраміди виявилось набагато простішим, аніж він міг собі уявити.

Втрачене Слово було прямисінько перед його очима.

Умить яскравий промінь світла пронизав імлу історій та міфів, що оточували Втрачене Слово. Як і пророкували, воно і дійсно виявилось написаним древньою мовою і містило містичну силу в кожній філософії, релігії та науці, які тільки спромоглася створити людина. В алхімії, астрології, кабалістиці, християнстві, буддизмі, вченні розенкрейцерів, франкмасонів, в астрономії, фізиці, ноетиці...

І тепер, стоячи у цій залі для посвячення на вершечку піраміди Гередому, Малах споглядав скарб, який шукав всі ці роки, і знав, що підійшов до цього моменту абсолютно й повністю підготовленим.

«Невдовзі я стану довершеним. Втрачене Слово знайдене».

А в районі Калорама-Гайтс агент ЦРУ стояв посеред купи сміття, яке він повигрибав зі сміттєвих баків, знайдених у гаражі.

– Міс Кей! – сказав він, звертаючись по телефону до аналітика відділу безпеки. – То була гарна думка – поритися в його смітті. Мені здається, я знайшов дещо цікаве.

А в самому будинку Кетрін Соломон почувалася дедалі сильнішою з кожною хвилиною. Введення розчину Рінгера з лактатом спричинило підвищення кров'яного тиску і притлумило пульсуючий біль в голові. Тепер вона відпочивала в їдальні, отримавши чіткі й недвозначні вказівки сидіти й не рипатися. Її нерви були вкрай напружені, і вона з тривогою чекала звістки про брата.

«Куди всі поділися?» Група слідчих з ЦРУ ще не прибула, а агент, що залишився з ними, і досі десь нишпорив, обшукуючи будинок та прилеглі будівлі. Беламі, замотаний у ковдру, спочатку сидів із нею в їдальні, але потім пішов розвідати хоч якусь інформацію, яка допомогла б ЦРУ врятувати Пітера.

Не в змозі сидіти без діла, Кетрін насилу зіп'ялася на ноги, похитнулася і поволі рушила до вітальні. У кабінеті вона знайшла Беламі. Архітектор стояв спиною до неї біля висунутої шухляди і, вочевидь, був надто поглинутий її вмістом, щоб почути, як вона увійшла.

Кетрін підійшла і стала поруч із ним.

– Ворене?

Старий сіпнувся і повернувся, швидко засунувши шухляду стегном. На його обличчі відбилися потрясіння й смуток, а по щоках струменіли сльози.

– Що сталося?! – Кетрін поглянула на шухляду. – В чім річ?

Здавалося, Беламі відібрало мову. Він мав вигляд людини, яка щойно побачила дещо, чого їй дуже не хотілося бачити.

– Що в тій шухляді? – вимогливо спитала Кетрін.

Беламі надовго затримав на ній сумний погляд своїх залитих сльозами очей. Нарешті він заговорив:

– Ви і я дивувалися, чому цей чоловік так ненавидів вашу родину...

Кетрін спохмурніла.

– Ну то й що?

– Та так, нічого... – на мить затнувся Беламі. – Я щойно знайшов відповідь.

А в залі нагорі Храмового дому, той, хто називав себе Малахом, стояв перед великим олтарем і ніжно масував нетатуйовану шкіру на маківці своєї голови. «Verbum significatum, – повторював він, здійснюючи приготування. – Verbum omnipotens». Завершальний інгредієнт нарешті знайдено.

Найдорогоцінніші скарби зазвичай є найпростішими.

Над олтарем уже курилися пасма ароматного диму з кадильниці. Вони підносилися крізь стовп місячного сяйва, розчищаючи канал, через який безперешкодно переміститься вивільнена душа.

Час настав.

Малах відкоркував флакон із почорнілою кров'ю Пітера. Під пильним поглядом свого полоненого він заглибив кінчик воронячого пера в цю темно-червону настоянку і підніс його до священного кружальця на голові. Малах на мить зупинився... подумавши, як же довго він чекав цієї ночі. Його остаточна трансформація ось-ось відбудеться. Коли Втрачене Слово закарбувати в розумі, людина буде готовою прийняти неймовірну силу. Таку перспективу обіцяло древнє пророцтво апофеозу. Донині людство було нездатним втілити цю перспективу, і Малах зробив все, щоб так залишалося й надалі.

Непохитною рукою він торкнувся кінчиком пера шкіри. Йому не потрібне було ані дзеркало, ані стороння допомога – лише його власне відчуття дотику та мислений погляд. Повільно і ретельно він вписував Втрачене Слово всередині кружальця уробороса на своєму скальпі.

Пітер Соломон спостерігав за ним із виразом невимовного жаху на обличчі.

Коли Малах закінчив, він заплющив очі, поклав перо і видихнув повітря зі своїх легень. Вперше в житті до нього прийшло відчуття, якого він досі не знав.

Я – довершений.

Я – цілісний.

Роками Малах удосконалював цей артефакт – власне тіло. І тепер, коли наближався момент остаточної трансформації, він відчував кожну вписану в нього лінію.

– Я – справжній шедевр. Повний і бездоганний.

– Я дав тобі те, що ти просив, – втрутився голос Пітера. – Пошли допомогу Кетрін. І зупини отой файл.

Малах розплющив очі й посміхнувся.

– Ми з тобою ще не закінчили. – Він повернувся до олтаря, взяв жертвний ніж і провів пальцем по тонкому залізному лезу. – Цей древній ніж був переданий Богом, – сказав він, – для принесення людських жертв. Ти ж упізнав його?

Сірі очі Соломона закам'яніли.

– Він унікальний. Я чув цю легенду.

– Легенду? Про нього розповідається у Святому Письмі. Ти не віриш, що це правда?

Пітер лише дивився і мовчав.

Малах витратив купу грошей, щоб знайти цей артефакт і заволодіти ним. Відомий під назвою ніж акеди[23], він був виготовлений понад три тисячі років тому зі шматка метеорита, що впав на землю. Залізо з небес, як називали його древні містики. Вважається, що саме цим ножем користувався Авраам під час акеди – коли він мало не приніс в жертву власного сина Ісака на горі Морія, про що йдеться в Книзі Буття. Вражаюча історія ножа розповідає про те, як ним володіли папи римські, нацистські містики, європейські алхіміки та приватні колекціонери.

«Вони захищали його і захоплювалися ним, – подумав Малах, – але ніхто з них не намілювався вивільнити його справжню силу, використавши для істинного призначення». Але сьогодні ніж акеди виконає свою місію.

Акеда завжди була священною в масонських ритуалах. На найпершому ступені масони вихваляли «найвеличніший дарунок з усіх, запропонованих Богу... підкорення Авраама волі Всевишнього і готовність принести йому в жертву Ісака, свого первістка...»

Малах відчув у руці вагу ножа, і це викликало у нього надзвичайне піднесення. Він нахилився і наново нагостреним лезом перерізав паски, якими Пітер був прив'язаний до візка. Вони впали на підлогу.

Пітер Соломон скривився від болю, коли спробував ворухнути заанімілими кінцівками.

– Навіщо ти це робиш? Чого ти цим доб'єшся?

– Хто-хто, а ти маєш знати, – відказав Малах. – Ти ж досліджуєш древні епохи та ритуали. І мусиш знати, що сила таємниць криється в пожертві... у тому, щоб вивільнити душу людини з її тіла. Так було завжди – від самого початку.

– Ти нічого не знаєш про пожертву, – сказав Пітер голосом, сповненим болем й ненависті.

«Прекрасно, – подумав Малах. – Підживлюй свою ненависть. Це лише полегшить ритуал».

Малах походжав перед своїм полоненим, і його порожній шлунок невдоволено забурчав.

– У пролитті людської крові криється величезна сила. Всі це розуміли – від давніх єгиптян і кельтських друїдів до китайців та ацтеків. У людській жертві є своя магія, але сучасна людина стала ослабкою, надто настрашеною, щоб робити справжні пожертви, надто кволюю, щоб пожертвувати життям заради духовної трансформації. Втім, древні тексти в цьому значенні є цілком однозначними. Тільки пожертвувавши найдорожчим і найсвятішим, людина зможе набути найвищої сили.

– Отже, ти мене вважаєш святою пожертвою?

Малах не втримався і голосно розреготався.

– Невже ти й досі нічого не зрозумів?

Пітер підозріло поглянув на нього.

– Знаєш, навіщо я тримаю вдома бак для сенсорної депривації? – спитав Малах і, поклавши руки на стегна, почав розминати своє вишукано прикрашене тіло, яке і досі прикривала лише пов'язка на стегнах.

– Я практикувався... готувався... чекав того моменту, коли стану лише розумом, коли покину свою смертну оболонку, коли принесу в жертву богам оце прекрасне тіло. Це я

– священна жертва! Це я – неторкане біле ягня!

Пітер розкрив рота, але так нічого й не сказав.

– Так, Пітере, людина має принести в жертву богам те, що вважає найдорожчим. Свою сніжно-білу голубку... свій найцінніший та найдостойніший дарунок. Ти не є для мене цінним. Ти недостойний дарунок. – Малах виричався на нього. – Невже ти не розумієш? Не ти жертва, Пітере, а я. Це свою плоть я дарую богам. Це я – дарунок. Поглянь на мене. Я приготувався, зробив себе гідним своєї завершальної подорожі. Це я – подарунок!

Пітер так і заляк, не кажучи ані слова.

– Секрет у тому, як померти, – сказав Малах. – Масони це добре розуміють. – Він показав на олтар. – Ви побожно ставитеся до древніх істин, однак ви боягузи. Ви розумієте силу пожертви, однак тримаєтеся від смерті на поштивій відстані, здійснюючи натомість удавані вбивства та безкровні смертні ритуали. Але сьогодні ваш символічний олтар стане свідком своєї істинної сили, свого справжнього призначення.

Малах нахилився, схопив ліву руку Пітера і втиснув йому в долоню руків'я ножа акеди. Ліва рука служить темряві. Це також було сплановано. Пітер просто не матиме вибору. Малах не міг уявити собі пожертви могутнішої та символічнішої, аніж та, яку здійснить цей чоловік на цьому олтарі саме цим ножем, загнаним у серце жертви, чия смертна плоть була, як подарунок, загорнута в саван з містичних символів.

Офіруючи себе, Малах встановить свій ранг в ієрархії демонів. Темрява та кров – онде була істинна сила. Древні це знали, і адепти приймали той чи інший бік залежно від природи своєї особистості. Малах зробив правильний і мудрий вибір. Хаос був природним законом всесвіту. Байдужість була рушієм ентропії. Людська апатія є родючим ґрунтом, у який лихі й темні привиди сіяли свої зерна.

– Я прислужився їм, і вони приймуть мене як бога.

Пітер не ворухнувся. Він мовчки дивився на древній ніж у своїй руці.

– Я прагну тебе, – глузливо сказав Малах. – Я – охоча жертва. Твою завершальну роль було прописано. Ти трансформуєш мене. Ти вивільниш мене з мого тіла. Ти зробиш це, інакше втрадиш сестру і своє братство. І тоді ти дійсно залишишся сам-один. – Він замовк і посміхнувся своєму полоненому. – Вважай це своїм остаточним покаранням.

Пітер повільно підвів очі й зустрівся поглядом із Малахом.

– Убити тебе? Як покарання? Невже ти думаєш, що я завагаюся? Ти вбив мого сина. Мою матір. Усю мою родину.

– Ні! – вибухнув Малах із такою силою, що налякала навіть його. – Ти помиляєшся! Я не вбивав твоєї родини! Ти сам зробив вибір, покинувши Захарія в тюрмі! І відтоді колеса долі крутилися, не зупиняючись! Це ти убив свою родину, Пітере, а не я!

Пітер гнівно стиснув руків'я ножа з такою силою, що аж пальці побіліли.

– Ти нічого не знаєш про те, чому я залишив Захарія в тюрмі.

– Я знаю все! – визвірився Малах. – Я там був. Ти запевняв, що намагаєшся «допомогти» йому. А коли ти пропонував йому вибір між багатством та мудрістю, то теж намагався допомогти? А коли в ультимативній формі запропонував вступити до масонів, теж намагався допомогти? Що ж то за батько, який пропонує дитині вибір між багатством і мудрістю, вважаючи що дитина добре знає, що з ними робити? Що ж то за

батько, який залишає свого сина в тюрмі замість визволити його і відправити літаком додому, у безпечне місце? – Малах підійшов до Пітера і нахилився, і його татуйоване обличчя опинилося всього за кілька дюймів від обличчя полоненого. – Та найважливіше ось це: що ж то за батько, який дивиться своєму сину у вічі... через багато років... і навіть не впізнає його!

Кілька секунд слова Малаха відлунювали в кам'яній залі.

А потім запала тиша.

І в цій раптовій тиші та непорушності Пітер Соломон сіпнувся і вийшов з трансю. Його обличчя затуманилося виразом абсолютної недовіри.

– Так, батьку, це я.

Роками чекав Малах цього моменту, щоб помститися чоловікові, який залишив його у біді... Щоб зазирнути в ці сірі очі й висказати всю правду, яку так довго приховував. І ось цей момент настав, і Малах заговорив – повільно, прагнучи побачити, як страшний тягар його слів розчавлює душу Пітера Соломона.

– Маєш радіти, батьку. Твій блудний син повернувся.

Пітер побілів як смерть.

А Малах упивався кожною миттю.

– Мій рідний батько прийняв рішення залишити мене у в'язниці... і тієї миті я поклявся собі – це востаннє він відмовився від мене. Я більше не бажав бути його сином. Тому Захарій Соломон припинив своє існування.

Раптом в очах його батька налилися дві блискучі сльози, і Малах подумав, що то найпрекрасніше видовище в його житті.

Пітер через силу ковтнув, стримуючи сльози і витріщився на обличчя Малаха так, наче вперше його бачив.

– Усе, що потрібно було начальникові в'язниці, – це гроші, – продовжив Малах. – Але ти відмовив йому. Втім, тобі ніколи, мабуть, не спадало на думку, що мої долари так само зелені і так само вагомі, як і твої. Тюремнику було байдуже, хто йому заплатить, аби тільки грошей хапонути. Тож коли я запропонував йому грубеньку суму, він знайшов якогось в'язня-доходягу приблизно моєї статури, вдягнув його в мій одяг і відгамселив так, що того і мати рідна не впізнала б. Ті фото, що ти бачив, і та домовина... то був не я. То був інший чоловік.

Залите слізьми обличчя Пітера спотворила мука і невіра.

– О Господи... Захарію!

– Я вже не Захарій!

Вийшовши з в'язниці, він зазнав трансформації. Його підліткова статура та напівдитяче обличчя зазнали сильної мутації, коли він наситив своє молоде тіло експериментальними гормонами росту та стероїдами. Навіть його голосові зв'язки і ті спотворилися, перетворивши його хлоп'ячий голос на безперервний сиплий шепіт.

Захарій став Андросом.

Андрос став Малахом.

А цієї ночі... Малах стане втіленням найвищої досконалості.

А в Калорама-Гайтс Кетрін Соломон стояла над висунутою шухлядою стола і невідривно дивилася на те, що можна було назвати не інакше, як фетишистською колекцією старих газетних статей і фотографій.

– Не розумію, – мовила вона, звертаючись до Белама. – Цей псих дійсно зациквився на моїй родині, але ж...

– А ви далі дивіться... – порадив Белама їй сів. У нього і досі був вигляд людини, яка пережила глибоке потрясіння.

Кетрін заглибилася в газетні статті, кожна з яких стосувалася родини Соломонів – успіхів Пітера, дослідницької роботи Кетрін, жахливого вбивства їхньої матері Ізабель, широко розголошеної пристрасті Захарія Соломона до наркотиків, його ув'язнення та жорстокого вбивства в турецькій в'язниці.

Зацикленість цього чоловіка на родині Соломонів була більш, ніж фанатичною, але Кетрін і досі не знайшла пояснення чому.

Аж раптом вона побачила фотографії. На першій був Захарій Соломон. Він стояв по коліно у блакитній воді біля морського берега, всіяного цятками біленьких будиночків. Це фото, припустила Кетрін, вочевидь було зроблене під час походеньок Зака по Європі під наркотичним кайфом. Однак була одна дивна обставина: на цьому фото Захарій мав вигляд людини, що випромінює здоров'я, на відміну від зроблених папараці знімків охлялого та виснаженого підлітка в компанії таких самих наркоманів, як і він. Він здавався сильнішим, стрункішим і неначе дорослішим. Кетрін не пам'ятала, щоб він коли-небудь мав такий квітучий вигляд.

Вона ошелешено поглянула на позначку дати, віддруковану на фото.

«Але ж це... це просто неможливо!»

Дата свідчила, що на момент знімку після смерті Зака у в'язниці минув майже рік.

І Кетрін у розпачі кинулася переривати фото, яких був цілий стос. Всі вони були знімками Захарія Соломона... який поволі ставав дорослішим. Ця колекція була чимось на кшталт автобіографії у фото, яка з хронологічною чіткістю відобразила повільну трансформацію. Передивляючись знімки, Кетрін стала свідком різкої зміни. З жахом дивилася вона, як тіло Захарія почало зазнавати мутації, як наливалися його м'язи, як змінювалися риси обличчя – вочевидь, під впливом великих доз стероїдів. Здавалося, маса його тіла збільшилася вдвічі, а в очі заповз незмінний вираз жорстокості.

«Я навіть не впізнаю цього чоловіка!»

Ніщо у ньому не нагадувало колишнього маленького племінника Кетрін.

Коли вона дійшла до фотографій з бритою головою, то відчула, як її коліна підігнулися. А потім побачила фото його оголеного тіла, прикрашеного першими татуюваннями.

Її серце мало не зупинилося. «Господи милосердний...»

РОЗДІЛ 120

– Праворуч! – прокричав Ленґдон із заднього сидіння тимчасово «запозиченого» «лексуса».

Сімкінс різко рвонув авто на вулицю S і помчав через зарослий деревами житловий мікрорайон. Коли вони наближалися до рогу Шістнадцятої вулиці, то праворуч, неначе гора, виросла велетенська споруда Храмового дому.

Сімкінс зміряв поглядом масивну будівлю. Дивно, наче хтось збудував піраміду на вершечку римського Пантеону. Він уже приготувався повернути праворуч на Шістнадцяту вулицю, що вела до фасаду споруди.

– Не повертайте! – наказав Ленґдон. – Залишайтеся на вулиці S і їдьте прямо!

Сімкінс послухався і скерував машину вздовж східного боку споруди.

– На П'ятнадцятій, – вигукнув Ленґдон, – повернете праворуч!

Сімкінс виконав наказ свого «штурмана» і за кільканадцять секунд Ленґдон показав на ледь видиму під'їзну ґрунтову дорогу, що перетинала парк за Храмовим домом. Сімкінс звернув на цю дорогу і помчав до тильної частини будівлі.

– Погляньте! – вигукнув Ленґдон, показуючи на самотнє авто, припарковане біля заднього входу. То був мікроавтобус. – Вони тут.

Сімкінс зупинив джип і вимкнув двигун. Група безшумно вискочила з машини і приготувалася увірватися всередину. Сімкінс кинув погляд на монолітну споруду.

– Кажете, Храмова зала нагорі?

Ленґдон кивнув і показав аж на вершечок будинку.

– Отой плаский майданчик нагорі фактично є вікном-стелею.

Сімкінс крутнувся до професора.

– Храмова зала має вікно-стелю?

Ленґдон здивовано поглянув на нього.

– Ну аякже! Вікно у небеса... безпосередньо над олтарем.

Гелікоптер УН-60 стояв на майдані Дюпон-серкл, і його турбіна працювала на холостих обертах.

А на пасажирському сидінні Сато гризла нігті, чекаючи новин від своєї групи.

Нарешті в радіо затріскотів голос Сімкінса.

– Директоре!

– Сато слухає, – гаркнула вона.

– Ми входимо до будинку, але я маю для вас додаткову інформацію.

– Кажіть.

– Містер Ленгдон щойно поінформував мене, що приміщення, де, найпевніше, перебуває об'єкт, має дуже велике вікно-стелю.

Сато на кілька секунд задумалася.

– Зрозуміло. Дякую.

Сімкінс відімкнув зв'язок.

Сато виплюнула шматок відгризеного нігтя і повернулася до пілота.

– Злітаємо.

РОЗДІЛ 121

Як і всякий батько, що втратив дитину, Пітер Соломон часто уявляв, яким був би зараз його хлопець... ким би став...

Тепер Пітер Соломон мав відповідь на ці запитання.

Масивна татуйована істота, яку він бачив перед собою, почала життя маленьким дорогоцінним дитинчам... крихіткою Заком, що лежав, скрутившись клубочком, у плетеній колисочці... робив свої перші непевні кроки у Пітера в кабінеті... вчився вимовляти свої перші слова. Той факт, що зло могло зродитися з безневинного дитяти в люблячій родині, завжди був одним із парадоксів людської природи. Пітерові рано довелося визнати: хоча у жилах його сина й текла його кров, але серце його нащадок мав своє, власне. Унікальне й неповторне, неначе навмання вибране з усього всесвіту.

«Мій син... він убив мою матір, мого друга Роберта Ленгдона і, можливо, мою сестру».

Крижане заціпеніння охопило серце Пітера, коли він вдивлявся в очі свого сина, намагаючись углядіти в них хоч якийсь внутрішній зв'язок... хоч щось знайоме. Однак ці очі, так само сірі, як і у нього, були очима чужинця. Сповнені майже потойбічної ненависті й мстивості.

– У тебе вистачить сили? – глузливо спитав син, поглянувши на жертвний ніж у Пітерові руці. – Ти зможеш закінчити те, що почав багато років тому?

– Синку... – мовив Пітер, ледь упізнаючи власний голос. – Я... я тебе любив.

– Ти двічі намагався вбити мене. Ти залишив мене у в'язниці. Ти вистрелив у мене біля містка Зака. А тепер – прикінчи мене!

На мить Соломон відчув, наче вплив із власного тіла і бачив його збоку. Бачив – і не впізнавав. Без руки, лисий, вдягнений у чорну мантію, він сидів у інвалідному візку, стискаючи жертвний ніж.

– Прикінчуй! – знову скрикнув чоловік, і татування на його голих грудях злегка здригнулися. – Вбити мене – це єдиний спосіб врятувати Кетрін... врятувати твоє братство!

Соломон відчув, як його погляд мимовільно ковзнув до комп'ютера зі стільниковим модемом.

Надсилається повідомлення: завершено 92%

Він не міг вичавити зі свідомості образ Кетрін, що помирає, стікаючи кров'ю... і своїх братів-масонів.

– Ще маєш трохи часу, – прошепотів чоловік. – Ти ж знаєш, що вибору немає. Випусти мене з моєї смертної шкаралупи.

– Благаю, – мовив Соломон. – Не треба... Не роби цього...

– Ти сам це зробив! – прошепотів чоловік. – Це ти примусив свою дитину зробити неймовірний вибір! Пам'ятаєш той вечір? Багатство чи мудрість? Тоді ти відштовхнув мене назавжди. Але я повернувся, батьку, і сьогодні – твоя черга вибирати. Захарій чи Кетрін? Кого ти обереш? Ти уб'єш свого сина, щоб врятувати сестру? Уб'єш свого сина, щоб врятувати братство? Свою країну? Чи ждатимеш, поки стане запізно? Поки Кетрін помре... поки це відео побачить широкий загал... і тобі доведеться решту життя прожити з усвідомленням того, що ти міг запобігти цим трагедіям. Час збігає. Ти знаєш, що треба робити.

Серце Пітера пронизав біль.

«Ти не Захарій, – сказав він собі. – Захарій помер давно, дуже давно. Хто б ти не був... і звідки б ти не взявся... ти не мій». І хоча Пітер Соломон не повірив власним словам, він знав, що мусить зробити вибір.

Часу в нього майже не лишилося.

«Знайти парадні сходи!»

Роберт Ленгдон кинувся темними звивистими коридорами до центру будівлі. Від нього ні на крок не відставав Тернер Сімкінс. Як і сподівався Ленгдон, вони вискочили в основний атриум споруди.

Цей атриум з вісьмома масивними доричними колонами із зеленого граніту скидався на гробницю-гібрид в греко-римо-єгипетському стилі. Там були статуї з чорного мармуру, жаровні на підставках, тевтонські хрести, двоголові фенікси та канделябри з головами Гермеса.

Ленгдон повернув і побіг до широких мармурових сходів у дальньому кінці атриуму.

– Вони ведуть прямо до Храмової зали, – прошепотів він, коли удвох із Сімкінсом якомога тихше піднімався вгору.

На першому сходовому майданчику Ленгдон зіштовхнувся лицем до лица з бронзовим бюстом видатного масона Альберта Пайка, біля якого було викарбуване його найвідоміше висловлювання: «ТЕ, ЩО МИ ЗРОБИЛИ ДЛЯ СЕБЕ САМИХ, ПОМИРАЄ РАЗОМ ІЗ НАМИ; ТЕ, ЩО МИ ЗРОБИЛИ ДЛЯ ІНШИХ ТА УСЬОГО СВІТУ, Є І ЗАВЖДИ БУДЕ БЕЗСМЕРТНИМ!»

Малах відчув помітну зміну атмосфери в Храмовій залі, наче всі розчарування й біль, які за ці роки довелося пережити Пітерові Соломону, тепер збурювалися і піднімалися на поверхню, зосереджуючись на Малахові, ніби лазерний приціл.

«Так, уже час».

Пітер Соломон підвівся із візка і повернувся обличчям до олтаря, стискаючи в руці жертвний ніж.

– Урятуй Кетрін, – умовляв його Малах, заманюючи до олтаря. Він позадкував і зрештою ліг, розпростерши своє тіло на заздалегідь приготовленому білому савані. – Зроби те, що маєш зробити.

Неначе в кошмарному сні, Пітер поволі посунувся вперед.

Відкинувшись на спину, Малах дивився на зимовий місяць крізь велике вікно у стелі. «Весь секрет у тім – як померти». Не можна було дібрати більш доречного моменту. «Прикрашений Втраченим Словом, таємницею усіх часів, я – лівою рукою мого батька – приношу себе в жертву».

Малах глибоко вдихнув.

«Приймайте мене, демони, бо офірую вам тіло своє».

Стоячи над Малахом, Пітер Соломон тремтів. Його заплакані очі світилися відчаєм, нерішучістю та мукою. Він востаннє поглянув через кімнату на комп'ютер і модем.

– Зроби вибір, – прошепотів Малах. – Звільни мене з моєї плоті. Цього бажає Бог. Цього бажаєш ти. – Він простягнув руки по боках і вигнув груди, немов офіруючи свого вражаючого двоголового фенікса. – Допоможи мені скинути з себе тіло, в яке вдягнена моя душа.

Здавалося, що тепер заплакані очі Пітера дивляться крізь Малаха, навіть не помічаючи його.

– Я вбив твою матір, – прошепотів Малах. – Я убив Роберта Ленґдона. Я убиваю твою сестру! Я знищую твоє братство! Зроби те, що мусиш!

Горе і жаль враз спотворили обличчя Пітера Соломона. Він закинув голову назад, змахнув ножом – і дико закричав від болю, що розривав його душу.

Захекані Роберт Ленґдон та агент Сімкінс добігли до дверей Храмової кімнати, коли всередині пролунав жажливий крик, від якого кров у жилах стигла. То кричав Пітер.

Кричав у страшній нестерпній агонії.

«Я спізнився!»

Ігноруючи Сімкінса, Ленґдон захопився за ручку і рвучко розчахнув двері. Моторозна картина, яку він побачив, підтвердила його найстрашніші побоювання. У центрі тьмяно освітленої зали виднівся силует чоловіка з бритою головою у чорній мантиї, що стояв перед великим олтарем, а в руці стискав ніж.

Ленґдон заляк, спостерігаючи, як чоловік змахнув ножом, щоби встромити його в

тіло, розпростерте перед ним на олтарі.

Малах заплющив очі.

Так прекрасно. Так бездоганно.

Злетівши над ним дугою, древнє лезо ножа акеди зблиснуло у місячному сяйві. Пасма ароматного диму кружляли, піднімаючись і розчищаючи шлях душі, яка ось-ось мала звільнитися. Ніж опустився, а крик болю й відчаю, який вирвався з глибини душі його вбивці, і досі відлунював від стін священної зали.

«Я осквернений кров'ю людської жертви, слізьми моїх батьків».

Малах радо чекав удару славетного ножа.

І момент його трансформації настав.

Це було неймовірно, але він не відчув болю.

Громоподібна вібрація, оглушлива і пронизлива, заповнила його тіло. Зала затряслася, і згори сяйнуло яскраве біле світло. Небеса заgrimіли.

«Нарешті це сталося!» – подумав Малах.

Сталося так, як він запланував.

Угорі загуркотів гелікоптер, і Ленґдон, не пам'ятаючи себе, кинувся до олтаря і стрибнув із випростаними вперед руками... до чоловіка в чорній мантиї, відчайдушно намагаючись не дати йому ударити ножем вдруге.

Їхні тіла зіткнулися, і Ленґдон побачив потік яскравого світла, що хлинув згори і затопив олтар. На олтарі він очікував побачити скривавлене тіло Пітера Соломона, але голі груди, освітлені променем, не мали на собі крові... лише гобелен із татуювань. Біля грудей лежав зламаний ніж, бо ним, вочевидь, поцілили не в плоть, а в кам'яний олтар.

Коли Ленґдон упав із чоловіком у мантиї на тверду кам'яну долівку, він помітив забинтований обрубок на місці правої руки і, на свій превеликий подив, збагнув, що щойно накинувся на Пітера Соломона.

Вони лежали на кам'яній підлозі, а згори бив сліпучий прожектор гелікоптера. Машина висіла, оглушливо гуркочучи, дуже низько, мало не торкаючись лижвами величезного скляного даху.

Спереду гелікоптера крутнулася якась химерна на вигляд гармата і націлилася вниз крізь стелю-вікно. Промінь лазерного прицілу затанцював на підлозі, підбираючись прямісінько до Ленґдона та Соломона.

«Ні!»

Але пострілів згори не пролунало... лише лопаті оглушливо гриміли.

Ленґдон не відчув нічого – тільки імпульс якоїсь енергії, що пронизала кожну клітину його тіла. А позаду, на кріслі зі свинячої шкіри, якось дивно зашипів переносний комп'ютер. Професор обернувся саме вчасно і побачив, як спалахнув і згас

екран. На жаль, він побачив і останнє зображення.

Надсилається повідомлення: завершено 100%

«Злітаймо, чорт забирай! Злітаймо!»

Пілот гелікоптера увімкнув форсаж, намагаючись не торкнутися лижвами величезної скляної стелі. Він знав, що шість тисяч фунтів підйомної сили і так напружують скло до точки зламу. На жаль, нахил піраміди під гелікоптером відбивав підйомний потік убік і розсіював його, не дозволяючи машині злетіти.

«Піднімайся, чорти б тебе забрали!»

Він нахилив ніс гелікоптера, намагаючись зіскочити з даху, але ліва лижва торкнулася центру величезного вікна. Торкнулася лише на мить, але цього було достатньо.

Масивна стеля-вікно Храмової зали вибухнула вихором скла та вітру, швиргонувши потоки гострих зубчастих скалок у приміщення вниз.

То з неба падають зірки.

Малах дивився на прекрасне біле світло над головою і бачив прозору хмарину коштовних каменів, що летіли, прискорюючись, до нього, немов збираючись огорнути його своєю сліпучою красою.

Раптом він відчув біль.

У всьому тілі.

Гострий, як удар ножа. Пронизливий. Різкий. Наче тисячі гострих, як бритва, кинджалів уп'ялися в його плоть. У груди, шию, стегна, обличчя. Все його тіло враз здригнулося і напружилось. Біль вихопив його з трансу, і зі скривавленого рота вирвався крик відчаю. Біле світло над головою раптом трансформувалося і магічно перетворилося на чорний гелікоптер, що висів угорі, а його гримотливі лопаті гнали крижане повітря Храмовим залом, пронизуючи Малаха холодом до мозку кісток і розганяючи по далеких закутках пасма кадильного диму.

Малах повернув голову і побачив біля себе жертвний ніж, зламаний об гранітний олтар, вкритий ковдрою з розбитого скла. «Навіть після всього болю, що я йому завдав... Пітер Соломон відвернув ніж. Він відмовився пролити мою кров».

Зі страхом Малах підвів голову й оглянув своє тіло. Цей живий артефакт, що мав стати його великою пожертвою, тепер лежав увесь понівечений. Тіло, з якого навсібіч стирчали великі уламки скла, стікало кров'ю.

Малах кволо опустил голову на гранітний олтар і звів погляд угору, туди, де щойно була скляна стеля. Гелікоптера вже не було, і на його місці з'явився тихий зимовий місяць.

Широко розкривши очі, Малах лежав, судомно хапаючи ротом повітря, сам-один на великому олтарі.

РОЗДІЛ 122

«Увесь секрет у тім, як померти».

Малах збагнув, що все пішло шкереберть. Не було прекрасного яскравого світла. Не було пишного чудесного прийому. Тільки темрява та нестерпний біль. Навіть у його очах. Він не бачив нічого, але чув біля себе рух. Лунали голоси... людські голоси, і один із них, як це не дивно, належав Робертові Ленгдону. Як таке могло статися?

– З нею все гаразд, – раз у раз повторював Ленгдон. – Із Кетрін усе нормально, Пітере. Твоя сестра в безпеці.

«Ні, – подумав Малах. – Кетрін мертва. Мусить бути мертвою».

Малах більше не міг бачити, не знав навіть, чи розплющені його очі, але він чув, як гелікоптер полетів геть. У Храмівій залі запала тиша. Малах відчув, як повільно здіймається і пульсує поверхня землі... неначе насувався шторм, що порушив природні припливи та відпливи океану.

Хаос із порядку.

А незнайомі голоси щось кричали, стривожено говорили з Ленгдоном про переносний комп'ютер та відеофайл. «Надто пізно, – подумав Малах. – Шкоди завдано. Зараз це відео поширюється, як пожежа в сухому степу, проникаючи у кожен закуточок шокованого світу і знищуючи майбуття масонства. Ті, хто, більше за інших, здатні до поширення мудрості, мають бути знищені». Невігластво людства – ось що завжди допомагало ширити хаос. Відсутність Світла на землі – ось що підживлювало темряву, на прихід якої очікував Малах.

«Я здійснив славетні подвиги, і невдовзі мене приймуть як царя».

Малах відчув, як до нього хтось наблизився. Він знав, хто це. Бо відчув запах жертвовної олії, якою змастив поголене тіло свого батька.

– Не знаю, чи ти чуєш мене, – прошепотів на вухо Пітер Соломон. – Але я хочу, щоб ти дещо знав. – І він торкнувся пальцем священної точки на маківці Малахової голови. – Те, що ти тут написав... – Він зробив паузу. – Це не Втрачене Слово.

«А от і ні, це воно, – подумав Малах. – Ти переконав мене в цьому, не залишивши жодного сумніву».

Згідно з легендою, Втрачене Слово було написане мовою настільки древньою й таємничою, що людство просто забуло, як нею читати. Колись Пітер виявив, що це була найдревніша мова у світі.

Мова символів.

В ідіоматиці символознавства був один символ, який панував над всіма іншими. Як найдревніший та найуніверсальніший, цей символ поєднував усі древні вірування і традиції в одному спільному зображенні, яке являло просвітленість єгипетського бога сонця, тріумф алхімічного золота, мудрість філософського каменя, чистоту хреста розенкрейцерів, момент створення світу, Абсолют, панування астрологічного сонця і навіть всевидяче око над вершечком незавершеної піраміди.

«Циркумпункт. Символ Джерела. Виток усього суцього». Ось що сказав йому Пітер кілька хвилин тому. Спочатку Малах поставився до цього скептично, але потім знову поглянув на сітку символів і переконався, що піраміда й справді чітко вказувала на символ циркумпункту – круг з цяткою в його центрі. «Масонська піраміда – це мапа, – пригадав він легенду, – мапа, яка вказує на Втрачене Слово». Схоже, що його батько дійсно говорив правду.

Всі великі істини – прості.

Втрачене слово – це не слово, це – символ.

Малах радісно намалював цей великий символ на своєму скальпі. І відчув при цьому задоволення та незвичайний приплив сил. «Мій шедевр та мою пожертву завершено». Тепер сили темряви чекали на нього. За свою роботу він здобуде винагороду. То мав бути момент його триумфу і слави.

Однак останньої миті все було жахливо зіпсовано і полетіло шкереберть.

І тепер Пітер стояв біля нього, промовляючи слова, які Малах майже не усвідомлював.

– Я збрехав тобі, – казав він. – Ти не залишив мені вибору. Якби я відкрив тобі справжнє Втрачене Слово, ти не повірив би мені й не зрозумів.

«Втрачене Слово – не циркумпункт?»

– Істина полягає в тому, – сказав Пітер, – що Втрачене Слово знають всі... але далеко не всі здатні його розпізнати.

Ці слова відлунили у свідомості Малаха.

– Ти лишаєшся незавершеним, – продовжив Пітер, ніжно поклавши руку на маківку Малахової голови. – Твою роботу ще не закінчено. Але де б ти не опинився... будь ласка, пам'ятай, що тебе колись любили.

Легенький дотик батькової руки чомусь пропік маківку, немов потужний каталізатор, що започаткував хімічну реакцію в тілі Малаха. Раптом він відчув приплив бурхливої енергії, яка пронизала його фізичну оболонку і немовби розчинила кожну її клітину.

І весь його плотський біль умить щез, наче випарувався.

«Трансформація. Відбувається трансформація».

Я дивлюся вниз, на себе, на свою скалічену скривавлену плоть, що лежить на священній гранітній плиті. Біля мене навколішки стоїть мій батько, тримаючи мою неживу голову своєю єдиною рукою.

Я відчуваю, як в мені наростає гнів... і сум'яття.

Зараз не мить для співчуття... зараз момент помсти, перетворення... однак батько і досі відмовляється скоритися, відмовляється виконати свою роль, відмовляється пропустити свій біль та гнів із лезом ножа в моє серце.

Я тут, як у пастці, витаю неподалік... прив'язаний до своєї земної шкаралупи.

Мій батько ніжно торкається долонею мого обличчя і замикає мої гаснучі очі.

Я відчуваю, як рвуться мої пута.

Навколо мене клубочиться імла, її покривало густішає і застуге світло, ховає світ від моїх очей. Раптом час прискорюється, і я пірнаю в безодню, темнішу за яку навіть важко уявити. Тут, у мертвій порожнечі, я чую шепіт... і відчуваю нестримну силу. Вона міцнішає, швидко зростає й оточує мене. Лиховісна й могутня. Темна і владна.

Я тут не сам.

Це мій триумф, мій пишний прийом. Однак чомусь мене переповнює не радість, а безмежний страх.

Не такого я чекав.

Сила вже вирує, кружляє довкола, загрожуючи розірвати на шматки. Раптом, ні з того, ні з сього, темрява концентрується довкола мене і перетворюється на якусь величезну доісторичну тварину, що стає переді мною дибки.

Я опинився віч-на-віч з усіма темними душами, що потрапили сюди раніше за мене.

Я волаю від невимовного страху... і темрява поглинає мене цілком.

РОЗДІЛ 123

А в Національному соборі настоятель Геловей відчув у повітрі дивовижну зміну. Він не знав чому, але відчув, наче щезла якась примарна тінь... наче з чисісь душі упав тягар... десь далеко, однак зовсім близько, ось тут.

Він сидів за столом, заглибившись у думки. Коли задзвонив телефон, настоятель не знав, як довго він отак просидів. То був Ворен Беламі.

– Пітер живий, – сказав його брат-масон. – Я щойно дізнався про це. Знав, що вам хотілося б почути про це негайно. З ним усе буде гаразд.

– Слава Богу, – зітхнув Геловей. – А де він?

І Геловей вислухав розповідь Беламі про надзвичайні події, що трапилися відтоді, як вони залишили кафедральний коледж.

– Але як ви усі, в порядку?

– Так, видужуємо і набираємося сил. Утім, є ще одна обставина, – додав Беламі і замовк.

– Яка?

– Ну, масонська піраміда... Наскільки я розумію, Ленгдон розгадав її.

Геловей не міг не посміхнутися. Чомусь він зовсім не здивувався почутому.

– А скажіть, Ленгдон дізнався, виконала піраміда свою обіцянку чи ні? Відкрила вона чи не відкрила те, що мала відкрити згідно з легендою?

– Наразі я не знаю.

«Незабаром узнаєш», – подумав Геловей.

– Вам треба відпочити.

– І вам також.

«Ні, мені треба помолитися».

РОЗДІЛ 124

Двері ліфта розчинилися, і перед ними постала яскраво освітлена Храмова зала.

Кетрін Соломон хутко рушила шукати свого брата, хоча її ноги і досі були, як гумові. Повітря у кімнаті було холоднече і відгонило ладаном. Від побаченого Кетрін залякла як укопана.

У центрі розкішної кімнати на низькому кам'яному олтарі лежав скривавлений татуйований труп, зрешечений списками розбитого скла. Крізь величезну діру в стелі виднілися небеса.

«Боже правий». Кетрін одразу ж відвернулася, шукаючи очима Пітера. І побачила, що той сидить у протилежному кінці кімнати і розмовляє з Ленґдоном та директором Сато, а тим часом біля нього клопочеться лікар.

– Пітере! – гукнула Кетрін, підбігаючи до нього. – Пітере!

Брат підвів очі, і на його обличчі відбилосся полегшення. Він одразу ж підвівся і рушив назустріч, вбраний у просту білу сорочку і широкі чорні штани, які хтось, вочевидь, приніс йому з офісу внизу. Його права рука була на перев'язу, тому їхні обійми вийшли незграбними, але Кетрін цього не помітила. Коли її старший брат, брат-захисник, обіймав її, вона завжди почувалася, немовби в затишному коконі, добре знайомому ще з дитинства.

Вони стояли, обійнявшись, і мовчали.

Нарешті Кетрін прошепотіла:

– Як ти почуваєшся? Ну, якщо чесно? – Вона на мить відпустила його і поглянула на перев'яз із забинтованим обрубком в тому місці, де колись була п'ясть. На її очах виступили сльози. – Який жах... мені так шкода тебе...

Пітер знизав плечима, неначе не сталося нічого вартого уваги.

– Смертна плоть. Тіла не живуть вічно. Важливо те, що з тобою все гаразд.

Ця невимушена відповідь боляче шарпонула її серце, відразу ж нагадавши про все те, за що вона любила свого брата. Кетрін погладила його по голові, відчуваючи нерозривні родинні узи і спільну кров, що текла у їхніх жилах.

Трагедія полягала в тому, що Кетрін знала: цієї ночі в цій кімнаті був іще один,

третій Соломон. Труп на олтарі притягнув її погляд, і Кетрін здригнулася, намагаючись викинути зі свідомості всі ті фото, які недавно бачила.

Вона відвернулася і очима зустрілася з Робертом Ленг'доном. У них вона побачила співчуття, співчуття глибоке й розуміюче, неначе професор точно знав, про що вона зараз думала. «Пітер знає». Нестримна хвиля емоцій охопила Кетрін – полегшення, симпатія, відчай. Вона відчула, що тіло її брата затремтіло, наче в дитини, яка нестримно ридас. Це було те, чого вона ніколи в житті не бачила.

– Заспокойся, братику, – прошепотіла вона. – Все добре. Заспокойся.

Але Пітерове тіло здригнулося ще сильніше. Вона міцно притисла його до себе і погладила по голові.

– Пітере, ти ж завжди був сильним... завжди підтримував мене. А тепер я прийшла тебе підтримати. Все нормально. Я з тобою.

Кетрін ніжно поклала голову брата на своє плече. І великий Пітер Соломон об'як і нестримно заридав у її обіймах.

Директор Сато відійшла убік, щоб відповісти на дзвінок.

То була Нола Кей. Новина, яку вона сповістила, була, як не дивно, приємною.

– І досі жодних ознак поширення, пані. – Її тон був сповнений оптимізму. – Я впевнена, що ми б уже щось побачили на цей час. Схоже, вам вдалося зупинити повідомлення.

«Завдяки тобі, Нола, – подумала Сато, поглянувши на ноутбук, на якому Ленг'дон бачив, як завершилася операція передавання відеофайла. – То був дуже вчасний дзвінок».

За пропозицією Ноли, агент, що обшукував особняк, перевірів баки зі сміттям і знайшов упаковку нещодавно придбаного стільникового модему. Знаючи точний номер моделі, Нола змогла перевірити сумісні канали передавання інформації, діапазони частот, сервісні мережі і вирахувала найімовірніший вузол доступу для цього переносного комп'ютера – маленький передавач на розі Шістнадцятої вулиці та мистецької галереї Коркоран, за три квартали від храму.

Нола швидко передала цю інформацію Сато в гелікоптер. Наближаючись до Храмового дому, пілот пішов на зниження і поцілів у ретрансляційний вузол електромагнітним імпульсом, вивівши його з ладу за кілька секунд до того, як комп'ютер завершив передавати відеофайл.

– Ти добре сьогодні попрацювала, – сказала Сато. – А тепер трохи поспи. Ти заробила.

– Дякую, пані, – непевним тоном відповіла Нола.

– Щось іще?

Нола помовчала, вочевидь розмірковуючи, казати чи ні.

– Нічого такого, що не зможе почекати до ранку. Добраніч.

РОЗДІЛ 125

Стоячи в тиші елегантної ванної кімнати на першому поверсі Храмового дому, Роберт Ленгдон пустив воду в кахляну раковину і поглянув на себе в дзеркало. Навіть у тьмяному світлі він бачив себе таким, яким почувався, – повністю виснаженим.

Його сумка знову була у нього на плечі, але тепер набагато легша, порожня, за винятком особистих речей та кількох пожмаканих карток із нотатками для лекції. Він не зміг втримати посмішку. Програма його візиту до Вашингтона виявилася дещо напруженішою, аніж він очікував. Але навіть за таких обставин він мав дякувати долі за те, що загалом все склалося нормально.

Пітер живий.

А оприлюднення відео перепинили.

Кілька разів зачерпнувши долонями води і вмивши обличчя, Ленгдон відчув, що поволі оживає. Все й досі було як у тумані, але адреналін у його тілі потроху вгамовувався і він знову повертався до звичного стану. Витерши руки, він поглянув на годинник із Мікі-Маусом.

«О Господи, так пізно!»

Ленгдон вийшов із ванної і пішов вздовж вигнутої стіни залу слави – широкого проходу під граціозною аркою з портретами відомих масонів – президентів Америки, філантропів, світил науки й культури та інших впливових американців. Зупинившись на мить перед портретом Гаррі Трумена, він уявив собі, як цей чоловік проходив обряди та ритуали, щоб стати масоном, як студіював їхнє вчення.

«За тим світом, що ми бачимо, існує ще один – прихований. Від усіх нас».

– Ти так і йдеш, не попрощавшись? – почувся голос із залу.

Ленгдон обернувся.

То була Кетрін. Цієї ночі вона пройшла через пекло, однак зараз мала несподівано бадьорий вигляд, якимось чином примудрившись швидко відновити свої сили.

Ленгдон втомлено посміхнувся.

– Як там Пітер?

Кетрін підійшла до нього і ніжно обійняла.

– Я перед тобою у вічному боргу.

Він розсміявся.

– Ти ж прекрасно знаєш, що я не зробив нічого особливого.

Кетрін надовго затримала його у своїх обіймах.

– З Пітером все буде добре. – Вона відпустила його і зазирнула у вічі. – До речі, він щойно сказав мені дещо, дещо абсолютно неймовірне, дещо прекрасне. – Її голос затремтів від передчуття. – Мені треба самій це побачити. Я за хвилику повернуся.

– Що? Ти куди?

– Я ненадовго. А Пітер хоче з тобою поговорити... сам на сам. Він чекає на тебе у бібліотеці.

– А він не сказав навіщо?

Кетрін посміхнулася і похитала головою.

– Ти ж знаєш, Пітер любить таємниці.

– Але...

– Я скоро повернуся.

І вона пішла.

Ленґдон тяжко зітхнув. Він відчув, що для нього забагато таємниць впродовж однієї ночі. Звісно, залишалися запитання без відповідей і серед них – масонська піраміда та Втрачене Слово, але професор відчував, що відповіді на ці запитання призначалися не йому. Бо він не був масоном.

Зібравши до купи рештки енергії, Ленґдон подався до масонської бібліотеки. Пітер сидів за столом, а перед ним стояла кам'яна піраміда.

– Роберте! – посміхнувся Пітер і кивнув йому. – Мені хотілося б сказати кілька слів.

Ленґдон зобразив на обличчі посмішку.

– І одне з них – Втрачене?

РОЗДІЛ 126

Бібліотека Храмового дому в окрузі Колумбія була найстарішою публічною читальнею. Її елегантні полиці буквально ломилися від чверті мільйону томів, включно з рідкісним виданням «Ahiman Rezon, Таємниці посвяченого брата»[24]. Окрім того, тут було виставлено масонські коштовності, ритуальні артефакти і навіть один рідкісний фоліант, віддрукований вручну самим Бенджаміном Франкліном.

Однак найбільше Ленґдон любив інший скарб цієї бібліотеки, скарб, який мало хто помічав.

То була ілюзія.

Колись давно Соломон показав йому, що під певним кутом зору читальний столик бібліотеки та золота настільна лампа створювали чітку оптичну ілюзію, міраж піраміди з сяючим горішнім каменем. Соломон казав, що завжди вважав цю ілюзію мовчазним нагадуванням про те, що таємниці франкмасонства прекрасно видимі кожному, якщо поглянути на них із певної точки зору.

Однак сьогодні таємниці франкмасонства матеріалізувалися прямо в центрі. Бо Ленґдон сидів напроти Вельмишановного магістра Пітера Соломона та масонської піраміди.

Пітер посміхався.

– «Слово», про яке ти сказав, Роберте, не є легендою. Воно є реальністю.

Ленґдон здивовано дивився на Пітера через стіл.

– Але ж... Я не розумію. Як таке можливе?

– А що тобі так важко збагнути?

«Все!» – хотів було відповісти Ленґдон, шукаючи в сірих очах свого друга хоча б натяк на здоровий глузд.

– Ти хочеш сказати, що Втрачене Слово є реальним і що воно має реальну силу?

– Величезну силу, – підтвердив Пітер. – Воно має силу трансформувати людство завдяки відкриттю древніх таємниць.

– Одне-єдине слово? – з недовірою спитав Ленґдон. – Пітере, як я можу повірити в те, що єдине слово...

– Повіриш, – спокійно заявив Пітер.

Ленґдон мовчки дивився на нього.

– Наскільки тобі відомо, – продовжив Соломон, підводячись з-за стола, – вже давно лунали пророцтва, що настане день, коли Втрачене Слово віднайдуть... день, коли його видобудуть зі схованки і людство знову матиме доступ до своєї забутої сили.

Ленґдон швидко пригадав лекцію Пітера про Апокаліпсис. Хоча багато людей хибно тлумачили Апокаліпсис як катастрофічний кінець світу, це слово буквально означало «відкриття». І науковці передрікали, що це буде відкриття великої мудрості. Грядуща доба просвіти. Та Ленґдон не міг повірити, що таку фундаментальну зміну спричинить одне-єдине слово.

Пітер кивнув на кам'яну піраміду, яка стояла на столі поруч із золотим горішнім каменем.

– Ця масонська піраміда, – сказав він, – легендарний символон. Цієї ночі вона стоїть тут зібрана до купи і... завершена. – Він побожно підняв золотий горішний камінь і поставив його на вершечок піраміди. Важкий золотий моноліт клацнув і став на місце. – Цієї ночі, друже мій, ти зробив те, що ніколи не робилося раніше. Ти зібрав масонську піраміду до купи, розшифрував усі її коди і насамкінець віднайшов ось це.

Соломон витяг аркуш паперу і поклав його на стіл. Ленґдон упізнав сітку символів, які зазнали переставлянь за допомогою квадрата Франкліна восьмого порядку. Він уже мав можливість поглянути на цей аркуш у Храмовій залі.

Пітер продовжив:

– Мені цікаво, чи зможеш ти прочитати цей набір символів. Зрештою, ти ж фахівець...

Ленґдон придивився до сітки.

Гередом, циркумпункт, піраміда, сходи...

Професор зітхнув:

– Пітере, ти сам, напевне, бачиш, що це алегорична піктограма. Безперечно, її мова є скоріш метафоричною та символічною, аніж буквальною та конкретною.

Соломон усміхнувся.

– От і став символознавцеві прості запитання... Гаразд, тоді скажи мені, що ти бачиш?

«Невже Пітер і справді хоче це почути?» Ленґдон підтягнув аркуш ближче до себе.

– Ну, я вже бачив це раніше, і, якщо висловлюватися простими термінами, то ця сітка є малюнком, на якому зображено небеса і землю.

Пітер здивовано вигнув брови.

– Невже?

– Авжеж. Угорі цього зображення ми маємо слово Гередом – «Священний дім», що я тлумачу, як Дім Бога або ж небеса.

– Гаразд.

– Направлена донизу стрілка після слова «Гередом» чітко вказує, що решта піктограми перебуває під небесами... а отже, на землі. – Очі Ленґдона ковзнули тепер до нижньої частини сітки. – Найнижчі два рядки, ті, що під пірамідою, являють саму землю – terra firma – найнижчу з усіх царин. Зрозуміло, що ці нижні царини містять дванадцять астрологічних знаків, які уособлюють первісну релігію тих живих душ, які першими звели очі до неба і побачили там руку Божу, що рухала планетами та зірками.

Соломон підсунув своє крісло, щоб уважно розглянути сітку.

– Чудово. А що іще?

– Спираючись на фундамент астрології, – продовжив Ленґдон, – із землі здіймається піраміда, сягаючи небес... як вічний символ втраченої мудрості. Вона заповнена великими філософськими вченнями та релігіями... єгипетськими, піфагорійськими, буддійськими, індуїстськими, ісламськими, юдейсько-християнськими тощо. Всі вони линуть догори, змішуються одне з одним, скеровують себе угору крізь трансформаційну браму піраміди, де вони насамкінець сплавляються в єдину уніфіковану філософію людства. – Професор на хвилю замовк. – Сплавляються в єдину універсальну свідомість... спільне глобальне бачення Бога, представленого древнім символом, який витає над горішнім каменем.

– Це циркумпункт, – сказав Пітер. – Універсальний символ Бога.

– Авжеж. Упродовж усієї історії циркумпункт означав усе для всіх – це й бог сонця Ра, і алхімічне золото, і всевидяче око, і точка сингулярності перед Великим Вибухом, і...

– І Великий Архітектор Всесвіту.

Ленґдон кивнув, відчувши, що, можливо, саме таку аргументацію застосовував Пітер в Храмовій залі, аби запевнити татуйованого чоловіка, що циркумпункт і є Втраченим Словом.

– А насамкінець? – спитав Пітер. – Як стосовно сходів?

Ленґдон глянув на зображення сходів під пірамідою.

– Пітере, я впевнений, що ти, як і будь-хто, добре знаєш, що це символ гвинтових сходів франкмасонства, які ведуть з первісної темряви до світла... це як драбина Якова на небеса або ж ступінчастий людський хребет, що поєднує її тлінне тіло з безсмертним розумом. – Він на мить замовк. – Що ж до решти символів, то вони видаються мені сумішшю астрологічних, масонських та наукових позначень, покликаних підкреслювати значущість древніх таємниць.

Соломон потер підборіддя.

– Елегантне тлумачення, професоре. Звісно, я погоджуюся, що цю сітку можна читати як алегорію, однак... – В його очах зблиснув загадковий вираз. – Це зібрання символів може розповісти нам також іншу історію. Історію набагато інформативнішу.

– Та невже?

Соломон знову підвівся і почав походити навколо стола.

– Сьогодні, у Храмівій залі, коли мені здалося, що я скоро помру, я поглянув на цю сітку і якимось чином мені вдалося побачити далі цієї метафори, вийти за рамки алегорії та зазирнути в саму суть того, про що нам кажуть усі ці символи. – Він замовк і різко повернувся до Ленґдона. – Ця сітка чітко вказує на місце, де заховане Втрачене Слово.

– Знову ти за своє! – Ленґдон стривожено завовтузився в кріслі, побоюючись, що пережита фізична й психічна травма приголомшили Пітера і дезорієнтували його.

– Роберте, легенда завжди змальовувала масонську піраміду як мапу, мапу, що може вказати гідним шлях до таємного місцезнаходження Втраченого Слова. – Соломон постукав пальцем по сітці символів, що лежала перед професором. – Даю гарантію, що ці символи є тим, чим вони є згідно з легендою, – мапою. Конкретною схемою, яка точно вказує, де знайти сходи, що ведуть до Втраченого Слова.

Ленґдон нервово розсміявся і подумав, що має висловлюватися якомога делікатніше.

– Навіть якби я вірив у легенду масонської піраміди, ця сітка ніяк не може бути мапою. Лишень поглянь на неї! Яка ж це мапа?

Соломон посміхнувся.

– Інколи потрібна лише незначна зміна кута зору, щоб побачити щось знайоме в абсолютно інакшому світлі.

Ленґдон знову поглянув на символи, але нічого нового не побачив.

– Дозволь поставити тобі запитання, – сказав Пітер. – Коли масони закладають наріжні камені... Ти знаєш, чому ми закладаємо їх на північно-східному розі будинку?

– Звісно, бо саме на північно-східний ріг падають перші ранкові промені. Це символізує здатність будівлі піднятися від землі до світла.

– Правильно, – сказав Пітер. – То, може, тобі саме там слід шукати перші промені світла? – Він кивнув на сітку. – У північно-східному куті.

Ленґдон повернувся поглядом до аркуша і придивився до правого верхнього, тобто північно-східного кута. Там був символ ↓.

– Стрілка, що показує вниз, – сказав Ленґдон, намагаючись збагнути, куди веде Соломон. – Це означає – під Гередомом.

– Ні, Роберте, не під, – заперечив Соломон. – Поміркуй. Ця сітка не метафоричний лабіринт. Це мапа. А на мапі стрілка, що показує вниз, означає...

– Означає південь! – спантеличено вигукнув Ленґдон.

– Саме так! – Соломон задоволено посміхнувся. – Напрямок – на південь! На мапі низ – це південь. Більше того, на мапі слово «Гередом» не означатиме «небеса». Воно означатиме назву географічної точки.

– Храмового дому? Ти хочеш сказати, що ця мапа вказує на південь від цього будинку?

– Хвала Всевишньому! – розсміявся Соломон. – Нарешті в кінці тунелю з'явилося світло.

Ленґдон уважно проглянув сітку.

– Але ж, Пітере... Навіть якщо ти маєш рацію, то південний напрямок – це де завгодно на широті завдовжки двадцять чотири тисячі миль!

– Ні, Роберте. Ти забув про легенду, згідно з якою Втрачене Слово сховане десь в окрузі Колумбія. А це істотно скорочує лінію пошуку. До того ж легенда твердить, що вхід до сходів затуляє великий камінь... і що цей камінь має викарбуване на ньому послання древньою мовою... Це послання як позначка, за якою люди гідні зможуть цей камінь знайти.

Ленґдонові було дуже важко поставитися до почутого серйозно, і хоча він не дуже добре знав округ Колумбію, аби уявити, що розташоване на південь від Храмового дому, він дуже добре знав, що поблизу немає жодного великого каменя з викарбуваним посланням, який затуляє вхід до потаємних сходів.

– Послання, що викарбуване на тому камені, – сказав Пітер, – просто в тебе перед очима. – І він постукав пальцем по третьому рядку на сітці перед професором. – Ось цей напис, Роберте! Ти ж розв'язав цю головоломку!

Ленґдон отетеріло витріщився на сім символів.

«Розв'язав?» Ленґдон найменшого уявлення не мав, що могли означати ці сім різноманітних символів, і він був до біса впевнений, що ніде такі не викарбувано в столиці Сполучених Штатів, а тим більше на гігантському камені, що затуляє сходи.

– Пітере, – сказав він. – Я не розумію, яким чином це може кинути хоч якесь світло. Я не знаю жодного каменя в окрузі Колумбія з таким написом.

Соломон поплескав його по плечу.

– Ти ходив повз нього і ніколи не помічав. Ми всі ходили і не помічали. Він стоїть у всіх на виду, як і всі таємниці. І цієї ночі, коли я побачив оці сім символів, я одразу ж збагнув, що легенда каже правду. Втрачене Слово захищене в окрузі Колумбія... і воно дійсно покоїться біля підніжжя довгих сходів під величезним каменем із карбованим написом. – Заворожений, Ленґдон мовчав. – Роберте, гадаю, сьогодні ти заслужив знати правду.

Ленґдон дивився на Пітера, намагаючись усвідомити щойно почуте.

– Ти що, збираєшся розповісти мені, де сховане Втрачене Слово?

– Ні, не розкажу, – заперечив Соломон. А потім підвівся і з посмішкою додав: – А покажу.

П'ять хвилин по тому Ленґдон уже вмощувався на заднє сидіння «ескалади» разом із Пітером Соломоном. Коли Сімкінс сідав за кермо, до них через стоянку наблизилася Сато.

– Містере Соломон! – звернулася директорка, підкурюючи на ходу цигарку. – Я щойно зробила дзвінок, про який ви просили.

– І як? – спитав Пітер через опущене вікно.

– Я наказала забезпечити вам доступ. Ненадовго.

– Дякую.

Сато з цікавістю поглянула на нього.

– Мушу сказати, це вкрай незвичне прохання.

Соломон загадково знизав плечима.

Сато проігнорувала його реакцію і, обійшовши джип, постукала кісточками пальців у вікно навпроти Ленґдона. Той опустив скло.

– Професоре, – сказала вона без тіні симпатії. – Ваше сприяння, хоча й неохоче, все ж таки мало вирішальне значення для нашого успіху... і я вам за це вдячна. – Вона зробила довгу затажку і випустила дим убік. – Одначе хотілося б дати наостанок невеличку пораду. Наступного разу, коли один із керівників ЦРУ скаже вам, що має подолати кризу, яка загрожує національній безпеці... – Її очі гнівню зблиснули. – Залиште свої професорські штучки в Кембриджі!

Ленґдон був розтулив рота, щоб відповісти, але директор Інуе Сато вже відвернулася і рушила через стоянку до гелікоптера, що на неї чекав.

Сімкінс, із кам'яним виразом обличчя, зиркнув через плече.

– Ви готові, джентльмени?

– Майже, – відповів Соломон. – Зачекайте хвилиночку. – Він витяг невеличкий шматок складеної темної тканини і подав його Ленґдонові. – Роберте, я хочу, щоб ти це вдягнув перед тим, як ми кудись підемо.

Ленґдон здивовано поглянув на тканину. Чорний оксамит. Він розгорнув його і побачив у своїх руках масонську пов'язку – традиційну річ, за допомогою якої зав'язували очі ініціату. «Що за чортівня?»

– Я волів би, щоб ти не бачив, куди ми ідемо.

Ленґдон повернувся до Пітера.

– Ти хочеш зав'язати мені очі на час поїздки?

Соломон усміхнувся.

– Це мої таємниці. І мої правила.

РОЗДІЛ 127

Надворі, за межами штаб-квартири ЦРУ в Ленглі, дув холодний вітер. Нола Кей тремтіла, перетинаючи залитий місячним сяйвом внутрішній двір управління з фахівцем із безпеки Ріком Паррішом.

«Куди він мене веде?»

Слава Богу, кризу з масонським відео подолано, але Нола і досі почувалася неспокійно. Відредагований файл на комп'ютері директора ЦРУ залишався загадкою, що не давала їй спокою. Вони з Сато мали знову зустрітися на нараді вранці, і Нолі були потрібні факти. Зрештою вона зателефонувала Ріку Паррішу і наказала посприяти їй.

І тепер, йдучи слідом за Ріком до якогось невідомого місця за межами будинку, вона ніяк не могла викинути з пам'яті химерні фрази:

Таємне місце під землею, де... десь у Вашингтоні, округ Колумбія... координати... виявили древній портал, що вів до... застереження – піраміда містить небезпечні... розшифрувати цей викарбуваний символон, щоб розкрити...

– Ми з тобою сходимось у тому, – сказав на ходу Рік, – що хакер, який запустив «павука» з цими ключовими словами, намагався роздобути інформацію про масонську піраміду.

«Начебто так», – подумки погодилася Нола.

– Однак виявилось, що цей хакер спіткнувся об той аспект масонської таємниці, якого він не очікував.

– Що ти маєш на увазі?

– Ноло, ти ж знаєш, що директор ЦРУ всіляко сприяє внутрішній дискусії на форумі для працівників управління, щоб ті ділилися своїми ідеями про різноманітні речі.

– Звісно, що знаю.

Форум для персоналу управління був надійним місцем, де можна побазікати в мережі на різні теми, а директор таким чином отримував щось типу зворотного зв'язку зі своїми підлеглими.

– Ці директорські форуми розташовуються в його приватному розділі, однак, для забезпечення доступу працівникам всіх рівнів допуску, ці форуми розташовані поза межами секретного захисного екрана директора.

– На що ти натякаєш? – підозріло спитала Нола, коли вони звернули за ріг біля управлінського кафетерію.

– Якщо коротко, то на це. – І Рік Парріш показав у темряву.

Нола поглянула поперед себе. Навпроти них, потойбіч майдану, виднілася масивна металева скульптура, що виблискувала в місячному сяйві.

В управлінні, яке вихвалялося тим, що мало у власності понад п'ятсот оригінальних мистецьких витворів, ця скульптура на ймення Криптос була, безперечно, найзнаменитішою. Криптос, що грецькою означало «прихований», був витвором американського митця Джеймса Сенборна і тут, в ЦРУ, став чимось на кшталт легенди.

Ця робота складалася з масивної S-подібної мідної панелі, поставленої на ребро як звивиста металева стіна. На її широкій поверхні було викарбувано близько двох тисяч літер, зведених у незбагнений код. І наче цієї загадковості було недостатньо, довкола зашифрованої звивистої стіни було ретельно розставлено численні скульптурні елементи – гранітні плити під химерними кутами, катушка компаса, магнітний залізняк і навіть повідомлення азбукою Морзе, у якому йшлося про «світлу пам'ять» та «темні сили». Більшість прихильників вважали, що предмети були ключами для розгадки цієї скульптури.

Криптос – то було мистецтво, але водночас – і загадка.

Намагання розкодувати цю загадку стало ідеєю фікс для шифрувальників як в самому ЦРУ, так і за його межами. Нарешті, кілька років тому, частину коду зламали, і це стало загальнонаціональною новиною номер один. Хоча велика частина коду Криптоса так і лишилася нерозгаданою, розшифровані фрагменти виявилися настільки химерними, що в результаті скульптура стала ще загадковішою. Там йшлося про потаємні підземні схованки, портали, що вели до древніх гробниць, про широту й довготу...

Нола й досі пам'ятала декотрі з розшифрованих фрагментів: Цю інформацію зібрали і передали під землю до невідомого місця... Воно було абсолютно непомітним... як таке могло статися... вони використали магнітне поле землі, щоб...

Нола звертала мало уваги на цю скульптуру, і їй було байдуже, розшифрують її коли-небудь повністю чи ні. Однак зараз їй забажалося знати відповідь.

– А чому ти показуєш мені Криптоса?

Парріш загадково усміхнувся і театральним жестом видобув зі своєї кишені складений аркуш паперу.

– Вуаля! Ось вам той загадковий відредагований документ, яким ви так переймалися. Я роздобув повний текст.

Нола аж підскочила.

– Ти запхав свого носа в засекречений директорський розділ?

– Ні. Саме на це я і натякав раніше. Ось поглянь. – І він подав їй теку.

Нола вхопила її і розкрила. Побачивши вгорі сторінки стандартну шапку ЦРУ, вона здивовано схилила голову.

Цей документ не був секретним. Він навіть не був документом обмеженого користування.

Дискусійна дошка персоналу: «Криптос»

Стиснуті дані накопичувального пристрою:

Тема № 2456282,5

Нола побачила перед собою цілу низку коментарів, стиснутих в одну сторінку для ефективнішого зберігання.

– Твій документ із ключовими словами, – сказав Рік, – це пустопорожня балачка якихось шифрофанатів про Криптоса.

Нола проглянула документ згори донизу і знайшла речення зі знайомим набором ключових слів.

Джимо, у цій скульптурі зашифровано, що його передали до потаємного місця під землею, де цю інформацію і сховали.

– Цей текст взято з внутрішньої директорської мережі, з форуму про Криптоса, – пояснив Рік. – Цей форум тривав роками. Там фактично тисячі коментарів. І я не здивований тим, що в одному з них випадково виявилися всі ключові слова.

Хоча Марк і сказав, що напрямки широти й довготи у зашифрованому тексті показують на місце десь у Вашингтоні, округ Колумбія, координати, якими він скористався, виявилися хибними на один градус – Криптос фактично вказує сам на себе.

Парріш підійшов до статуї та провів долонею по морю закодованих літер.

– Значну частину цього коду ще належить розшифрувати, і багато людей вважають, що цей текст насправді може стосуватися древніх масонських таємниць.

Тепер Нола пригадала теревені про зв'язок між масонами та Криптосом, але тоді вона воліла не звертати уваги на ідіотські, як їй здавалося, вигадки психів. Зате тепер, придивившись до різноманітних предметів, розташованих на майдані довкола скульптури, вона здогадалася, що бачить перед собою розбитий на частини код – символон, такий самий, як і масонська піраміда.

Дивно все це.

На якусь мить їй навіть здалося, що Криптос – це сучасна масонська піраміда, код, розбитий на численні фрагменти, виготовлені з різних матеріалів, і кожен із них відіграє свою роль.

– А тобі не здається, що Криптос та масонська піраміда якимось чином ховають одну й ту саму таємницю?

– Хтозна! – Парріш кинув на Нолу пригнічений погляд. – Сумніваюся, що ми коли-небудь прочитаємо повний текст. Хіба що хтось переконає директора відімкнути сейф і крадькома піддивиться спосіб розшифрування.

Нола кивнула. Тепер вона пригадувала: коли встановлювали Криптоса, його привезли разом із запечатаним конвертом, що містив повну розшифровку кодів скульптури. Цю запечатану розшифровку ввірили тодішньому директоріві ЦРУ Вільяму Вебстеру, який замкнув її в сейфі свого офісу. Здогадно, там він досі й залишався, роками переходячи від директора до директора.

Якимось дивовижним чином думки Ноли про Вільяма Вебстера оживили її пам'ять, і вона пригадала ще одну порцію дешифрованого тексту Криптоса:

Він схований десь тут, неподалік.

Хто знає точне розташування?

Тільки В.В.

Хоча ніхто не знав, що саме сховано десь тут, неподалік, більшість вважали, що В. В. означало «Вільям Вебстер». Яюсь Нола чула навіть обережні висловлювання, що насправді В. В. стосувалося чоловіка на ім'я Вільям Вістон – теолога Королівського наукового товариства, хоча вона ніколи не завдавала собі клопоту замислюватися над цим.

А Рік знову заговорив:

– Мені байдуже до мистецтва та митців, але мушу визнати, що цей тип Сенборн – геній. Я бачив в Інтернеті його витвір «Проектор "Кирилиця"». Він висвітлює літери з документів КГБ, з яких складаються слова для контролю свідомості. Моторошно.

Та Нола його не чула. Вона вдивлялася в аркуш, де щойно знайшла третю ключову фразу в іще одному коментарі.

Точно, увесь цей шматок слово в слово повторює щоденник якогось відомого археолога, де він розповідає про той момент, коли відкопав древній портал, який вів до гробниці Тутанхамона.

Нола знала, що археолог, про якого йшлося у форумі, насправді був відомим єгиптологом Говардом Картером. Наступний коментар називав його по імені.

Я щойно передивився в Інтернеті решту польових нотаток Картера. Схоже, що він знайшов глиняну табличку, яка застерігала, що Піраміда загрожує небезпечними наслідками всякому, хто потривожить спокій фараона. Це ж прокляття! А нам начхати :).

Нола скривилася.

– Ріку, заради Бога, цей ідіот навіть в пірамідах не розбирається. Тутанхамона поховали не в піраміді. Його поховали у Долині Царів. Невже шифрувальники не дивляться канал «Дискавері»?

Парріш знизав плечима.

– Що вдієш – вузьколобі технарі.

Нарешті Нола побачила останню ключову фразу.

Хлопці, знаєте, я не прихильник теорій змови, але краще б Джим та Дейв розшифрували цей викарбуваний символон і розкрили його остаточну таємницю до кінця світу 2012 року. Чао.

– У всякому разі, – сказав Парріш, – мені здалося, що тобі було б цікаво дізнатися про форум, присвячений Криптосу, перш ніж звинувачувати директора ЦРУ у приховуванні секретної інформації про древню масонську легенду. Чомусь я не певен у тому, що такий могутній чоловік, як директор ЦРУ, стане займатися подібними речами.

Нола згадала про масонське відео та зображення впливових чоловіків, що беруть участь у химерних древніх ритуалах. «Цікаво, що б ти сказав, якби його подивився?»

Утім, вона знала: про що б там не йшлося у закодованому посланні Криптоса, але у ньому неодмінно будуть містичні мотиви. Вона знову поглянула на блискучий витвір мистецтва – тривимірний код, що мовчазно стояв у самісінькому центрі Центрального розвідувального управління країни, і їй стало цікаво, чи відкриє він коли-небудь свою таємницю.

Коли вони з Ріком поспішали назад, Нола не втрималася і посміхнулася.

Він схований десь тут, неподалік.

РОЗДІЛ 128

«Це божевілля якое. – Коли джип «ескалада» помчав на південь безлюдними вулицями, Роберт Ленгдон не бачив нічого, бо очі йому зав'язали. Пітер Соломон мовчки сидів поруч. – Куди ж він мене везе?»

До його цікавості додалися інтрига і побоювання, а уява працювала на всю потужність, відчайдушно намагаючись скласти до купи фрагменти головоломки. Пітер вперто стояв на своєму. «Втрачене Слово? Сховане в нижній частині сходів, затулених велетенським каменем із викарбуваним на ньому написом?» Все це здавалося просто нісенітницею.

Здогадний напис на цьому камені міцно застряг у пам'яті Ленгдона... однак ці сім символів, як не крути, сукупно не мали жодного значення.

Квадрат каменярів: символ чесності та «вірності».

Літери Au: наукова аббревіатура, що означає хімічний елемент золото.

Сигма: грецька літера S, математичний символ суми всіх частин.

Піраміда: єгипетський символ людини, що прагне до небес.

Дельта: грецька літера D, математичний символ зміни.

Ртуть: позначена своїм найдревнішим алхімічним символом.

Уроборос: символ цілісності та спокутування.

Але Соломон наполягав, що ці сім символів містять якесь «послання». Та навіть якщо це й так, то Ленґдон не мав жодної гадки, як це послання прочитати.

Раптом «ескалада» уповільнила свій хід і різко повернула праворуч, виїхавши на якусь іншу поверхню, схожу на під'їзну дорогу. Ленґдон напружено намагався почути чи відчути хоч якісь ознаки їхнього місцезнаходження. Вони їхали менше від десяти хвилин, і хоч як Ленґдон не намагався вирахувати маршрут, він швидко втратив всякі орієнтири. Йому здалося, що вони знову під'їжджають до Храмового дому.

Джип зупинився, і Ленґдон почув, як опустилося скло.

– Агент Сімкінс, ЦРУ, – заявив водій. – Гадаю, вас попередили про наш приїзд.

– Так, сер, – відповів по-військовому чіткий голос. – Директор Сато нам телефонувала. Одну хвилину – я приберу захисну загорожу.

Прислухаючись, спантеличений Ленґдон здогадався, що вони приїхали на якусь військову базу. Коли автомобіль знову рушив надзвичайно гладенькою поверхнею дороги, він повернув свої зав'язані очі до Соломона.

– Де ми, Пітере? – настійливо спитав він.

– Не знімай пов'язки, – строго відказав той.

Машина проїхала ще трохи і знову зупинилася. Сімкінс заглушив двигун. Почулися голоси. Голоси військових. Хтось спитав у Сімкінса його посвідчення. Агент вийшов і неголосно про щось говорив з військовими.

Раптом дверцята з боку Ленґдона відчинилися, і чиїсь дужі руки допомогли йому вибратися з авто. Професора мало не збив з ніг подув холодного вітру.

До нього підійшов Соломон.

– Роберте, зараз агент Сімкінс відведе тебе всередину.

Ленґдон почув, як у замок вставили металевий ключ, а потім скрипнули, відчиняючись, важкі залізні двері. Схоже, що то була якась старовинна комора. «Куди вони мене ведуть, чорт забирай?»

Руки Сімкінса спрямували Ленґдона до металевих дверей, і він переступив через поріг.

– Вперед і прямо, професоре.

Раптом стало тихо. Як на цвинтарі. І пустинно. Повітря в приміщенні було стерильним та кондиціонованим.

Не знімаючи пов'язки з очей Ленґдона, Сімкінс та Соломон взяли професора під руки і повели лунким, злегка вібруючим коридором. Крізь мокасини Ленґдон відчув, що долівка кам'яна. За ними гучно гримнули залізні двері, і Ленґдон аж здригнувся. Повернувся замок. Професор рясно спітнів під пов'язкою. Йому захотілося негайно її зірвати.

Раптом вони зупинилися.

Сімкінс відпустив руку Ленґдона, і почулися електронні гудки. Несподівано щось загуркотіло, і Ленґдон здогадався, що то автоматично розчинялися захисні ковзні двері.

– Містере Соломон і містере Ленґдон, далі ви підете самі. Я почекаю вас тут, – сказав Сімкінс. – Візьміть мій ліхтарик.

– Дякую, – відповів Соломон. – Ми недовго.

«Ліхтарик?!» Серце Ленґдона шалено закалатало.

Пітер взяв професора під руку і потихеньку повів уперед.

– Йди за мною, Роберте.

Вони повільно переступили через ще один поріг, і захисні двері, загуркотівши, зачинилися за ними.

Раптом Пітер різко зупинився.

– Щось не так?

Ленґдон враз відчув нудоту і запаморочення.

– Гадаю, вже можна зняти пов'язку.

– Ще ні, але ми майже прийшли.

«Майже прийшли куди?» У Ленґдона заніло в грудях.

– Я ж казав, що відведу тебе до сходів, що ведуть до Втраченого Слова.

– Пітере, це навіть не смішно!

– А це й не має бути смішним. Це має розкрити тобі очі, Роберте. Має нагадати, що в цьому світі існують таємниці, які тобі ще належить побачити. І перш ніж ступити разом із тобою наступний крок, я хочу, щоб ти дещо для мене зробив. Я хочу, щоб ти повірив... хоч на хвилину повірив у цю легенду. Повірив, що невдовзі зазирнеш у сходовий колодязь, що стрімко опускається на сотні футів униз, до одного з найцінніших втрачених скарбів людства.

У Ленґдона запаморочилося в голові. Йому дуже хотілося повірити своєму старому приятелеві, та він не міг.

– Ще довго йти? – Оксамитова пов'язка на очах уже просякла потом.

– Ні. Кілька кроків. Залишилося пройти останні двері. Зараз я їх відчиню.

Соломон на мить відпустив Ленґдона, і той похитнувся, відчувши запаморочення. Нетвердо стоячи на ногах, він простягнув руки, шукаючи опору, але саме цієї миті до нього підскочив Пітер. Перед ними загуркотіли автоматичні двері, і Пітер взяв Ленґдона під руку. Вони знову рушили вперед.

– Сюди.

Двоє чоловіків обережно переступили через ще один поріг, а позаду ковзнули і зачинилися двері.

Тиша. Холод.

Ленґдон одразу ж відчув, що це місце, яким би воно не було, не мало жодного стосунку до світу, що лишився потойбіч зачинених дверей. Повітря тут було вологе й холодне, як у склепі. Акустика – приглушена. І професора знову охопила

іраціональна клаустрофобія.

– Ще кілька кроків. – Не знімаючи пов'язки з очей Ленг'дона, Соломон провів його за ріг і різко зупинив. А потім нарешті сказав: – Зніми пов'язку.

Ленг'дон вхопив оксамитову хустку і зірвав її з обличчя. Він озирнувся, придивляючись, куди потрапив, та нічого не зміг побачити, бо, мабуть, іще не призвичаївся до темряви. Він потер очі. І знову нічого не побачив.

– Пітере, тут темно, хоч в око стрель!

– Так, я знаю. Простягни вперед руки. Тут є поруччя. Візьмись за нього.

Помацавши в темряві, Ленг'дон знайшов залізне поруччя і вхопився за нього.

– А тепер дивися. – Він почув, як Пітер чимось зашарудів, і раптом темряву пронизав яскравий промінь ліхтарика. Він світив перпендикулярно, на підлогу; та не встиг Ленг'дон зорієнтуватися в просторі, як Соломон спрямував промінь через поруччя вниз.

Зненацька Ленг'дон побачив перед собою бездонну шахту, нескінченні гвинтові сходи, що стрімко пірнали глибоко під землю. «Господи милосердний!» Його коліна мало не підкосилися, і він вхопився за поруччя, щоб не впасти. Сходи являли собою традиційну спіраль, і, скільки сягав промінь ліхтаря, професор нарахував не менше тридцяти сходових майданчиків. «Навіть дна не видно!»

– Пітере, – спитав Ленг'дон тремтячим голосом. – Де ми? Що це таке?

– За хвилину я проведу тебе до підніжжя сходів, але перед цим тобі слід побачити ще дещо.

Надто приголомшений, щоб заперечувати, Ленг'дон дозволив Пітерові відвести його від сходів у протилежний кінець химерної маленької кімнатки. Пітер тримав ліхтар променем донизу, освітлюючи поперед себе зачовгану кам'яну долівку, і тому Ленг'дон не мав змоги зорієнтуватися у просторі довкола себе. Він лише відчував, що цей простір тісний.

«Якась маленька кам'яна камера».

Вони швидко дійшли до протилежної стіни з вмонтованим в неї скляним квадратом. Ленг'донові здалося, що то, певно, вікно у сусідню кімнату, але здаля побачив поза склом темряву, і нічого більше.

– Іди-но поглянь, – сказав Пітер.

– А що там? – Ленг'донові пригадалася кімната роздумів у підземеллі Капітолію, пригадалося, як йому на мить здалося, що в тій кімнаті він побачив портал до якоїсь гігантської підземної порожнини.

– Візьми й просто поглянь, Роберте, – сказав Соломон, легенько підштовхуючи його вперед. – І тримай себе в руках, бо побачене може тебе приголомшити.

Не знаючи, чого чекати, професор підійшов до скла. Коли він наблизився до portalу, Пітер вимкнув ліхтарик і кімната поринула в непроглядну темряву.

Коли його очі призвичаїлися, Ленг'дон помацав перед собою, намацав стіну, скло і наблизив обличчя до прозорого portalу.

Але не побачив нічого, крім темряви.

Він прихилився ще ближче і притулився обличчям до скла.

І побачив.

Хвиля шоку та дезорієнтації струснула тіло Ленґдона, проникла в саме його серце і крутнула його внутрішній компас у протилежному напрямку. Він мало не впав на спину – його розум відмовився прийняти ту абсолютно незбагненну картину, яку він узрів перед собою. Навіть у своїх найсміливіших фантазіях Роберт Ленґдон не міг уявити те, що було потойбіч скла.

То було величне видовище. Там, у суцільній темряві, сяяло яскраве біле світло, немов блискучий діамант.

Ленґдон одразу ж усе зрозумів – і загрожу на під'їзній дорозі, і автоматичні двері, що з грукотом відчинилися й зачинилися, і важкий камінь у грудях, і запаморочення, і цю маленьку кам'яну камеру.

– Роберте, – прошепотів Пітер за його спиною. – Інколи потрібно змінити лише кут зору, щоб побачити світло.

Втративши мову, Ленґдон витріщався у вікно. Його погляд пронизав темряву ночі, здолавши понад милю чорної порожнечі, а потім почав спускатися... нижче... ще нижче – і зупинився на яскраво освітленому різко-білому куполі Капітолію Сполучених Штатів.

Ленґдон ніколи не бачив Капітолію у такій перспективі – наче той витав у повітрі на висоті п'ятсот п'ятдесяти п'яти футів над великим єгипетським обеліском Америки. І цієї ночі вперше в житті він піднявся на ліфті до маленької оглядової кімнатки на вершечку монумента Вашингтона.

РОЗДІЛ 129

Роберт Ленґдон заворожено стояв біля скляного порталу, вбираючи в себе енергетику ландшафту, що розкинувся попід ним. Мимоволі піднявшись на сотні футів угору, він милувався тепер найвеличнішим видовищем, яке тільки бачив у своєму житті.

Сяйний купол Капітолію здіймався, як гора, на східному кінці парку Національної алеї. По обидва боки будівлі до нього простягалися дві паралельні сяючі лінії... освітлені фасади споруд Смітсонівського музею... наче маяки мистецтва, історії, науки та культури.

Тепер Ленґдон, на свій превеликий подив, усвідомив, що багато з того, що сказав йому Пітер, і дійсно виявилось правдою. «І дійсно – є гвинтові сходи, що спускаються на сотні футів під величезним каменем». Масивний горішний камінь цього обеліска був прямісінько над його головою, і тепер Ленґдон пригадав одну маленьку призабуту деталь, яка дивовижним чином виявилася доречною: горішний камінь монумента Вашингтона важив точнісінько тридцять три сотні фунтів.

«І знову число тридцять три».

Та найдивовижнішим було те, що самісінький вершечок цього горішнього каменя, зеніт обеліска, увінчував маленький гострячок відполірованого алюмінію – металу, який

свого часу був дорожчим за золото. Цей сяючий вершечок монумента Вашингтона мав лише один фут заввишки, тобто був одного розміру з масонською пірамідою. Неймовірно, але на цій металевій пірамідці було вигравірувано відомий напис

– і Ленґдон раптом усе зрозумів. «Це істинне послання, викарбуване на основі кам'яної піраміди».

Ці сім символів є не що інше, як транслітерація!

Найпростіший з шифрів.

Ці символи є літерами.

Квадрат каменярів – L

Хімічний елемент золото – AU

Грецька сигма – S

Грецька дельта – D

Алхімічна ртуть – E

Змій уроборос – O

– Laus Deo, – прошепотів Ленґдон. Ця добре відома латинська фраза, що означала «Славимо Господа», і була написана на вершечку монумента Вашингтона рукописним шрифтом всього-на-всього один дюйм заввишки. «У всіх на виду, але невидима нікому».

.– Славимо Господа, – прошепотів позаду Пітер і увімкнув у кімнатці м'яке освітлення. – Остаточний код масонської піраміди.

Ленґдон обернувся. Його друг широко посміхався, і професор пригадав, що Пітер дійсно вже промовляв раніше фразу «Славимо Господа» – ще в масонській бібліотеці. «А я не звернув на це уваги».

З холодком у душі Ленґдон збагнув, наскільки доречним було те, що легендарна масонська піраміда привела його сюди, на величний обеліск Америки, символ містичної древньої мудрості, який здіймався до небес у самому центрі столиці їхньої країни.

Ленґдон зачудовано рушив проти годинникової стрілки по периметру крихітної кімнати й зупинився біля ще одного оглядового вікна...

Північного.

І поглянув у нього на добре відомий силует Білого дому, що виднівся перед ним. Він підвів очі до обр'ю, де пряма лінія Шістнадцятої вулиці тягнулася на північ до Храмового дому.

Напрямок – на південь від Гередому.

Він пішов далі по периметру до наступного вікна. Подивившись на захід, Ленґдон ковзнув поглядом по довгастому прямокутнику ставка, що блищав у світлі прожекторів, і прикипів очима до меморіалу Лінкольна, будівлі в стилі класичної грецької архітектури, на створення якої надихнув афінський Пантеон та храм Афіни – богині героїчних звершень.

«Annuit coeptis, – подумав Ленґдон. – Бог сприяє нашим звершенням».

Пройшовши до останнього вікна, професор поглянув на південь через води Припливного резервуару, де яскраво світився в темряві меморіал Джефферсона. Ленґдон знав, що положистий купол цієї споруди було скопійовано з Пантеону, першої домівки великих богів римської міфології.

Подивившись в усіх напрямках, Ленґдон пригадав аерофотознімки парку Нешнл Молл, чії чотири алеї простягаються від монумента Вашингтона на всі чотири сторони світу. «Я стою на перехресті Америки».

Ленґдон повернувся туди, де стояв Пітер. Його наставник сявав од радості.

– Що ж, Роберте, це воно і є. Втрачене Слово. Тут воно і сховане. Саме сюди і привела нас масонська піраміда. – Ленґдон не відразу усвідомив почуте. Бо вже геть забув про Втрачене Слово. – Роберте, я не знаю людини, більш гідної довіри, аніж ти. І після ночі, яку нам довелося пережити, я гадаю, що ти заслуговуєш на те, щоб знати, до чого все це. Як і сказано в легенді, Втрачене Слово і справді сховане біля підніжжя гвинтових сходів. – І він кивнув на глибоченну зяючу шахту сходів.

Не встиг Ленґдон відчутти твердий ґрунт під ногами, як його знову збили з пантелику.

Пітер швидко видобув з кишені маленький предмет.

– Ти пам'ятаєш оце?

Ленґдон взяв кубоподібну коробку, яку колись давно ввірив йому Пітер.

– Так... але мені здається, що з мене вийшов поганий хранитель...

Соломон усміхнувся.

– Мабуть, настав час, щоб ця скринька побачила світло дня.

Ленґдон кинув погляд на кам'яний кубик, дивуючись, навіщо Пітер віддав його.

– Тобі це нічого не нагадує? – спитав Соломон.

Ленґдон поглянув на напис

і пригадав своє перше враження, коли Кетрін розгорнула пакунок. – Нагадує. Наріжний камінь.

– Точно, – зазначив Пітер. – Гадаю, навряд чи є щось таке, чого б ти не знав про наріжні камені. По-перше, ідея закладати наріжний камінь йде зі Старого Заповіту.

Ленґдон кивнув.

– З Книги Псалмів.

– Так. А справжній наріжний камінь завжди закопується в землю – як символ першого кроку будівлі з-під землі до небесного світла.

Ленґдон поглянув у вікно на Капітолій і пригадав, що його наріжний камінь був заритий так глибоко, що і до сьогодні всі розкопки з метою знайти його виявилися марними.

– І, насамкінець, – сказав Пітер, – як і кам'яна скринька у твоїй руці, багато наріжних каменів являють собою маленькі склепи... вони порожні всередині, і в них можна ховати дорогоцінні скарби... навіть талісмани як символи надії на добре майбутнє будівлі, яку ще належить спорудити.

Ленґдон також дуже добре знав про цю традицію. Навіть у наш час масони закладали наріжні камені, в котрі запечатували якісь значущі предмети – послання нащадкам, фото, прокламації і навіть прах відомих людей.

– Мета моєї розповіді, – сказав Соломон, поглянувши на сходову шахту, – є очевидною.

– Отже, ти гадаєш, що Втрачене Слово криється в наріжному камені монумента Вашингтона?

– Я не гадаю, Роберте, я знаю. Втрачене Слово було поховане в наріжному камені цього монумента четвертого липня тисяча вісімсот сорок восьмого року, точно відповідно до масонських ритуалів.

Ленґдон витріщився на нього.

– Наші масонські батьки-засновники поховали слово?

Пітер кивнув.

– Саме це вони й зробили. Вони прекрасно розуміли істинну силу того, що вони ховали.

Всю ніч Ленґдон намагався подумки охопити широкі ефемерні концепції – древні таємниці, Втрачене Слово, секрети древності. Він прагнув чогось солідного, і попри заяви Пітера, що ключ до цього схований у наріжному камені, закладеному під ним, на відстані п'ятсот п'ятдесяти п'яти футів, йому було вкрай важко усвідомити цей факт.

«Люди все своє життя вивчають ці таємниці, але й досі не можуть добратися до могутньої сили, яка здогадно там захована. – Ленґдонові вмить пригадалася Дюрерова «Меланхолія 1» – образ розгубленого і засмученого адепта, оточеного приладдям як свідченням його марних спроб розкрити таємничі загадки алхімії. – Якщо таємниці нарешті розгадають, то невже вони будуть всі в одному місці?!»

Ленґдон завжди був переконаний, що будь-яка відповідь розкидана по всьому світу в тисячах томів... закодована у творах Піфагора, Гермеса, Геракліта, Парацельса та сотень інших вчених. Відповідь шукали у заплених і забутих фоліантах з алхімії, містицизму, магії та філософії. Відповідь крилася у древніх бібліотеках Александрії, у шумерських глиняних табличках, у єгипетських ієрогліфах.

– Вибач, Пітере, – тихо сказав Ленґдон і похитав головою. – Осягнення значення древніх таємниць – це процес на все життя. Я просто уявити не можу, що ключ до їхньої розгадки може критися в єдиному слові.

Пітер поклав руку професорові на плече.

– Роберте, Втрачене Слово – це не слово. – Він загадково посміхнувся. – Ми називаємо його «словом» лише тому, що так називали його древні... на самому початку.

РОЗДІЛ 130

А на початку було Слово.

Настоятель Геловеї стояв навколішки у великому середхресті Національного собору і молився за Америку. Він молився, щоб його люба країна невдовзі прийшла до розуміння істинної сили Слова – збереженої впродовж сторіч рукописної збірки мудрих висловлювань древніх мислителів, духовних істин, яких навчали ці великі мудреці.

Історія благословила людство мудрими вчителями, людьми проникливими і просвіченими, чие розуміння таємниць духу та розуму виходило далеко за межі розуміння пересічної людини. Безцінні висловлювання цих адептів – Будди, Ісуса, Магомета, Зороастра та багатьох інших – передавалися крізь сторіччя історії через найдревніші та найцінніші носії – книги.

Кожна культура на землі має свої священні книги – своє власне Слово – дуже різні і водночас однакові. Для християн цим Словом є Біблія, для мусульман – Коран, для юдеїв – Тора, для індуїстів – Веди і так далі, і так далі.

Слово освітить шлях.

Таким Словом для масонських батьків-засновників Америки була Біблія. Однак за всю історію людства мало хто спромігся збагнути її істинну суть.

Цієї ночі Геловеї, ставши навколішки, сам, посеред величезного собору, поклав руки на Слово – потертий примірник своєї масонської Біблії. Ця священна книга, як і решта масонських біблій, містила Старий Заповіт, Новий Заповіт, а також дорогоцінні скарби у вигляді масонських філософських творів.

Хоча очі Геловея вже давно не могли читати, він знав передмову напам'ять. Її славені рядки читали й читатимуть мільйони його братів багатьма мовами в усьому світі.

Ось про що йшлося в передмові.

Час – це ріка... Книги – човни. Багато їх відпливають за течією, але розбиваються, тонуть та невідворотно губляться на її піщаних мілинах. І лише нечисленні, вкрай нечисленні витримують випробування часом і залишаються жити на радість прийдешнім тисячоліттям.

«Це не просто так, що ці книги вціліли, а інші зникли». Як проповіднику віри, настоятелю Геловею завжди видавався дивовижним той факт, що древні духовні тексти – найбільш читані твори у світі – були, фактично, найменш зрозумілими.

«У цих сторінках криється чудесний секрет».

Невдовзі настане світанок, і людство нарешті усвідомить просту перетворювальну

істину древніх учень... і здійснить гігантський крок уперед у розумінні власної чудесної природи.

РОЗДІЛ 131

Гвинтові сходи, що спускаються крізь хребет монумента Вашингтона, налічують 896 сходинок, що звиваються навколо ліфтової шахти. Ленгдон та Соломон пробиралися вниз, і професор їй досі намагався вмістити у своїй свідомості той дивовижний факт, про який розповів йому Пітер кілька хвилин тому.

– Роберте, в порожнистий наріжний камінь цього монумента наші батьки-засновники поклали примірник Біблії, який чекає свого часу в темряві біля підніжжя цих сходів.

Коли вони спускалися, Пітер несподівано зупинився на майданчику і спрямував промінь ліхтаря на великий кам'яний медальйон, вмурований у стіну.

«Господи, а це що таке?!» – аж підстрибнув Ленгдон, коли побачив зображення.

На медальйоні виднілася моторозна постать у мантії, що стояла навколішки над пісковим годинником. У руці вона тримала косу. Другою рукою показувала вказівним пальцем угору, прямо на велику розкриту Біблію, неначе промовляючи: «Онде відповідь!»

Ленгдон довго дивився на зображення, а потім повернувся до Пітера.

Очі його наставника загадково виблискували.

– Я хочу, щоб ти над дечим замислився, Роберте. – Голос Соломона відлунув у порожньому сходовому колодязі. – Як ти гадаєш, чому Біблія пережила тисячі років бурхливої історії людства? Чому вона і досі існує? Тому що їй розповіді такі вже цікаві? Звісно, що ні... Але ж є причина. Є причина, через яку християнські монахи присвячують все своє життя спробам розгадати Біблію. Є причина, через яку юдейські містики та кабалісти вчитуються в Старий Заповіт. А причина ця полягає в тім, Роберте, що на сторінках цієї древньої книги криються могутні таємниці... велике зібрання непізнаної мудрості, яка чекає того часу, коли її відкриють.

Ленгдон не раз чув теорію, що Святе Письмо містить прихований смисловий шар, таємне послання, оповите алегоріями, символами та притчами.

– Пророки попереджають нас, – продовжив Пітер, – що мова, якою будуть розкриті ці секрети, є кодованою. В Євангелії від Марка йдеться: «Вам дано пізнати таємницю», але вона мовлена притчею. Книга притч Соломонових застерігає, що вислови мудрих – це «загадки», а в Посланні до Коринтян йдеться про «приховану мудрість». Євангеліє від Іоанна попереджає: «Я в притчах до вас говорив».

«Гм, притчі, загадки», – подумав Ленгдон, знаючи, що ці дивні слова багато разів з'являється то тут, то там у притчах Соломонових, а також у Псалмі 78. «Нехай я відкрию уста свої приказкою, нехай стародавні прислів'я я висловлю». Ленгдон уже знав, що поняття «приказка, прислів'я» не означали нічого лихого, а лише те, що справжнє їх значення було приховане від очей.

– А якщо ти маєш якісь сумніви, – додав Пітер, – то в Посланні до Коринтян відкрито

Йдеться про те, що притчі мають два смислових рівня: «молоко для немовлят і м'ясо для чоловіків», де молоко означає розбавлений текст для незрілих умів, а м'ясо – це істинне значення, доступне лише умам зрілим. – Пітер знову спрямував промінь на постать, що показувала на Біблію. – Знаю, Роберте, ти скептик, але поміркуй ось над чим. Якщо Біблія дійсно не має прихованого значення, то чому ж тоді так багато найталановитіших умів людства – включно з блискучими науковцями з Королівського наукового товариства – одержимо студіювали її? Сер Ісак Ньютон написав аж мільйон слів, намагаючись розшифрувати істинне значення Святого Письма, включно з рукописом тисяча сімсот четвертого року, де заявив, що видобув з Біблії приховану наукову інформацію!

Ленґдон знав, що все це правда.

– А сер Френсіс Бекон, – продовжив Пітер, – наукове світило, якого найняв король Яків, щоб у буквальному значенні створити авторизовану Біблію короля Якова, переконався в тому, що Біблія містить закодоване послання, і сам почав писати власним кодом, який і досі досліджують! Тобі, звісно, відомо, що Бекон був розенкрейцером і його перу належить твір «Про мудрість древніх». – Пітер посміхнувся. – Навіть поет Вільям Блейк, борець із забобонами, натякав на те, що нам слід читати поміж рядків.

Ленґдон знав цей вірш:

І ти, і я, читаємо ми Біблію щодня,

Але ти бачиш чорне там, де бачу біле я.

– І такі люди були не лише серед європейських наукових світил, – сказав Пітер, пришвидшуючи кроки. – Саме тут, Роберте, у серці молодої американської країни, її найталановитіші засновники – Джон Адамс, Бен Франклін, Томас Пейн – застерігали про велику небезпеку буквального тлумачення Біблії. А Томас Джефферсон був настільки переконаний у прихованості істинного значення Біблії, що розрізав її сторінки і відредагував цю книгу, намагаючись, за його власним висловом, «відкинути штучне риштування і відновити правдиві доктрини».

Ленґдон добре знав про цей дивний факт. Джефферсонівська Біблія, яка й досі виходила друком, містила багато суперечливих виправлень, серед яких вилучення непорочного зачаття та воскресіння. Неймовірно, але цю Біблію вручали кожному новому членові конгресу в першій половині дев'ятнадцятого сторіччя.

– Пітере, ти знаєш – для мене ця тема є надзвичайно цікавою, і я прекрасно розумію, що багато талановитих інтелектуалів відчують велику спокусу уявити собі, що Святе Письмо містить приховане значення, але я не бачу в цьому ніякої логіки. Будь-який досвідчений професор скаже тобі, що вчення не поширюється закодованою мовою.

– Прошу?

– Вчителі вчать, Пітере. Ми висловлюємося відкрито і відверто. Навіщо пророкам – найталановитішим вчителям в історії – затуманювати мову, якою вони викладають своє вчення? Чому б їм не говорити просто і відкрито, щоб їх міг зрозуміти увесь світ?

Крокуючи вниз, Пітер здивовано поглянув через плече.

– Роберте, Біблія не висловлюється прямо і відверто з тієї самої причини, з якої адепти завжди приховували древні таємниці... З цієї ж причини неофіта спочатку

треба втаємничити, а вже потім ознайомлювати з таємними вченнями всіх віків... З тієї самої причини науковці з Невидимого коледжу відмовлялися ділитися з іншими своїми знаннями. Ця інформація могутня, Роберте. Про древні таємниці не можна кричати на базарі. Вони – палаючий смолоскип, що в руках просвіченого мислителя може освітити шлях, а в руках безумця – спопелити землю.

Ленґдон різко зупинився. «Що він таке каже?»

– Пітере, я говорю про Біблію. А ти розповідаєш мені про древні таємниці.

Пітер обернувся.

– Роберте, невже ти не розумієш? Древні таємниці і Біблія – це одне й те саме.

Ленґдон приголомшено поглянув на нього.

Пітер кілька секунд мовчав, чекаючи, поки його приятель усвідомить цю ідею.

– Біблія – одна з книжок, через яку впродовж тисячоліть передавалися ці таємниці. Її сторінки відчайдушно намагаються розповісти нам свій секрет. Невже ти не розумієш? «Загадки» в Біблії – це тихі голоси древніх мислителів, які намагаються поділитися з нами своєю прихованою мудрістю.

Ленґдон не сказав нічого. Наскільки він розумів, древні таємниці були чимось на кшталт інструкції з виявлення та приборкання прихованої сили людського розуму... таким собі рецептом персонального апофеозу. Він відкидав думку про таємниці як щось неймовірно могутнє, і тому та ідея, що Біблія якимось чином ховала в собі ключ до цих таємниць, видавалася йому притягнутою за вуха.

– Пітере, Біблія та древні таємниці – це антиподи. Таємниці – це про бога всередині нас... про те, що людина є богом. А Біблія – це про те, що Бог над нами, що людина – це безсилий грішник.

– Так! Саме так! Ти поціливів прямисінько в найважливішу проблему! Саме тоді, коли людство відділило себе від Бога, справжнє значення Слова було втрачено. Відтоді голоси древніх мислителів завжди тонули в хаотичному галасі самопроголошених пророків, які волали, що лише вони розуміють Слово... що це Слово написано саме їхньою мовою і ніякою іншою. – Пітер ішов, не зупиняючись. – Роберте, ми з тобою знаємо, що древні жажнулися б, побачивши, яких спотворень зазнали їхні вчення... як релігія утвердила себе чимось на кшталт митниці, де збирається платня за потрапляння на небеса... як вояки йдуть у бій, вірячи, що Бог на їхньому боці. Ми втратили Слово, однак його істинне значення – на відстані простягнутої руки, прямо перед нашими очима. Воно живе в усіх древніх текстах, від Біблії до Бхавад-Гіти та Корану. Усім цим текстам віддають шану на олтарях франкмасонів, бо масони знають, що саме забув світ... знають, що кожен із цих текстів по-своєму тихо шепоче нам одне й те саме послання. – Голос Пітера, сповнений емоцій, надломився: – «Невже ви не знаєте, що ви – боги?»

Ленґдон раптом збагнув, як часто сьогодні вночі спливав цей відомий древній вислів! Він спав йому на думку під час розмови з Геловеєм, а також раніше у будівлі Капітолію, коли він пояснював смисл «Апофеозу Вашингтона».

Пітер понизив свій голос до шепоту.

– Будда сказав: «Ти сам – Бог». Ісус навчав, що «Царство Боже – всередині вас самих», і при цьому обіцяв: «Ви зможете робити те, що робите... і навіть більше». Навіть перший антипапа, Іполит Римський, і той цитував це послання, вперше висловлене вчителем-гностиком Моноїмом: «Киньте шукати Бога... натомість почніть із себе».

Ленґдон враз пригадав Храмовий дім, де на кріслі Стража ложі було викарбувано два повчальні слова: «Пізнай себе».

– Колись один мудрий чоловік сказав мені, – продовжив Пітер тихим голосом: – «Єдина різниця між тобою і Богом полягає в тому, що ти забув про свою божественність».

– Пітере, я зрозумів тебе, справді зрозумів. Мені теж хотілося б вірити, що ми – боги, але я не бачу, щоб по землі ходили боги. Я не бачу довкола себе надлюдей. Ти можеш розповідати мені про здогадні чудеса в Біблії чи якомусь іншому релігійному тексті, але вони є лише старими переказами, сфабрикованими людьми та спотвореними й роздутими з плином часу.

– Можливо, – погодився Пітер. – Але можливе й те, що нашій науці ще належить пізнати мудрість древніх. – Він на мить замовк. – Як це не дивно, але, можливо, дослідження, що їх здійснює Кетрін, і допоможуть це зробити.

Ленґдон раптом пригадав, що Кетрін кудись прожогом вискочила із Храмового дому.

– Слухай, а куди вона поділася, до речі?

– Кетрін невдовзі буде тут, – сказав Пітер і посміхнувся. – Вона пішла пересвідчитися, що їй страшенно пощастило.

Коли вони вийшли надвір біля підніжжя монумента, Пітер Соломон вдихнув холодне нічне повітря і відчув приплив сил. Він здивовано спостерігав, як Ленґдон прискіпливо вдивляється в землю, чухає потилицю та оглядає підніжжя.

– Професоре, – пожартував Пітер, – наріжний камінь із Біблією – під землею. Ви не можете фактично добратися до книги, але я запевняю вас: вона – там.

– Я тобі вірю, – сказав Ленґдон, про щось міркуючи. – Просто... Просто я дещо помітив.

Ленґдон відступив назад і кинув погляд на великий майдан, на якому стояв монумент Вашингтона. Округлий постамент було зроблено повністю з білого каменю... за винятком двох декоративних ліній з темного каменю, які утворювали два концентричних кола навкруги монумента.

– Коло всередині кола, – сказав Ленґдон. – Я ніколи раніше не звертав уваги, що монумент Вашингтона стоїть у колі всередині кола.

Пітер розсміявся. «Усе помічає!»

– Так, це великий циркумпункт... універсальний символ Бога... на перехресті Америки. – Він нарочито байдуже знизав плечима. – Я впевнений, що це випадковість і не більше.

А Ленґдон був подумки вже десь далеко. Він вдивлявся вгору, піднімаючись поглядом по освітленому шпилю, який чітко вирізнявся на чорному тлі зимового неба.

Пітер відчув, що його друг уже бачить цей витвір тим, чим він насправді є, – мовчазним нагадуванням про древні таємниці, зображенням просвіченої людини в центрі великої країни. І хоча Пітерові не було видно малесенький алюмінієвий гострячок на вершечку, він знав, що він там є – просвітлений розум людини, що прагне до небес.

Laus Deo.

– Пітере! – Ленґдон підійшов до нього з виглядом людини, яка щойно зазнала чогось

на кшталт містичного втаємничення. – Мало не забув, – сказав він, засунувши руку в кишеню і дістаючи звідти масонський перстень. – Я всю ніч хотів тобі його віддати.

– Дякую, Роберте. – Пітер простягнув ліву руку, взяв перстень і захоплено поглянув на нього. – Знаєш, уся таємничість та містичність, пов'язана з цим перснем і масонською пірамідою... вони справили величезний вплив на моє життя. Коли я був молодим, цю піраміду передали мені разом із обіцянкою, що вона ховає в собі містичні таємниці. Саме її існування змусило мене і повірити, що в цьому світі криються великі таємниці. Це загострювало мою цікавість, живило моє почуття чудесного і надихало відкрити мій розум древнім таємницям. – Він слабо посміхнувся і опустил перстень у кишеню. – А тепер я здогадався, що істинним призначенням масонської піраміди було не розкрити таємниці, а викликати захоплення ними.

Двоє чоловіків довго стояли мовчки біля підніжжя монумента.

Коли Ленґдон нарешті заговорив, його тон був серйозним.

– Я хочу попросити тебе про одну послугу, Пітере... як друга.

– Звісно. Все, що завгодно.

І Ленґдон рішучим голосом висловив своє прохання.

Соломон кивнув, знаючи, що його друг має рацію.

– Неодмінно.

– І негайно, – додав Ленґдон, кивнувши в бік «ескалади», що чекала неподалік.

– Гаразд, але одне застереження.

Ленґдон посміхнувся і підкотив очі.

– Чомусь останнє слово завжди залишається за тобою.

– Так. Бо є ще одне – останнє, і я хочу, щоб ви з Кетрін це побачили.

– О такій пізній годині? – Ленґдон поглянув на годинник.

Соломон тепло посміхнувся своєму старому другові.

– Це найвидовищніший скарб у Вашингтоні... мало, дуже мало кому пощастило його бачити.

РОЗДІЛ 132

З легким серцем поспішала Кетрін Соломон угору, до підніжжя монумента Вашингтона. Цієї ночі вона пережила шок і велику трагедію, однак зараз її думки зосередилися – хоча й тимчасово – на тій прекрасній новині, яку нещодавно повідомив їй Пітер, новині, яку вона щойно побачила на власні очі.

«Результати моїх досліджень уціліли. Всі».

Дані на голографічних накопичувачах дійсно було знищено, але пізніше, вже у Храмовому домі, Пітер розповів їй, що потайки дублював дані всіх її ноетичних досліджень у виконавчих підрозділах Центру техпідтримки. «Знаєш, мене страшенно цікавила твоя робота, – зізнався він, – тому мені захотілося стежити за процесом так, щоб тобі не заважати».

– Кетрін? – гукнув її чийсь низький голос.

Вона підвела очі.

Біля підніжжя освітленого монумента виднілася самотня постать.

– Роберте! – Кетрін поспішила до нього і обняла.

– Я вже чув добру новину, – прошепотів Ленґдон. – Тобі полегшало, еге ж?

– Не те слово, – сказала вона надтріснутим від надмірних емоцій голосом. Дані, що їх врятував Пітер, були справжнім науковим проривом, великим масивом експериментальних результатів, які переконливо доводили, що людська думка в матеріальному світі має реальну та вимірювану силу. Експерименти, що їх провела Кетрін, продемонстрували вплив людської думки на все – від кристалів до генераторів випадкових подій та руху субатомних часток. Ці результати були переконливими та незаперечними і потенційно могли перетворити скептиків на прихильників та спричинитися до фундаментальних зрушень у глобальній свідомості. – Незабаром все зміниться, Роберте. Все.

– Пітер теж у цьому впевнений.

Кетрін озирнулася, шукаючи поглядом свого брата.

– Він поїхав до шпиталю, – пояснив Ленґдон. – Я наполіг, щоб він зробив мені таку особисту послугу.

Кетрін полегшено зітхнула:

– Спасибі.

– Він сказав, щоб я тебе тут почекав.

Кетрін кивнула, і її погляд ковзнув угору, по саянному білому обеліску.

– Брат сказав, що повезе тебе сюди. Щось стосовно «Laus Deo», еге ж? Бо він не став уточнювати.

Ленґдон стомлено усміхнувся.

– Не певен, що я сам це повністю зрозумів. – Він поглянув на вершину монумента. – Твій брат сказав сьогодні досить багато речей, які я ще не встиг подумки охопити.

– Давай я здогадаюся, – сказала Кетрін. – Древні таємниці, наука та Святе Письмо?

– Точно.

– А тепер ласкаво просимо до мого світу, – підморгнула Кетрін. – Пітер втаємничив мене у це досить давно. Це підживлювало мій дослідницький інтерес.

– Інтуїтивно я відчуваю, що багато зі сказаного ним має рацію. – Ленґдон похитав головою. – Але ж з інтелектуальної точки зору...

Кетрін усміхнулася і поклала руку йому на плече.

– Знаєш, Роберте, мені здається, я зможу тобі допомогти.

А в Капітолії Архітектор Ворен Беламі йшов сам-один пустим коридором.

«Цієї ночі лишилося зробити тільки одне», – подумав він.

Увійшовши до свого офісу, він витяг із шухляди старий-престарий ключ. Зроблений з чорного листового заліза, він був тонкий та довгий і мав на собі напівстерті позначки. Беламі опустив ключ у кишеню і приготувався зустріти своїх гостей.

А Роберт Ленгдон та Кетрін Соломон уже їхали до Капітолію. На прохання Пітера Беламі мав надати їм рідкісну можливість: на власні очі побачити найбільш вражаючий секрет цієї будівлі... те, що міг показати лише Архітектор.

РОЗДІЛ 133

Високо над підлогою капітолійської ротонди Роберт Ленгдон знервовано просувався круговим балкончиком, прокладеним просто під куполом. Він обережно зиркнув униз, і в нього запаморочилося в голові. Йому й досі не вірилося, що менш ніж десять годин тому внизу, посередині тієї підлоги, з'явилася Пітерова рука.

На тій самій підлозі, з висоти приблизно ста вісімдесяти футів, Архітектор Капітолію здавався маленькою тріскою. Твердим кроком перетнувши ротонду, Беламі зник. Він провів сюди Ленгдона та Кетрін і дав їм дуже чіткі вказівки.

Вказівки Пітера.

Ленгдон поглянув на старий ключ, який вручив йому Архітектор, а потім перевів погляд на вузькі сходи, що вели з цього високого балкона ще вище. «Боже, поможи». Беламі пояснив: ці сходи ведуть до маленьких металевих дверей, які відмикаються тим ключем, що його Ленгдон тримав зараз у руці.

А за цими дверима було те, що вони з Кетрін, на прохання Пітера, мали подивитися. Пітер облишив подробиці, давши просто чіткі вказівки стосовно точного часу, коли ці двері треба відчинити. «Нам доведеться чекати, щоб відчинити двері? Навіщо?»

Ленгдон вкотре поглянув на годинник і простогнав від прикрості.

Опустивши ключ у кишеню, він подивився через бездонне провалля на дальній край балкона. Кетрін безстрашно пройшла вперед, не боячись висоти. На цей час вона вже встигла обійти половину балкончика, милуючись кожним дюймом величного твору Бруміді – «Апофеоз Вашингтона», який розгортався просто над їхніми головами. З цього рідкісного кута зору п'ятнадцятифутові фігури на фресці, яка займала майже п'ять тисяч квадратних футів капітолійського купола, бачилися в усіх вражаючих деталях.

Ленгдон повернувся спиною до Кетрін, а обличчям до внутрішньої стіни і тихо-тихо прошепотів:

– Кетрін, це звертається до тебе твоя совість. Навіщо ти покинула Роберта?

Кетрін, вочевидь, знала про дивовижні акустичні властивості купола, бо стіна відповіла Ленґдонові таким самим тихим шепотом:

– Бо Роберт Ленґдон – боягуз. Йому треба було піти зі мною. Бо ми ще маємо багато часу до відмикання дверей.

Ленґдон знав, що Кетрін має рацію, і став неохоче пробиратися вузьким балкончиком, тримаючись за стіну.

– Ця стеля просто неймовірна, – захоплено мовила Кетрін, закинувши голову і милуючись красою «Апофеозу». – Міфічні боги в компанії з науковцями-першовідкривачами та їхніми творіннями. Подумати тільки: така картина – і в центрі нашого Капітолію!

Ленґдон поглянув на величезні фігури Франкліна, Фултона і Морзе з їхніми технічними винаходами. Від цих постатей відходила сяюча веселка, по якій його погляд ковзнув до Джорджа Вашингтона, що піднімався на хмарині до небес. «Велична перспектива людини стати Богом».

Кетрін сказала:

– Неначе над ротондою витає квінтесенція древніх таємниць.

Ленґдон мав визнати, що небагато фресок у світі поєднували наукові відкриття з міфічними богами та апофеозом людини. Вражаюче зібрання постатей на цій стелі й справді втілило головну ідею древніх таємниць, і це було не просто так. Батьки-засновники уявляли собі Америку як чисте полотно, як родюче поле, на якому можна посіяти зерна цих таємниць. І нині височенне зображення батька нашої країни, який піднімається на небеса, безневинно витає над законодавцями, керманичами та президентами, як пряме нагадування, як мапа в майбутнє, як перспектива того прийдешнього часу, коли людина розвинеється до своєї психологічної зрілості.

– Роберте, – прошепотіла Кетрін, і досі не в змозі відвести погляду від величезних фігур американських винахідників у компанії з Мінервою. – Це справді має пророче значення. У наші дні найпередовіші винаходи використовуються для того, щоб досліджувати найдревніші ідеї людства. Можливо, ноетика й нова наука, але насправді вона – найдревніша наука на землі, бо вивчає людську думку. – Нарешті вона обернулася до нього з очима, повними захвату й подиву. – Ми зараз дізнаємося, що древні мислителі насправді розуміли думку краще і глибше, аніж ми сьогодні.

– Маєш рацію, – погодився Ленґдон. – Людський розум був єдиним інструментом, який древні мали у своєму розпорядженні. Тому перші філософи експлуатували його нещадно.

– Так! Автори древніх творів були просто одержимі могутністю людського розуму. «Веди» описують потоки розумової енергії. У Pistis Sophia[25] змальовується універсальна свідомість. У «Зогарі» досліджується природа розумового духу. Шаманські тексти пророкують ейнштейнівський «вплив на відстані» у дистанційному зціленні та загоєнні. Все це вже було у древніх! А про Біблію я взагалі мовчу!

– І ти туди ж? – усміхнувся Ленґдон. – Твій брат намагався переконати мене, що Біблія є не чим іншим, як закодованою науковою інформацією.

– Безперечно, а як же інакше? – погодилася Кетрін. – А якщо ти не віриш Пітерові, то почитай деякі езотеричні твори Ньютона про Біблію. Роберте, коли ти почнеш розуміти кодовані біблійні притчі, то ти збагнеш, що ця книга – дослідження розуму людини.

Ленґдон низав плечима.

– Що ж, тоді треба знову братися за неї і перечитувати заново.

– Дозволь мені дещо у тебе запитати. – Вона не приховувала, що не схвалює скептицизм професора. – Коли Біблія каже нам «візьми й збудуй свій храм», храм, який ми маємо збудувати «безшумно та без інструментів», то про який храм, на твою думку, йдеться?

– Як – про який? У тексті чітко вказано, що ваше тіло – ваш храм.

– Так, це Послання до Коринтян, розділ третій, вірш шістнадцятий. «Чи не знаєте ви, що ви Божий храм». – Кетрін посміхнулася. – А в Євангелії від Іоанна йдеться про те саме, Роберте. Творці Святого Письма добре усвідомлюють приховану в нас силу і закликають нас будувати храми нашого інтелекту.

– На жаль, більша частина релігійного світу чекає на відбудову якогось реального храму. Це частина месіанського пророцтва.

– Так, але при цьому губиться один важливий момент. Друге пришествя – це пришествя людини, це момент, коли людство нарешті збудує храм свого розуму.

– Не знаю, не знаю, – сказав Ленґдон, потираючи підборіддя. – Я не дослідник Біблії і не теолог, але впевнений, що у Святому Письмі йдеться про суто матеріальний храм, який треба збудувати. Описується, що його конструкція повинна мати дві частини: зовнішній храм під назвою Святе Місце і внутрішнє святилище під назвою Свята Святих. І ці дві частини розділятимуться тонкою завісою.

Кетрін посміхнулася.

– Досить детальний опис для людини, яка скептично ставиться до Біблії. До речі, тобі ніколи не доводилося бачити справжній людський мозок? Він складається з двох частин – зовнішньої, яка називається твердою мозковою оболонкою, та внутрішньої, яка називається м'якою мозковою оболонкою. Ці дві частини розділяються арахноїдом, тобто завісою, схожою на павутиння.

Ленґдон здивовано схилив убік голову. Кетрін простягнула руку і злегка торкнулася скроні Ленґдона.

– Твоя скроня не просто так зветься храм[26], Роберте.

Намагаючись обміркувати щойно почуте, професор несподівано пригадав гностичне євангеліє від Марії: «Там, де розум, там і скарб».

– Може, ти чув, – тихо мовила Кетрін, – про знімки мозку йогів під час медитації? Людський мозок у стані надзвичайної зосередженості цілком реально виробляє своїм епіфізом речовину, схожу на віск. Цей відділ мозку не схожий на жодну іншу частину тіла. Він дає неймовірний цілющий ефект, має здатність буквально регенерувати клітини. Мабуть, саме посилена діяльність цієї частини мозку і є однією з причин довголіття йогів. Це реальна наука, Роберте. Ця речовина має просто неймовірні властивості і може вироблятися лише мозком, що перебуває в стані максимальної зосередженості.

– Пам'ятаю, читав щось таке кілька років тому.

– Ото ж бо. Якщо ми вже торкнулися цієї теми – ти ж знаєш про біблійну «манну небесну»?

Ленґдон не зрозумів, який тут зв'язок.

– Ти маєш на увазі магічну речовину, що падала з неба, аби нею харчувалися голодні?

– Саме її я і маю на увазі. Кажуть, що ця речовина здатна зціляти хворих, забезпечувати нескінченне життя і, як це не дивно, не залишати шлункових відходів у тих, хто її спожив. – Кетрін на мить замовкла, наче чекаючи, поки він усвідомить сказане. – Нумо, Роберте! Міркуй! – спонукнула його Кетрін. – Поживна речовина, що падала з неба? – Вона постукала себе по скроні. – Яка чудесним чином зцілює тіло? Не створює відходів? Невже ти не розумієш? Це кодовані слова, Роберте! Храм – це код, що означає «тіло». «Небеса» – код, що означає «розум». Драбина Якова – це твій хребет. А манна – це ота рідкісна речовина, що виділяється мозком. Коли побачиш ці кодові слова у Святому Письмі, зверни увагу. Вони часто відіграють роль маркерів, що позначають глибший смисл, схований під поверхнею.

І слова полетіли з вуст Кетрін, як черги з кулемета. Вона розповіла, як та сама магічна речовина з'являється повсюдно в древніх таємницях: нектар богів, еліксир життя, джерело молодості, філософський камінь, амброзія, роса, життєва енергія оджас, сома. Потім вона заходила розказувати про шишкоподібну залозу мозку – всевидяче око Господне.

– Як сказано у Євангелії від Матвія, розділ шостий, вірш двадцять другий, – говорила вона збуджено, – «як око твоє буде здорове, то й усе тіло твоє буде світле». Ця концепція представлена чакрою Аджна та цяточкою на лобі в індусів, яка означає...

Раптом Кетрін перервалася і знічено замовкла, а потім нарешті додала:

– Вибач, захопилася. Просто все це здається мені таким цікавим, це так надихає мене... Роками я вивчала твердження древніх про дивовижну ментальну міць людини, а тепер наука демонструє нам, що здобуття цієї моці – це цілком матеріальний процес. Наш мозок, якщо правильно ним скористатися, здатен викликати сили, які в буквальному значенні є надлюдськими. Біблія, як і багато інших древніх текстів, є детальним описом найскладнішої машини з усіх коли-небудь створених – людського мозку. – Вона зітхнула. Неймовірно, але науці тільки належить пошкрябати поверхню справжнього потенціалу нашого розуму.

– Ти кажеш так, наче твої ноетичні дослідження забезпечать гігантський стрибок уперед.

– Або назад, – виправила вона. – Древні вже знали багато з тих наукових істин, до яких ми тільки-но докопуємося, наново їх відкриваючи. За якихось кільканадцять років людині доведеться прийняти те, що зараз ввижається немислимим: наші уми можуть генерувати енергію, здатну перетворювати фізичну матерію. – Кетрін на хвилю замовкла. – Частки реагують на наші думки. А це означає, що думки мають силу змінювати світ.

Ленґдон іронічно посміхнувся.

– Мої дослідження змусили мене повірити ось у що, – сказала Кетрін. – Бог – цілком реальний, бо це ментальна енергія, яка проникає повсюди. І ми, як людські істоти, були створені за цією подобою...

– Прошу? – перебив її Ленґдон. – Ми були створені за подобою... ментальної енергії?

– Саме так. Упродовж тисячоліть наші матеріальні тіла еволюціонували, але наші уми були створені за Божою подобою. Ми читали Біблію надто дослівно. Ми дізнаємося з неї, що Бог створив нас за своєю подобою, але на Бога схожі не наші фізичні тіла, а наші уми.

Ленґдон мовчав, цілковито поглинутий почутим.

– Це великий дар, Роберте, і Бог чекає, щоб ми це збагнули. В усьому світі ми дивимось на небо, чекаючи на Бога... так і не розуміючи, що Бог чекає на нас. – Кетрін зупинилася, щоб Ленґдон повніше усвідомив сказане. – Це ми – творці, хоча наївно граємо роль «створених». Ми бачимо себе безпорадними вівцями, якими помикає Бог, що нас створив. Ми стаємо навколішки, як перелякані діти, благаючи допомоги, прощення та удачі. Та коли ми здогадаємся, що дійсно створені за подобою Творця, то почнемо розуміти, що й ми також, напевне, є Творцями. Коли ми усвідомимо цей факт – широко розчахнуться двері для реалізації людського потенціалу.

Ленґдон пригадав один абзац з твору філософа Менлі Палмера Хола. Цей абзац він запам'ятав назавжди: «Якби Бог не бажав, щоб людина стала мудрою, він би не наділив її здатністю думати і розуміти». Ленґдон знову поглянув на фреску «Апофеоз Вашингтона» – символічне піднесення людини до стану божества. Створений стає Творцем.

– А найдивовижнішим є те, – продовжила Кетрін, – що як тільки ми, люди, навчимося керувати нашою істинною силою, матимемо гігантську можливість керувати нашим світом. Ми станемо спроможними програмувати нашу реальність, а не просто реагувати на неї.

Ленґдон задумливо опустил очі.

– Видається... досить небезпечним.

На обличчі Кетрін з'явився вираз страху... і захвату одночасно.

– Так, саме так! Якщо думки дійсно впливають на матеріальний світ, то ми мусимо бути дуже обережними у своїх думках. Руйнівні думки теж мають вплив, а ми знаємо, що руйнувати – набагато легше, аніж творити.

Ленґдон пригадав численні вчення про необхідність захисту древньої мудрості від людей лихих та негідних, щоб доступ до неї мали лише просвітлені уми. Він згадав про Невидимий коледж та прохання великого вченого Ісаака Ньютона до Роберта Бойля «тримати в цілковитому секреті» їхні таємні дослідження. «Про це не можна нікому розповідати, – писав він 1676 року, – інакше світові буде завдано величезної шкоди».

– Тут є один цікавий аспект, – зауважила Кетрін. – Велика іронія полягає в тому, що всі основні світові релігії сторіччями спонукали своїх вірян приймати концепцію «віри» та «переконання». А тепер наука, яка сторіччями висміювала релігію як забобон, змушена визнати, що її наступною великою метою, наступним рубежем є не що інше, як наука про «віру» та «переконання», про силу зосередженого переконання та наміру. Та сама наука, яка колись підривала нашу віру в чудесне, тепер будує місток через нею ж створену розщелину.

Ленґдон надовго замислився над її словами. А потім повільно підвів очі на «Апофеоз».

– Маю запитання, – сказав він, поглянувши на Кетрін. – Я можу на мить повірити у свою здатність змінювати фізичну матерію своїми думками і досягати буквально всього, чого бажаю... Але ж я нічого не бачу довкола себе, що змусило б мене повірити у свої надприродні сили!

Кетрін знизала плечима.

– Ти просто недостатньо уважно дивишся.

– Та годі, мені потрібна реальна відповідь. А ти відповідаєш мені як проповідник. Мені ж потрібна відповідь науковця.

– Ти хочеш реальної відповіді? Ось вона. Якщо я дам тобі скрипку і скажу, що ти маєш здібність творити неймовірно прекрасну музику, то я не брехатиму. Ти і справді маєш таку здібність, але тобі знадобиться чимало попрактикуватися, щоб навчитися цю здібність виявляти. Точнісінько так само можна навчитися користуватися своїм мозком, Роберте. Добре спрямована думка є набутою навичкою. Випромінювання наміру потребує концентрації, як у лазерного променя, повної сенсорної візуалізації та глибокої віри. Ми довели це в лабораторії. І тут так само, як і у грі на скрипці, є люди, котрі мають більшу природну здатність, ніж інші. Звернімося до історії. Згадаймо просвітлені уми, які здійснювали чудесні діяння.

– Кетрін, тільки не кажи мені, що ти сама віриш у ці чудеса. Ну, серйозно віриш у перетворення води на вино, зцілення хворих дотиком руки...

Кетрін набрала повні легені повітря і повільно його видихнула.

– Я була свідком того, як люди перетворювали ракові клітини на здорові лише тим, що думали про них. Я була свідком того, як людські уми тисячами способів впливали на матеріальний світ. А коли ти бачиш, як це відбувається, Роберте, коли це стає частиною твоєї реальності, то деякі чудеса, про які ти читаєш, просто стають чимось цілком природним. І їх усвідомлення залежить тільки від їхнього масштабу.

Ленґдон замислився.

– Це дуже оптимістичний спосіб сприйняття світу, Кетрін, але мені це видається лише немислимим актом віри. А віра завжди давалася мені дуже важко, ти ж знаєш.

– Тоді не думай про це, як про віру. А просто як про зміну твоєї перспективи бачення, прийняття тої думки, що світ не є точнісінько таким, яким ти його уявляєш. В історичному плані кожен важливий науковий прорив починався з простої ідеї, яка загрожувала перевернути всі наші уявлення та переконання. З простого твердження, що «земля є круглою», глузували як з цілковито безглузлого і неможливого, бо люди гадали, що океани повилилися б з планети. Геліоцентризм оголошувався ерессю. Обмежені уми завжди напускалися на те, чого не могли збагнути. Є ті, хто творять, і ті, що руйнують. Ця динаміка існувала у всі часи. Та зрештою творці знаходять послідовників, що їм вірять, кількість послідовників досягає критичної маси, і раптом світ стає круглим, а система – геліоцентричною. Змінилося сприйняття, і народилася нова реальність.

Ленґдон кивнув, подумки полинувши в минуле.

– У тебе якийсь дивний вираз обличчя, – сказала Кетрін.

– Та ні, то я так. Чомусь пригадалося, як в дитинстві вночі я інколи впливав на каное на середину озера, лягав на спину, споглядав зорі й думав про те, що ти мені зараз кажеш.

Вона з розумінням кивнула.

– У всіх нас є подібні спогади. Щось типу того, що лежання під зірками і вдивляння в небеса розширює твій світогляд і поглиблює розум. – Вона поглянула на стелю і попросила: – Дай мені свою куртку.

– Що?

Він зняв куртку і подав її Кетрін, а та склала одягину вдвоє і зробила щось на кшталт довгої подушки.

– Лягай.

Ленґдон ліг на спину, і Кетрін поклала йому голову на одну половину імпровізованої подушки. А потім сама лягла поруч – двоє дітлахів пліч-о-пліч на вузькому балкончику вдивляються у величезну фреску Бруміді.

– Отак, – прошепотіла вона. – Згадай свій тодішній умонастрій – маленький хлопчик в каное... дивиться на зорі... Його розум – відкритий і сповнений чудесного здивування.

Ленґдон спробував зробити, як вона сказала, але тієї миті, коли він зручно випростався на місточку, на нього несподівано накотилася хвиля втоми й виснаження. Його погляд затуманився, він скоріше відчув, ніж побачив, розмитий силует над головою – і негайно прокинувся. «Невже це можливо?» Він не міг повірити, що не помічав цього раніше, але виявилось, що фігури на фресці було розташовано двома концентричними колами – коло всередині кола. «"Апофеоз" – це теж циркумпункт?» Ленґдонові стало цікаво – що ж іще він сьогодні не спромігся розгледіти?

– Я хочу сказати тобі дещо важливе, Роберте. Є ще один чинник в усьому цьому... на мою думку, це найбільш вражаючий аспект моїх досліджень.

«Так це ще не все?»

Кетрін зіперлася на лікоть.

– І я обіцяю, що коли людські істоти зможуть чесно усвідомити цю єдину просту істину... світ зміниться буквально за один день.

Ленґдон увесь перетворився на увагу.

– Мені слід зробити невеличке вступне слово і нагадати тобі масонські мантри про необхідність «зібрати до купи розкидане»... «витворити порядок з хаосу», «досягнути примирення».

– Продовжуй. – Ленґдон був заінтригований.

Кетрін поглянула на нього і посміхнулася.

– Ми науково довели, що сила людської думки зростає експонентно кількості умів, що поділяють одну й ту саму думку.

Ленґдон мовчав, думаючи, куди вона хилить з цією ідеєю.

– Я ось що хочу сказати. Дві голови – краще, ніж одна, однак дві голови не вдвічі краще, а в багато-багато разів краще. Численні уми, що працюють над спільною проблемою, збільшують силу думки експонентно. Ця сила притаманна групам молільників, зцілювальним колам, співам в унісон, а також масовим молитвам. Ідея універсальної свідомості не є ефемерною концепцією прихильників вчення про нову добу. Це суворая наукова реальність... І тому взяття її під контроль має потенціал, здатний трансформувати наш світ. Це і є фундаментальним відкриттям ноетичної науки. Більше того – це відбувається вже зараз. Ти можеш відчутися скрізь довкола себе. Техніка з'єднає нас так, що ми раніше й уявити собі не могли: Твітер, Гугл, Вікіпедія, інші винаходи – і всі вони створюють щільну мережу взаємозв'язаних умів. – Вона розсміялася. – Запевняю тебе, як тільки я опублікую свою роботу, то Твітерфани кинуться розсилати твіти з текстами типу «навчуся ноетики» й інтерес до цієї науки зросте експонентно і вибухоподібно.

Повіки Ленґдона як свинцем налилися.

– Скажу тобі чесно, я й досі не навчився посилати твітер.

– Твіт, – поправила Кетрін.

– Прошу?

– То пусте. Заплющуй очі. Я розбуджу тебе, коли настане час.

Ленґдон збагнув, що зовсім забув про старий ключ, який дав їм Архітектор, забув, чому тут. Нова хвиля втоми накопила на нього, і він заплющив очі. Поринаючи в темряву свого розуму, він спіймав себе на думці про універсальну свідомість, про твір Платона, присвячений «світовому розуму» та «об'єднувальному Богу»... про «колективну свідомість» Юнга. Ця ідея була і простою, і приголомшливою.

«Бога знаходять у зібранні Багатьох, .. а не в Одному».

– Елоїм, – раптом мовив Ленґдон і від несподіваної здогадки різко прокинувся й розплющив очі.

– Що ти сказав? – Кетрін і досі не зводила з нього очей.

– Елоїм, – повторив він. – Івритом – Бог зі Старого Заповіту! Мене це завжди цікавило.

Кетрін розуміюче посміхнулася.

– Так. Це слово в множині.

«Та ото ж!» Ленґдон ніколи не розумів, чому в перших абзацах Біблії йшлося про Бога як множинну істоту. Елоїм. Всемогутній Господь описувався у Книзі Буття не як Один, а як Численний.

– Бог – множинний, – прошепотіла Кетрін, – бо множинними є людські уми.

Думки Ленґдона враз закрутилися вихором... мрії, спогади, надії, страхи, відкриття – все завирувало над ним під куполом ротонди. А коли його очі знову заплющувалися, він спіймав себе на тому, що невідривно дивиться на три латинських слова, вписаних в «Апофеоз».

E pluribus unum.

«З численних – єдиний», – подумав він, поринаючи в сон.

ЕПІЛОГ

Роберт Ленґдон поволі прокинувся.

На нього звідусіль дивилися обличчя. «Де я?»

За мить він згадав де: під фрескою «Апофеоз». Він повільно сів. Від лежання на твердому місточку в нього затерпла спина.

«Де ж Кетрін?»

Ленґдон поглянув на свій годинник з Мікі-Маусом. «Майже час іти». Він зіп'явся на ноги і обережно зиркнув через поруччя вниз, у зяючу порожнечу.

– Кетрін? – гукнув професор.

Але слово повернулося до нього луною з пустки безлюдної ротонди.

Піднявши з підлоги куртку, він витрусив її і вдягнув. Потім понишпорив у кишенях. Ключ, який дав йому Беламі, зник. Пробираючись назад балкончиком, Ленґдон рушив до отвору, який показав їм Архітектор, – то були круті металеві сходи, що вели до вузького темного проходу. Він пішов угору. Вище і вище. Сходи поволі вужчали і крутішали. Однак Ленґдон вперто йшов угору.

«Іще трошки».

Сходи стали крутими, як на драбині, а прохід – лячно вузьким. Нарешті сходи скінчилися, і Ленґдон вийшов на маленький майданчик. Перед ним виринули важкі металеві двері. Залізний ключ стримів у замку, а двері були трохи прочиненими. Він штовхнув їх – і вони зі скрипом розчинилися. Війнуло холодом. Переступивши через поріг у густу темряву, він здогадався, що опинився надворі.

– А я саме хотіла піти погукати тебе, – сказала Кетрін і посміхнулася. – Майже час іти.

Коли Ленґдон збагнув, де він, у нього аж дух перехопило. Він стояв на маленькому консольному місточку, що оточував вершечок купола Капітолію. Просто під ним бронзова статуя Свободи вдивлялася у занурену в сон столицю. Її погляд був обернений на схід, чітко паралельно парку Нешнл Молл. Удалині у передранковій імлі виднівся силует монумента Вашингтона. З цієї точки височенний обеліск вражав ще більше, аніж раніше.

– Коли його збудували, – прошепотіла Кетрін, – це була найвища споруда на всій планеті.

Ленґдон пригадав старі коричнюваті фото каменярів на риштуванні, на висоті понад п'ятсот футів над землею. Кожен камінь, один за одним, вони клали вручну.

«Ми – будівельники, – подумав він. – Ми – творці».

З незапам'ятних часів людина відчувала, що в ній є дещо особливе, дещо більше. Вона прагнула сили, якої не мала. Мріяла про польоти, про зцілення, про перетворення світу всілякими способами, які тільки поставали в її уяві.

І вона цього досягла.

Нині храми людських досягнень прикрашають Національну алею. Смітсонівський музей повниться зразками на підтвердження наших відкриттів, нашого мистецтва, нашої науки та великих ідей наших мислителів. Вони розповідають історію людини як творця – від кам'яних інструментів у Національному музеї американських індіанців до реактивних літаків і ракет в Національному музеї авіації та космонавтики.

«Якби наші предки побачили нас сьогодні, то, напевне, подумали б, що ми – боги».

Ленґдон вдивлявся в передранкову імлу, униз, у широченні обриси музеїв та монументів, і його погляд поволі повернувся до монумента Вашингтона. Він уявив собі поховану в наріжному камені Біблію і подумав про те, що насправді слово Бога було

словом Людини.

Він згадав про великий циркумпункт, умонтований у круглий майданчик біля підніжжя монумента, який височить на перехресті Америки. Раптом Ленґдон подумав про маленьку кам'яну скриньку, яку ввірив йому Пітер. Він пригадав, як цей кубик розкрився і утворив ту саму чітку геометричну фігуру – хрест із циркумпунктом усередині. «Навіть маленька скринька – і та натякала на це перехрестя».

– Дивись, Роберте! – вигукнула Кетрін, показавши на вершечок монумента.

Ленґдон підняв погляд, але не побачив нічого.

Але потім, придивившись, умить узрів.

Потойбіч парку на вершині гігантського обеліска блищала маленька цятка золотистого сонячного сяйва. Сяйна плямочка швидко яскравішала і більшала, виблискуючи на алюмінієвому кінчику горішнього каменя. Ленґдон зачудовано спостерігав, як цятка перетворилася на маяк, що завис над імлістим містом. Професор уявив собі напис на східній грані алюмінієвого вершечка і, на свій подив, збагнув, що кожного дня перші сонячні промені над столицею освітлювали одні й ті самі слова: Laus Deo.

– Роберте, – прошепотіла Кетрін. – Ніхто й ніколи не приходить сюди на сході сонця. Пітер хотів, щоб саме цей момент ми й побачили.

Ленґдон відчув, як його пульс то пришвидшується, що яскравішим стає сяйво на монументі.

– Він сказав, що, на його думку, батьки-засновники не дарма збудували такий високий монумент. Не знаю, чи це правда, але я знаю ось що: є закон, який забороняє будувати в нашій столиці щось вище. Назавжди.

Сонце виповзало з-за обрію позаду них, і сяйво поволі опускалося вниз по монументу. Ленґдон зачудовано спостерігав, майже фізично відчуваючи, як довкола нього небесні світила торують свій вічний шлях орбітами космічного безмежжя. Він подумав про Великого Архітектора Всесвіту і про те, як Пітер конкретно зазначив, що той скарб, який він хоче йому показати, може відкрити лише Архітектор. Ленґдон спочатку подумав про Ворена Беламі. Але помилився. Пітер мав на увазі іншого Архітектора.

Промені сонця видовжилися, і золотисте сяйво поглинуло увесь горішній камінь вагою тридцять три сотні фунтів. «Це – як людський розум, що набуває просвітлення». Потім світло почало спуск по монументу, який воно здійснювало кожного ранку. «Небеса рухаються до землі. Бог сполучається з людиною». Ленґдон подумав, що, коли настане вечір, відбудеться зворотний процес. Сонце пірне на захід, і світло знову підніматиметься з землі до небес, готуючись до нового дня.

Кетрін стояла поруч. Здригнувшись від холоду, вона пригорнулася до Ленґдона, і той обійняв її за плечі. Вони мовчки стояли пліч-о-пліч, і професор думав про все те, що він сьогодні дізнався. Він думав про обіцянку Кетрін, що невдовзі все має змінитися. Він думав про віру Пітера в те, що доба просвіти неминуче настане. А ще він думав про слова великого пророка, який колись сміливо заявив: «Ніщо не сховане так, що не стане відомим; немає такої таємниці, яка б не вийшла назовні».

Коли над Вашингтоном зійшло сонце, Ленґдон поглянув у небеса, де блякли останні нічні зорі. Він подумав про науку, про віру та про людину. Подумав про те, що кожна культура, у кожній країні й у всі часи мала одну спільну рису. У всіх нас був Творець. Ми давали йому різні імена, вигадували різні образи, різні молитви, але Бог був для людини універсальною константою. Бог був спільним для всіх нас символом. Символом всіх таємниць життя, які ми не могли осягнути. Древні хвалили Бога як символ нашого безмежного людського потенціалу, але з часом цей древній

символ було втрачено. Аж до цього моменту.

І в цей момент, стоячи на вершині Капітолію в теплих променях сонця, що струменіли довкола, Роберт Ленгдон відчув, як в глибині його душі наростає потужний підйом. Жодного разу за все своє життя не відчував він такого глибокого почуття.

То була надія.

сл.1

ББК 84.7СПО

Б87

Жодну з частин даного видання

не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі

без письмового дозволу видавництва

Висловлюємо щирю подяку

літературному агентству «Andrew Nurnberg Associates Baltic»,

Latvia, за допомогу в придбанні права на публікацію цієї книжки

Переклад з англійської:

«The Lost Symbol» by Dan Brown, published by Doubleday, USA, 2009

Перекладач Володимир Горбатько

Дизайнер обкладинки IvanovITCH

Браун Д.

Б87 Втрачений символ [Текст]: пер.з англ. В.Горбатька. – Харків: Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2010. – 608 с.: іл.

ISBN 978-966-14-0670-3 (укр.) (дод.наклад).

ISBN 978-0-385-50422-5 (англ.).

ББК 84.7СПО

ISBN 978-966-14-0670-3 (укр.) (дод.наклад)

ISBN 978-0-385-50422-5 (англ.)

© Dan Brown, 2009

© Nemiri Ltd, видання українською новою. 2010

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2010

Notes

1

1 фут дорівнює 30,48 см. (Тут і далі примітки редактора.)

2

1 дюйм дорівнює 2,54 см.

3

«Вічне світло» (лат.).

4

«Судний день» – знаменитий церковний гімн (секвенція), написаний у XIII столітті латиною.

5

Близько 228 м завдовжки і 106 м завширшки.

6

6,5 га; 1 акр дорівнює 0,4 га.

7

«Всесвітній центр відпочинку Волта Диснея» – найбільший у світі центр розваг, що складається з чотирьох тематичних парків, двох аквапарків та безлічі готелів, ресторанів і торговельних центрів.

8

4,6 га.

9

4082 т.

10

Стивен Хокінг (нар. 1942) – один з найвпливовіших фізиків-теоретиків сучасності, що обстоює думку про вдосконалення людини за допомогою науково-технічних засобів (сам вчений через параліч прикутий до інвалідного візка і розмовляє за допомогою синтезатора мовлення).

11

433,3 м².

12

Тромплей – технічний прийом у мистецтві для створення оптичної ілюзії, ніби об'єкт, намальований у двомірній площині, створено у тримірному просторі (від фр. trompe l'oeil – обман зору).

13

База всіх зареєстрованих доменів.

14

Один з найбільших у світі трансатлантичних цепелінів, що наповнювався воднем замість гелію. 6 травня 1937 року під час посадки дирижабль спалахнув, зазнавши аварії.

15

«Пропаганда-2» – масонська ложа в Італії, викрита 1985 року.

16

Мобільний телефон без sim-картки, розрахований на певну кількість хвилин розмов. З нього можна робити вхідні та вихідні дзвінки. Коли ліміт на рахунку вичерпається, телефон викидають.

17

Найдавніший бог, батько циклопів і титанів, що ховав своїх новонароджених дітей під землею, у Тартарі. Його син Кронос, щоб припинити знущання, оскопив батька.

18

Божество, коханець богині Цибели, яка з ревнощів наслала на Аттіса безумство, і він себе оскопив.

19

Юнак, схожий на покійну дружину римського імператора Нерона Сабіну Поппею. Спора оскопили, вбрали в жіночі сукні й змусили бути коханцем імператора.

20

Твір голландського окультиста Йогана Вейсера «Про обмани демонів» (*De Praestigiis Daemonum*, 1563), у якому автор засуджує полювання на відьом, містить фрагменти з «Гоетії» – першої частини «Лемегетона» (*Lemegeton*), де подано класифікацію демонів та опис способів, як змусити демонів служити людині. «Лемегетон», або «Малий ключ Соломона», – найпопулярніший збірник текстів з магії, складається з п'яти частин: *Goetia* (містить перелік 72 злих духів, а також опис магічного кола, трикутника й основних знарядь, які використовував у своїй магічній практиці легендарний цар і маг Соломон), *Theurgia Goetia* (описує «вищу» магію, спрямовану на спілкування з Богом), *Ars Almadel* (описує 20 старших духів, що керують чотирма світами Всесвіту), *Ars Paulina* (оповідає про духів нічних і денних, про духів планет і зодіакальних знаків) і *Ars Notoria* (містить древні звернення до Бога й молитви, сповнені магічними іменами). Гримуари – книги, що містять описи магічних обрядів, заклинань та рецептів. Істинний гримуар (*Grimorium Verum*) – найправдивіші ключі царя Соломона, опис його найзаповітніших таємниць.

21

Древня мудрість (лат.).

22

У своєму творі «Про таємну філософію» (De Occulta Philosophia) Агриппа Неттесхейм проповідує неоплатонічну філософію, просякнуту алхімією, астрологією, магією та кабалістикою.

23

Жертвопринесення (гербейськ.).

24

«Ахіман резон» – книга конституцій Великої ложі «Древніх».

25

Pistis Sophia, Лондонський, або Аскевіанський Кодекс, – гностичний трактат, що описує бесіду Ісуса з учнями під час містерії тлумачення-перетворення.

26

Temple (англ.) – I. храм; II. скроня.